

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

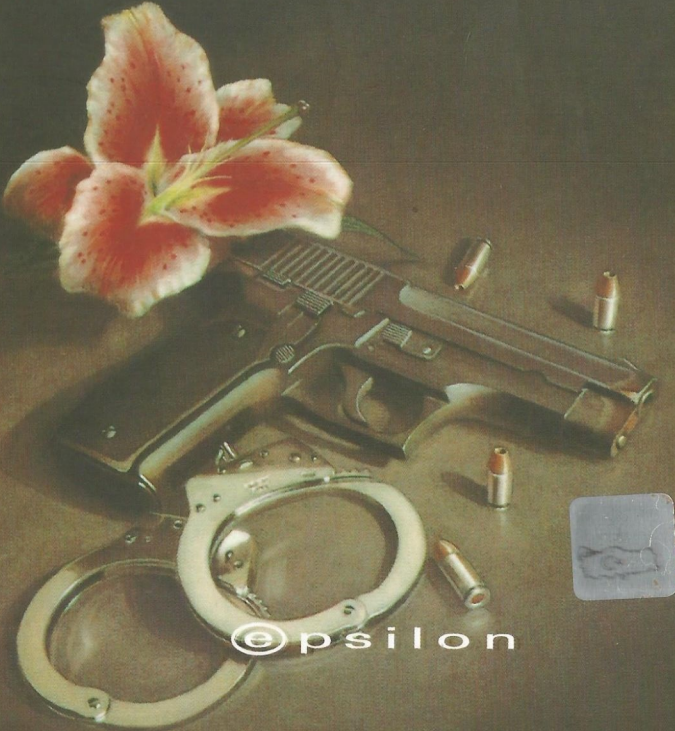
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Adalet Adına"nın yazarından

NANCY TAYLOR
ROSENBERG

HAFİFLETİCİ SEBEPLER

©psilon

HAFİFLETİCİ SEBEPLER

HAFİFLETİCİ SEBEPLER

Orijinal Adı: Mitigating Circumstances

Yazarı: Nancy Taylor Rosenberg

Çeviri: Akın İnsel

Editör: Tanju Anapa

Düzenleme: Gülen Işık

Montaj: Kaya Güler

Film-Grafik: Ebru Grafik

Baskı: Şahinkaya Matbaası

Cilt: Güven Mücellit

1. Baskı: Nisan 2001, İstanbul

ISBN: 975 331 285-7

©Literary Inventions, Inc., 1993

All Rights reserved, Signet

Türkçe Yayım Hakkı: Akçalı Ajans aracılığı ile

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı sk. 24/4 80090 Taksim/İstanbul

Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 47 29

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Genel Dağıtım:

Yeni Çizgi Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Gürsel Mah. Alaybey Sk. No:7

Kâğıthane/İstanbul

Tel: 0212.220 57 70 pbx Faks: 222 61 55

İnternet adresi ve on-line alışveriş: www.yenisayfa.com

HAFİFLETİCİ SEBEPLER

Nancy Taylor Rosenberg

**Çeviri
Akın İnsel**

εpsilon

BİR

5

Penceresiz mahkeme salonunda bir adam, cinayetten hüküm giymeyi bekliyordu. Salonda hiç gazeteci ve izleyici yoktu. Kurban rakip bir çete üyesiydi. Salon, kapanış konuşmasını yapan kadın savcının sesiyle yankılanıyordu.

“Sayın Yargıç, savcılık makamı bu davada en büyük cezanın verilmesinin uygun ve adil olacağı düşüncesindedir. Sanığın uzun bir suç geçmişi var, ölümcül bir silahla saldırmasından ve kullandığı duygusuz ve kaba sözlerden de insan hayatına ne kadar değer verdiğini görmekteyiz.” Masasındaki kâğıtları karıştırırken, salonda çalışmakta olan klima aniden gürültülü bir ses çıkardı ve durdu. “Gözaltı raporunu okuyorum; ‘Onu bir kere bıçakladınız ve sonra bıçağı üç kez daha sapladınız, öyle mi?’ Sanığın cevabı; *“Çünkü birinci darbeyi yedikten sonra da ses çıkarmaya devam ediyordu.”* Biraz durakladı. “Sayın Yargıç, burada söz konusu olan bir insanın hayatı, bir Timex saat değil.”

Bu sözler üzerine, savunma masasında oturmakta olan sanık, elleriyle ağzını kapatarak bir çocuk gibi kıkır kıkır gülmeye başladı. Savunma avukatı ona, tiksindiğini gizlemeyen bir ifadeyle baktı, ciddi ve dikkatli bir şekilde yerinde doğruldu. Yargıç, göz-

lüklerinin üzerinden, kızgın bir ifadeyle adamı süzüyordu. Bayan savcı konuşmasına devam etmek için ağzını açtı, ama vazgeçti ve ceketini çıkardı. Birkaç dakika içinde terden sıırılsıklam olmuştu.

“Savcılık makamı, sanığın Kaliforniya İslah Evi’nde on iki yıl süre ile mahkûmiyetini, öldürücü silah kullanmak ve daha önce işlediği suç da göz önüne alınarak, bu cezanın on dokuz yıla çıkarılmasını talep etmektedir. Bu davada hiçbir hafifletici sebep söz konusu değildir,” diyerek kendini sandalyesine bıraktı. Salonda durgun ve ağır bir hava vardı, göğüslerinin arasından ter akmaya başlamıştı. Akıllı diğer davalardaydı.

“Genç adam,” dedi Yargıç, savcı konuşmasını bitirdikten sonra. “Eğer kanunlar izin verseydi, seni ömür boyu hapse mahkûm ederdim. Bu dünya için sen bulaşıcı bir hastalıksın.”

Sözlerini tamamladı, tokmağını masaya vurdu, mahkûm hapishaneye gönderildi, duruşma bitmişti. Verilen en yüksek cezaya rağmen, on seneden az bir süre içinde, gözaltı koşuluyla affa hak kazanacaktı. Lily çantasını aldı, çıkışa doğru yöneldi, Savunma avukatı peşinden geliyordu.

“Bu demek oluyor ki, seni artık mahkeme salonlarında göremeyeceğiz,” dedi. Yeni görevini kastediyordu. “İnan, buna çok üzıldüm, Lily.”

Beraberce açılır kapanır kapıdan geçtiler ve savunma avukatı onu koridorun sonuna kadar takip etti. Lily, “Kıkırdaması, müşterinin fazladan beş yıl fazla yemesine mal oldu. Terbiyesiz davranmasaydı bu beş yılı almayacaktı,” dedi. “Bu hayvanları kontrol altında tutmanız lazım.”

“Tamam, Forrester, tamam.”

Lily başını iki yana sallayan savunma avukatını orada bırakarak, güvenlik kapısından geçti.

Bölge Savcı Yardımcısı görevinde sekiz yıl geçirmiş olmasına rağmen, mahkûm ettiği bu iğrenç yaratıkların, sinir sistemini etkilemesine engel olamıyordu. Elektrik çarpmışa dönmüştü sanki. Ofisine girer girmez, çantasından dosyayı çıkardı, var gücüyle

pencereye doğru fırlattı ve içindekilerin yerdeki ucuz halının üzerine saçılmasını seyretti. Aynı isimler, aynı yüzler tekrar tekrar ortaya çıkıyordu. Sistem onları yedikten sonra sanki sindiremediği bir et parçasıymış gibi tekrar sokaklara tükürüyordu. Giyotin hakikaten söylendiği kadar barbarca olup olmadığını düşündü. En azından kimse geri gelmiyordu.

Masasında ağzı açık durmakta olan karton kutuya yaklaştı ve kalan kişisel eşyalarını içine yerleştirmeye başladı. Yarın Seks Cinayetleri Bölümü Başkanlığı görevine başlayacaktı. Bu siyah-cüppeli yargıçlığa bir adım daha yaklaşmak demekti. Herkesin üstünde, kimsenin izinsiz yaklaşamayacağı o kürsüden, mahkeme salonuna bakmak en büyük arzusuuydu. Yönetmek ve kararları kendisi vermek istiyordu. Ancak her şeyden çok kontrolü elinde tutmak istiyordu. Bu muhtemelen elde edebileceği bir istekti. Hayattan hiçbir şey beklemeyen, bugüne kadar hiçbir şeyde başarılı olamamış, amaçsız bir adamla evliydi. John, bir erkek olarak kendi karısını bile arzulamıyordu. Ama bu yeni bir şey değildi, kızları doğduğundan beri böyleydi. Yıllardır aynı yatakta cinsellikten uzak yatıyorlardı.

Kutuya, etrafa dağılmış kâğıtlara ve ofisine son bir defa baktı. Saatine bir göz attı, her altı ayda bir yapılması adet haline gelen görev değişiklikleri çerçevesinde, yeni ataması yapılmış arkadaşlarıyla birlikte kendi şerefine verilen kokteyl partiye geç kalıyordu.

Yere eğildi, dizlerinin üzerine çöktü ve masasının altından iki şey çıkardı: bir otopsi fotoğrafı ve bir doğum günü kartı. Fotoğrafı ait olduğu dosyaya koydu, ama kartı masasına götürdü ve açarak dikey şekilde tuttu. “Mutlu Yıllar,” şarkısının otomatik olarak çaldığı müzikli kartlardan biriydi. Dün otuz altıncı doğum günüydü. Annesi dışında, hiç kimse hatırlamamıştı. Kocas da hatırlamamıştı, arkadaşı, dostu olduğunu söyleyen insanlar da. Eğer annesi bu kartı göndermemiş olsaydı, belki Lily de hatırlamaya-caktı.

Bir süre kırmızı, beyaz ve sarı ışıkların birbiri ardına yanıp söndüğü, müzikli doğum günü şarkısını dinledi. Kartın küçük pilinin bitmek üzere olduğunu, müziğin zayıflamasından ve sözlerin boğuk çıkmaya başlamasından anlıyordu. Sanki bir farenin cenaze marşı çalıyordu. Sert bir yumruk darbesi ile kartı ezdi ve bu işkenceye son verdi. Acaba bir doğum günü kartını acımasızca öldürmekten dolayı ne ceza verdi? Dört dakika ceza alır, iki dakika sonra serbest bırakılırdı.

Koridorun sonundaki yeni ofisine doğru yolculuğa çıkmadan önce, diplomalarının sonuncusunu kutunun içine, doğum günü kartını da çöp kutusuna attı. Çantasını aldı ve ofisten ayrıldı.

8 Binanın dışına çıktığında, iri yarı bir adam yanına yaklaştı. “Forrester,” dedi. “Jüri biraz önce Owen cinayetinde, ikinci derecede cinayet kararı aldı. Kutlama için senin müfettişlerden birinin yanına gidiyordum. Hak ettik sanırım.”

Adam, Oxnard dedektiflerinden biriydi. Hem de en iyilerinden. Sözüne ettiği davayla senelerdir uğraşıyordu. Kalmak ve sohbet etmek isterdi ama zaten geç kalmıştı. “Tebrikler, Cunningham. Bizim takım bir sayı daha yaptı.” Bu adamdan hoşlanırdı. Neler olup bittiğine gerçekten önem veren, birtakım şeyleri düzeltmek için hiçbir fedakârlıktan kaçınmayacak nadir insanlardan biriydi. “Diğerlerinin savaşı kazanıyor gibi görüldüğü bugünlerde buna hakikatten ihtiyacımız vardı.”

Tembel adımlarla caddeden karşıya geçerken, yaya geçidinin olduğu köşeye doğru baktı ve yaya geçidinden geçmek için her gün oraya kadar gitmek ve sonra gerisin geri tekrar bara kadar yürümek zorunda kaldığını düşündü. Ceza yemek umurunda bile değildi. İnsanlar başkalarını sakat bırakabiliyor ya da öldürüyor ve birkaç yıl hapis yattıktan sonra, tekrar serbest kalıp, suç işliyorsa, kendini canının istediği yerde yürümekte özgür hissedebiliyordu. Az maaşlı bir kamu görevlisiydi ve bazı ayrıcalıkları olması çok doğaldı. Önünde ani fren yapan arabanın sesiyle kendine geldi. Şoför, ona malum parmak işaretini yaparken, Lily yüzünde tatlı bir gülümsemeyle daha da yavaş yürümeye devam etti.

Elephant Bar, kadın erkek ayrımı olmaksızın bir sürü siyah takım elbiseli insanla doluydu. Yeni hükümet binasının faaliyete geçmesinden bu yana, hukuk camiası bara kendi yerleriymiş gibi sahip çıkmışlardı. Atmosfer Casablanca'nın 1992 versiyonuydu; beyaz duvarlar, tavanda dönen bir pervane ve herkesin müzik dinlemekten başka şeylerle uğraştığı bir ortamda, çaldığı müziği kimsenin duyamadığı bir zenci piyanist. Burada her gün ganimetler paylaşılır, rüşvetler verilir, savunma pazarlıkları gerçekleştirilirdi. Sanki bir iskambil oyunuymuş gibi, insan hayatı üzerine anlaşmalar yapılırdı. Bazen avukatların 69'uncu bölümde yapılan bir anlaşmadan bahsettiğini duyarsanız, bu Elephant Bar'da yapılmış bir anlaşma demektir.

Her ikisi de Bölge Savcı Yardımcısı olan, Clinton Silverstein ile Marshall Duffy, ön kapıya yakın bir masadaydılar. Elephant Bar gibi işletmelerde, dar yerlere daha fazla insan sığdırmak amacıyla kullanılan etrafında sandalye olmayan o yüksek masalardan biriydi. Duffy kendisine bira koyarken, Silverstein parmaklarını cin-tonik bardağının kenarında gezdiriyordu. Duffy yakışıklı bir zenciydi, üzerinde ince çizgili takım elbise, temiz, beyaz bir gömlek ve kravat vardı. Kısa boylu, kilolu Silverstein'in tepesinden bakarak konuşuyordu.

“Sen doğrucu davut bir delisin,” dedi Clinton’a ve devam etti. “Arkadaşım olmana rağmen bunu söylemek zorundayım.”

“Ben delinin biriyim, tamam, ama en azından senin gibi renkli lens takmıyorum. Bu lenslerle ne kadar acayip gözüktüğünü biliyor musun?” dedi Clinton. Sonra geriye doğru bir adım attı, kravatını gevşetti ve karşısındaki adama gülümsedi.

Duffy kadeh tokuşturdu ve cevap vermeden önce birasını yudumladı. “Bebek mavisi gözlerim bu lensler... Karım onlara bayılıyor, bütün kadınlar beğeniyor. Söyle bakalım, senin yeni görevinle ilgili sıkıntın ne? Senin de böyle bir değişiklik istediğini sanıyordum.”

“Doğru, ben de istiyordum. Ama o zaman, Fowler departma-

nın başındaydı. Hafif Suçlar Bölümü'nden gına geldi. Boktan bir iş. Eğer bir sarhoş şoförle daha uğraşmak zorunda kalırsam, kusacağım.”

“Tamam, işte. Tayinin çıktı. Kadınla ne derdin var? O kadar kötü olacağını sanmıyorum. Çok güzel, küçük kalçaları var, bana karımı hatırlatıyor.” Duffy geriye doğru bir adım attı, az kalsın plastik palmiye ağacının üzerine düşüyordu.

“Görünüşü beni ilgilendirmiyor. Sadece sinirli bir tip olduğunu biliyorum. İyi bir sakinleştiriciye veya iyi bir şekilde becerilmeye ihtiyacı var. Veya her ikisine. Bu benim düşüncem. O departmanı sert bir şekilde yürütecek. Bu sözlerimi unutma.”

“İyi insan lafının üstüne gelirmiş, dostum.” Duffy'nin gözleri kapıya doğru çevrildi. “İçkinden hemen bir yudum al, Clinty. Sakinleşsen iyi olur. Yeni patronun kapıdan içeri girdi.”

Birinin “Lily!” diye seslendiğini duydu. “Bu tarafa.”

Bar karanlıktı ve sigara dumanı doluydu, gözleri henüz içerdeki ışığa uyum sağlayamamıştı. Sesin olduğu yere yöneldi.

“Merhaba, Marshall. Partiye bensez başladınız anlaşılan.”

Sıkıntılı görünüyordu, bakışlarıyla etrafı taradı. Bütün departmanın ve civardaki serbest avukatların en azından yarısının burada olduğunu düşünüyordu. Bu tür partilere nadiren katılırdı. Mesai saatlerinden fazla vakit ayıramıyordu, zaten pek sosyal bir insan olduğu da söylenemezdi.

“Hey, seni bekliyorduk. Gecenin şeref konuklarından birisin. Ne içiyorsun?”

Önce her zamanki gibi bir bardak beyaz şarap ısmarlamayı düşündü, sonra vazgeçti. “Tuzlu bir Margarita.” Duffy garson kıza işaret ederken, Lily tereddüt etmeden ilave etti. “Yanında bir kadeh tekila da ısmarla.” Erkekler kötü bir gün geçirdikleri zaman öyle yapmıyorlar mıydı? Buraya gelip sert bir içkiyle kafalarını dağıtıyorlardı. Bu onların işine yarıyormuş gibi görünüyordu, belki

onun da işine yarardı. Bugün zor bir gün olmuştu ve yeni işinin sorumlulukları kafasını epeyce meşgul ediyordu.

“Vay, etkilendim, doğrusu. Clinton ile ben şimdi senden bahsediyorduk. Seninle beraber çalışacak olmanın onu ne kadar heyecanlandırdığını anlatıyordu.”

Lily, “Fazla heyecanlı olduğunu sanmam. Ben gelir gelmez kalıp gitti,” diye güldü. Aslında hiç de komik değildi. Silverstein gibi avukatlar, karşılaşmak zorunda kalacağı yeni sorunlardan sadece biriydi. Tayininin bir gereği olarak kendinden daha deneyimli ve büyük hedefleri olan avukatları yönetmek durumunda kalacaktı ve bu kolay olmayacaktı. Sert bir içkiye şimdi daha fazla ihtiyacı olduğunu düşündü.

Dufy, başını çevirdiğinde Clinton’un birkaç masa ilerde, Lily’nin selefi Richard Fowler ile konuştuğunu gördü ve çok şaşırdı.

Lily, Dufy’nin mavi, yarı şeffaf gözlerine bakmak isterken, bakışları Fowler’e çevrildi. “Cinayet masasına transfer oldun ve benim yerimi aldın, değil mi?” Bakışlarıyla adeta Fowler’in ona doğru dönmesini ister gibiydi. Eğilip çantasını sessizce bırakacağı yerde, gürültülü bir şekilde yere fırlattı. Çıkan ses çok yüksek olduğu halde bardaki kalabalığın gürültüsü içinde kayboldu, Fowler’in sırtı hâlâ ona dönüktü. Yüzünün kızardığını hissetti. Dufy’ye “Garson kız nerede kaldı?” diye sordu, siparişini şarapla değiştirmeyi düşünüyordu. Fowler’in onu bir kamyon şoförü gibi tekila bardaklarını devirirken görmesini istemiyordu, ama geç kalmıştı. Dufy kıza siparişi çoktan vermişti.

“Bana Koca Butler Schuffle’in bir kurbanı da diyebilirsin sanırım,” dedi Dufy, dirseklerini masanın üzerine koyarak.

Lily o sırada Fowler’ı düşündüğü için, Dufy’nin söylediklerini duymadı. Son iki haftadır beraber çalışıyorlardı, yeni görevine kolay uyum sağlayabilmesi için onu yönlendiriyor, alıştırmaya çalışıyordu. Fowler uzun boyluydu; bir koşucu ya da yüzücü gibi adaleli bir vücuda sahipti. Açık teniyle tezat oluşturan saçları sadece koyu renk değil, tam anlamıyla siyahtı. Uzun vücuduyla

bacaklarını sessizce kullanmasını çok iyi beceriyordu, tıpkı avının üzerine her an atlamaya hazır iri bir kedi gibiydi.

Fowler genç kadını gördü ve ona doğru ilerlemeye başladı. Garson kız içkilerle yaklaşırken, tepsi üzerindeki margaritayı kaldırdı ve Lily'ye baktı. Lily başını salladı. Tekila kadehini gördü ve yeniden Lily'ye doğru baktı. "Senin mi?" diye sordu.

"Hayır...evet...ben..." yüzü kızarmıştı. Aptal gibi kekeliyordu. Buna Fowler sebep olmuştu. "Zor bir gündü. İzlerini silmek istedim."

Fowler, bardakları masaya koyduktan sonra, Dufy'nin karşısına, Lily'nin yanına yerleşti. Lily, adamın yeşil limon kolonyasının kokusunu genzinde hissediyordu. İki hafta içinde, artık alıştığı bir kokuydu, tıpkı bir sigara tiryakisiyle çalışırken insanın bütün elbiselerinin sigara kokması gibi bir şeydi.

Fowler, "Tekila, ha?" dedi gülümseyerek. "O kadar kötü bir hafta mıydı?"

"Hayır, sen bir harikaydın. Bugün sonuçlanan davadan sana bahsetmemiştim, değil mi? Hani, şu insan hayatını, Timex saatleriyle mukayese eden sapığı biliyor musun?"

"'Çünkü birinci darbeyi yedikten sonra da ses çıkarmaya devam ediyordu,' diyeni mi söylüyorsun? Oldukça şirin değil mi? Adam dışarı çıkınca stand-up komedi yapabilir."

"İşte problem de orada. Bir adam öldürürsün, seni içeri atarlar, ama birkaç yıl sonra çıkarsın ve yeniden suç işlersin. Bu beni hasta ediyor. Ne kadar çok örneği olursa olsun, benim bir türlü alışamayacağım bir şey." Garson kızı gördü, çantasından cüzdanını çıkartmak için eğildi, arkasını döndü ve para çıkartmaya çalıştı. "Sana bir içki ısmarlayayım."

"Garson kız gitti, eğer çok ısrar ediyorsan, gelecek sefere."

O kadar yakın duruyorlardı ki, kalçaları birbirine dokunuyordu. Lily tekilasını bir seferde bitirdi, arkasından margaritasını yudumladı ve dudaklarında kalan tuzu diliyle yaladı. Ona yakınlıklaştıkça, Lily'nin eli ayağı birbirine dolanıyordu. Sanki hayatında hiç mahkemeye çıkmamış, acemi bir savcı gibi konuşuyordu.

“Son karşılaştığımız partiyi hatırlıyor musun? Ben hatırlıyorum,” dedi, Fowler. “Beyaz, arkası açık bir elbise giymiştin, saçların beline kadar iniyordu. Harika görünüyordun.”

“Yanlış hatırlamıyorsam, en son parti Dennis O’Connors’lardaki bir barbekü partisiydi ve beş sene önceydi. Sen de kot pantolonla süveter giymiştin.”

Göz göze geldiler, Fowler bakışlarını kaçırmadı, ait olmadığı yerlerde bir şeyler aramaya çalışıyordu. Tekila Lily’nin boğazını yakmaya başlamıştı ve kendisini huzursuz hissediyordu. İçi buz dolu bardağını aldı ve yanağına bastırdı. “Bir telefon etmem lazım, çantama göz kulak olur musun?” Barın arkasına doğru yöneldi, sonra arkasına bakıp gülerek seslendi. “Biliyor musun, Richard, hayatımda hiç sırtı açık beyaz elbisem olmadı.”

Partilerde sırtı açık beyaz elbise giymenin ötesinde, hayatı boyunca hiç yapmadığı o kadar çok şey vardı ki. Onlardan biri de evlilik dışı ilişkiye girmektir. Kocasının yıllardır kendisini ihanetle suçlamasına ve seksin evlilik yaşamlarından tamamen çıkmış olmasına rağmen, Lily, ona hep sadık kalmıştı.

Dirsekleriyle kalabalık arasında kendine yol açmaya çalışırken, Bölge Savcısı Paul Butler’ı gördü. Kısa boylu, elli yaşlarında, ciddi ve yanında çalışanlarla fazla konuşmayan biriydi. Burada bulunmasına şaşıtı.

“Paul!” dedi, “Seni daha önce görseydim, yanına gelirdim. Sanırım sekreterin, yarın ki Lopez-McDonald davasıyla ilgili toplantı hakkında bilgi vermiştir.” Aç karınla içtiği tekila Lily’yi çarpmaya başlamıştı. Ayık görünmeye çalışarak, kelimelerini düzgün şekilde söylemeye özen gösteriyordu.

Butler, “Ah, Evet,” dedi, gözlerinde boş bir ifade ile. “Biraz bilgi verir misin?”

“Çifte cinayet, gençler, âşıklar, çocuk sopa ile dövülerek öldürülmüş, kıza tecavüz edilmiş ve parçalanmış. Gözaltında beş şüpheli var. Hepsi İspanyol asıllı -çete bağlantı olasılığı var.” Her

iki çocuk da okullarında, koleje gitmeye hak kazanmış takdirlik öğrenciler olduklarından gazetelerin birinci sayfasında haber olmuşlardı. “Toplantıyı sen istemiştin, Paul. Davayı bana tayinden önce vermiştin, ben de ön çalışmaları tamamlamıştım. Hatırladın mı?” Sesindeki ifadeden, böylesine önemli bir dava hakkında bilgi sahibi olmamasını yadırgadığının anlaşılmasını istemiyordu.

Butler önüne baktı ve öksürdü. “Bütçenin ve personel tayinlerinin bu hafta sonuçlandırılması lazım ve vali her gün başımın ctini yiyor. Bu konuyu yarın görüşürüz.”

Tam yanından geçmek üzereyken, Lily alkolsüz asla yapmayacağı bir şey yaptı. Uzandı ve Butler’ın elini tuttu. “Sadece yeni görev için beni tercih etmene teşekkür etmek istedim. Başkalarını da düşünebilirdin.”

Barın loş ışığı altında bile, Butler’ın yüzünün pancar gibi kıpkırmızı kesildiğini görmek mümkündü. Lily, kendine duyduğu aşırı güven yüzünden gözlüklerini ofis dışında takmadığı için, adamın elini vücudunun ne kadar yakınında tuttuğunun farkında değildi. Adamın tepesine baktı ve saçının ne kadar az olduğunu gördü, daha evvel hiç dikkatini çekmemişti. Bunu Butler da anlamış olmalıydı ki, bir adım geriye çekildi.

“Kesinlikle, kesinlikle,” dedi. “Tamam, sanırım Lopez-McDonald davasını yarın görüşeceğiz.”

Geçmek isterken, kalabalık onu Lily’nin göğüslerine, doğru itti. Gözlerindeki dehşet ifadesi Lily’nin neredeyse kahkahalarla gülmesine neden olacaktı. Gerçekten kendisiyle flört ettiğini mi düşünüyordu? Ne kadar gülünç bir düşünceydi bu. Eğer birisiyle flört etmesi gerekseydi, bu kesinlikle Butler olmazdı. Barın çevresindeki pirinç raya tutundu ve Butler’ın kısıcık bacaklarıyla, oradan kaçır gibi uzaklaşmasını seyretti. Demek ki, öyle bir dünyada yaşıyoruz ki, içten bir teşekkür bile, insanlarda şüphe uyandırabiliyor, diye düşündü. Belki de adam onu tayin etmiş olduğunun farkında bile değildi. Lopez-McDonald davasını da hatırlamamıştı büyük ihtimalle. Belki de yardımcısının ismini kurada çekmişti.

Hayır, mümkün değil, diye düşündü. Richard'ı öfkeyle odasına çağırıp görevden alındığını bildirmiş ve birkaç saat sonra da onun görevini Lily'ye teklif etmişti. Richard hâlâ yönetici pozisyonundaydı, ama Belediye Mahkemeleri Bölümü'nde görev yapacaktı. Bu, onun için bir basamak aşağı inmek gibi bir şeydi.

Söylentiye göre, Fowler, berbat bir seks cinayetine hafif bir ceza verilmesine öfkelenince, haber vermeden Raymond Fisher'in ofisine dalmış ve kırk yaşındaki yargıcı banyosunda kokain çekerken yakalamıştı. Bir yargıç olmayı ve o kürsünün arkasında oturmayı istemesinin nedenlerinden biri de işte buydu. Yağın su üstüne çıkmasından farksızdı bu. Çelimsiz bir yağ damlacığı suyun üstüne çıkar ve orada istediği gibi dolanır, kimse ona dokunamaz ve gölgesiyle altındakilerin yaşamlarını karartır durur. Yargıç Fisher kokain çekerken yakalanmış, Fowler görevden alınmıştı. İnsanın kulağına adil ve tarafsız bir hüküm gibi geliyordu!

Barın arkasında, bayanlar tuvaletinin hemen yanında telefonu gördü. Daha doğrusu, bayanlar tuvaleti olduğunu düşündü, çünkü üzerinde Bwanagals gibi saçma bir şey yazıyordu. Daha önce de buraya gelmişti ama hiç tekila içmemişti. Kanındaki alkolün etkisiyle, sanki ayaklarının altındaki döşeme sallanıyormuş gibi hissediyordu. Boş yere küçük bir kadın figürü aramaktan vaz geçip, hızla içeriye daldı. Carol Abrams ile burun buruna geldi.

“Lily!” dedi, narin yapılı sarışın kadın, “yeni görevin için tebrik ederim. Gerçek bir ihtilal.”

Bakımlı ve parlak pembe manikürlü elleriyle Lily'nin omzuna vurdu; yaptığı hareket parlak saçlarının öne doğru dökülmesine sebep oldu. Lily hayretle kadının saçlarının bir baş hareketiyle sanki hiçbir şey olmamış gibi eski şeklini almasını izledi. Alnına düşen saçlarını düzeltmeye çalışırken parmaklarındaki ojenin yer yer dökülmüş olduğunu fark etti ve ellerini hemen aşağıya indirdi.

“Bu görevi istediğimi inkâr etmeyeceğim. Ancak yine de senin atanmana çok sevindim. En azından o pozisyonunda bütün gün

oturup kâğıt uçaklar uçuran bir geri zekâlının değil de, senin, bir kadının olmasına çok memnunum. Bilmem ne demek istediğimi anlatabildim mi?”

Lily bölmelerden birine girdi, kapıyı kapattı ve itinayla sürgüledi. Carol Abrams sohbetine devam etmek için, Lily külötlü çorabını kalçalarına kadar sıyırmış orada otururken bile düşünce-sizce içeri girebilir ya da kapıyı açabilirdi. Parlak zekâsı ve bitmez tükenmez enerjisiyle Abrams, departman için her zaman çok değerliydi. Mahkemede herkesi; yargıcı, jüri üyelerini ve savunma avukatlarını hissettirmeden yıpratmakla ün salmıştı.

“Senin Fowler hakkında neler hissettiğini bilemem ama bana soracak olursan, ben gitmesine sevindim. Tamam, kanunları iyi biliyor. Ama son zamanlarda dengesiz bir hali var, kendini kontrol edemiyor. Herkes bir yargıcın deli gibi kovalanmayacağını bilir. Herhalde ateşi başına vurdu. Bilmem anlatabiliyor muyum?” Durdu, derin bir nefes aldı, devam etmeye hazırlanıyordu.

“Carol, neden bunları yarın konuşmuyoruz?” dedi Lily. Tuvaletin sifonunu çekerken, Carol gitmeden dışarı çıkmak istemediğini fark etmiş, sifonu çektiğine de pişman olmuştu. İçinden bir ses ona kapıyı açmasını ve Fowler’ın, bu kadının hiperaktif yaşamında öğrendiklerinden çok daha fazlasını bildiğini, yüzüne karşı haykırmasını söylüyordu, fakat...

Kapıyı açtı, kadın gitmişti. Küçük yardımların için sana şükürler olsun Tanrım.

Nemli yüzünü aynada inceleyerek, saçının tokasını çıkardı ve parlak kızıl saçlarını taradı. Rujunu tazeledi, göz farını yeniledi ve on üç yaşındaki kızını aramak için telefona yöneldi.

“Shana, benim.”

“Hatta kal, anne, Charlotte’u beklemeye alıyorum.”

Lily, on üç yaşında bir çocuğun özel hattı olmasının, şimdiden insanları beklemeye alması kadar yanlış ve çılgınca olduğunu düşünüyordu. Ama babası...

“Ne istiyorsun?”

Lily’nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve telefondan birkaç adım

uzaklaştı. Shana gün geçtikçe daha da küstahlaşıyordu. Ergenlik çağında, çocukların neler hissettiklerini bildiğinden, soruş şeklini anlamazdan gelmeyi tercih etti. “Tatlım, ödevini yapıyor musun? Yoksa vaktini telefonda mı geçiriyorsun? Baban nerede?”

“Charlotte telefonda ödevime yardım ediyor, Babam da salondaki koltukta uyuyor.”

Her zamanki gibi, diye düşündü Lily. Bulaşıklar lavaboda yığılmış, televizyon bangır, bangır bağılıyor ve John koltuğun üzerine uzanmış horluyor. Ofiste daha geç saatlere kadar kalmaya başlamasının sebeplerinden biri de buydu. Her gece aynı şey, televizyonun önünde uyuyan John ve kapısını kapatmış odasında arkadaşlarıyla telefonda konuşan Shana, Lily’de eve gitme arzusu bırakmamıştı. “Ona söyle toplantıdayım, birkaç saat sonra evde olurum.”

17

“Anne, Charlotte kapatacak. Sen kendin söyle.”

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı Lily ve hat kesildi. Shana’nın sevimli yüzünü gözlerinin önüne getirdi ve ses tonunu, sarf ettiği kelimeleri onunla bağdaştırmaya çalıştı. Kendi çocuğu, her şeyden değerli sevgili küçük kızı, ne kadar kaba ve iğrenç olabiliyordu. Telefonu yüzüne kapatmıştı. Çok değil, sadece birkaç sene önce, Lily’nin önünde saatlerce oturur, annesinin ağzından çıkan her kelimeyi büyülenmiş gibi dinlerdi. Şimdi ise telefonu suratına kapatıyordu. Eğer Lily babasıyla bu şekilde konuşsa, suratına tokadı yerd. Fakat John, o eski günlerin geçtiğini, artık çocukların da cevap verme özgürlüğünün bulunduğunu söylüyordu. Ve Shana babasına hayrandı.

Lily, John’a telefon etmek için cüzdanında bir çeyrek aradı, ama sonra vazgeçti. Kendini tutamayacak ve Shana’nın vaktini ders çalışmayıp telefonda konuşarak geçirmemesi gerektiğini söyleyecekti. Kendini biliyordu neyse oydu, bu yaştan sonra değişmezdi. John, telefonu kapatacak, doğru Shana’nın odasına gidecek ve annesinin telefonu kapatmasını istediğini söyleyecekti. Hatta annesinin odasını temizlemesini istediğini, aksi takdirde

evden çıkmasının yasak olduğunu bile söyleyebilirdi. İşte bu harika olurdu. Eğer bu da Shana'nın annesini saymaması için yeterli değilse, üniversiteye gidebilmek için derslerine yeterince çalışmadığı takdirde, sonunda garson olacağını, söylediğini ilave etmekten çekinmezdi. Anne babalar aralarında bazı şeyler konuşabiliyorlardı, ama bu çocuğa aktarılmamalıydı. Ayrıca John daha bunun gibi ne yalanlar söylüyordu.

Avukat olmalıydı, diye düşündü Lily, ceteğini düzeltip, ceketindeki tozları silkeledikten sonra barın gürültülü dünyasına dönerken. Savunma avukatı olmalıydı, hayır...hayır, boşanma avukatı olmak ona daha çok yakışırdı.

18

Masada yeni bir margarita, yeni bir tekila ve Fowler onu bekliyordu. Tekilayı bir kenara koydu ve saçını hafifçe öne düşürüp gözünün ucuyla Fowler'i çapkınca süzerken, margaritasından bir yudum aldı. Ne kadar kendinden emin diye düşündü. Tuttuğunu koparan bir savaşı izlenimi uyandırıyor, küçük bir çocuğu kavgalarında kalkan olarak kullanmayacak; ya da sıradan bir devlet dairesinde çalışıp, çalışma saatleri haftada otuz saate indirildi diye bayram etmeyecek ve karısı evin bütün yükünü omuzlamışken hayatını mutfakta pineklemeyle geçirmeyecek biri. John gibi zavallının teki değil, diye düşündü.

Yandaki masadan, bir yandan avcundaki patlamış mısırı yemeye çalışan, diğer yandan bir dava hakkında yüksek sesle fikir yürüten Silverstein'in, New York aksanlı sesi kulağına geliyordu. Dufy evine gitmişti anlaşılan.

"Saçın harika gözüküyor," dedi Richard. "O kadar uzun olduğunu bilmiyordum. Ofiste seni hiç uzun saçla görmedim." Sonra elini uzatarak bir tutam saçı parmaklarının arasına aldı ve kıvrırmaya başladı.

Lily, "Uzun saç profesyonellere göre değil. Neden hâlâ kesmediğimi ben de bilmiyorum. Sanırım bana gençlik günlerimi hatırlatıyor," dedi, derin bir iç çekişle. Genç adam o kadar yakınında duruyordu ki, Lily nefes alamıyordu.

Fowler parmaklarını saçından çekti. Lily uzanmak, Fowler'ın

elini tutmak ve vücuduna yaydığı elektriği yeniden hissetmek için tekrar saçlarına götürmek istedi. Parmaklarını yüzünde, teninde hissetmek istiyordu, ama büyü bir kere bozulmuştu. Aynı anda, ikisi de kapının karşısında durmakta olan, serbest avukatlık yapan, Lawrence Bodenham'ı gördüler. Serbest avukatlar arasında bugünlerde omuza kadar inen, uzun saç modası vardı, üstelik Bodenham'ın saçları uçta kıvrılıyordu. Onları görünce masalarına geldi ve tokalaşmak için elini uzattı.

“Lily Forrester, değil mi?” dedi. “Lawrence Bodenham.”

“Evet,” dedi Lily, tekilanın vücudundaki etkisini hissetmeye başlamıştı, adamın bir an önce çekip gitmesini ve aldığı birkaç kadeh alkolün verdiği cesaret kaybolmadan Fowler'a birkaç par-

19

lak ve baştan çıkarıcı söz söylemeyi düşünüyordu. Uzattığı eli sıkamak için hiçbir hareket yapmadı.

“288'e bağlı davada Daniel Duthoy'u temsil ediyorum ve Carol Abrams ile keşif konusunda ciddi problemler yaşıyorum.”

Dava Lily'ye yabancı gelmiyordu. Richard adamın hangi davadan bahsettiğini çok iyi biliyordu ve adamı aşağılar bir ifadeyle yüzüne baktı. 288 cinsel sapıklık suçlarını kapsamına alan kanun maddesiydi ve bu davada kurban on yaşındaki bir erkek çocuğuydu. Sanık da toplumda saygın geçinen insanlardan biriydi. “Beni hatırladın mı?” diye bağırdı yüksek sesle Richard. “Bir şikâyetin varsa, git yargıca anlat, Bodenham, ya da en iyisi Porche'endeki araç telefonundan Butler'ı ara. Küçük çocukları becermeyi marifet sayan pislikleri kurtarmak için senede iki yüz bin papele para demeyen senin gibilerden çok hoşlanır.”

Bodenham cevap vermeden önce birkaç adım geriye çekildi. “Sarhoş araba kullananlar ve adi hırsızlara layık oldukları cezayı verecek yeni savcı yardımcımız olmuştun. Tebrikler Fowler, önemli bir kariyer sıçraması. Tepeye doğru tırmanmaya başladın demektir,” dedi ve kalabalığın içine karıştı.

Richard iki eliyle masaya vurarak ayağa kalktı. Gözleri kızarmıştı, nefesi burbon kokuyordu. “Bugünlük bu kadar yeter, sonra görüşürüz,” dedikten sonra oradan ayrılmak üzere kalktı.

Lily ceketinin arkasından yakalayarak onu durdurdu. “Çok fazla içtin, Rich. Bırak arabayı ben kullanayım,” dedi. Çantası ve cüzdanı elinde, gitmeye hazırdı.

O akşam ilk defa Richard’ın yüzünde, beyaz dişlerini tamamen ortaya çıkaran, kocaman bir gülümseme belirdi. “Haydi, bakalım. Beni kurtarmak istiyorsan, işte sana fırsat. Ama senin gibi bir sarhoşun arabamı kullanmasına izin vereceğimi sanıyorsan, çıldırmış olmalısın. Bana bir içki ısmarlayamadın, bari bir kahve ısmarla.”

İKİ

21

Bekliyordu.

Ellerini ve yüzünü yeni nezarethane binasının kalın, renkli ve parlak camına dayamıştı. Nefesinden çıkan buğunun oluşturduğu şekillerle eğleniyordu. Dışarısı karanlıktı ve küçük kırmızı araba tek başına penceresinin altında duruyordu.

Her gün, her akşam, onun uzun bacaklarıyla, eteği yukarıya doğru sıyrılarak, arabadan inişini seyrediyordu. Arabasını park ettiği yere ya da park ediş biçimine göre, eteğinin içini, külotunun kumaşına kadar görebiliyordu. Elbisesinin içinde çıplak olduğunu ve bacaklarının arasında gördüğünü sandığı şeyin tüyleri olduğunu hayal ediyordu. Saçları gibi onlar da kızıl renkte olmalıydı. Kızıl tüyler.

Ona kızıyordu. Hiçbir zaman aynı saatte gelmezdi, ama hiç bu kadar geç de kalmamıştı. Birisiyle olduğu kesindi. Ona göz koymuştu, onu kadını olarak görüyordu ve o şimdi, bu dakikada birisiyle düzüşüyordu. Uzun bacaklarını adamın birinin beline dolamış olduğunu ve arzu dolu bakışlarla ona doğru uzandığını görebiliyordu. Yumruğunu suratına indirmek ve o arzu dolu bakışların yerini acının almasını istiyordu. Bir öğretmenmiş ya da gözal-

tında görevli memurlardan biriymiş gibi gözüküyordu, ama aslında bir orospudan başka bir şey değildi. Hepsi orospuydu.

Vücudu cama dayalı, diğer mahkûmların hep birlikte paslanmaz çelik masa ve sandalyelerde oturup, televizyondaki polisiye komedi dizisini seyrettikleri salona doğru uzattı boynunu. Bir kafes içindeki sırtlanlar gibi gülüyorlardı. Polisiye komedi dizilerine bayılıyorlardı. Televizyon polislerinden biri yaralandığı veya kurşunlandığı zaman çılgınca alkışlıyor ve ısıklık yapıyorlardı. Kahkaha sesleri kısa bir süre sonra kesilecekti. Birkaç saat sonra herkes, gece için hücrelerine kilitlenecek, gülüşmeler sona erecek ve başka sesler duyulacaktı. Bir hücreden diğerine yankılanan sesleriyle, birbirleriyle konuşmaya başlayacaklar ve dinleyeceklerdi. Karanlığın içinde bambaşka bir dünyaydı orası.

Bazen koca adamların bir bebek gibi ağladığını işitirdi. Bu onu hasta etmişti. Karılarından, çocuklarından hatta annelerinden bahsederlerdi. Tanrı'dan, İncil'den, bağışlanmaktan ve Tanrının cezalandırmasından bahsederlerdi. Başka sesler de vardı; inlemeler, ah, oh çekmeler ve ter kokan, tiksindirici sesler. Gardiyanlar, engel olmak için ellerinden geleni yapıyorlardı, ama hiçbir zaman başarılı olamamışlardı.

Erkek, her zaman erkektir, diye düşündü. Ve erkekler sekse ihtiyaç duyarlar. Ama o hiçbir zaman öteki hayvanlar gibi alçalmayacaktı. Erkekliğini ondan çalmalarına müsaade etmeyecekti. Ne yaparlarsa yapsınlar ya da istedikleri kadar onu içerde tutsunlar bunu başaramazlardı. O bir Latin âşıktı, kadınların sevgilisiydi. Kadınlar onu her zaman yakışıklı bulmuşlar ve arzulamışlardı. Onun yaptığı şey ise sadece seçmekti.

Aşağıdaki park yerinden gözlerini ayırmadan, vücudunun alt tarafını pencereye yapıştırdı. Kendini arabanın döşemesinde, onun gelişini beklerken hayal ediyordu. Önündeki tümseğin sertleşmeye başladığını hissetti. Arzu dolu yüzü ve zevkten haykırışı geldi gözlerinin önüne ve bacaklarının arasındaki sertleşme arttı. Ağzı yarı açık bir vaziyette, kalçalarını pencereye karşı ritmik bir şe-

kilde hareket ettirmeye başladı. Nefesinden çıkan duman, camın üzerinde tıpkı kan lekelerini andıran, düzensiz şekiller meydana getiriyordu. Sonra birden bir hareketle vücudunu camdan uzaklaştırdı ve bir süre kıpırdamadan durdu, kendisine kıızıyordu. Hapishanede hayallerle kendi kendini tatmin edecek bir ana kuzusu değildi o.

Onu hücreye bir zenci ile beraber koymuşlardı. Sadece zenci değil aynı zamanda aptal ve yaşlı bir zenciydi. İçerde arkadaşları vardı, ama onu aptal bir zenciyle aynı yere tıkmışlardı ve şimdi bu herifi izlemek, gecenin karanlığında bile, gözlerini ondan ayırmamak zorundaydı.

Salondan gülmeyele karışık ısıklık sesleri geliyordu. Günün en keyifli zamanıydı. Ama onu görmeden pencereden ayrılamazdı. Adi, kızıl saçlı orospu ondan zamanını çalıyordu.

“Bunu ödeyeceksin, sürtük. Ödeyeceksin,” diye cama doğru söylendi. “Seni yalvartacağım, göreceksin.”

Bu sabah işe geldiğini pencereden görmüştü. Davranışlarındaki bir şey onu rahatsız ediyor, onu orada, aşağıda görmek, öfkeden gözlerini karartıyordu. Onu daha önce de görmüştü. Sadece pencereden değil, daha yakından. Burnunda ve yanaklarında çiller olduğunu hatırladı. Bunları pencereden görmesi imkânsızdı. Ama gördüğünden emindi. İspanyol kadınlarının çoğunda bulunmazdı. Hiç çilli bir kadını olmamıştı.

Kıkırdayarak, “Her şeyin bir ilki vardır,” dedi, kendi kendine.

“Neye gülüyorsun, çocuk,” dedi yaşlı bir zenci, kendine özgü aksanıyla ayağını sürüyerek hücreye girerken. “Her zaman orada duruyorsun ve deli gibi gülüyorsun, görürlerse seni buradan sedyeyle çıkartırlar. Willie’nin sözünü dinle, Willie bilir. Yaptıklarını görseler bundan hiç hoşlanmazlar.”

Olduğu yerde döndü ve yaşlı zenciye doğru tükürdü. “Lanet olsun, senin siyah kıcını sürükleyecekler, fakat bana dokunamazlar. Dostlarım var, bildiğin gibi, ailede sağlam ilişkilerim var. Sen bir otobüsle hapishaneye gönderilirken, ben buradan çıkmış olacağım.”

“Doğrudur,” dedi, yaşlı zenci, ranzasına doğru yönelirken. “Doğrudur.”

Yaşlı zenciye sataşmaya devam etti. Zenci iriyarı bir adamdı, ama yaşlıydı. “Sen hep kaybetmeye mahkûmsun, anlıyor musun? Burada olmanın sebebi, arabanı çalmaya çalışan birkaç aptal çocuğa ateş açmak. Ben olsaydım, kimse beni yakalayamazdı. Öyle bir tüyerdim ki, sen bile şaşardın. Duyuyor musun?”

Zenci ranzada yüzünü, duvara doğru döndü.

“Ben konuşurken bana bak, sen benim kim olduğumu biliyor musun?”

Yaşlı zenci ranzada hareketsiz kaldı. İspanyol hissettiği güçten heyecan duyarak yaklaştı. Şimdi kendine daha fazla güveniyordu. Yaşlı zenci ranzada küçük ve savunmasız görünüyordu.

Ranzaya doğru eğilerek, fısıldadı. “Tüylerini diken diken edecek şeyler yaptım ben, anlıyor musun? Birkaç serseriye kurşun sıkmak, yaptıklarımın yanında hiç kalır. Richard Ramirez. Onu tanıyor musun? Gecelerin katilini tanıyor musun?” Göğsünü yumruklamaya başladı. “Benim dostum, kankam, kardeşim gazetelerin manşetlerinde. Ülkedeki bütün gazetelerin birinci sayfasında.”

Yaşlı zenci, olduğu yerde ona doğru döndü ve iri siyah gözlerini ona doğru dikti. “Senin kafan yerinde değil, çocuk. Benden uzak dur. Yaşlı Willie’yi rahat bırak. Ben hiçbir şey başlatmadım. Yaşlı Willie’yi rahat bırak.”

“Hiç beyaz bir kadın becerdin mi Willie? O siyah aletini hiç beyaz bir kadının bacaklarının arasına soktun mu? Hiç hayatında bebek kadar yumuşak ve beyaz tenli, çilli bir kızıl saçlıyı becerdin mi? Yumuşacık, Willie. Cildi kadife gibi, hani o resimlerde olduğu gibi.”

Yaşlı zenci, başını üstteki ranzaya çarpmamaya özen göstererek, bütün heybetiyle ayağa kalktı. Ellerini onu itmek için öne doğru uzattı, ama hiç gereği yoktu. İspanyol zaten geriye doğru kaçıyordu, yüzünün rengi solmuştu.

“Senin ne yaptığını biliyorum, çocuk. Ne yaptığını duydum. Yerinde olsam hiç sesimi çıkarmazdım. Willie, büyük hapishane-
de yaşadı, çocuk. Senin gibi çocukları orada sevmezler. Senin yaptıklarını yapan çocukları.”

Willie, pis kokan tuvaletin hemen yanında, sırtı duvara dayalı olarak yere çömelmişti. Hapishanenin adı bile onu dehşete düşürmeye yetmişti. Ufak tefekti, vücudu bakımsızdı, alkol ve uyuşturucudan tükenmişti, gücünü sadece kurbanlarının çaresizliğinden alıyordu. Nezarethanede kendini koruyabilirdi, ama devlet hapishanesinde bu mümkün değildi. Orada ona ne yapacaklarını çok iyi biliyordu.

Pencereye doğru birkaç adım attı ve yeniden dışarıyı seyretmeye başladı. “Senin suçun, sürtük,” diye fısıldadı. “Hepsi senin suçun.”

ÜÇ

Elephant Bar'ın iki blok ötesinde, Denny'nin yerinde bir masada oturmuş kahvelerini yudumlayıp hamburgerlerini yiyorlardı. Bir yandan gülüyor, bir yandan da ayılmaya çalışıyorlardı.

Lily çatalıyla hamburgerini ikiye ayırdı ve iç tarafını gösterdi. “Bu pişmemiş.”

“Geriye gönder,” dedi Fowler. “Eminim hallederler.”

“İştahım kaçtı.” Bir eliyle tabağı ileri doğru itti ve kahve fincanını önüne doğru çekti. “Anlat bakalım, şu Yargıç Fisher meselesi nedir?”

“Pis herifî kokain çekerken yakaladım. Anlatacak fazla bir şey yok.”

“Ne cesaretle Butler’ı arayıp şikâyet etti? Biraz olsun çekinmedi mi?”

“Yoo, sadece Butler’a benim delinin teki olduğumu, ofisine nasıl paldır küldür girdiğimi ve bir daha suratımı görmek istemediğini söyledi.” Ağzını peçeteyle sildi. Siyah gözleri şimdi daha canlı ve yaramaz bir ifade taşıyordu. “Ben sadece koridorda rastladıklarına, Fisher’in bir parti verdiğini ve eğer kaliteli Kolombiya kokaini bitmeden yetişmek istiyorlarsa, Yargıç Fisher’in küçük partisine katılmak için acele etmelerini söylemiştim.”

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?” dedi Lily. “Vasiyetnameni hazırladın mı? Butler ile iyi anlaştığınızı, senin hiç yanlış yapmayacağını düşündüğünü sanıyordum. Neden seni desteklemedi?”

“Butler, iyi bir adam. Bana inandı. Sadece kolay yolu seçti, fazla dirençle karşılaşmayacağı yolu. Çamur sıçrarsa, hepimizi kirletir düşüncesindeydi. Gerçekte onun da hoşuna gittiğini sanmıyorum. Sular biraz durulsun, beni cinayet masasına yeniden atayacağını söyledi. Bilemedin altı ay sonra.”

Lily saçını geriye attı. Garson kız geldiğinde hesabı istedi ve masaya yirmilik bir banknot bıraktı. “Bu yeni işin üstesinden nasıl geleceğimi bilemiyorum Rich. Davalardan sorumlu olmak, ama onları başkalarına plase edip başkalarına güvenmek çok zor bir iş değil mi?”

“Yönetimin özelliği bu. Eğer insanlara güvenmiyorsan, her davayla senin ilgilenmen gerekir ki bu da mümkün değildir. İnsan aklını oynatır. Fazla dırdırcı olma ve taviz verme, yoksa kendini klasik kadın yönetici şablonunun içinde bulursun.”

Lily boşluğa doğru bakıyor ve nasihatleri sindirmeye çalışıyordu.

Fowler, “Kalkalım mı?” dedi ve kalkarken Lily’nin masanın üzerine koyduğu yirmiliğe baktı. “Sanırım, kasaya ödemen gerekiyor.”

Serin havaya çıktıklarında, yakınında duruyordu. “Seni arabana kadar götüreyim. Nerede park etmiştin?”

O sırada Lily, kendini çiftlik evinin kapısından içeri doğru yürürken hayal ediyordu. Her gün gördüğü ilk şey arka bahçeydi. “Merkezde bıraktım,” dedi, dimdik karşıya bakarak. John sulama sistemini yeniden düzenlemeye karar vermiş ve her yeri kazmıştı. Daha sonra bir tarafa çim ekmiş, diğer tarafıysa sistemi nasıl çalıştıracığını bilemediğinden kazılı bırakmıştı.”

“Arabam barda. Seni götürürüm,” dedi Richard. “Gece tek başına dolaşmamalısın.”

Hafta sonları, John bahçenin çimli tarafında, sezlonga uzana-

cak ve hemen yanı başındaki dağınıklıktan hiç rahatsız olmadan, güneşlenmeye devam edecekti. Lily ısrarla ne denli rahatsız olduğunu söylese, ya da bunun aptalca olduğundan şikâyet etse de, etrafı toparlamak için hiç gayret göstermiyordu. Richard'a baktı ve cevapladı. "Teşekkür ederim." Eve gitmek istemiyordu. Ailedeki kuvvetli, disiplinci ve karar veren taraf olmaktan bıkmıştı. Gülmek, hayattan zevk almak, çekiciliğini hissetmek ve fiziksel olarak arzulanmak istiyordu. Doğum günü herhalde böyle bir kutlama için ideal bir zamandır, diye düşünüyordu.

Bir süre sessizce yürüdüler. Buna da şükretmeliydi, biraz sonra bu da sona erecekti. Eve gidecek ve John'la yatağa girecekti. Bu kadar senelik perhize ve John'un kendisini aldattığına dair sürekli imalarda bulunmasına rağmen, ilk defa bu akşam, bu düşüncelerin gerçekleşmesini arzu ediyordu. Ve bu sadece şu anda yanında yürüyen, fantezilerindeki adamla mümkün olabilirdi, ama o evliydi ve kendisini çekici bulması için hiçbir neden yoktu. Eğer John onu seksi bulmuyorsa, bir başkası niye seksi bulacaktı ki? Artık kimse tarafından arzu edilmiyordu. Bunu kabul etmesi belki de kendisi için daha iyi olacaktı. Hayatındaki her şeyi olduğu gibi kabul etmeyi öğrenmişti. Otuz altı yaşındaydı ve birkaç sene sonra kırk yaşında olacaktı.

Richard, beyaz BMW'sinin sağ ön kapısını açtı, Lily'nin rahat oturabilmesi için, eşofmana benzer bir şeyleri arka koltuğa fırlattı. Şoför koltuğuna geçince anahtarı marşa soktu, sonra ellerini kucağına indirerek genç kadına doğru döndü, uzandı ve dudaklarından uzun uzun öptü. Elleri Lily'nin gür saçları arasında kaybolmuştu. Bir günlük sakalını onun zarif yüzünde gezdiriyordu. "Benimle gel. Sana ihtiyacım var. Seni istiyorum."

"Ama..." dedi Lily, karısını ve genç yaştaki oğlunu düşünerek. Şimdi onu arzu ediyor olabilirdi, ama eve gitmeliydi, çünkü yaptığından pişmanlık duyacaktı. Richard'ın dudakları tekrar dudaklarıyla buluştuğunda bu kez diliyle dudaklarını aralıyor, bir yandan da onu kendine doğru çekiyordu.

Lily içinde sıcak bir şeylerin aktığını hissediyordu, Richard'ın onu kendisine doğru çekmesine ses çıkarmadı, vücudundaki sinir uçları canlanmaya başlamıştı. Hiçbir şey umurunda değildi; işi, John, Shana, doğum günü, çocukluğu, hiçbir şey.

Richard, "Lütfen," dedi, eliyle çenesini yukarı kaldırıp onu gözlerinin içine bakmaya zorlayarak. "Evde kimse yok, eğer düşündüğün buysa. Ve bu akşam kimse gelmeyecek." Elini tuttu ve bacaklarının arasındaki sertliğin üzerine koydu. Ellerini orada tutarak onu yeniden öptü.

Lily normal arzuları olan, normal bir kadındı. Richard ise John'un düşündüğü gibi, onu bir süs vazosu olarak kullanmayacak karakterde biriydi. O doktor, tamirci ve sihirbazdı. Onu yeniden hayata kazandıracak, sıfırı tüketmemiş olduğunu, sadece bir süre rafa kaldırılmış olduğunu kanıtlayacak tek insandı.

"Gidelim," dedi. "Ve çabuk gidelim."

Richard'ın oturma odasında ayakta durmuş önlerinde uzanan şehrin gece manzarasını seyrediyorlardı; Richard çıplaktı, Lily ise geniş bir banyo havlusuna sarınmıştı. Ev, bir tepenin üzerinde, modern, yüksek tavanlı ve havadar bir binaydı. Lily'nin ceke-ti, külotlu çorabı, ayakkabıları, sutyeni, oturma odasının her tarafına saçılmıştı. Yatak odasına kadar sabredememişlerdi.

Lily, eve girdiklerinde, üzerindikileri ondan önce çıkarmış ve ikisi bir süre, karanlıkta bir adım uzaklıktan, birbirlerini seyretilmişlerdi.

"Vücudunun böyle görüneceğini hep biliyordum," demişti Richard.

Lily, "Nasıl görünüyor?" diye sormuştu.

"Enfes. Çilekli yoğurt gibi görünüyor. Onu tatmak istiyorum."

Salondaki tek mobilya olan koltuğun üzerinde seviştiler. Richard, uzun, adaleli kollarıyla, Lily'nin vücudunun üst kısmını aşağıya doğru çekip başını bacaklarının arasına gömmüştü.

Lily'nin inlemesine, haykırmasına ve karşı koymalarına rağmen orada bir süre oyalandı. "Hayır! Hayır! Hayır!"

Lily artık dayanacak hali kalmayınca, saçlarından tutarak onu yer değiştirmeye zorladı. Saçları adamın sert karnına yayılmış vaziyette, onu ağzına aldı; kokusuna ve tadına karşı sanki büyük bir açlık duyuyordu. "Tanrım," diye inledi Richard, "Oh, Tanrım."

Sonra Lily ata biner gibi onun üzerine tırmandı. Kollarından destek alıyordu, saçlarını geriye attı ve onu öpmek için eğildi sonra yeniden başını geriye attı. Bu onun fantezisiydi. Gerçekten de büyük beyaz bir ata binmiş olduğunu düşünüyordu. Kocaman engeller ve ırmaklar arasından, zevkin parlak beyaz ışığına doğru yol alıyordu. Işığı bulduğunda, zevke doymuş olarak ter içinde göğsüne yığıldı. Richard onu yere yatırdı, kalçalarını avuçladı ve ona sahip olurken, zevkin doruğuna erişip üzerine bitkin bir şekilde düşünceye kadar yüklenmeye devam etti. Lily, onun ağır vücudu altında, kulağında sıcak nefesini hissederek, halının üzerinde uzanmış yatıyordu. Richard, "Canını acıttım mı?" dedi.

"Fazla değil. Ben senin canını acıttım mı?"

Richard, genç kadının ıslak saçlarını yukarı kaldırdı ve yavaşça boynunu öptü. "Buna acı deneceğini sanmam."

Bir anda Lily'nin benliğini bir utanma duygusu kapladı. Ondan uzaklaştı, dizlerini karnına doğru çekti ve kollarını etrafına doladı. Bir suçluluk duygusu midesinde ağırlar oluşturmaya başlıyordu ki, Richard'a kısa bir bakışı hepsini unutmasına neden oldu. Nihayet John'un suçlamaları ve şüpheleri gerçek olmuştu. Kolay hem de çok kolay olmuştu, üstelik o kadar iyi olmuştu ki, daha fazlasını istiyordu. Vücudu haykırıyor, yalvarıyor ve ondan daha fazlasını talep ediyordu. Belki de, bu arzuyu, bu ihtiyacı artık gerçekten besleyebilirdi. Richard'ı kendisini görmezlikten gelene, hayal kırıklığına uğratana, ya da gece yalnız yürüse bile adamın umursamayacağı hale gelene kadar arzulamaya devam edebilirdi. Eşit düzeydeki iki insanın ya da aynı yaşam görüşüne

sahip insanların birlikteliklerinde hissettiği şeyler bunlar olmalı diye düşündü. Cilveli bakışlar, dudaklarının kenarındaki gülümseme; maceraperest, şehvet düşkünü davranışları kendisini bile şoka sokmuştu. İnsanlar, dünyanın herhangi bir yerinde, her gün, her saniye kendilerini bu kadar iyi hissedebiliyorlardı. Boşanmanın sonunda ölüm cezası yoktu. Belki tekrar kendini bu kadar iyi hissedebilirdi.

Büyük banyoda beraberce yıkandılar. Yatak odasından geçerken, yatağın yapılmamış olduğunu, elbiselerle günlük gazetele-
rin sağa sola saçılmış olduğunu, bardakların sehpalarda altsız durmakta olduğunu gördü. Duşta, birbirlerini sabunladılar. Richard, gözlerine kaçmasına engel olamadığı, yarım şişe şampuanı onun başından aşağı boca etti. “Bir havlu ver,” diye bağırdı Lily, güle-
rek ve sesinin duvarlarda yaptığı yankıyı dinleyince, bu sesin kendinden çıktığına şaşıtı. “Beni kör edeceksin dedi.” Küçük sabunu aldı, arkasını dönmesini istedi ve büyük bir ustalıkla, çocukken kızına yaptığı gibi, erkeğin poposunu sabunlamaya başladı. Richard irkildi ve ondan durmasını istedi, ama o hoşlandığının farkındaydı. Richard duştan sonra, bacaklarının arasındaki tüyleri taramak istedi, tarakta kalacak bir miktar tüy sabahleyin de orada olacaktı. Lily kulaklarına inanamıyordu, ama taramasına ses çıkarmadı. Gıdıklanıyordu. Lily’ye gerçek bir kızıl saçlı olduğunu söyledi, bunun üzerine Lily, onun meme uçlarından birini yakaladı ve sertçe sıktı, “Bu benden şüphe ettiğin için,” dedi, belki de sadece yapmak istediği için veya hayatı boyunca böyle bir şeyi yapabilmeyi arzu ettiği içindi. Daha sonra, Richard, tek temiz havluyu ona verdi ve üzerindeki suları halıya damlatarak, şimdi konuşmakta oldukları oturma odasına doğru yürüdü.

Arkasından yaklaşır kollarını Lily’nin beline doladı. “Bir şey içmek ister misin? Tekila yok, ama başka bir şey istersen bulabilirim.”

Tekilanın lafı bile Lily’nin başının ağrımasına yol açıyordu. “Hayır, teşekkür ederim, gitmem lazım, biliyorsun, hem de fazla

gecikmeden.” Sonunda karısının artık o evde yaşamadığına karar verebilmişti. Doğru olmasını o kadar çok istiyordu ki, sormaktan korkuyordu. “Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama beni arabama götürmen lazım biliyorsun.”

Richard, “Hiç sorun değil, Lily,” dedi, sesinde bir hayal kırıklığı hissediliyordu. “Bu kadar çabuk gitmek zorunda mısın? Birkaç dakika daha birlikte olup, tadını çıkaramaz mıyız?” Yüzüne bakması için Lily’yi kendine doğru döndürdü ve yüzünü avuçlarının içine aldı. “Bu sıradan bir kaçamak değil, bunu sen de biliyorsun.”

Lily, derin bir iç çekti, sonra ciğerlerindeki havayı sanki bir sigara dumanı üflüyormuş gibi dışarı üfledi. “Biliyorum.”

Sonra ycrden giysilerini toplamaya ve giyinmeye başladı. Sutyenin kancasını önden takıp çevirirken ona arkasını döndü, göğüslerini sutyene iyice yerleştirmek için hafifçe salladı. Önce bluzunu sonra külotunu giydi. Basit, pamuklu, düz beyaz bir külotlu, Fransız tipi dantel olmadığı için kendinden utanıyordu.

Richard, tekrar konuşmaya başladığında hâlâ şehir manzarasını seyrediyordu. “Karım beni başka birisi için terk etti. Bir ay önce. Bugün tam bir ay oluyor. Bana başkasına âşık olduğunu söyledi ve bir gün ben isteyken, bir nakliye kamyonuyla gelip eşyanın yarısını alıp götürdü.”

“Üzgünüm, Richard. Onu seviyor muydun?”

“Tabii ki, seviyordum. Onunla on yedi sene beraber yaşadım. Şimdi nerede olduğunu bile bilmiyorum. Şehirde bir yerde olmalı, ama benim bilmemi istemiyor. Oğlumuz da onunla beraber.”

“Adamı tanıyor musun?” diye sordu, Lily merakla. Nasıl oluyordu da kendisi onu bu kadar arzuluyorken, on yedi sene birlikte yaşadığı biri artık onu hiç istemiyordu.

“Adam değil Lily. Karım beni bir kadın için terk etti.”

“Oğlun?”

“Bilmiyor, anlatmaya da niyetim yok. Kadının onun arkadaş olduğunu sanıyor.” Yüzü düşünceliydi. Şimdi Lily’ye bakıyordu,

fakat hemen tekrar pencereye doğru döndü. “Yani, demek istiyorum ki, bildiğine inanmıyorum.”

“İnan şaşırsın, Rich. Çocuklar bizim düşündüğümüzden fazlasını bilebiliyor. Biliyor ve durumu kabul etmiş olabilir. Anne-siyle beraber yaşıyor değil mi?”

“Tuhaf bir çocuktur. Fazla içine kapanık.” Dönüp Lily’ye baktı, genç kadın giyinmiş bekliyordu. “Greg, takdirlik bir öğrenciydi, şimdi ise sörfçü. Ders çalışması gerekirken, sörf yapıyor. Sıradan bir koleje girmeyi başarırsa çok şanslı demektir. Hep avukat olmasını arzu ettim, kim bilir, belki bir gün kendi büromuzu açarız, diye düşünüyordum. Hayal işte. Her şey insanın planladığı gibi gitmiyor.”

Lily, ayağa kalktı ve erkeğin yanında durdu. Richard kolunu omzuna attı. “Merak ediyorum, Richard. Kusuruma bakma. Karın olan biteni sana hiç açıklamadı mı? Bu durum ne kadar zamandır devam ediyordu? Bir şeyler hissetmiş olmalısın?”

“İster inan, ister inanma, hiçbir şey anlamadım. Terk edip gide ne kadar hiçbir şeyin farkında olmadım. Şimdi bana bu kadınla üç yıldır birlikte olduğunu söylüyor, o kadar zaman hiçbir şeyin farkında olmamışım.”

Lily, erkeğin konuşmaya ihtiyaç duyduğunu anlıyordu, fakat gitmek zorundaydı. “Arabada konuşabilir miyiz? Daha fazla kalıp konuşmayı ben de isterdim, ama evliyim. İyi bir evlilik değil,” diyerek durakladı, “yoksa burada seninle olmazdım. Bütün bildiğim, fazla devam edemeyeceği. Ama kötü bir şekilde sona ermesini istemiyorum. Anlıyor musun?”

“Bana bir saniye müsaade et, şimdi giyinirim.”

Hükümet binası kompleksinin önünde, Lily arabasına dayandı ve öpüştüler. “Neden buraya park ediyorsun? Seni hücrelerden görebileceklerini bilmiyor musun?”

Lily, “Belki,” dedi, hafifçe kulağını ısırarak, “bir gün kapalı garajda, yargıçların oto parkında bir yerim olur. Ne dersin?”

“Eğer isteğin buysa, olasılığı oldukça yüksek. Seni benim önerdiğimi biliyor musun?”

Bilmiyordu ve çok memnun olmuştu. “Teşekkürler, bu gece ödeştik sanırım.” Gülümsedi ve kırmızı Honda’nın kapısını açtı. Marşa bastı, elini salladı sonra başını camdan uzatarak, “Devamı var, değil mi?” dedi.

“Kesinlikle doğru,” diye cevap verdi, Richard, “devamı var.”

DÖRT

Küçük kız, gök gürültüsünün şiddetli patlamasıyla derin uykusundan sıçrayarak uyandı. Çarşaflar ve üzerindeki pamuklu geceliği sıırıslıklamdı. Yatağını ıslatmıştı, ancak henüz soğumadığı için rahatlatıcı bir sıcaklık hissediyordu. Gözlerini pencereden ve şimşeklerin ışığıyla aydınlanan sedir ağacından ayıramıyordu. Saymaya başladı: “Bin, iki bin, üç bin, dört bin,” ve bir şimşek daha çaktı. Elleriyle kulaklarını tıkayarak nefesini tuttu, korkudan haykırmak istemiyordu. Sessizlik. Nefesini bıraktı ve kendini tekrar yatağa atarak kafasını battaniyeyle örttü. Kalkıp bir havlu almak ve yatağın üzerine sermek zorundaydı; geceliğini de değiştirmeliydi, aksi takdirde soğuktan titremeye başlayacaktı. Örtüleri yavaşça aşağı çekerken, ışığın yine orada olduğunu gördü. Pencerenin dışındaki şekil de hareket ediyordu. Haykırmaya başladı, artık kendini tutamıyordu. Dağlarda, bir çiftlikteydi ve etraf yağmurdan kaçıp içeri girmek isteyen, aç aylarla doluydu.

Islaklığa aldırmadan, karanlık koridorun sonundaki büyükbabasıyla büyükannesinin odasına doğru koşmaya başladı. Çıplak ayak koşarken yakalanmamak için sırıyordu. Kendini büyük yatağın içine hızla attı. Güvendeydi. “Büyükanne, büyükanne,” diye ağlıyordu. Gözyaşları büyük damlalar halinde yanaklarından aşağı

süzülüyordu. Büyükannesinin yakınlarındaki kasabaya gitmiş olduğunu ve sabaha kadar dönmeyeceğini hatırladı. Çarşafların altından, büyükbabasının fıçı büyüklüğünde karnı yükseliyordu. Hâlâ uyur vaziyette, yan tarafına döndü ve ona kolunu uzattı. “Büyükbaba,” dedi, küçük parmağı ile karnını dürterken, artık korkmuyordu, hatta parmağının büyükbabasının karnında bir yastık gibi gidip gelmesi ona komik geliyordu. “Büyükbaba,” diye fısıldadı. Büyükbaba komik bir şekilde hırıltılar çıkararak soluyordu ve havaya nefesinden ekşi bir koku yayılıyordu. Küçük kız titriyordu. Kalın battaniyelerin altına girdi, altında kuru çarşafları hissedince üzerindeki ıslak geceliğini çıkardı. Birkaç saniye içinde uyumuştı.

Uzun bir zaman sonra, rüyasında doğum gününü, gelen hediyeleri, pastasını görmekteyken, birden bire küçük poposunda bir yerlerde, tarifiedilmez, kötü bir acı hissetti. Büyükbabanın ağırlığı altında değil bağırmak, hava alamıyordu. Yüzükoyun, yatağa adeta yapışmış bir şekilde, kolları iki yana açık bir durumda çarşafı tırmalıyor ve yatakla beraber sallanıyordu. Kendinden geçmeden önce büyükbabasının, karısının ismini sayıkladığını duydu, “Lilian.”

“Lily,” dedi John, elleri omuzlarında onu sarsarak, “uyan.” Yüzü yastığa gömülmüştü, aslında uyumuyor, rüyaların, anıların ve gerçeğin birbirine karıştığı, sabahın yarı uyanık, yarı bilinçli halinde sürükleniyordu.

“Kolumu tırmaladın ve geceliğin sıırılsıklam. İşe geç kalıyorsun.”

John, Lily’nin kâbus gördüğünü biliyordu. Her şeye, terlemesine, tırmıklamasına ve uykusunda haykırmalarına yabancı değildi. John da dahil hiç kimseye hiçbir zaman gerçeği bütünüyle anlatmamıştı. Ama, John, büyükbabasının ona tecavüz ettiğini biliyordu. Lily başını kaldırdı ve kocasının odadan çıkışını seyretti. Biraz düşünceli olsaydı, doğum gününü unutmuş olduğunu anlardı. Kâbuslar her zaman doğum gününe yakın şiddetlenirdi.

Evlendikten kısa bir zaman sonra John’a olanları anlatmıştı.

Bunun tek yararı John'un erkekler ve seks hakkındaki düşüncelerini doğrulamak olmuştur. John'un diğer erkekler gibi, şiddetli bir seks arzusu yoktu. Ona göre seks, bir yaratma amacı ve gerçek bir güzellikti. Evliliklerinin ilk yıllarında, gecenin bir vakti korkuyla uyandığında, hatta çocukken yaptığı gibi yatağı ıslattığında, onu kollarına alır sakinleştirmeye çalışırdı. Tekrar uyuyamadığı zamanlarda, mutfığa gider, ona sıcak çikolata yapar ya da kızarmış peynirli sandviç hazırlardı. Daha sonra onu şefkatle okşayarak uyuyana kadar kucağında tutardı. O zamanlar onu seviyordu ve sevgisi, sekse aşırı düşkün olmayışı, geçmişte yaşadığı yaraların sarılmasında büyük rol oynamıştı. Hukuk Fakültesine gitmesi konusunda Lily'ye cesaret veren de oydu. Ama mezun olduğu anda, ilişkileri korkunç bir değişime uğramıştı. Uzun zamandır, yürüyemeyen bir insanın sonunda yürüdüğünde alkış ve sevinç gözyaşları beklemesi gibi, Lily de bir beklentiye kapılmıştı. Ancak bunların hiçbirisi olmadı. İşte o zaman John'u gerçekten tanımaya başladı. Ürkek ve korkak zamanlarında, John, sevgi dolu, destekleyici ve sadıktı. Ne zaman ki korku duvarını yıkmayı başarmış, kendine güvenen, gelecek planları yapan, kariyer sahibi bir kadın olmuştur, John'un sevgisini de kaybetmişti. John'un istediği onunla beraber yürümek değil, onu taşımaktır.

Ayağını yere bastığında, garaj kapısının sesini duydu ve John'un işe gitmiş olduğunu anladı. Önceki gece eve geldiğinde, yüksek sesle horlayarak uyuyordu. Elbiselerini sessizce çıkarmış ve yatağa girmişti, horlamasına engel olmak için, onu yan döndürmüştü. Orada onun yanında yatarken Richard'ı düşünüyordu. John'un kaybolmasını ve yerini Richard'ın almasını istiyordu. Herkes John'un iyi bir baba, mükemmel bir koca olduğunu düşünüyordu. Lily'nin kalbi kırık bir çocuk olduğu zamanlarda iyi bir koca olmuştur gerçekten, ama o daha fazlasını istiyordu. Eskisi gibi olmak istemiyordu. Saat çalışıyor, vakit geçiyordu. Shana'nın koleje gitmesini beklerse, kırk bir yaşını bulacak ve o yaşta iş isten geçmiş olacaktı.

Buharlar çıkan duşu adımını atmadan önce havlu almaya uzandığında, dikkatle aynadaki görüntüsüne baktı. Her iki tarafa dönerek, profilini yakından inceledi, bir elini göğsünün altına koyarak kaldırdı ve tekrar bıraktı. Yer çekimi göğüslerini, kalçalarını, her şeyini aşağıya doğru çekiyordu, John da sırtında bir kambur gibi onu aşağıya çekiyordu. Karnı gurulduyor, başı çatlarcasına ağrıyordu, ama kendini harika hissediyordu. Bugün işe gitmesi için gerçekten bir sebebi vardı, bu sadece bir başka dava ya da duruşma değildi artık, Richard Fowler orada, aynı binada, bir koridor uzaklıktaydı.

38 Dolabında o gün giymek için özel bir şeyler aradı. En sevdiği, kalçalarını ve belini ince gösteren, herkesin iltifat ettiği elbisesini giyecekti. Önceki hafta temizleyiciden almıştı.

Plastik ambalajlı her şeyi, on dakika süreyle taradıktan sonra, sadece eteği bulabildi. Üstü yoktu.

Kapıyı ardına kadar açarak öfkeyle Shana'nın odasına daldı. "Yandan düğmeli siyah-beyaz kıyafetimin üstü nerede?"

Derin uykuda olan Shana yan döndü, uykudan şişmiş, boş gözlerle annesine baktı. "Saat kaç? Bende değil." Tekrar döndü ve uyumaya devam etti.

Lily, Shana'nın dolabına gitti ve bir metre yüksekliğindeki elbise yığınının, var gücüyle karıştırmaya başladı. Kendisine ait, birkaç eşyayı bir kenara koydu, gerisini odanın ortasına yığıdı. "Senden olduğunu biliyorum. O kıyafeti bugün giymek istiyorum. Benim iznim olmadan, bana ait şeyleri almaya hakkın yok, özellikle pahalı olan kıyafetlerimi."

"Sakin ol anne," diye tiz bir sesle bağırdı Shana. "Charlotte ödünç almıştı. Merak etme geri alırsın."

"Evden dışarı çıkmak yok. Beni duyuyor musun? Evden dışarı çıkmıyorsun," diye bağırdı Lily. Kızına bağılıyor olmaktan nefret ediyordu, ama bu ilk defa olan bir şey değildi. Her gün bir sürü nedenle giysilerini alıyordu ve aldıkları geri gelmiyordu. Her sabah, işe gitmeden önce, Shana'nın dolabında eşyalarını aramak

ve onları bir kenara atılmış, kırıışık, lekeli bir şekilde bulmak olağan hale gelmişti. John, omuzlarını silkerek, bunun ergenlik çağındaki bir genç kızın normal davranışları olduğunu, kapılarına kilit koymanın yararlı olacağını söylüyordu. Bir çocuk, yaşı ne olursa olsun, bir başka insanın mülkiyetine saygı göstermesi gerektiğini anlayamıyordu.

Kapıdan çıkarken, Shana'nın, alçak sesle "Sürtük," diye mırıldandığını duydu ve yorganını başının üzerine çektiğini gördü.

Lily, odanın dışında, bir süre duvara yaslanıp durdu, gözleri yaşla dolmuştu. Neler oluyordu? Nerede yanlış yapmışlardı? Her zaman birbirlerine çok yakın olmuşlardı. Pazar öğleden sonraları, parlak Kaliforniya güneşi altında, saçları rüzgârda uçuşarak paten kaydıkları günleri hatırladı. Shana, bazen düşmesine yol açacak şekilde annesine yapışır, yanından hiç ayrılmazdı. Daha birkaç ay öncesine kadar her akşam John televizyonun başındayken, yatak odasına gelir, çabuk, çabuk o gün başından geçenleri, okulda kimin ne dediğini, kimin ne yaptığını heyecanla anlatır ve Lily'ye derslerinden, erkek arkadaşlarına kadar her konuda akıl danışırdı. Bütün bunlara sebep sadece ergenlik miydi? Hormonal değişiklikler miydi? Kendi çocukluğunu öyle üzüntülü ve bunalımlı geçirmişti ki, on üç yaşında olmak nasıl bir duygudur, hatırlamıyordu.

Gözlerini sildi ve mutfığa doğru yürüdü. Kendine bir fincan kahve ve tost makinesine bir dilim beyaz ekmek koydu. Bütün kabahat kendisindeydi. Her şeye aşırı reaksiyon gösteriyordu. Shana, genç bir kız oluyordu. Elbiseler konusunda da kendisi hatalıydı. Açıklık politikası uygulayarak, Shana'ya elbiselerini kullanabileceğini o söylemişti. Ama o zamanlar, Shana da saygılı davranıyordu. Hiçbir zaman hiçbir şeyi, özellikle iş kıyafetlerini, sormadan almıyor, hiçbir zaman annesine karşı terbiyesiz laflar etmiyordu. Hiçbir zaman telefonu yüzüne kapatmıyordu. Ancak artık kızı her geçen gün babasına daha yakınlaşıyor, annesini yaşıntısından uzaklaştırıyordu.

Aslında olanlar, ergenlik döneminin tipik Ödipal döneminden başka bir şey değildi. Shana babasının küçük sevgilisiydi, annesi de onun rakibi. Babasının sevgisini kazanmak için annesiyle olan mücadelesinde, onun elbiselerini giymesi de bu kavgayı bir çocuk olarak değil, bir kadın olarak yapmak istemesinden kaynaklanıyordu.

Kahvesini plastik bir kap içinde Honda'sına taşıdı. Sonra, orada bırakarak, bir süre arabasının önünde oturdu ve eve döndü.

Shana, üzerinde bornozu, duştan çıkmış odasına doğru yürüyordu. Lily'yi görünce durdu. Yüzündeki ifade sanki, “Şimdi ne istiyorsun,” der gibiydi.

“Sana bağırdığım için üzgünüm,” dedi Lily.

Shana cevap vermedi, öylece baktı.

“Tek istediğim, elbiselerimi bana sormadan almaman ve benim pahalı eşyalarımı arkadaşlarına ödünç vermemen. Her anne, baba çocuklarının bu konularda saygılı olmasını ister.” Kızına birkaç adım yaklaştı, elini uzatarak omzuna dokundu ve gülümsedi. Ancak Shana gülümsemiyordu.

“Bak, ne diyorum, eğer ev ödevini erken bitirirsen, belki seninle yarın akşam sinemaya gideriz. Sadece ikimiz, eskiden olduğumuz gibi.”

“Gidemem, yasaklıyım, unuttun mu?”

“Pekâlâ, yeniden başlayalım. Bu sabah olanları hiç yaşanmamış kabul edeceğiz. Ne dersin? Yarın akşam?”

“Çok ödevim var.”

Shana her zaman mükemmel bir öğrenci olmuştu, ama son zamanlarda notlarında kayda değer bir düşüş vardı. Ona göre bu da Lily'nin kabahatiydi. Shana'yı hızlandırılmış sınıflara girmeye zorlayan oydu. “Derslerinin zor olduğunu biliyorum. Onları almadan önce bu konuları tartışmıştık. Tek isteğim, hayatta istediğin her şeye sahip olman. Onun için okulunu ciddiye almanı ve elinden geleni yapmanı istiyorum. Sen akıllı bir kızsın, bunu yapabilirsin, Shana. Biriyle sadece evlenmiş olmak için evlenmeni

istemiyorum. Eğer bir kariyer sahibi olursan, kendi ayaklarının üzerinde durabilirsin. Ne söylemek istediğimi, anlıyor musun?” dedi Lily saatine bakarak. İşe geç kalıyordu.

“Evet,” diye cevap verdi Shana. “Babamla sadece evlenmiş olmak için evlendiğini söylüyorsun.”

“Hayır, Shana. Bugün babanla evlendiğim zamanki kişi değilim, ama onunla da sadece evlenmiş olmak için evlenmedim. Onunla evlendim, çünkü ona ihtiyacım vardı. Genç bir kızken, yaşamdan hemen hemen vazgeçmiştim. Mutluluk nedir bilmiyordum. İçimde çirkin ve kötü bir şey büyüyordu. Hayatımı kontrol edemiyordum.”

“Okula geç kalacağım, anne,” dedi Shana ve odasına doğru yürürken arkasına bakmadan, “Merak etme, garson olmam,” diyerek kapıyı annesinin yüzüne kapadı.

İşte çocuk psikolojisi, diye düşündü, Lily ve koridoru aceleyle geçerek garaja doğru gitti. Şu, “garson kız” yorumunu unutmaya hiç niyeti yoktu anlaşılan. Bunu söylemiş olduğunu kabul ediyordu, ama Shana’nın bunu hâlâ unutmamış olmasını John’un sürekli tekrarlarına borçluydu.

Hükümet binasına vardığında, otopark hemen, hemen doluydu. Birkaç tur attı, saatine baktı, geç kaldığını fark edince, nezarethane binasının önünde, yer bulacağından emin olarak sıralara doğru yöneldi. Dıştan bakıldığında, buzlu camlarıyla oradaki binanın bir nezarethane olduğunu anlamak imkânsızdı, ancak binanın çatısına yerleştirilmiş olan tarama ışıklarına, projektörlere dikkat edildiğinde fark edilebilirdi. Yoksa, binanın diğer bölümlerinden hiçbir farkı yoktu. Mahkûmlar gün ışığını asla görmeden, yeraltındaki bir tünelden mahkeme salonlarına getirilip, götürülüyorlar, böylelikle görevli polisler, savcılar ve avukatlar bir yerden bir yere nakil gibi işlerle uğraşmıyorlar zamandan tasarruf edebiliyorlardı. Bir hükümet binası kompleksinin içinde, nezarethaneye yer verilmesi konusu proje safhasında oldukça geniş çapta tartışmalara yol açmıştı. İlçe yetkilileri, yapılacak yeri ha-

pishaneden çok geçici bir nezarethane olarak yorumladıkları için, bu tartışmalara fazla önem vermemişlerdi. Bir mahkûm, mahkeme tarafından suçlu bulunduğu zaman, buradan hapishanelere sevk ediliyordu. Kalanlar, sadece adi hırsızlık, şartlı tahliye ihlali, sarhoş araba kullanmak gibi hafif suçlardan hüküm giyenlerdi.

İnsanların sevmedikleri camlı bölmelerden oluşan odacıklar da çalışmaya mecbur edildikleri, herkesin bir arada olduğu, aynı klimalı havayı, -çünkü hiç pencere yoktu- teneffüs etmekte olduğu gerçeği göz ardı edilmezse, proje amacına ulaşmıştı ve istedikleri şekilde faaliyet gösteriyordu. Lily de bundan nefret edenler arasındaydı. Eğer eski departmandan taşınmamış olsalardı, şimdi duvarları ahşap kaplamalı, ofisin bunaltıcı gürültüsünü içeri sokmayan, ahşap raflarla dolu geniş bir ofise giriyor olacaktı. Kenarlarında güvercinlerin tünediği pencerelerden içeri, temiz hava doluyor olacaktı. Ama bu bir gelişme ve yapacak hiçbir şey yok, diye, düşündü ümitsizce. Arabasından indi, temiz sabah havasını soluyarak, park yerinden binanın girişine doğru yürüdü.

Butler ile toplantısı tahmin ettiği gibi geçmişti. Önce Lily, Lopez-McDonald davası ile ilgili vahşeti kısaca anlatmaya çalışmıştı. Butler çok şaşırılmış ve öfkelenmişti. Binanın köşelerinden birindeki, duvarlarında gizli raflar, gerçek deri kaplanmış sandalyeler, bardo masası büyüklüğünde bir çalışma masası olan odada, Lily, bakışlarını ondan ayırmadan, davayla ilgili karışabilecekleri zorlukları anlatıyordu.

“Görgü tanığı bir öğretmendi ve birkaç İspanyol gencinin sıraların bulunduğu yerden koşarak uzaklaştıklarını gördüğünü söyledi. Sıralar diye bahsettiği yer iki gencin bulunduğu yerdi. Beş kişi görmemişti, üç kişiyi görüp, görmediğinden emin değildi. Fotoğraflardan üç kişiyi teşhis edebildi. İfadesindeki *birkaç* ibaresini kaldırmak için üç ya da daha fazla kişi gördüğünü söylemeye biz yönlendirdik. Polis, sanıkları, olayın rapor edilmesinden beş dakika sonra, bir blok ilerde kullandıkları arabanın ruhsat tarihi geçmiş olduğu için durdurmuştu. Arabanın içinde beş ki-

şiydiler. İkisi, arabaya köşe başında, durdurulmadan hemen önce bindiklerini iddia ediyordu. Ne yazık ki, bunu kanıtlayacak tanıklar yoktu ve biz hepsinin bu işin içinde olduğunu düşünüyorduk. İtiraf ya da suçu kabul etme yok. Paul, bu çocuklar tam bela,” dedi ve devam etmeden önce derin bir nefes aldı.

“Öldürülen kızın vajinasından alınan spermelerden anlaşıldığı üzere üç ya da daha fazla kan tipi gözüküyor. Sanıklardan ikisinin elbisesinde kan lekeleri ve barut yanıkları vardı. Bu da elimizde sağlam bir dava var demektir.” Lily bir süre durakladı ve Butler’ın soru sormasını bekleyerek ilave etti. “Tabii, pürüzsüz bir dava değil.”

Butler arkasına yaslanarak dişlerini gıcırdattı. “Problem, görgü tanımının söyledikleri jürinin aklını karıştırmadan beşini de mahkûm edebilmekte,” diye izah etti. “Savunma bunu fazlasıyla kullanacak ve en azından çocuklardan ikisinin masum olduğuna karar verecek, kimin ne yaptığı konusunda akılları karıştırarak, jüriyi inandırmaya çalışacaktır. En uygunu, onlardan biriyle bir anlaşma yapıp, en azından diğerlerinin de cezasız kalmamasını garanti altına almak olmalıdır.”

Bu aynen Lily’nin düşündüğü şeydi. “İstedigimizi almak için ne kadar ileri gidebiliriz? İkinci derece cinayet mi yoksa cinayete suç ortaklığı mı? Yoksa kasten adam öldürmek mi?” Lily geldiğinden beri kucağında tutmakta olduğu dosyayı açtı, içindeki resimleri dışarı çıkardı. Resimler, sözlerden çok daha fazla şey anlatıyordu. Amacı, Butler’ın düşünüp taşınıp karar verirken, bu kâbus gibi görüntüleri aklından çıkarmamasını sağlamaktı. “Onlardan birini konuşturmak problem değil, bu seraseriler kendi kışkıklarını kurtarmak için analarını bile satarlar. Problem, bu katliamda kimin ne kadar payı olduğunu anlamak,” diyerek elindeki fotoğrafı, Butler’a uzattı. “Bu Carmen Lopez’in vajinasına sokulan ve karın boşluğunun parçalanmasına sebep olan ağaç dalının yakın plan çekilmiş bir resmi.”

Butler’ın ne kadar sarsıldığı belliydi, alt dudağı hafifçe titriyordu. Dalın ucundaki yapraklar kanla kaplıydı. “Olamaz!” dedi.

“Bu da düşük kalibre silahlarıyla hedef tahtası olarak kullandıkları kızın memelerinin, ya da onlardan geri kalanların yakın plan bir resmi,” diyerek, Butler’a, başka bir fotoğraf uzattı.

“Şimdilik anlaşıma yok,” dedi Butler ve ilave etti “Ofisten iki müfettişin bütün günlerini bu işe ayırmasını ve bu çocuklara, günaydın diyenlerin bile sorgulanarak bana rapor edilmesini istiyorum. Beşini birden içeri atmamıza yarayacak bilgilerin adli tıptan geleceğini ümit ederim. Bu vahşeti seyreden ve engel olmayan herkes ömür boyu hapsi hak eder, tabii biz ölüm cezası talep edeceğiz. Eğer bir dava ölüm cezası gerektiriyorsa, bundan başkası olamaz.”

44

Toplantı bitmişti. Davanın cinsel nitelik taşıması nedeniyle Carol Abrams’a verilmesini ve Marshall Duffy’nin ona yardım etmesini kararlaştırdılar.

Ofisine döndüğünde, telefonu ısrarla çalıyordu, cevap vermek için masasının üzerinde yığılı dosyaları devirdi. Richard arıyordu. “Beş dakika içinde üç numaralı sorgulama odasında buluşalım, seninle görüşmem lazım.”

Lily’nin kalbi daha sık atmaya başlamış, solukları hızlanmıştı. “Ben de seni görmek isterim, ama zamanım yok,” dedi, ama sonra onu görmeden günü bitiremeyeceğini düşündü. “Orada olacağım.”

Lily, clinde göstermelik birkaç dosyayla sorgulama odasından içeri girdi ve kapıyı kapadı, küçük masanın yanındaki sandalyeye oturup, beklemeye başladı. Masanın üzerinde avukatlar için bilgisayara bağlı bir telefon vardı. Lily sabah giyinirken sonunda vücudunun bütün hatlarını ortaya koyan, lavanta çiçeği rengi, ipek bir elbiseyi seçebilmişti. Kulaklarında gümüş küpeler vardı ve saçlarını gümüş tokayla ensesinde toplamıştı. Dişi ve çekici görüldüğünün farkındaydı. Hatta birkaç kişi bu konuda iltifatta bulunmuştu. Richard içeri girdi ve kapıyı kilitledi. Rujunun dağılmasına aldırmadan onu öpmeye başladı, bu arada elleri ipek kumaşın altında göğüslerini okşamaya başlamıştı.

“Bütün gece seni düşündüm. Seni istiyorum. Yüzünü aklımdan çıkaramıyorum.” Elini eteğinin altına sokarak, ipek külotunun üstünden bacaklarının arasında gezdirmeye başladı.

Lily gülümseyerek, “Yapma, Richard,” dedi. “Aklından çıkaramadığın şeyin yüzüm olduğunu sanmıyorum.” Vücudu erkeğin dokunuşlarına cevap vermeye başladığı halde karşı koymaya çalıştı. Richard’ın eli külotunu sıyrıp bacaklarının arasında dolaşarak onu yavaşça okşamaya başladığında, bir gece önceki pervasızlık -bacak arasının ıslanmasıyla- yeniden hâkim olmaya başlıyordu. Başını arkaya doğru atmıştı, Richard’ın dudakları boynunda dolaşıyor, saçları masanın üzerine dokunuyordu. Bluzu açılmış ve Richard’ın diğer eli içeri girmişti. Richard fermuarını indirdi ve masanın üzerinde, Lily’nin bacakları iki yana açık bir vaziyetteyken içine girdi. Lily birilerinin duymasından korktuğu için konuşamıyor, onu durduramıyordu.

Richard telefonu kaldırdı ve ona uzattı, yüzü arzuyla yanıyordu, sesi derinden geliyordu, gözleri yarı kapalıydı. “Bir not yazdırıyormuşsun gibi davran.”

Lily, dışarıda çalan telefon seslerini ve gelen geçen insanların ayak seslerini duyabiliyordu. “Kaliforniya Eyaleti, Daniel Duthoy’a karşı... dava no.H.23456.” Vücudu Richard’ın ritmiyle hareket ederken, telefonun sesi kulağında çınılıyordu. “İlave Suçlama: Sanık suçu işlerken, kendisine olan güveni kötüye kullanmıştır.” Richard inlemeye başlamıştı. “Durma,” dedi. Lily devam etti, “Kurbanın büyük kardeşi olarak güvenini kazanmış ve bu pozisyonunu kullanarak amacına ulaşmıştır.” Haykırmamak için alt dudağını ısırıyor ve masanın üzerine düşüp gürültü yapmamak için büyük bir çaba sarf ediyordu. Telefonda şimdi bir kayıt sesi geliyordu, “Eğer telefon etmek istiyorsanız, lütfen kapatın ve tekrar arayın.” Ve sonunda bitti.

Elbiselerini düzelttiler, Lilly dudaklarına ve yanağına dağılmış ruj lekelerini eliyle sildi, yerlerinde sadece hafif bir kızarıklık kaldı. Richard, “Seni seviyorum,” dedi hiç düşünmeden. “İnan-

mayacaksın biliyorum...bana da inanılmaz geliyor. Hayatım boyunca aradığım kadınsın sen, kuvvetli, zeki, arzu ve hayat dolu.”

Lily parmağını dudaklarının üzerine koydu, “Şişş,” dedi, “Kovacıklar beni ya da herkese rezil olacağım. Üstelik işim başımdan aşkın.” Sevgi sözlerini hiç önemsemiyordu. Erkeklerin hepsi seviştikten birkaç dakika sonra aynı şeyleri söylerdi. Richard kırılmış görünüyordu. Lily aynı yumuşak ve nazik ses tonunda devam etti. “Ne olduğunu henüz anlayabilmiş değilim, ama güzel ve önemli bir şeyler oluyor. Bunu sürdürmeyi ben de arzu ediyorum, ama böyle, iş yerinde değil. Hayatım şu anda milyonlarca parçaya ayrılmış vaziyette, bunu anlayabiliyor musun?” Gözlerinde yalvarır bir ifadeyle, hâlâ masanın üzerinde oturmuş parmaklarıyla ceketinin yakasıyla oynuyordu. Alnının üzerine düşen siyah saçları ile Richard şu anda ne kadar yakışıklı ve dayanılmaz görünüyordu. “Zamana ihtiyacım var,” dedi. “Umursamaz olma riskine giremem.” Evliliğinden söz etmek istemiyordu, basit bir ilişkinin ötesinde bir şeyler arıyordu o da.

“Asla zaman yoktur, Lily,” dedi Richard. Avucuna, evle araba telefonlarının yazılı olduğu bir kâğıt parçası sıkıştırarak Lily’den önce odadan çıktı. Birkaç dakika sonra Lily de odayı terk etti, koridorda sağma soluna bakıp, kimsenin onları fark etmemiş olmasından rahatlayarak ofisine döndü.

Ofisinde, enerji aşılanmış gibi, masasındaki davaları incelemeye başladı. Masasının üzeri tıklım tıklım doluydu. Evraklar, dosyalar ve açık kanun kitaplarıyla doluydu. Arkasındaki rafta dosyalar yığılıydı. Telefon çaldığında, gözlükleri burnunun üzerine düşmüş, başını koluna dayamış önündeki davaya kendisini kaptırmış bir durumdaydı. Ahizeyi eline almadan konuşmayı duyabilmek için düğmeye basarak okumaya devam etti. Clinton Silverstein kapıda belirmişti, kaşları çatık, dudakları titriyor gibiydi, elinde tuttuğu dosyaya sinirli bir şekilde diğer eliyle vuruyordu. Lily göz ucuyla onu gördü ve içeri girmesi için eliyle işaret etti.

“Hangi dava? Ha, Robinson mu? Sonuçlandı. Minimumu kabul ettik, silah için ceza artırımını istedik. Yarın sabah Peterson’ın elinde olur.” Düafonu kapadı ve bakışlarıyla Clinton’ı masasının önündeki yeşil sandalyelere oturmaya davet etti.

“Bana verdiğin şu dava kahrolası bir şaka olmalı.” Clinton bir süre Lily’nin cevap vermesini bekledi, fakat tek duyduğu ses, Lily’nin arkasına yaslandığında sandalyesinin döşemede çıkardığı metalik gıcırtıydı. “Kurban iki yüz pound ağırlığında ve kayıtlardan fahişelik yaptığı anlaşılmış, üstelik kendisi de saldırının olduğu anda işte olduğunu ifade ediyor. Ben buna ‘ödemede anlaşmazlık’ derim. Numarası tutmayınca tecavüz diye haykırmaya başlıyor.”

“Adam kaçırma ve tecavüze teşebbüs,” diye araya girdi, Lily.

“Ama, anlaşma yok? Ciddi olamazsın. Kurban güvenilir biri değil. Sanığın nezarete çekilen resmini gördün mü? Yakışıklı biri, üstelik kameralara gülümsemiş bile. Sen istemesen de buradan elini kolunu sallayarak çıkacağını biliyor.” Clinton tıknaz vücudunu sandalyeye bıraktı.

Lily gözlüklerini çıkarıp masanın üzerine attı, gözlük ağır çekimde gibi sessizce masanın üzerindeki kâğıtların üzerine düştü. “İki yüz pound eden bir kadına tecavüz edilemeyeceğini mi düşünüyorsun?”

“Davanın bütününden bahsediyorum. Kurban bir fahişe, bütün tanıklar sokak orospusu. Cinsel ilişki için fiyatta anlaştıklarını da kendisi söylüyor. Adamın yaptığı şey sadece birkaç kez suratına yumruk atmak. Kaçırma neyin nesi? Gerçek şu ki, adam onu şehir çöplüğüne götürüp arabasından attı? Böyle bir işte başka ne olmasını bekliyorsun? Adamın operada ön sırada bilet alacağını mı düşünüyordun?” Clinton başını iki yana salladı. “Benim önerim, hafif suçtan şikâyetimizi yaparız, o da ithamı reddeder. Anlaşmanın bir parçası olarak, doksan gün hapis cezası ve üç yıl kontrollü gözaltı talep ederiz. Böylelikle bir hüküm giymiş olur. Duruşma demek, elini kolunu sallayarak oradan çıkıp git-

mesi demektir.” Yaptığı analizden memnun sandalyesinde arkasına yaslandı.

Lily buz gibi bakışlarla öne doğru eğildi, “Bu davayı senin nazarında zayıflatan şey, bana göre güç katıyor: Bu yakışıklı adam, kolaylıkla cinsel partner bulabilme şansına sahip olmasına rağmen, senin tabirinle iğrenç olan bu kadını, öfkesini çıkarabilmek için özellikle seçti.” Durdu ve derin bir nefes aldı, “Biliyor musun? Onu öldürmeyi düşündüğünü sanıyorum, sadece düşündüğü kadar kolay olmadığını gördüğü için yapamadı.”

Clinton parmaklarını permalı saçının arasında gezdirdi. “Serbest kaldığı takdirde bu neye yarayacak? Hâlâ seninle aynı düşünce değilim.”

“Bana göre bu davayı kurbanın bir ilkokul öğretmeni olduğunu varsayıp cesaretle ve elimizden geleni yaparak ele alırsak başarılı oluruz. Onu aşağılatmayarak, kendimizi de aşağılatmamış oluruz. Davayı ön duruşma için hazırla, Clinton.”

Clinton, gitmek için ayağa kalktı. “Bu dava, takvimimizi de etkiliyor, Lily. Bana kalırsa mantıklı davalara ağırlık verip diğerlerini elemeliyiz. Butler’ın seks saldırılarında anlaşma yanlısı olmadığını biliyorum, ama bu bütün davalar için aynı şekilde düşüneneği anlamına gelmez. Biz her şeyi yapacağız, kurban ortalar da olmayacak, bu sözlerimi unutma.”

Lily, tam kapıdan çıkmak üzereyken, onu yanına çağırdı. Ayarıcı ve sakın bir ses tonuyla, “Bu senin bir sonraki davan, belki kızın iddiasını savunmak için daha istekli olabilirsin.”

Clinton, masaya yaklaştı. Lily’nin, ona doğru uzanmış elinde sadece bir fotoğraf vardı.

Lily’nin ses tonu bir TV yorumcusununki kadar monotondur, “Stacy Jenkins’e bakıyorsun, sekiz yaşında küçük bir kız. Okulun birinci sınıfına sadece altı ay devam etti ve bir daha görünmedi. Üvey babası yılda 65,000 \$ maaş alan bir muhasebeci, annesi kayıtlı bir hemşire.”

“Ölmüş mü?” diye sordu, Clinton.

Lily, ellerinin titremekte olduğuna dikkat etti ve cevap vermeden baktı.

“Yani, gözleri açık da, resim öldürüldükten sonra mı çekilmiş? Cinayet mi?”

Lily de resimleri ilk gördüğünde aynı şeyleri düşünmüştü. Çocuğun gözlerinde cansız, boş bir ifade vardı, kumral saçları tel teldi. Bütün vücudu yuvarlak, kırmızı halkalarla, göğsü de sivri uçlu bir aletle yapılmış, taze yara izleriyle doluydu.

“Hayır, ölü değil,” dedi Lily ve devam etti. “Stacy’nin üvey babası, okuldan aldığında onu cinsel ilişkide bulunmaya zorluyordu. Ne zaman sesini çıkarmaya kalksa, sigarasıyla yakarak cezalandırıyordu. Bir keresinde altına kaçırıldı. Kerpetenle, memec uclarını sıkıştırıyordu. Görüldüğü kadarıyla, kızın annesi olanlar karşısında sessiz kalmayı tercih etmiş ve becerilerini, kızının yaralarını iyileştirmeye çalışmakta kullanmış.”

“Nasıl ortaya çıktı?” diye sordu Clinton. “Kızım önümüzdeki ay dokuzuna basacak.” Sesi titriyordu. “Bir çocuğu konu alan ilk davam bu.”

Lily’nin başı önünde, bir başka davayla meşguldü. Başını kaldırmadan konuştu. “Annesi onu, yaralarının sebep olduğu enfeksiyonların iyice azması sonucu ölümün eşiğine geldiği bir gece acil servise getirdi. Olanlar onun da sınırlarını zorluyordu artık sanırım. Anneyi de suç ortağı olmakla suçluyoruz.” Lily, başını kaldırdı, bakışlarında sıkıntılı ve yorgun bir ifade vardı. “Önümüzdeki tek engel, olabildiği kadar fazla nedenle suçlayabilmek, bunun için her fiili ayrı ayrı belgelememiz lazım. Bu konuda Stacy’ye büyük iş düşüyor. Önümüzdeki hafta, sosyal bir görevliyle beraber, hastanede ifadesini alman gerekiyor.” Konuşmasını bitirdi ve Clinton’a baktı. “Bu arada, ya saçlarını kestir, ya da güzelce tara. O saçlarla çocuğun ödünü patlatırsın.”

Clinton dışarı çıkar çıkmaz, Lily, otomatik arama düğmesine bastı ve evi aradı. Kulaklıktan gelen çabuk arama sinyallerini dinlerken, elleriyle şakaklarındaki ağrıyı gidermek için masaj yapı-

yordu. Boynundaki kasılmayı rahatlatmak için başını sağa sola çevirdi. Önündeki dosyaya baktı ve Stacy Jenkins'in kendisine bakmakta olduğunu gördü, bir ara çocuğun yüzünde kendi yüzünü görür gibi oldu.

"John, benim. Buradan saat sekizden önce çıkabileceğimi sanmıyorum. Shana'ya söyler misin?" Arka planda, ocağın üzerindeki tavadan gelen sesler duyuluyordu, anlaşılan John, yemek yapıyordu. Her gün eve saat dört buçukta geliyor, bazı günler hiç işe gitmiyordu.

"Bu akşam, Shana'nın beysbol maçını yönetiyorum. Geleceğine dair söz vermiştin, biliyorsun."

50

Lily, göğsünde bir yanma hissetti, arkasına uzandı ve elbisesinin kumaşı üzerinden, sutyenin kopçasını çözdü. Hakikaten bu akşam gideceğine dair söz vermiş miydi? Yoksa aklını mı kaçıırıyordu? John bazen bu tür iğnelemeleri, daha fazla suçluluk hissi duyması için özellikle seçiyordu.

"Merak etme, zaten geleceğini ummuyordu," dedi, kin dolu bir ses tonuyla. "İşinin her şeyden önemli olduğunu biliyoruz. Son iki senedir işinden başka hiçbir şey düşünmüyorsun."

"Sahada görüşürüz," dedi Lily, ama gerçekte ona kendini işine verme sebebinin, evliliğinin, hayatının boşluğundan kaçış olduğunu, kendini evinde, kendi çocuğu ile bir yabancıymış gibi hissettiğini, haykırmak istiyordu. Ama yararı yoktu. Kapama düğmesine basmak üzereyken durdu, "Ha, John, sadece tek maç kaçırdığımı sana ve Shana'ya hatırlatmak isterim."

Telefonu kapattı ve bir süre başını ellerinin arasına alarak oturdu. Raftaki dosyaları parmağıyla saydı, ertesi gün saat dörde kadar incelenmesi, havale edilmesi gereken yedi dosya vardı. Üç dosya üzerinde birden çalışıyordu ve zaman avuçlarının içinden kayıp gidiyordu. Shana'nın masasının üzerindeki gülümseyen fotoğrafına dalgın, dalgın bakarken, Carol Abrams'ın kapının önünde beklemekte olduğunu gördü. Ne kadar zamandır orada bekliyordu, acaba?

“Lopez-McDonald davası hakkında konuşmak istiyordum, ama bekleyebilir,” dedi yavaşça ve önüne baktı, “Paldır küldür girmek istemezdim, ama kapın açıldı.”

Demek ki, John ile konuşmasını duymuştu. Lily hafifçe gülümsemeyi becerdi, “Yarın saat dokuza, ne dersin? Daha dinç olursun.”

Carol birden durakladı, “Yarın saat dokuzda duruşmam var, on diyelim.” Gözleriyle Lily’nin yüzünü tarayarak, “Eğer zaman bulabilirsek, bir gün yemek yiyelim. Benim de on ve on dört yaşlarında iki çocuğum var. Bazen gerçekten çok zor oluyor, gerçekten... Ne demek istediğimi biliyorsun,” dedi.

Lily kendini Carol ile mukayese etti, yorucu bir günün sonunda bile mükemmel, diye düşündü. Saçının bir teli bile dağınık değil, ruju parlak, nemli ve pembe, elbisesinde bir tek kırışık yok. Bu kadar mükemmel görünmesine rağmen, bu işin Carol için de zor olduğuna inanmak kolay değildi. Lily dilini çatlamış dudaklarının üzerinde gezdirdi, “Belki bir hataydı Carol. Bu işi benim yerime sana vermeliydiler.”

Carol gülümseyerek başını salladı. “İlgisi yok. Senin olsun. Bu arada, bu departmanın göreceği en iyi şef olacağına bütün kalbimle inanıyorum. Ne dersin?” Göz kırptı ve ofisten çıkıp, gitti.

Birkaç saat sonra, Lily ofisten ayrıldığında her iki kolunda da, ağır bir evrak çantası taşıyordu. Güneş batmak üzereydi ve hava serinlemeye başlamıştı. Kırmızı Honda’sına doğru koşar adımlarla giderken, saatine baktı ve maça yetişebilmek için sürat yapması gerektiğini düşündü. Maç başlamış olmalıydı. Evrak çantalarını yere bıraktı ve anahtarlarını bulmak için, cüzdanını karıştırmaya başladı. Çantasının içindekileri Honda’nın ön kaputuna boşalttı. Anahtarlar madeni bir ses çıkartarak önce kaputa çarptı ve sonra postalamayı unuttuğu bir telefon faturası ve rujuyla birlikte yere yuvarlandı. Rüzgâr zarfı uçurunca yakalamak için park yerinde zarfın peşinden koşmak zorunda kaldı.

Arabasına girdiğinde, çantasından boşalttığı ıvır zıvırın hâlâ

kaputun üzerinde durmakta olduğunu gördü. Çoğu işe yaramayan, daha önce atması gereken şeyler olduğundan, kendiliğinden düşsün diye arabayı çalıştırıp gitmek istedi ama son anda vazgeçti. Dışarı çıktı, küçük bir kâğıt parçasının dışındaki bütün kartvizitleri, günü geçmiş park biletlerini ve makbuzları avuçlayarak yeniden çantasına doldurdu. Küçük kâğıt parçasını Richard bugün eline sıkıştırmıştı, üzerinde telefon numarası yazıyordu. Onun dokunmuş olduğu bir şeye dokunmanın verdiği hazla kenarlarını düzeltti ve itina ile katlayarak çek defterinin arasına koydu. Hayatında yeni bir şeyler başlamıştı ve hiçbir şey artık eskisi gibi olmayacaktı. Bunu hissedebiliyordu. Etrafında bir titreşim vardı, tıpkı ofisin bunaltıcı gürültüsünü engellemek için kullandıkları beyaz gürültü gibi. Arabasına girdi ve ısıtıcıyı en yüksek seviyeye getirdi. Arabanın içi sıcak olabilirdi, Lily, donuyordu.

Onun otoparkta koşturmasını, anahtarlarını ararken verdiği mücadeleyle, heyecanla izliyor ve kahkaha ile gülüyordu. Ellerini neşeli bir şekilde pencereye vurdu ve parmak izleri camın üzerinde kaldı. Hiç parmak izi bırakmaz, hiçbir şeye dokunmazdı. Özellikle ait olmadığı yerlerde bulunduğu zaman -böyle yerlerde de çok bulunmuştu. “Buradayım,” diye seslendi pencereden, “Yukarı bak.”

“Sen kahrolası deli herifin tekisin,” dedi Willie. “Kime sesleniyorsun, çocuk? Niye o pencerenin başından ayrılmıyorsun?” Willie, *Charly* isminde ciltli bir kitap okuyordu, yattığı yerde arkasını döndü. O küçük arabayla her geldiklerinde koca zenci yeni bir kitap alıyordu.

Döndü ve yüzünde heyecanını yitirmiş, donuk bir ifadeyle yaşlı zenciye baktı. “Çünkü, bu pis yerden kurtuluyorum. Dışarıdaki benim kadını. Her gün beni görmeye geliyor.”

Willie ayakkabılarını muşamba zemine basarak, ayağa kalktı, kollarını kalçalarına dayayarak öne doğru eğildi. “O senin kadının değil. Neye baktığını gördüm, çocuk. Ağzını açtığın anda polisleri çağırır. Ne dediğimi duymuyor musun?”

“Sen adi bir katilden başka bir şey değilsin. Ben dışarıda onu

becerirken, senin siyah kışın hâlâ burada olacak. Beni salacaklar, ama sen asla çıkamayacaksın.”

Koca adam ayağa kalktı, pencereye, ağır ağır hücre arkadaşı-na doğru yürüyerek onu köşeye sıkıştırdı. Sonra döndü ve fermuarını açarak tuvalete işemeye başladı. Beyaz fener gibi iri gözle-riyle ona bakarak, “Bıraktıkları gün döneceksin, çocuk. Beni is-temediğim şeyleri yapmaya zorlama,” dedi.

Tam o sırada, bütün hücrelerin, hapishane avlusuna bakan ka-pıları elektronik bir ses ve metalik bir çınlamayla açıldı. Willie televizyon salonuna çıktı. Latin âşık, köşesinde kalakaldı, hare-ket etmekten korkuyordu. Yemek tepsilerinin, paslanmaz çelik masalara konarken çıkardığı sesleri duydu, kokusunu alıyordu, ama dışarı çıkmadı. Ranzasına yatıp, yüzünü duvara döndü ve onu düşündü. Bütün bunlar onun suçuydu. Onu ne kadar çok dü-şünürse, öfkesi o kadar artıyor ve Willie'den daha az korkuyor-du. Bu sabah onu seyrederken, onu daha önce görmüş olduğu bir başka yer ve zaman aklına gelmişti. Kısa bir süre için, onun, daha önce kendisini yargılayan kadın yargıçlardan biri olduğunu dü-şünmüştü. Şimdi onlardan bir sürü vardı. Ve onlar en kötüler...en kötüler. Bütün mahkûmlar aynı düşüncedeydi. Kadın bir yargı-cın seni cezalandırması, Allahın belası annenin seni cezalandır-masından farksızdı. Hepsi erkek düşmanıydı. Bunu herkes bili-yordu. Hiçbir normal kadın siyah cüppeler içinde gezmek iste-mezdi. Hangi kadın bütün gün canilerle uğraşıp normal olabilirdi ki? Kadınlar adi kaltaklardan başka bir şey değildiler. Memeleri-ni dışarıda bırakan, bacaklarının arasını gösteren elbiseler giyer-ler, sonra bir adam kendilerine bakınca ya da onları becermek isteyince, sanki büyük bir sürprizle karşılaşmışlar gibi, şaşırıp çığ-lığı basarlardı. Kadınlar aptal kaltaklardı.

Latin kökenliler kadınları adam etmeyi bilirlerdi. Kadınlara ne yapacaklarını söylerler ve onların kendilerine akıl vermesine müsaade etmezlerdi. Latin erkekleri patrondu. Canları ne isterse onu yapar, kadının işine gelmezse de, yeni kadın bulurlardı.

Yüzünü aklından çıkaramıyordu.

Belki bir avukattır, diye düşündü. Belki de geçmişte mahkeme tarafından onu savunmak üzere atanmış avukatlardan biriydi. Ama hiçbir zaman kadın avukatı olmamıştı ki! Hiçbir kadının davasının içine etmesine ve onu hapse attırmasına müsaade etmemişti. İşte o zaman kim olduğunu hatırladı.

Bölge savcısıydı.

Kendi davası değildi, ama o sırada mahkemede idi ve kendi sırasının gelmesi için bekliyordu. Bacaklarına ve çillerine hayran kalmıştı. Uzun bacakları vardı. O uzun ve güzel bacakları altında düşünebiliyordu. Cam gibi tıraş edilmiş olmalıydılar.

Ranzasından aşağı atladı ve pencereye gitti, arabasını bir kere daha görüp onu bir kez daha hatırlamak için. Bazen öğle paydosunda arabasına geldiği oluyordu. Latin kökenlilerden nefret ediyordu. Mahkeme salonunda onu gördüğü gün, sanık sandalyesinde Oxnard sokaklarından tanıdığı rakip bir çetenin üyesi olan bir İspanyol oturuyordu. Adamdan bir hayvan diye bahsediyor ve bu çetelerin şehrin üzerine bir kara veba gibi çöktüğünü anlatıyordu. Ne bildiğini sanıyordu ki? Onun yaşadığı yerde polisler insanları korumazdı. Yaşamlarını sürdürebilmeleri için çeteler tek çıkış yoluyla. Muhtemelen, kendisi güzel bir evde, iyi bir çevrede yaşıyordu. Küçük kırmızı arabasını büyük bir olasılıkla kendi garajına çekiyordu. Hiçbir zaman gelip de camlarının kırıldığını veya radyosunun çalındığını görmemişti. Bir keresinde arabasından koltukları çalmışlardı. Bir gün işe gitmek için çıktığında, arabasını kaldırırda boş bir teneke gibi, değerli bütün eşyalar çalınmış olarak bulmuştu. Ne bildiğini sanıyordu bu kaltak?

Onu becerecek ve yalvartacaktı. Korkunun ne demek olduğunu öğretecekti. İşte o zaman anlardı.

Onu becerdikten sonra, hapse attırdığı, soydaşını sokakta bulacak ve ona, “Onu becerdim, adamım. Seni hapse gönderen kızıl saçlı kaltağı becerdim,” diyecekti. Güldü. “Bana borçlusun, adamım,” diyecekti. “Onu senin için becerdim.”

Kadın yalvaracak, ondan merhamet dileyecekti. Bu hayallerle

göğsü kabardı. Kendine güveni iyice yerine gelmişti, Willie'den korkmasını gerektiren bir şey yoktu. Dışarı çıkıp yemeğini aldı götürüp gürültüyle metal masaya koydu.

Karşısında oturan adama “ Bu berbat pislik de ne böyle, adamım,” dedi önündeki yemeği göstererek.

“Köpek pisliği. Anlıyor musun, aşağıda, mutfakta Doberman ya da onun gibi büyük siyah bir köpek besliyorlar, bizim için pislik sıcsın diye. Böylelikle vergi ödeyenlere fazla yük olmuyoruz.”

“Evet,” dedi, yemeği tabağında kaşıkla iterek. Hakikaten köpek pisliği kokuyordu. Öteki mahkûmun omuzunu geçen saçları vardı ve görünen her yeri dövmelemlerle kaplıydı. Motosikletçi olmalıydı. Kolumun üstündeki kasların üzerinde bir Harley Davidson dövmesi vardı. Havayı koklayınca kokunun yemekten değil adamdan geldiğini anladı. Çatalını aldı ve yemeğini yemeye başladı. “Koku senden geliyor, adamım. O köpek üzerine sıçmış gibi kokuyorsun.”

Adam ayağa kalktı ve dövmelemleri elleriyle iki yanından tutup masayı devirmeye kalktı. Komik duruma düştü, çünkü masa yere tespit edilmişti. Onun yerine tepsisini bir frizbi gibi fırlattı ve başını geri atarak gülmeye başladı. Sonra homurdanarak öne eğildi ve Latin âşığı gömleğinin yakasından yakalayarak tek eliyle oturduğu yerden elli altmış santim yukarıya kaldırdı.

“Beni aşağı indir, seni Allahın cezası köpek pisliği,” diye bağıırıyordu, korkudan ve küçük düşürölmekten midesi bulanana adam. Sanki her an patlayacakmış gibi bağırsaklarının guruldaması duyuluyordu. Öteki adamlar gülüyorlardı, karışıklığı televizyon kameralarından gizlemek için etraflarında toplanmaya başlamışlardı.

“Bak burada ne var,” dedi motosikletçi, adamı iki eliyle yakasından tutup, ayakları havada iki yana sallayarak. “Bir Oxnard hamam böceğı gibi gözüküyor. Küçük geniş bir şapkaya ihtiyacımız var. Bu pislik o kadar ufak ki, şu fasulye kadar kafasına içkilere konan o küçük şapkalardan birini geçirebiliriz.”

Mahkûmlar hep beraber kahaahalarla gülüyor, yanlarına vu-

arak haykırıyor ve yuhalıyorlardı. Düzgün tıraşlı, küçük yaşlı bir adam uzandı ve yüzünde alaycı bir ifadeyle Latin âşğın testislerini sıktı. Adamı tekmelemek istedi, ama beceremedi, havayı tekmeledi. Vücudundan akan ter, gömleğinden yere damlıyordu. İşte o sırada keskin bir alarm sesi duyuldu, adam onu hemen bırakınca çelimsiz kurban yere düştü. İki eliyle dayanarak yerden kalkmaya çalışırken, bir sürü ayak arasından, siyah bir ayak göğsünü tekmeleyerek, nefesini kesti ve onu yere yapıştırdı.

Hoparlörlerden yankılanan, “Bütün mahkûmlar hücrelerine dönsünler. Tekrar ediyorum. Bütün mahkûmlar derhal hücrelerine,” anonsu salonu doldurdu.

Çelimsiz kurban bir anda salonda kendini tek başına yerde yatıyor buldu, başı dönüyordu. Willie’nin kendisine doğru yürüdüğünü gördü. İri yarı zenci eğildi ve kalkması için elini uzattı. “Benden uzak dur Allahın cezası,” dedi, zayıf çıkan sesi ağlamaklıydı. Yemekhanenin dışında duran nöbetçi parmaklıklar arkasından ona bakmaktaydı.

“Yaralı mısın?” diye sordu.

Cevap vermedi. Hepsi o kızıl saçlı yüzündendi. Ayağa kalktı ve hücrelerine yöneldi. Herifin tekmelediği yer çok acıyordu. Testislerini sıkan adam, hücrelerinden ona göz kırptıyordu. Motosikletçi arkasından yaklaştı ve bir elini omuzuna attı. Beraberce ona gülüyorlardı. Motosikletçinin dişleri sapsarı ve çürüktü. Küçük adam onun kadını olmalıydı. Willie onların birbirlerini yıllar önce San Quentin’den tanıdıklarını ve serbest kaldıktan sonra da karı-koca olarak beraber yaşamaya devam ettiklerini anlatmıştı. Motosikletçi şartlı tahliyesini ihlal edince, onun yanına gelebilmek için banka soymaya kalkmıştı. Nasıl aynı hücreye atılmışlardı, bilmiyordu. Herhalde mahkûmlardan birine avanta vermiş olmalıydılar. Kendisi veremediği için, bir oğlan yerine pis bir zenciyle bir araya düşmüştü. Hırsızlık yapmazdı, onun tarzı değildi, hırsızlığı namussuzluk olarak görüyordu. Hırsızlardan nefret ederdi. Aşağılık adiler, herkes hırsızlık yapabilirdi.

Motosikletçi muhtemelen AIDS’li olmalıydı, çünkü çok kötü

kokuyordu. AIDS'liler her zaman kokarlardı. Çünkü hep altlarına ederlerdi ve bazen hücrelerde tuvalet kâğıdı bulunmuyordu. Burada hiçbir şey gizli değildi, herkes her şeyi biliyordu.

Başını kaldırdı, omuzlarını geriye attı ve onların hücresinin yanından geçerken tükürdü. "Seni parçalara ayıracağım," diye fısıldadı. "Bir gün seni domates gibi dilimleyeceğim. Aletini kesip, kedime yedireceğim."

İki adam da kahkahalarla gülüyordu, daha sonra diğerleri de onlara katıldı, bir yandan da su kaplarını demir parmaklıklara vuruyorlardı. Herkes ona gülüyordu, maskara olmuştu. Taciz dayanılmaz bir hal alıyordu. Bütün bunlara sadece serbest bırakılana kadar dayanmak zorundaydı, birisini öldürecek olursa, ömür boyu kodeste yatma riski vardı.

Kısa bir süre sonra serbest kalacaktı, biraz daha sabretmeliydi.

Dilinde paslı bir çatalla yemek yiyormuş gibi bir tat vardı. Kızıl saçlının yemeğe geç gitmesine sebep olduğunu düşündü. Geç kalmamış olsaydı, bunların hiçbirisi olmayacaktı; o motosikletçiyle asla ağız dalaşına girmeyecekti. Diğer mahkûmlar onu tanımıyordu. Neler yapabileceğinden, ne yaptığından ve ne yapmayı planladığından haberleri yoktu.

Ama, kızıl saçlı öğrenecekti. Fazla uzun sürmeyecek, diye düşünüyordu, hücreesine dönerken. Durdu, vücudu öfkeden kasatı, elektronik kapıların kapanmasını beklerken boş televizyon odasına baktı, hiçbir şey görünmüyordu. Ona küçük düşmenin ne demek olduğunu öğretecekti. Nasıl ağlanacağını öğretecekti. Yataklarından kanla gözyaşının birlikte akarak, çillerini yıkadığını, yüzüne parlak bir pembelik getirdiğini hayal etti. Bu ona kutsal Meryem heykelini anımsatıyordu. Dünyanın her tarafından, şifa bulma ümidiyle gelen insanların dertlerine son verecek heykelin bilinmeyen nedenlerle ağlaması, her zaman sözü edilen mucizelerden biriydi. Omuzlarını ileri geri oynatırken gülmekten kendini alamadı. Bir mucize. Bir mucize olması için dua edecek, diye

düşündü. Şimdi kendini daha iyi hissediyordu. Onunla işi bittikten sonra, insanlar gelip, ona bakabilir, resmini çekebilirlerdi. Belki gazetelerde birinci sayfada yayınlardı. İşte o zaman insanlar onu daha iyi tanıyacak, ondan korkacak ve saygı duyacaktı. İşte o zaman herkes onun neler yapabileceğini anlayacaktı.

Kapılar kilitlendikten sonra, karanlıkta, ranzanın alt katında yatmakta olan Willie'nin sesini duydu. "Sırtını gördüm çocuk. Gömleğini çıkardığında gördüm. Kamçı izleri vardı. Geceleri ağlıyorsun, anladın mı, ağlıyorsun."

Elleriyle kulaklarını tıkadı, bunların hepsi yalandı... yalan. Ağlayan o değildi, onlardı.

"Benden korkma çocuk. Sana zarar vermem, beni duyuyor musun? Alabama'da yetiştim ben ve orada babamın kamçılanmasını seyrettim her zaman. Hiçbir zaman kamçılanan birinin canını yakmam. O adam yeteri kadar yaralanmıştır zaten."

Çelimsiz kahraman, dudaklarında, kendi tuzlu gözyaşlarını hissetti. Parmakları boynundaki haçı sıkı sıkı tuttu ve kafasından Willie'nin söylediği sözleri silip atmak istedi. Gözlerini kapadı ve kendini, köpüklü bir kan denizinde yüzerken gördü. Gözleri yanıyordu. Kendini üstte tutmaya çalışıyordu, ama kanın milyonlarca ahtapot koluna dönüştüğünü gördü. Boynuna dolaan kalın halatlar, gözlerinin yerinden fırlamasına yol açıyor ve onu dibe çekiyordu. Ahtapotun kolları arasında kayboldu. Bacaklarına sarılan iplerin etini kestiğini hissetti.

Canlı, kızıl saç yığınlarının oluşturduğu, bir girdapta boğuluyordu.

ALTI

60

Şehir kulübünün oyun sahasında, kalenin arkasındaki bir noktaya ulaşmaya çalışan, Lily'nin topuklu ayakkabıları çamur içinde kalmıştı. Parmaklarını tel çite taktı ve oyunu seyretmeye başladı. Vurma sırası Shana'daydı, kolunu vuruşa hazırlamak için yukarı kaldırdığında göz göze geldiler. Sıralarda oturmakta olan aileler, kalın ceketlerinin içinde, plastik bardaklardaki kahvelerini yudumluyorlardı. Lily kendini ısıtmak için kollarını vücuduna sardı.

Kızının karizmatik bir kişiliği vardı. Bu onun birinci sınıftan beri herkes tarafından sevilmesini açıklayan tek şeydi. Bitmez tükenmez enerjisi, güzelliği ve zekâsıyla, Lily'nin o güne kadar gördüğü en hayranlık duyulacak küçük kızdı. Ve Lily'nin her şeyi idi. Kariyerinde ne olursa olsun, son birkaç seneye kadar, dünyası Shana'nın etrafında dönmüştü. Dünyaya yeniden bağlanmasında en önemli rolü kızı oynamıştı. Lily'ye gülmeyi, kahkaha ve zevk çılgınlıkları atmaya o öğretmişti. Şimdi, büyüyor, genç bir kadın oluyor ve artık yavaş yavaş Lily'nin hayatından çıkıyordu. Artık, Lily'ye ihtiyacı yoktu. Bütün ihtiyaçlarını karşılayan bir babası vardı. Bir zamanlar kendisi, John'un bebeğiymiş, şimdi yerini kızı almıştı. Shana, John'un her şeyiydi.

Shana'nın problemleri basit ergenlik çağı sıkıntıları değildi. Lily'nin anlamakta güçlük çektiği bir şey vardı; kocası kızının ona düşman olması için çaba sarf ediyordu. Sebebi, acaba yargıç olmayı istemesi miydi? John, onun her zaman özel bir büro açıp, tonlarca para kazanmasından yana olmuştu. O da kalan ömrünü, karısının kazandığı parayla yapacakları yatırımları yönetmekle geçirecekti. Yargıçlık, prestijli bir meslek olabilirdi, ama maaşı bugün kazandığından azıcık daha yüksekti. John bunu anlamıyordu. Lily'ye aptal olduğunu ve yargıçlığı sadece güçlü olmak, egosunu tatmin etmek için istediğini söylemişti.

Lily, hukuk fakültesine, Shana henüz birkaç aylıkken girmişti. Çok önemli bir karardı bu. John, bir insan kaynakları firmasında, kendisi de bir bölge hastanesinin resepsiyonunda çalışıyordu. John'nun aylık maaşı belli olmadığı ve aydan aya değiştiği için, yaşamlarını sürdürmenin tek yolu Lily'nin çalışmaya devam etmesiydi. John da, okula devam etmesi için, sürekli kazanacakları paradan ve her an para hesabı yapmaktan kurtulacaklarından söz ederek, ona cesaret vermişti. “Sen okulu bitir,” demişti bir kere sinde. “Ben de kendi danışmanlık firmamı kurayım, bu hayattan kurtuluruz.” Lily gündüz okula gidiyor, akşamları da gece vardiyasında çalışıyordu. Küçük kızını sadece okulda olduğu saatlerde bakıcıya bırakıyordu. Günün geri kalan zamanında ve geceleri her yere onu yanında taşıyor, sanki bir yetişkinmiş gibi sürekli onunla konuşuyordu.

Shana'nın ilk konuşmaya başladığı günü daha dün gibi hatırlıyordu. Önce diğer bebekler gibi “da, da” diyerek başlamıştı, sonra Lily'nin söylediği kelimeleri bir papağan gibi çabucak sıralamaya başlamıştı. Çocuk konuştuğu, Lily onunla daha fazla konuşuyordu. Ufaklık bütün hukuki terimleri biliyordu. Adının ne olduğunu sorduklarında, gülümseyerek “Davacı,” diyecekti. Onlar buna kahkahayla gülerken Shana ellerini çırparak bir daha söyleyecekti.

Shana'yı bir kere bile dövmedi. Çocuk yetiştirme konusunda

bulduğu her kitabı okudu ve öğrendiklerini uyguladı. “Çocukları ısırmayız,” derdi, “ama elmayı ısırabiliriz.”

Her gün sadece birkaç saat uyuyor olmasına, Shana’nın uyukladığı zamanlarda, biraz kestirmesine rağmen, Lily çok mutluydu. Kocasıyla ilişkisi hakkında endişelenecek zamanı yoktu. Yorucu programından dolayı bu tür şeyler için hiç zamanı yoktu. John da zaten bu konuya fazla önem vermiyordu. Bölge savcılığında bir işi kabul ettiğinde, Shana okula daha yeni başlıyordu. Her sabah işe gitmeden önce, beslenme çantasını hazırlar ve onu okula bırakırdı. Arkadaşları onu çok seviyordu. Havuç rengi saçları, çilleri ve paylaşmayı bilen bir çocuk olması; arkadaşlarını ve yetişkinleri güldürmeyi sevmesi nedeniyle çok popülerdi.

Hiçbir şeyden korkmuyordu. Her şeye ve herkese karşı kendini koruyabilmesi için, bunun böyle olmasına Lily özen göstermişti. Sahip olduklarını başka insanlarla paylaşmayı ve başkalarına iyi davranmayı ona nasıl öğrettiyse aynı zamanda cesur, kuvvetli ve olgun olmayı da öğretmişti. “Ben yanında olmadığım zaman,” diye başlardı, “Ya da baban burada olmadığı zaman, eğer kötü bir şey olursa, büyükler gibi davranmalısın ve büyüklerin yaptıklarını yapmalısın. İnan bana yapabilirsin.” Lily bu konuşmaları yaparken, Shana gözlerini kırpar ve gülümserdi.

Shana, annesinin hoşuna gideceğini bildiği için, kendini kanıtlama fırsatını kollardı. Lily’den aldığı cesaretle, ağaçlara tırmanır, top oynar ve bir örümcek gördüğünde çığlık atacağına hemen ezerdi. Bir keresinde kendisine havladı diye komşunun köpeğini yumruklamıştı. Daha sonra eve koşmuş, gururla Lily’nin kollarına atılmıştı. John ile Lily için, o altın çocuktuk...sihirli çocuk.

Bu sihir yıllar boyu devam etti ve Shana bunun farkına varmaya ve bu sihirin ona sağladığı gücü kullanmaya başladı. Hayranları onun ödevini yapıyor, ona para veriyor, elbiselerini kendileri giymeden önce onun giymesine izin veriyorlardı. Shana’nın değişmeye başlaması birkaç yıl öncesine dayanıyordu. John’un ço-

cuk üzerindeki etkisi gittikçe artıyordu. Shana, ailesine karşı kırıcı konuşmaya, sinirli davranışlar sergilemeye başladı. Lily buna izin vermiyordu, ama John onun bütün çabalarını boşa çıkartırcasına kızını şımartıyor ve Shana'nın ona küçük bir çocukmuş gibi emirler vermesine aldırmiyordu. Karı koca arasındaki mesafe bu şekilde oluşmaya başladı.

Lily, önce onunla eski psikolog taktiklerini kullanarak konuşmaya çalıştı, ama hiç işe yaramadı. Sonunda onu evdeki davranışları hakkında konuşmaya ikna edebildi.

“Anlamıyorsun,” diye başladı Shana, “bütün gün gülümsemek ve herkese iyi davranmak zorundayım. Bazen eve geldiğimde artık kendimi kontrol edecek gücü bulamıyorum.”

Kendini, okulun en popüler kızı pozisyonunu korumak zorunda hissediyordu. Diğerleri kıskançlığa kapılıp onun hakkında hikayeler uyduruyorlardı. Yeniden seçilmeyi hiçbir zaman aklından çıkarmayan bir politikacı gibi, seçmenlerinin her zaman kendi tarafında olduğundan emin olmalıydı. Bir keresinde okuldan dönerken kızlardan biri ona yumruk atınca, o da karşılık verdi ve okuldan uzaklaştırıldı. Lily, bunlardan vazgeçmesini söylüyordu, ama o dinlemiyordu. Zirvedeyken, vazgeçmek kolay değildi. Lily gibi, Shana da güçlüydü ve etrafındaki dünyayı kontrol etmek için yaratılmıştı.

Geçen ay eve son derece kötü bir moralle geldiğinde, Lily konuyu bir kez daha açmıştı. “Çoğu insanın birlikte olmaktan hoşlanacağı sadece birkaç arkadaşı var. Neden on on beş arkadaşla sahip olmakta bu kadar ısrar ediyorsun? Herkesin seni sevmesi neden bu kadar önemli?”

“Anlamıyorsun,” demişti Shana. “Sadece o değil, bana ihtiyaçları var.”

Lily başını kuşkuyla sallayarak, “Saçma. Sana ihtiyaçları yok. Ne demek istiyorsun?” diye sormuştu.

Sonra biraz düşününce, “Birinin muhakkak lider olması gerektiğini mi söylüyorsun? O kişi sen olmasan başkası olamaz mı?” demişti.

“Evet, öyle,” diye karşılık vermişti Shana. “Anlıyor musun, anne? Sigara içmiyorum, vaktimi rock müzik konserlerinde veya oğlanlarla geçirmiyorum. İyi, hem de çok iyi notlar alıyorum ve insanlara önerilerde bulunuyorum, onların problemlerini dinliyorum. Birbiriyle kavga eden kızların aralarını buluyorum.”

Demek ki mesele buydu, diye düşündü Lily. Kendisinin savcı ya da yargıç olma isteği gibi bir şeydi. Çocukluğunda yaşadığı kötülükleri hayatından çıkardığından beri, yaşamının dizginlerini hep elinde tutuyordu, kızına da aynı şeyleri yapmasını öğretmişti.

Kısa boylu, kumral kız sopasını salladı ve isabet ettirdi, ilk noktaya ulaşmak için kısa mesafeyi koşarken tribünlerdeki aileler sevinçle haykırıyordu. Ondan sonraki vurucu da topu doğru karşıladı, ama ilk noktaya koşarken yakalandı. Oyun bitmiş, Shana’nın takımı kazanmıştı. Kızlar takımının bulunduğu kulübeye doğru ilerliyor, çoğu da Shana’nın yakınında bulunmaya çalışıyordu. Oyun sonrası alışkanlıkları geçen yıla göre değişmiş gözüküyordu. Kızlar pasta ve içeceklerin bulunduğu masaya gidecekleri yerde, çantalarından fırçalarını çıkarıp saçlarını tarıyor, rujlarını tazeliyorlardı.

John kızların arasından süzülerek, Shana’yı iki eliyle belinden yakaladı ve havaya kaldırdı. “Seninle gurur duyuyorum,” dedi. Birkaç metelik mesafeden, Lily’yi görünce gülümsediler. Aslında, ona gülümsemiyorlardı. Bu yapmacık bir davranıştan başka bir şey değildi, bu onların özel bir anıydı ve onu Lily ile paylaşmak istemiyorlardı. Shana’yı yere bıraktıktan sonra, John, Lily’nin olduğu yere doğru baktı. Kızını kendine doğru çekerek kolunu omzuna doladı ve kulübeye kadar olan kısa mesafeyi onunla birlikte yürüdü. Bu arada yan gözle, Lily’nin onları izleyip izlemediğini kontrol ediyordu. Diğer kızlar, Shana’nın olduğu kadar, John’un da etrafında toplanmaya başlamışlardı. Telden çite sıkıca sarılmış olan, Lily göz kırptı. Görmezden geldiler.

Birkaç dakika sonra, John yolunun üzerinde bırakılmış sopa-

ları, toplayarak, onun bulunduğu tarafa doğru geldi. Giydiği şapkanın kenarları altında derin izler oluşturmuştu. Kırk yedi yaşındaydı, karısından on bir yaş daha büyüktü. Her geçen gün azalan saçları nedeniyle daha çok kelleştiği halde, neşeli tavırları, pembeyaz dişlerini gösteren gülümsemesiyle hâlâ yakışıklı bir adamdı. Lily'nin yanına gelirken yüzündeki ifade hoş değildi. Sevgi dolu bakışlarını sadece kızına mı saklıyordu?

“Gelebildin, ha?” dedi ifadesiz bir ses tonuyla, başındaki şapkayı hafifçe geri iterek. “Oyunun son beş dakikasına yetişecek zamanı ayırabildin demek. Ofiste olmadığın için pişman değilsin umarım? Yani, ailenin yargıç olma gibi büyük hedeflerine engel olduğunu düşünüyorsun herhalde!”

“Kes, şunu,” dedi Lily, etrafta konuşmalarını duyacak kimse olmadığını kontrol ederek. “Shana'yı eve ben götüreceğim.” Döndü ve kulübenin bulunduğu istikamete doğru, zorlukla yürümeye başladı.

Shana'nın yüzü heyecandan kızarmıştı. Bütün kızlardan en az bir baş uzundu. Lily'ninkilerden daha sarı pırıldayan uzun kızıl saçlarını şapkasının altında at kuyruğu yapmıştı. İri safir rengi gözleri, formasındaki koyu mavi harflerle uyum içindeydi. Yüksek, belirgin yanak kemikleri yüzüne narin ve yaşının çok ötesinde bir zerafet katıyordu. Doğru makyaj, doğru elbise, doğru ölçüde sutyen ve doğru fotoğrafçıyla Cosmopolitan dergisinin kapağında yer alması işten bile değildi.

Kalabalıktan ayrılıp, arabaya doğru gelirken, bir kız peşinden geliyordu. “Yarım saat sonra ara beni,” dedi Shana. Eve vardıklarında, odasındaki telefon, susmak bilmeyecekti.

“Ah, bu annem. Anne, bu Sally.”

Sally ağzı açık, hayretler içinde bakakaldı. “O kadar birbirinize benziyorsunuz ki. İnanamıyorum!”

Shana arabaya girdi, kapıyı hızla çarptı ve annesine dargın bir ifadeyle baktı. Lily kalbinde bir ağrı hissetti. Shana her zaman annesine benzetilmekten gurur duymuştu. Lily, kızının büyüdü-

ğü zaman, kendisi kadar uzun boylu olup, olmayacağını ilgiyle sorduğu günleri hatırladı. Oysa geçen hafta, okuldaki en uzun boylu kız olmaktan, zürafaya benzetilmekten şikâyet ediyordu ve bu yüzden annesini suçluyordu.

Lily bir şeyler söylemeye çalıştı. “Vuruşun harikaydı. Oyunun başını göremediğim için özür dilerim. Acele ettim, fakat trafiği biliyorsun...” Shana ileriye bakıyor ve cevap vermiyordu. Lily, yutkundu, kolay olmayacak, diye düşündü. “Okul nasıl?”

“İyi.”

“Fazla ödevin var mı?”

“Hepsini yaptım.”

“Benimle Pazar günü paten kaymaya gelir misin?”

“Her gün beysbol antrenamım ve jimnastik sınıfım var. Okul dışı faaliyetlere ihtiyacım yok.”

“Çarşıya çıkmaya ne dersin? Alışverişe gitmek ister misin?”

Genç kız, “Cezalı olduğumu sanıyordum,” dedi, annesine düşmanca bir ifadeyle bakarak. “Charlotte ile Sally de gelebilir mi?”

“Hayır, ben seninle baş başa vakit geçirmek istiyorum. Benden izinsiz Charlotte’a ödünç verdiğini söylediğin elbisemin üstü ne oldu?”

“Merak etme, çok kıymetli elbiseni alacaksın. Sormayı unuttum sadece. Lütfen, uzatma anne.” Bu son cümleyi yüksek ve tiz bir ses tonuyla söylemişti. Ancak sonra aklına bir şey geldi ve yüzünde sevimli bir ifade belirdi. Tatlı bir sesle, “Yeni bir kıyafete ihtiyacım var. Önümüzdeki hafta, jimnastik salonunda dans var ve herkes gidiyor,” dedi.

Yine başlıyoruz, diye düşündü Lily, göğsündeki yanmayı yeniden hissediyordu. Çaresizlikten, hiç sevmediği şeyleri yapmak zorunda kalıyordu. Küçük bir gülümseme için, geçen yılın başından beri ona bir şeyler almaya başlamıştı. Bir taraftan prensiplerine uymaya çalışıyor, öbür taraftan onu şımartarak kendi kurallarını bozuyordu. Hepsinin nedeni John ve onun sinsice planlarıydı. Onunla mücadele etmek için bu oyunu oynamak zorunday-

dı. Oyunun adı, Shana'ya her istediğini vermektir. "Daha iki hafta önce sana bir sürü şey aldım, Shana. Onlardan birini dansa giyemez misin?"

"Anne, onları okulda giydim. Dansta giymek istemiyorum."

"Bakarız," dedi, zaman kazanıp onu sakinleştirmek için.

Shana yan camdan dışarısını seyrediyordu.

"Pekâlâ, neler oluyor? Yeni dedikodu var mı?"

"Bugün regl oldum."

Lily çok heyecanlanmıştı ve bunu her halinden belli ediyordu. Shana, annesinin bu kadar heyecanlanmasına inanamıyordu. Bunun sadece kadınlara özgü bir olay ve paylaşabilecekleri bir şey olduğunu düşünüyordu, Lily. Şimdi, eve gidecekler, kendilerini yatak odasına kilitleyecekler ve bu konuda konuşacaklardı. "Her an olabileceğini biliyordum. İlk adetimi senin yaşında gördüğümü, daha önce söylemiş miydim? Onun için son zamanlarda, sinirli ve aşırı duygusaldım. Ben de öyleydim. Çok normal. Şimdi tam bir kadın oldun. Kramplar var mı? Eczaneye uğramalıyız. Ne kullanıyorsun?" Lily çok fazla ve çabuk konuştuğunun farkındaydı, fakat umurunda değildi. Bu onlar için yeni bir başlangıç olabilirdi.

"Babam bugün birkaç tane tampon aldı."

Lily'nin direksiyonu tutan elleri, bembeyaz kesildi. Ayağını gazdan çekti, araba hareket halindeki banliyö trafiğinde aniden durdu. Arabalar korna çalarak, yanlarından geçti. Kızına döndü. "Beni telefonla arayıp söyleyebilirdin. Neden? Neden beni hayatından dışlıyorsun?" Kendi sesinden bunları duymak ona çok büyük acı veriyordu.

"Babam, meşgul olduğunu ve rahatsız etmememiz gerektiğini söyledi."

Babam, bana bugün birkaç tampon aldı, sözleri kulaklarında çınılıyordu. Arkasından, babam çok meşgul olduğunu söyledi, geldi. Tarihi bir anı paylaşamamak ve kızının utanmadan babasına gidebilmesi, onu mahvetmişti. Eve varıncaya kadar hiç konuşmadılar.

John, onlardan kısa bir zaman sonra eve geldi. Evleri Ventura'dan yirmi mil uzakta, sakinlerinin geçimlerini çiftçilikle kazandığı Camarillo ilçesinde, geniş, yirmi yıllık, ahşap pencereleli bir çiftlik eviydi. John, mutfığa gitti, kendisiyle Shana için birer kâse dondurma hazırlayarak alıp kızının odasına götürdü, Shana, kapısı kapalı, telefonda konuşuyordu. İçeri girdi, kâseyi ona uzattı ve tam odadan ayrılmak üzereydi ki, Shana, uzandı ve telefon görüşmesinc ara vermeden babasının yüzü, kendi hizasına gelinceye kadar gömleğinden çekistirerek onu dudaklarından öptü ve konuşmasına devam etti. John gülümseyerek odadan çıktı. Televizyonun karşısında dondurmasını yemek için salona döndü. Lily koridorda duruyordu. Yüzünde kızgın bir ifadeyle, John'un geçmesi için biraz geriye çekildi. Sonra düş almaya gitti. Bunu her oyundan sonra yapıyorlardı. John bugüne kadar bir kez bile, Lily'ye dondurma isteyip, istemediğini sormamıştı.

Banyoda soyunmadan durup aynaya baktı. Kendini evinde, istenmeyen davetsiz bir misafir gibi hissediyordu. Yüzünde kırışıklıklar oluşturan stres dolu yıllar, geç saatlere kadar çalışmalar ve aldığı maaş olmasaydı, bu evde yaşayamazlardı. John sadece işe gidip kartını basmak, maaş çekini alıp, beysbol yönetmek, televizyon seyredip piyangodan para kazanacağı günü hayal etmekle vakit geçiriyordu. Çok nadir konuşuyorlardı. Konuştukları zaman da konu, uzay gemileri, ölümden sonraki yaşam, gibi John'un yaşadığı dünyaya ait Lily'nin dünyasının basit ve sade gerçeklerinden uzak şeylerdi.

Lily yanına gitti ve koltukta oturan John'a, "Televizyonu kapatabilir miyiz? Konuşmak istiyorum," dedi.

John ayağa fırladı. "Şimdi hatırladım, Shana'nın krampları vardı, zavallı bebeğim, ona Tylenol götürecektim, unuttum," diyerek mutfaktaki ilkyardım dolabına gitti.

Lily, hapları onun elinden aldı. "Tylenol'u ben götürürüm. Beni arka bahçede bekle. Konuşmamız lazım." Arka bahçede, konuştuklarını, Shana duyamazdı. En azından, çocuğun önünde tartışmama konusunda aynı fikirdeydiler.

Lily, Shana'nın odasının kapısını açtı. Kızı odanın bir köşesinde yere oturmuş, hâlâ telefonla konuşuyordu; yatağının üzeri olur olmaz şeylerle öylesine doluydu ki, oturacak yer yoktu. "Lütfen telefonu kapatıp yatar mısın? Sabah kalkamayacaksın."

Shana telefonu ahizenin yanına koydu ve annesine doğru yürüdü. "Bir dakika sonra bitiririm."

"Sana krampların için Tylenol getirdim."

"Su da getirdin mi?"

"Shana, banyo sadece iki adım uzaklıkta."

Genç kız, "Baba, gelirken bana bir bardak su getir, lütfen," diye seslendi.

"Geliyorum, tatlım," diye cevapladı John birkaç saniye sonra. Lily çıkarken, içeri giriyordu.

Lily, koridorda, sırtı duvara dayalı konuşmalarını dinledi, oyunu tartışıyorlardı, John, vuruşu hakkında övgü dolu sözler söylüyordu. Her gece olduğu gibi, Shana parmak uçlarında yükselip, boynuna sarılarak, iyi geceler dileyip babasını yanaklarından öptü. Odadan çıktığında karısının koridorda ellerini göğsünde kavuşturmuş olarak durduğunu gören John, ona geçmesi için yol verdi, beraberce arka bahçeye çıktılar. John şezlonga oturdu, Lily de onun karşısındaki plastik bir sandalyeye. Karanlıktı, etrafı hafifçe aydınlatan tek ışık komşu evden geliyordu. Tek gürültü ise açık bir pencereden taşan televizyon sesiydi.

"Dün gece neredeydin?" diye sordu, John.

"Geç saatte bir toplantım vardı. Shana'ya sana haber vermesini söylemişim, ama hiç uyanmadın sanırım." Lily, karanlık olduğu için şükretti; böylece yüzünü göremezdi. Hiç iyi bir yalancı olamamıştı. John, bir keresinde ona yalan söylediği zaman, burnunun kızardığını söylemişti.

Kocası, "Seni gördüm," dedi, öfke ve üzüntü karışımı bir ses tonuyla.

Lily, gecenin rutubetinden rahatsız olarak, kollarını sıvazladı. John'un, sözleri beyninde yankılanıyordu. Sinirli bir şekilde gül-

dü. Neden bahsediyordu bu adam? Kesinlikle, düşündüğü şeyi kastediyor olamazdı. “Öyle mi,” dedi, “Tam olarak ne gördün?”

Kocası cevap vermedi. Söylediklerini tekrar etti. “Seni gördüm.”

“Bak, John, benimle oyun oynama. Neden bahsediyorsun sen.”

“Senden çıkıp gitmeni istiyorum.” Ayağa kalktı, sesinde artık oyun oynamayan, üzüntülü ve suçlayıcı bir ifade vardı. “Beni duydun mu? Yarın, senin bu evden çekip gitmeni istiyorum.”

Lily’nin başının üzerinden ileriye bakıyordu. Lily de başını kaldırarak ona baktı. Gözleriyle, gecenin karanlığında John’un sigarasını bahçenin kirli tarafına fırlatmasını izledi. Sanki düşüğü yerde bir patlama olacakmış gibi nefesini tutarak bekledi. Vücudunda ani bir yanma hissediyordu, baştan aşağı alevlerle sarılmış gibiydi. John kolunu kaldırdı ve Lily’nin suratına hiç beklemediği bir tokat indirdi. “Git, sevgilinin evine yerleş, geçen gece otoparkta kırıştırdığın adamın evine.”

Lily, sert bir şekilde, kolunu yakaladı. Sanki önünde binlerce beyaz tabak yere düşüyor ve parçaları havada uçuşuyordu. “Benim gitmemi mi istiyorsun?” diye haykırdı, “Seni iğrenç yaratık! Ömrümün kalan bölümünü seninle geçirmek istediğimi mi sanıyorsun? Benim kıcımdan terler akacak, sen tembel, tembel televizyonun önünde yatarak kızımı bana düşman etmeye uğraşacaksın öyle mi?”

Adam kolunu geri çekti, “Shana’yı hiçbir zaman sana düşman etmek gibi bir düşüncem olmadı. Davaların ve kariyer hayallerinle o kadar meşguldün ki, kendi kızına vakit ayıramadın.” Tükürür gibi konuşuyor, göğsü hiddetle inip, kalkıyordu.

“Ne öneriyorsun? İşimi bırakmamı mı? O zaman işsizlik sigortasıyla geçiniriz herhalde, ama tabii Shana bir bardak su istediği zaman ona vermek için ikimiz de burada olabiliriz. Onu şımarttın. Güzel bir çocuktu, şimdi ise bitmez, tükenmez istekleri olan, saygısız bir velet.” Durdu, son cümlesinden dolayı pişmanlık hissediyordu. “Muhtemelen gidip, bu söylediklerimi de ona

anlatırsın. Bunu yaptığın zaman, yani aramızda konuştuğumuz şeyleri ona anlattığın zaman, ona zarar verdiğinin farkında değil misin? Hadi, git. Anlat ona. Artık hiçbir şey umurumda değil.”

Plastik sandalyeye yaslandı, az kalsın düşünüyordu. Bir eliyle sandalyeyi yakaladı ve bahçenin kirli bölümüne doğru fırlattı. “Bahçeye bak, John. O tarafın kirli olduğunu fark etmiyorsun bile. Seni hiç rahatsız etmiyor. Sadece görmek istediğin şeyleri görüyorsun.”

“Sen bir sürtüksün, kaltağın tekisin. O adamın seni bir orospu gibi kullanmasına müsaade ettin.”

Lily, daha kontrollü bir ses tonuyla, “Bir vazo gibi mi, John? Söylemek istediğin bu mu? Kendimi bir vazo olarak mı kullandırıttım sence? “John cevap vermedi. “Belki, sen erkek olup da beni bir kadın, bir eş olarak görseydin, ben de başka bir erkeğe ihtiyaç duymazdım.” Öne doğru bir adım daha attı, şimdi yüzü ona daha yakındı. “Biliyor musun John, evli insanlar çocuk dünyaya getirmenin dışında da seks yapıyorlar...” Artık daha yüksek bir sesle haykırıyordu. “Seks yapıyorlar, çünkü güzel ve normal bir şey bu.”

John, titreyerek ondan uzaklaştı. “Sen hastasın Lily. Anneliği hak etmiyorsun.” Döndü ve evin arka kapısına doğru yürümeye başladı.

“Ben bir koca istiyorum, John. Evdeki işleri yapan bir kadın değil.”

John kapıyı çarptı ve onu orada yalnız bırakıp içeri girdi. Komşunun köpeği gürültüden havlayıp ulumaya başlamıştı. Lily yerden bir sopa aldı ve sesin geldiği tarafa doğru fırlattı, küçük köpek cıyaklayarak uzaklaştı.

Nefes alması artık normale dönmüştü. Fırtına dinmişti. Vücudunda anlatılması mümkün olmayan bir hafiflik hissediyordu. Nihayet özgür olacaktı. Tek problem Shana idi.

Koridorda yürürken, kızının odasının ışığının hâlâ yanmakta olduğunu gördü. Saat ondu. Kapıyı araladığında, Shana’nın ya-

tağının üzerine yayılmış kâğıtları çantasına doldurmakta olduğunu gördü. “Birkaç dakika gelebilir miyim?”

Annesinin yüzündeki ifadeden genç kız bir şeyler olduğunu anlamıştı. “Elbette, Babamla kavga mı ediyordunuz? Bağırдыңınızı duyдум.”

“Evet,” dedi, Lily, başını çevirerek. Kızının, yüzündeki kırmızılığı fark etmesini istemiyordu. “Küçükken yaptığımız gibi ışığı söndürüp, beraber yatabilir miyiz?”

“Olur, tabii,” dedi, Shana. Işığı söndürdü ve yatağın duvar kenarına doğru tırmandı. “Neler oluyor?”

“Babanla ben ayrılıyorruz,” dedi Lily. Karanlıkta burnunu çekerken gözyaşlarının yanaklarını ıslattığını hissederek. Demin, arka bahçede kendini ne kadar mutlu hissediyordu, istediği olmuştu, oysa şimdi benliğini bir çaresizlik sarmıştı. “Uzun bir zamandır aramız iyi değildi. Bunu sen de biliyordun, sanırım.”

“Şimdi fakir mi olacağız? Sally’nin annesiyle babası ayrıldılar o artık fakir olduklarını söylüyor.”

“Sana fakir olmayacağımızı garanti ederim, Shana, ekstra iş yapmak zorunda kalsam bile. Seni seviyorum. Bugüne kadar senin için her şeyi yaptım, bundan sonra da yaparım.”

Shana karanlıkta, doğruldu ve yatakta oturdu, “Ayrılırsanız nerede yaşayacağız? Artık bir aile olamayacağız.”

Lily de doğruldu ve ona uzandı, fakat kız uzaklaştı. “Her zaman bir aile olacağız, Shana. Ben her zaman senin annen olacağım, baban da, baban olacak. Her ikimiz de seni çok seviyoruz.”

O anda, Lily’nin aklına, daha o gün adet görmeye başladığı geldi. Kendini yatağa bıraktı. Shana, bugünü hayatı boyunca aklından çıkarmayacaktı. “Lütfen, Shana. Anlamaya çalış. Zor olduğunu biliyorum. Fakat, artık babanla yaşamam mümkün değil. Okulunu bitirene kadar beklemeyi planlıyordum, ancak-”

Shana, sözünü kesti. “Peki, neden beklemedin?”

“Çünkü, artık dayanamıyorum. Çünkü o kadar beklemek için çok yaşıyım. Eğer, şimdi bu işi yaparsak, her ikimizin de hayatta yeni bir başlangıç yapabilme şansı olabilir.”

Shana, burnunu çekerek, Lily'ye yaslandı. “Başka bir adam mı demek istiyorsun? Başka birini bulmak mı?”

“Olabilir. Veya baban, onu mutlu edebilecek başka bir kadına rastlayabilir.”

Shana sessizce düşünüyordu. Lily devam etti, “Birimizin evden ayrılması gerekiyor. Bu akşam, söylenmemesi gereken bir sürü kötü şey söylendi. Baban evi terk etmemi istiyor. Belki, bizim bir arada olursak, her şey çok farklı olabilir. Ofiste geç saatlere kadar çalışmam, ya da bazen odama çekilmemin nedeni, babanın yanında olmayı istemiyor olmamdır. Yani, sen her zaman odandasın o da her zaman koltukta uyuyor, beni anlamaya çalış, lütfen.”

“Burada babamla beraber kalmak istiyorum.”

Lily, göğsünde bir sancı hissetti. Böyle olacağını başından beri biliyordu. Ayağa kalktı, ışığı yaktı, yatağa oturdu ve Shana'nın gözlerinin içine baktı. Elinin tersiyle, yanağındaki yaşları sildi.” “Neden? Nerede hata yaptım? Ya da neyi yapmadım? Söyle bana.”

Shana etajerin üzerinden bir kâğıt mendil almak için uzandı. “Babam, beni senden daha fazla seviyor.”

Lily kırgınlık dolu bir sesle karşı çıktı. “Bu doğru değil. Ne düşünürsen düşün, ama bu doğru değil. Bu ne biliyor musun? O sadece sana istediğin her şeyi veriyor, yanından ayrılmıyor ve senden hiçbir şey talep etmiyor. Doğru, değil mi?”

Shana, ıslak bakışlarını, annesine çevirmeden bir süre, odada dolaştırdı. “Belki.”

Lily, ne söyleyebilirdi? Çocuk dürüst davranıyordu. Ayağa kalktı, çıkmak üzereyken, Shana seslendi. “Benimle uyuyabilirsin, anne. Söndür ışığı.”

Shana, yatakta, annesine doğru döndü, ona sarıldı, “Seni seviyorum. Sadece babamla beraber yaşamak istiyorum. Anlıyor musun?”

“Anlıyorum,” dedi Lily, “Anlıyorum.”

YEDİ

74

Clinton 42. Bölümden aramış ve Lily'ye, çıkmadan evvel, mutlaka onunla görüşmesi gerektiğini söylemişti. Lily, olur, demişti ama endişeliydi. John, otuz dakika içinde karar verip, kiralamış olduğu yeni eve Shana'yı getirecekti Lily, bütün bir hafta boyunca, bugün için hazırlanmıştı. Ayrıldıklarından bu yana sekiz gün geçmişti ve Shana, annesinin yeni evini bugün ilk defa görecekti.

Bütün akşamı planlamıştı. Shana'nın en çok sevdiği yemek olan, kızarmış tavukla patates püresini hazırladıktan sonra, berberce kanepeye kıvrılıp televizyon seyredeceklerdi. Bütün mobilyaları, yöresel antika eşyalar satan bir dükkândan almıştı, eşyaların çoğu fazla pahalı değildi, ama belli bir stili vardı. En çok parayı Shana'nın odası için harcamış ve mükemmel hale getirebilmek için üç kez yer değiştirmişti. Tek kişilik yüksek bir yatak, bir kanepe, sütun şeklinde bir etajer ve antika bir gardiroydan oluşan dört parçalı bir yatak odası takımı almıştı. Kendi eliyle astığı perdelerle uyumlu, yeni kaplanmış pembe ve lavanta çiçeği desenli yatak örtüsü odanın dekorunu tamamlıyordu. Shana'nın kendisiyle hatta babasıyla birlikte çekilmiş resimlerinden bazılarını küçük, gümüş çerçevelere yerleştirerek etajerin ve elbise dolabının üzerine yerleştirmişti. Çekmeceler, bir sürü yeni iç çamaşırı,

gecelik, günlük giysi ve renkli çorapla doluydu. Böylece Shana her kalmaya gelişinde bir bavul dolusu eşya getirmek zorunda kalmayacaktı.

Ev konusunda şansы yaver gitmişti. Bina bir süre önce ölen, yaşlı bir kadına aitti ve ailesi vasiyet kesinleşinceye kadar güvenilecekleri birine kiraya vermek istemişlerdi. Ofisten birkaç blok ötede, eski ve sakın bir semtteydi. Ölen kadıncağız, meraklı bir bahçıvan olmalıydı. Evin önündeki bahçenin her karışına adını bilmediği bir sürü çiçek ve gül ekilmişti.

Clinton nefes nefese ofise girdi. Çantasını, masanın üzerine fırlattı. “Bir sorun yaşamayalım diye, sana kendim söylemeyi istedim. Hernandez olayında, davadan azlimizi talep ettim. Şu saatlerde onu serbest bırakıyorlardır.”

Lily rahat bir nefes aldı. Clinton’un onu Stacy Jenkins davasıyla ilgili yeni bir gelişme için görmek istediğini sanmıştı. Birkaç gün önce çocuğun ifadesini almış ve çok duygulanmıştı. Kimsesizler yurduna verileceğini öğrendiğinde, onu evlatlık almayı düşünmüştü. Lily, buna müsaade edemezdi. Bu kadar kişisel bir yaklaşımın davanın selameti bakımından iyi olmayacağı konusunda ona uzun bir nutuk çekmişti.

“Hey Lily! Alo! Dünya seni arıyor!” diye seslendi, Clinton, onu dalgın ve düşünceli görünce. “Çok ısrarlı olduğun, fahişenin davasından söz ediyorum. Azlimizi istediğim için, dünyayı bana dar edeceğini sanmıştım.”

“Demek kurbanımız hâlâ ortaya çıkmadı öyle mi? Bu kaçınıcı duruşmaydı? Üçüncü mü?”

“Tam üstüne bastın. Ben bu işi sürdürecektim, ama kimse neredede olduğunu bilmiyor, kurban yoksa...” Lily’nin reaksiyon göstermesini bekledi.

“İyi iş yaptın, Clinton. En azından denedin. Böyle sona ereceği, sanki benim de içime doğmuştu. Dosyayı bana ver, azletmeye ilgili birkaç not ilave etmek istiyorum, ilerde yeni bir suçla karşımıza çıktığı zaman yararı olur.” Ayakta duruyordu, uzana-

rak dosyayı Clinton'dan alıp çantasına koydu. Shana uyuduktan sonra üzerinde çalışmayı planladığı birkaç dava vardı. Kapiya doğru telaşla yürüdü.

“Yarın görüşürüz, patron. Hey, koluna ne oldu? Çok kötü çürütmüşsün, çamur güreşine mi başladın?”

Clinton'dan hoşlanmaya başlıyordu. “Ha, o mu,” dedi, gülererek kolunu kaldırıp çürüğü inceleyerek, “Kızımın odasındaki mobilyanın yerini değiştiriyordum.”

Lily asansöre doğru yönelirken, Clinton aksi istikamete gitti. Richard'ı bir an olsun görebilmek için, odasının bulunduğu kordondan geçmeye karar verdi. Richard her gün telefon etmişti ve Lily her seferinde konuşmayı kısa kesmek için bir bahane yaratmıştı. Ona kızının, babası ile yaşamayı seçtiğini nasıl anlatabilirdi? Eğer ciddi bir sorun yoksa, çocuklar genelde anneyle yaşamayı tercih ederdi. Shana erkek olsaydı, bunu açıklamak daha kolay olurdu. Her neyse, artık olan olmuş yeni evine yerleşmişti ve şu dakikalarda Shana, ona gelmek üzere yoldaydı. Nihayet onu görebileceğini düşündükçe sevinliyordu.

Richard telefondaydı, oldukça hararetli bir görüşme yapıyordu. Lily'yi görünce eliyle girmesini işaret etti, telefonun düafon düğmesine bastı, ayağa kalktı ve kapıyı kapattı. “Adam, İsa olsa umurumda değil, Madison” diye bağırdı. “Bu sefer içeri girecek. Bu üçüncüsü ve sen son hakkını kullandın. Bu ülkede oyunun kuralı bu.” Lily'ye baktı ve düafonu kapatan düğmeye bastı.

Lily, “Nasıl gidiyor,” diye sordu, masasının önünde durarak.

“Hafif suçlar! Günde kaç tane işlem yaptığımız hakkında bir fikrin var mı? Otursana, ısırmam.”

“Kalamam,” dedi Lily yumuşak bir sesle. “Sadece bir dakika vaktim var.”

“Bütün bir hafta boyunca bir dakika bile vaktin olmadı. Aramızda olanları benim hayal ettiğimi düşünmeye başlayacağım neredeyse.” Richard önce arkasına yaslandı sonra ani bir hareketle ileri doğru uzandı. Gözlerinde yalvaran bir ifade vardı. “Bana gel bu akşam, seni aklımdan çıkaramıyorum.”

Lily, gözlerini pencereden ona çevirerek, “Gelemem, kocamdan ayrıldım. Oldukça zor günler geçiriyorum, yeni işin stresi ve bu durum...”

“Sanırım, evliliğinin bitmesine üzüldüğümü söylemem lazım, ama değilim. Seni ne zaman görebilirim?”

Lily, kızardığını ve vücudunu ateş bastığını hissetti. Terleyen avuçlarını eteğine sildi. “Fazla uzun sürmez. Ben de seni düşünüyorum, inan bana...”

Daha sözünü bitiremeden Richard, masasından kalktı, genç kadını kolundan tuttu ve onu dışardan görülmesi mümkün olmayan bir köşeye çekti. Hemen sarılıp, dudaklarını boynunda gezdirmeye başladı. Lily, “Yapma,” dedi “Gerçekten gitmek zorundayım, kızım bekliyor, lütfen...”

Richard isteksizce onu serbest bıraktı. Lily dışarı çıkarken duvara yaslanmış onu izliyordu. Genç kadın kapıdan çıkmadan önce durdu ve “Seni ararım. Belki yarın,” dedi.

Ön kapı içerlek olduğu için yaklaşıp kadar, Shana’nın beklemekte olduğunu fark etmemişti. Bahçedeki güllerin kokusu serin akşam havasını sarmıştı. Lily gülümseyerek kızına sımsıkı sarıldı. “Ne kadar zamandır bekliyorsun?”

“Uzun zaman oldu, geleceğinden ümidimi kesmiştim.”

“Kusura bakma, tatlım. Avukatlarımdan birini beklemek zorundaydım. Sonra yol üzerinde alışveriş yaptım. Hey, sana bir sürprizim var, umarım beğenirsin.”

İçeri girer girmez, Shana’nın valizini ve kendi çantasını kapının girişine bıraktı ve Shana’yı koridorun sonuna sürükledi. “Burası senin odan. Nasıl buldun?”

Shana saçlarını geriye savurarak kendinden emin bir tavırla odaya girdi. Üzerinde, Lily’nin birkaç hafta önce aldığı dantelli bluzla pantolon vardı. Her gün daha da güzelleşen, uzun boylu, sıırım gibi bir genç kızdı. Arkası Lily’ye dönük durmuş, odayı incelerken, elini yatak örtüsünün üzerinde gezdirdi ve elbise dolabının üzerindeki, içinde geçen Noel’de çektikleri resimler-

den birini eline aldı. Döndü, mutlu ve hiç yapmacık olmayan bir şekilde annesine gülümsedi.

“Bayıldım, anne. Harika.”

Lily, başından aşağı bir mutluluk dalgasının yayılmakta olduğunu hissetti. Perdelerin arasından içeri sızan ışık, sanki geçen sekiz günün karanlığına son veriyor gibiydi. “Dolabın çekmeccelerine baksana.”

“Oh, anne! Müthişsin...bunlar harika.” Shana’nın heyecanı şimdi daha da artmıştı; çekmecedен bütün giysileri çıkardı ve rahatça incelemek için, yatağın üzerine serdi. “Bu çok şeker. Bayıldım. Ah, şunlara bak...” dedi, Lily’nin şehirdeki gecelik satan bir mağazadan aldığı bir bikiniyi gösteriyordu. Bütün giysilerin fiyat etiketleri üzerindeydi. Kızının fiyatlara karşı özel ilgisini bildiğinden, kasten çıkartmamıştı, Lily, bütün bunları bir anlamda, çocuğun boşanma nedeniyle ya da boşanma sırasında duyacağı acıları azaltmak amacıyla yapmıştı. Aynı zamanda, kızının bu evi kendi evi olarak kabul etmesini ve onunla daha fazla zaman geçirmesini istiyor, bunu ümit ediyordu. Elbiseler ve oda bir başlangıçtı. Küçük bir başlangıç, ama başlangıç. Shana’nın büyük bir memnuniyetle etiketleri incelemesi, onları çıkartmamakla ne kadar doğru bir karar verdiğini gösteriyordu. Bütün giysiler yatağın üzerine yayılmış, hatta bir kısmı yere düşmüştü, tıpkı kızının eski odasını andırıyordu; sadece daha yeni, daha hoş ve kadınsı bir odaydı. Ayrıca Shana’nın evdeki eşyaları eskidi, kullanılmış, çizilmiş, oje ve su lekeleriyle doluydu. Genç kız, neşeyle yataktan fırlayarak annesine sarıldı. Lily, yüzünü kızının, taze, bitkisel şampuan kokan saçlarına gömdü. “Teşekkürler, anne, her şey çok güzel, oda, resimler, elbiseler...her şey.” Annesinden ayrıldı, odayı bir kez daha inceledi, “Gerçi, bir müzik dolabına ihtiyacım olacak.”

“Gardırobunun kapısını aç,” dedi Lily, kızının bu ihtiyacını da düşünmüş olmanın gönül rahatlığıyla. “Şimdi, gidip tavuğu kızartmam lazım. Açlıktan ölüyorum.”

Elbise değiştirmekle vakit kaybetmek istemiyordu, bu nedenle, ceketini yatağın üzerine atıp mutfağa doğru yürüdü. “Yemek, kırk beş dakika sonra hazır.”

Kısa bir zaman sonra, tavadaki yağ kızmaya başlamıştı. Yeni aldığı desenli mutfak önlüklerinden birini üzerine geçiren, Lily, tavuğu una buluyor, bir yandan da sosunu yapıyordu. Masa hazırdı, bahçeden esen rüzgâr açık kapıdan içeriye taze ve hoş kokulu bir hava getiriyor, arka planda, kızının odasından gelen rock müziği duyuluyordu. Her şey çok güzeldi. Tavuğu kızgın yağa bıraktı ve patatesleri soymaya başladı.

“Nasıl buldun?” dedi, Shana, üzerinde yeni kıyafetlerinden biriyle, beyaz seramik döşeme üzerinde dönerek. Dönerken kızıl saçları etrafında dönüyordu.

“Mükemmel uydu. Seni en az on dört yaşında gösteriyor.”

“Kalam çok mu büyük? Beni şişman mı gösteriyor?”

Lily, ellerini önlüğüne sildi, tezgâha dayanarak gülmeye başladı. Shana onun en sık kullandığı cümlelerden birini taklit ediyordu. “öp gibisin ve muhteşem görünüyorsun. O şişmanlık meselesini de kafana takma. Hiçbir şekilde şişmanlayamazsın, bu senin genlerinde yok.”

“Yani nasıl?”

“Genetik yapından bahsediyorum. Aileden kalıtsal olarak aldığın şeylerden. Önümüzdeki yıl biyoloji dersinde okuyacaksın. Benim ya da ailede hiç kimsenin hiçbir zaman kilo sorunu olmamıştır. Senin de olmayacak. Endişe etme.”

Shana annesine daha fazla sokuldu, büyük bir hevesle yüzüne baktı. “Bir gün senin kadar akıllı da olabilecek miyim?”

Lily, kızının bakışlarındaki hayranlığı görebiliyordu. Bu onun eski kıızıydı. Rahatlamış ve mutlu bir şekilde o anın zevkini çıkartıyordu. “Elbette benim kadar akıllı olacaksın. Doğrusu, benden de akıllı olacaksın. şu anda bile öylesin.”

“Düşündüğün kadar akıllı değilim, anne. Bazen kendimi hiç akıllı hissetmiyorum. Okul ödevlerim için kendimi öldürüyorum,

ama bazı arkadaşlarım, benim çalıştığımın yarısı kadar çalışmadan, A alabiliyor. Sen her zaman zekiydin. Babam öyle söylüyor. Hatta onun kendisini aptal hissetmesinc bile sebep olmuşsun.”

“Belki de senin çok popüler olman, derslerini etkiliyor. Benimle yaşasaydın, bu popülerliğe bir sınır koyardım, telefon görüşmelerinin aşırıya kaçmaya engel olurdu ve kendini disipline ederek, yeteneklerini geliştirmen için uğraşırdım.”

“Kendimi disipline etmek mi? Çok aptalca,” diyerek sözünü kesti. “Gerçekten disiplinsiz mi olduğumu sanıyorsun? Bu da ne demek? Ne olduğumu düşünüyorsun, isyankâr gençlerden biri mi?” Tenis ayakkabılarına baktı. Başını kaldırdığında mavi gözlerinde hüznün vardı. “Babamın bana ihtiyacı var. Onu bırakamam. Sen niye bıraktın ki?”

“Hiç benim de sana ihtiyacım olabileceğini düşündün mü?” dedi, Lily ve fırına doğru ilerleyip, düğmesini kapattı. Son cümleyi söylememiş olmayı arzu ederdi. Çocuğu iki parçaya ayırıyorlardı. Onu çekıştirmekten vazgeçmeleri gerekiyordu. “Pekâlâ,” dedi çabucak, “neler olup, bittiğini bilmek en büyük hakkın. Sana nasıl anlatabilirim bilemiyorum. Babanla benim hayata bakış açılarımızda ve hayattan beklentilerimizde büyük farklılıklar var. Hukuk fakültesine girmek ve bitirmek için çok çalışmak zorundaydım, bugün bile her gün çok çalışıyorum. Ve yaptığım işleri de çok iyi yapıyorum. Üstelik yaptığım önemli bir iş,” diyerek ellerini önlüğüne sildi.

“Babamın önemli bir işi yok, bunu mu demek istiyorsun?”

“Tam değil, önemli bir işinin olup olmaması umurumda bile değil, ama kesinlikle bütün gününü geçirebileceği bir işi olmalı, benim çabalarım da saygı göstermeli.” Döndü ve Shana’ya baktı. “Ayrıca bizi birbirimize düşürmeye çalışmakla da çok yanlış yapıyordu... Seninle geçirdiği zamanı bana karşı bir silah gibi kullanarak, beni her zaman seni cezalandıran kötü kişi olarak göstererek, aramızda konuştuğumuz ve sana söylenmemesi gereken şeyleri sana taşıyarak.”

“Babam senin değiştiğini sylyyor.”

Lily derin bir nefes aldı ve mutfak tezgâhına dayandı. “Doğru, belki de değiştim,” dedi gülümseyerek. “Bugünlük ycter. Git üstünü değiştir de, yemek yiyelim.”

Yemekten sonra, bulaşıkları lavaboda yığılı olarak bırakıp, koltukta, Lily’nin koleje giderken, para kazanmak için modellik yaptđđı günlere ait eski resimlere baktılar.

Shana, “Burada çok tatlısın,” dedi, fotoğraflardan birini yüzüne yaklaştırıp dikkatle inceleyerek. “Herkes birbirimize çok benzediğimizi düşünüyor, ben niye modellik yapmıyorum?”

“Bir gün yaparsın, ama şimdi o iş için çok gençsin. Etrafında bir sürü genç gördüğüm zaman neler hissettiğimi çok iyi biliyorsun. Ancak okulunu da ihmal etmemen ve ne olacağına karar vermen lazım. Modellik sadece ek para için yapılan bir iştir.” Lily’nin gözleri dalgındı, bir an geçmişte kaybolmuş gibiydi. John’u, genç ve korku dolu o günlerde tanı mıştı. Büyük babasının tacizi, hayatında hiç kimseye anlatamayacağı kadar karanlık ve pis bir yara açmıştı içinde.

Shana sonunda oturmaktan sıkılarak ayağa kalkıp gerindi. Sohbet ederken saçlarını örüyordu, onları bir şeyle tutturmadđđı için ayağa kalkar kalkmaz saçları dağıldı, enerji dolu bir şekilde dans etmeye başladı. Kadınla ocuğun aynı vücudu paylaştığı bir dönemi yaşıyordu. Bir an vücudunun gelişmesinden haberi olmayan küçük bir ocuk, bir başka an, saçlarını geriye atışı, yürürken kalçalarını sallayışıyla film yıldıızlarını aratmayacak genç bir kadındı.

“Babamı aramam lazım,” diyerek, Lily’yi hayal kırıklığına uğrattı. Döndü ve yüzünde odayı aydınlatan parlak bir gülümsemeyle, “Odam çok güzel anne, evde olmak gibi değil, ama yine de iyi. Bir televizyonum olabilir mi?”

“Hayır,” diye bağırdı, Lily ve gülümsedi. “Biliyor musun Shana, seninle başa çıkmak imknsız, kesinlikle imknsız.”

SEKİZ

Artık serbestti.

Yirmi doları vardı. Hapishanenin karşısındaki “Stop and Go” mağazasına gidip, yetmiş dokuz sentlik altı kutu bira ve iki sosisli sandviç aldı. Ödemek için kasanın önünde sıraya girince onu gördü.

Arkasında olmasına rağmen onu hemen tanıdı. Pencereden yeteri kadar seyretmişti. Yakından farklı görünüyordu. Mahkemede onu gördüğü günden farklıydı. O gün daha sert ve daha uzun boylu görünmüştü gözüne. Güzel bir kadındı, ama düşündüğünden daha yaşlıydı. Aralarında kısa boylu, tıknaz bir adam vardı. Daha iyi görmek için yana doğru çıktı. Şanslı günümdeyim, diye düşündü. Kadın aldığı Wesson yağının parasını öderken ve yanından geçerken ona hafifçe sürtündü. Tatlı ve temiz kokusu genzini doldurdu. İnanamıyordu. Önce onu serbest bırakmışlardı, sonra da hapisten çıktıktan sadece birkaç dakika sonra onu bulmuştu. Bu bir işaret olabilir mi? diye düşündü, Meryem Ana’nın ağlaması gibi bir şey. O Allah’ın cezası herif yerine gazetelerin ön sayfasında ona yer vermeliydiler. Günün galibi kendisiydi. Kadının camlı kapıdan çıktığını ve nezarethanenin penceresinden gördü-

ğü, küçük kırmızı Honda'sına doğru gittiğini gördü. "Lanet olsun," dedi yüksek sesle, önündeki adam aldığı sigaranın parasını öderken. Aceleyle biralarıyla sandviçleri tezgâhın üzerine koydu ve yirmi doları uzattı. Bir yandan da gözleriyle park yerini kolaçan ediyordu. Elinde bozukluklarla döndüğünde, çoktan gitmiş olduğunu düşünüyordu. Birden gülmeye başladı. Hayır, daha oradaydı, evvelki akşam yaptığı gibi çantasında arabasının anahtarlarını bulmaya çalışıyordu. Aptal orospu, diye düşündü. Aptal, kendini beğenmiş Bölge Savcısı orospu. Kadın arabasına girer girmez, dükkânın kapısından fırladı, arabasına atladı ve onu takip etmeye başladı. Acaba dikiz aynasından arkasına bakıyor mu diye düşündü? Yo, bakmıyordu. Allah'ın cezası kadınlar. Bazen bu aptallıklarıyla onlara yapılan her şeyi hak ediyorlar, diye düşündü. İnsanları hapishaneye tıkan, onların hayvanlar gibi kilitlenmesine sebep olan bu kadın da akıllı olduğunu sanıyordu. Elleri arkada bağli olarak bile onun hakkından gelebilirdi.

Akşam trafiğinde, birkaç araba arkada kalarak takip etmeye özen gösterdi. Şansının bu kadar yaver gideceği aklının ucundan geçmemişti. Kadın arabasını evinin önündeki kendine ayrılmış yere çekti ve park etti. Arabadan indi ve ön kapıya doğru yürüdü. Kapıya vardığında, artık onu göremez olmuştu. Arabasını da çalmalı diye düşündü. Muhtemelen anahtarları marş düğmesinin üzerinde bırakmıştı. Evde belki bir kocası vardı. Belki de yalnızdı.

Evin bir blok ötesine park ettikten sonra sandviçleri iki kutu birayla mideye indirdi. Somun! Hapishanede verdikleri her şey somun diyorlardı. Köpek pisliğine de et somunu diyorlardı, ama herkes içinde et olmadığını biliyordu. Willie, mahkûmların bununla birbirine zarar veremeyeceğini söylemişti. Tabii, Allahın cezası bir somunla kimseye zarar veremezdin, ama bir tavuğun kemiği bile yeterliydi. Willie'yi düşünürken motosikletçi ve onun küçük hücre arkadaşıyla yaşadıklarını hatırladı. Motosikletçinin karısı testislerine dokunmuştu. Camı indirdi ve tükürdü. Aklına geldikçe kusmak istiyordu. Dövmeli pislik, ona *Oxnard hamam*

böceği diye seslenmişti. Bütün bunlara sebep, bu sürtük, diye düşündü, evin önünden bakışlarını ayırmadan. O olmasaydı bütün bunlar başına gelmeyecekti. Göğsünün öfkeyle kabardığını hissetti. Willie başka şeyler de söylemişti. Sırtını gördüğünü söylemişti. “Lanet olsun! Lanet! Lanet!” diye haykırdı. Eline geçirdiği boş bira kutularını, arabanın camına doğru fırlatmaya başladı. Bir tanesi zıpladıktan sonra, yüzüne çarptı. Midesine sancı girmişti.

Annesinin onu dövmekte kullandığı şey, bir ağaç dalı, büyük, kalın, arka bahçedeki ağaçtan koparılmış bir ağaç dalıydı. Önceleri tuvalete kilitlerdi, karanlık, pis kokulu tuvalete. Saatlerce orada oturur ve ağlardı, açması için ellerinden kan fışkırana kadar kapıyı yumrukladı. Aslında kapıyı açtığı zaman, onu daha kötü şeyler beklerdi, elinde o ağaç dalı ile kendisini karşıları. Tuvaletin üzerine yatırır, gömleğini yukarı çeker, kamçılama başlardı, bağırarak ağlamayı kesmesini yoksa kamçılama devam edeceğini söylerdi. Ama yalancının biriydi. Ağlamayı kestiği zaman bile kamçılama durdurmazdı. Sırtından akan kanlar, her yeri çatlamış, pis muşamba zemine damlayana kadar kamçılama devam ederdi. Sonra ona kan izlerini sildirir ve hiç iz kalmayana kadar fırçalatırdı.

Hâlâ, saçına sürdüğü o feci şeyin kokusunu anımsıyordu. O şey annesinin saçını kızıla boyamak için kullandığı boyaydı. O kadar kötü kokardı ki, gözleri yanardı. Dayaklar ve tuvalete kitlemeler başlamadan önce, annesinin kalçalarına kadar uzanan saçlarının hayranıydı. Saçlarını fırçalar ve örmesine yardım ederdi. Arkasında bir sandalyenin üzerine çıkar ve ellerinin arasında şefkatle tutarak at kuyruğu yapardı. Örmeye başlamadan önce dizlerinin arasına sıkıştırır ve orada tutardı.

Saçlarını kızıla boyadıktan sonra, geceleri dışarıda geçirmeye başlamıştı, gündüzleri de bütün gün uyuyordu. Artık onlara yemek yapmıyordu. Elinde bir torba ile içeri girdiğinde, yemek getirdi sanıyorlardı, ama yanılıyorlardı, o bir şişe içkiydi. Her ak-

şam masanın üzerine birkaç dolar bırakıp çeker giderdi. Akşam herkesin karnını doyurmak kendisi için alışveriş yapmaya gitmek zorundaydı, ama hiçbir zaman yeterli paraları olmadığı için hırsızlık yapmak zorunda kalırdı.

Radyoyu açtı. Tatlı gibi, en iyiyi, en sona bırakmıştı. En iyi koltuğun altındaydı, onu bekliyordu. Elini uzattı, fakat bulamadı. Birden paniğe kapılarak, elini daha arkalara uzattı ve onu hissetti. Bu bir av bıçağıydı. Soğuk metalin verdiği duygu, aletin sertleşmesine yetiyordu, eliyle onu ileri geri okşarken, bu akşam onunla orospuya yapacaklarını hayal ediyordu. Vücudundaki adrenalin oranı yükseldi, gülmeye başladı. Karanlık basana kadar bekleyebilirdi. Nasılsa beklemeye alışmıştı.

Güvenlikte olduğundan emin olana kadar bekleyecek, sonra dışarı çıkıp eve gidecek ve içerde kimlerin olduğunu anlamaya çalışacaktı. Sonra geri dönüp biraz uyuyacak ve doğru zaman gelene kadar bekleyecekti. Doğru zaman hakkında bugüne kadar hiç yanılmamıştı. Bu gece doğru zamandı.

DOKUZ

Lily yatağın yanındaki saate baktı. Hemen hemen on bir'e yaklaşılmıştı. Çantasını salondan getirip, birkaç dava üzerinde çalışmaya niyetlenmişti ama kendinde bunu başaracak enerjiyi bulamadı. Elbiselerini çıkarıp yatağına girdi, bu gece uyuyabilmeyi ümit ediyordu. Kızının koridorun karşısındaki odasında uyuyor olduğunu bilmek onu çok mutlu ediyordu. Her şey ne kadar iyi gitmişti. Işığı söndürdü. İşte o anda aklına küçük evin kapılarını kontrol etmediği geldi. Bu işleri evde genellikle, John yapardı.

Bornozunu üzerine geçirerek, çıplak ayak önce mutfak kapısına bakmaya gitti. Sakin bir semtte yaşıyorlardı, ne bir araba ne de köpek havlaması vardı.

Mutfağa girdiğinde, açık cam kapıdan giren hafif rüzgârın etkisiyle perdelerin kımıldadığı dikkatini çekti. Güvenli bir çevrede olduklarını ve muhtemelen hiçbir şey olmayacağını biliyordu ama yine de kendine kızdı. Perdeleri kenara doğru çekip kapıyı kapatmak üzereydi ki, bir şeylerin yolunda gitmediği gibi, tuhaf bir hisse kapıldı. Etrafı daha iyi dinlemek için nefesini tuttuğunda, tıpkı bir basketbol oyuncusunun spor ayakkabılarının tahta zemin üzerinde çıkardığı gıcırtyı andıran bir ses duydu.

Her şey bir anda oldu. Arkasında bir gürültü duydu ve ne olduğunu anlayamadan, bornozu bir şimşek hızıyla başına geçirildi. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Kendini korumak için mücadeleye etme ve haykırma fırsatı bulamadan ayaklarının yerden kesildiğini hissetti, ama düşmedi. Birisi nefes almasına engel olacak bir şekilde kavramıştı vücudunu. Kol olduğunu düşündüğü bir şey tam ağzının üzerindeydi. Dişlerini geçirmeye çalıştı, ama ısırabildiği sadece kendi bornozuydu. Belinden aşağısı çıplaktı ve gecenin soğukunu vücudunda hissediyordu, hem korkudan, hem de soğuktan kendini tutamadı, işemeye başladı.

Kollarını hareket ettirmeye çalışıyor, fakat başından aşağı geçirilmiş bornoz buna izin vermiyordu. Öfkeyle tekmelemeye başladı, tekmelerinden biri mutfak sandalyelerinden birine isabet etti ve onun duvara çarpıp gürültüyle yere düşmesine sebep oldu. Bacaklarının arkasının ve ayaklarının acıdığını hissediyordu. Koridorun sonuna, kızının odasının olduğu yere doğru sürüklendiğini hissediyordu. Shana! diye düşündü. Tanrım! Hayır! Shana! Bağışmaya çalıştı, fakat ağzını hareket ettiremiyordu. Ayağı bir şeye çarptı. Duvar mıydı? Tekmelemeyi kesti, artık mücadele de etmiyordu, dua etmeye başlamıştı. "...ölüm vadisinde yürürken..." kelimeleri hatırlamıyordu. Kafası karmakarışık. Shana'ya bir şey olmamalıydı, onu korumak zorundaydı.

Kızının, "Anne," diye seslendiğini duydu, ses tonunda neler olup bittiğini anlamaya çalışan bir ifade vardı. Ve birden tüyler ürpertici çılgılığı, Lily'nin beyninin içinde yankılanmaya başladı. Ağır bir şeyin duvara çarptığını duydu, futbol oyuncularının sahada birbirlerine çarptıklarında çıkardığı sesi andırıyordu. Adam kızını da yakalamıştı, artık her ikisi de elindeydi.

Birkaç dakika sonra, Lily'nin odasında yatağın üzerindeydiler. Kolunu çektiğinde, bornoz düştü. Artık Lily, banyodan gelen ışığın sayesinde adamın yüzünü görebiliyordu. Shana, hemen yanında yatıyordu ve adam her ikisinin de üzerindeydi. Lily'nin gırtlığının birkaç santim uzağında tuttuğu çelik bıçak parılıyordu.

Diğer eli Shana'nın boğazındaydı. Lily, adamın bıçağı tutan kolunu yakaladı, duyduğu acının ona verdiği büyük bir kuvvetle neredeyse adamın kolunu çevirmeyi başarıyordu. Bir an bıçağın adamın kalbine saplandığını hayal etti. Ama adam daha kuvvetliydi. Gözleri heyecan ve vahşi bir ifadeyle açılmıştı, dili dışarıdaydı. Bıçağını Lily'nin ağzına dayadı. Bıçağın keskin kenarı, Lily'nin dudaklarını acıtıyordu. Dişleriyle bıçağı ısırды, dili bıçağın üzerindeki kabuğumsu ve iğrenç bir şeye dokunuyordu. Adamın yüzü, ondan sadece birkaç santim uzaktaydı, "Tadına bak," dedi adam yüzünde zevk alan bir ifadeyle, "Onun kanı, yala onu dilinle. Allah'ın cezası, sahtekâr bir orospunun kanı, yala onu!"

88

Bıçağı Lily'nin ağzından çekti ve boğazına dayadı. Diğer elini Shana'nın boğazından çekerek, geceliğini üzerinden sıyırdı. Shana'nın gelişmekte olan memeleriyle yeni bikinisi gözler önüne serildi. Kız, yalvaran gözlerle Lily'ye bakarak çaresizlik içinde geceliğini aşağı çekmeye çalışıyor, "Hayır," diye ağlıyordu. "Anne, onu durdur! Lütfen durdur!" Adam, parmaklarını boğazına geçirince. Shana'nın nefesi kesildi. Gırtlğından anlaşılmaz sesler çıkıyordu, ağzının bir köşesinden salya akmaya, gözleri kaymaya başlamıştı.

"Sakin ol, Shana. Mücadele etme. Söylediğini yap. Her şey düzelecek. Lütfen bebeğim, beni dinle." Lily, sesini kontrol etmeye çalışıyordu. "Onu bırak, sana hayatında tatmadığın zevkleri tattırırım. Ne istersen yaparım."

Adam, "İşte annelik dediğin böyle olur," dedi. "Söyle ona. Söyle ona neler yapabilirsin. Senin de arzu ettiğini söyle," dedi, gırtlaktan gelen bir ses tonuyla. Bir dizi, Shana'nın bacakları arasında, onları açmaya zorluyor, diğeriyle ise Lily'nin cinsel organına dokunuyordu. "Fermuarımı indir," dedi Shana'ya.

Shana dehşet içinde annesine doğru baktı, "Dediğini yap, Shana," dedi Lily, kızının tir tir titreyen incecik kolunun adamın bacak arasına doğru uzanışını ve fermuarın ucunu bir türlü yakalayamayışını seyrederken. Adam, vücudunu biraz yukarı kaldırmıştı, ama bıçak hâlâ Lily'nin boğazındaydı.

“Ona, yardım et annesi,” dedi, bıçağı diğer eline alıp, Shana’nın boğazına dayayarak. “Ona bir erkeğin nasıl mutlu edileceğini göster.”

Lily onun dikkatini dağıtmak ve Shana’dan uzaklaştırmak istiyordu. Bıçağı almanın bir yolunu bulmalıydı. Pantolonun fermuarını çabucak açtı, adamın penisini dışarı çıkarıp ağzına aldı. Fermuarın sivri kenarları yüzünü acıtıyordu. Adam feci şekilde idrar kokuyordu. Başını geri atıp inlerken bıçağı Shana’nın vücudundan uzaklaştırdı. Lily’nin saçlarını yakaladı ve başını geri çekti. Lily’nin üzerine doğru düşerken, kadının gözlerinde gördüğü korku ona tarifsiz bir zevk veriyordu. Bir şey Lily’nin göğsüne, daha sonra çenesine çarptı. Ucunda çarmıha gerilmiş, İsa olan altın bir haçtı bu. Boynunda sallanıyordu.

Birden doğruldu. “Hayır, onu istiyorum, annesi. Allah’ın cezası kızıl saçlı, yaşlı bir orospuyu değil.” Bir kez daha elindeki bıçağı, ustalıklı diğer eline geçirdi ve Lily’nin gırtlığına dayadı. “Seyret! Seyret yoksa onu doğrarım.”

Bir hamlede Shana’nın iç çamaşırını yırttı, kenara fırlattı. Shana’nın vücudu doğrulmaya uğraşırken bir anda adam bütün ağırlığıyla üzerindeydi. Shana acıyla haykırdı. Lily bir kez hariç, hayatında hiç kendini bu kadar güçsüz hissetmemişti. Tanrı diye bir şey yoktu. Şimdi bunu daha iyi anlıyordu. Dua etmek anlamsızdı. Adamın boğazını kesmesini ve bu acıya son vermesini istiyordu.

Shana, “Anneciğim, ah anneciğim,” diye fısıldadı.

Lily elini yakaladı ve sıktı. “Dayan, bebeğim. Gözlerini kapa ve bunların hiç olmadığını, çok uzaklarda olduğunu düşün. Dayan.”

Caddede bir yerden yüksek bir siren sesi duyuldu. Adam korkuyla yataktan fırladı. “Komşular gürültüleri duyup, polise haber vermiş olmalılar,” dedi Lily, gittikçe yaklaşan siren sesine kulak vererek. “Seni gebertecekler.” Adam telaşla pantolonunu toparlayıp önünü kapatmaya çalışırken, yüz hatları banyodan gelen ışığın altında daha belirginleşti. Lily doğruldu, panik ve öfkeyle hay-

kırdı, “Eğer onlar gebertmezse, seni ben kendi ellerimle öldüre-
ceğim.” Siren sesi şimdi daha da yaklaşmıştı, birkaç blok ötede
olmalıydı. Birkaç saniye içinde, adam gitmişti.

Lily kızını kollarının arasına aldı, saçlarını okşuyor, şefkatle,
“Tamam bebeğim, tamam... Gitti. Artık sana zarar veremez, bitti
artık,” diye fısıldıyordu. Siren sesi gittikçe uzaklaşıyordu, nere-
deyse duyulmaz olmuştu. Yanılmıştı, kimse polisi aramamıştı, kim-
se onların neler çektiğinin farkında değildi.

Kızını kucağında sallar ve onun hıçkırıklarını dindirmeye ça-
lışırken, zaman adeta durmuştu. Kafasından bir milyon şey ge-
çiyordu. İki üç kez gidip, polisi aramayı düşündü. Shana o kadar
sıkı sarılmıştı ki, bırakamadı. Adam kaçmış, gecenin karanlığın-
da çoktan kaybolmuş olmalıydı. Bütün iğrenç detaylar tekrar, tek-
rar gözlerinin önüne geliyordu.

“Shana, hayatım. Şimdi ayağa kalkacağım, ama bir yere git-
miyorum. Banyodan ıslak bir bez getireceğim, sonra polisi ve ba-
banı arayacağım,” dedi Lily, ondan biraz ayrılarak. Bornozunu
giydi ve kuşağını gevşek bir şekilde bağladı. İçindeki öfke her
nasılsa onu sakinleştiriyor ve bir motor gibi süratle hareket etme-
sini sağlıyordu.

“Hayır!” diye bağırdı Shana, bugüne kadar duymadığı bir ses
tonuyla. “Bana neler yaptığını babama anlatamazsın!” Uzandı ve
ayağa kalkmaya çalışan annesinin bornozunu çekiştirerek kuşa-
ğını çözdü. Lily, bornozunu yeniden bağladı. “Hiç kimseye anla-
tamazsın.”

Yüzü ve sesi bir çocuğa, fakat bakışları bir kadına aitti. Artık,
hiçbir zaman çocuk olamayacak ve dünyanın korkmadan yaşanı-
labilen, güvenilir bir yer olduğuna inanmayacaktı. Lily, içinden
yükselen çığlığı bastırmak için ağzına götürdüğü elini ısırды. Tek-
rar Shana’nın yanına oturup onu kucağına aldı ve küçük bir ço-
cukken yaptığı gibi kucağında sallamaya başladı. “Polisi arama-
mız lazım. Babana haber vermemiz gerekiyor.”

“Hayır!” diye haykıran Shana, “Kusacağım, galiba,” diyerek banyoya koştu. Tuvaletle yetişmeden, fayans zemin üzerine çıkardı. Lily yanına çömeldi ve soğuk havlu ile yüzünü silmeye başladı. Sonra ilaç dolabına gidip doktorun ona uykusuzluk için önerdiği bir şişe Valium buldu. Elleri titreyerek bir kendisi, bir de Shana için iki hap çıkardı. “İç bunu,” dedi, plastik bardaktaki suyla birlikte uzatarak. “Seni sakinleştirecek.”

Shana eline tutuşturulan, hapı bir kerede yuttu, iri gözlerle, annesinin de aynı şeyi yapmasını seyretti. Lily’nin onu yatağa yatırmasına izin verdi. Tekrar ona sımsıkı sarıldı.

“Babanı arayacağız, sonra da eve gideceğiz. Bu evden ayrılıyoruz. Polisi aramayacağım, ama babana olanları anlatmamız gerekiyor. Buna mecburuz, Shana.”

Polise haber verdikleri takdirde nelerle karşılaşacaklarını Lily çok iyi biliyordu. Polis saatlerce burada kalacak, yaşadıkları kâbusu onlara, akıllarından çıkamayacak şekilde bütün detaylarıyla bir kez daha yaşatacaktı. Sonra hastane ve yapılacak tıbbi muayeneler vardı. Shana’nın harabeye dönmüş vücudunu inceleyecekler, bir delil bulabilmek için, cinsel organını tarayacaklar, ilaçlı bezlerle sileceklerdi. Daha sonra, adam yakalanırsa, hayatları ifade vermek ve mahkemelere çıkmakla geçecekti. Shana, tanık sandalyesine oturup bu gece yaşadığı iğrenç olayın en ince detaylarını bir oda dolusu yabancıya anlatmak zorunda kalacaktı. Vereceği ifade için, savcıyla defalarca çalışmak zorunda kalacaktı. Ve bütün bunlar olurken, o aşağılık herif, aynı odada olacak, aynı havayı teneffüs edecekti. Olanları duymayan kalmayacaktı. Okuldaki en salak çocuk bile neler olduğunu öğrenecek ve etrafa yayacaktı.

Sadece Lily’nin bildiği, işin en kötü tarafı ise, bu kadar çile çekiyor olmalarına rağmen, gece kâbuslarla uyanmaları son bulmadan ve normal bir yaşama dönemedi, adamın serbest bırakılacağı gerçeği idi. Ağır tecavüzün cezası, sekiz seneydi ve bu altı yıl herif dört sene sonra serbest bırakılırdı. Mahkeme sırasında

ve öncesinde tutuklu kalınan süre de göz önüne alınırsa, demek ki içerde en fazla üç yıl kalırdı. Belki ağızdan birleşmeye zorlama suçundan da ceza alabilir, cezasına bir veya iki sene daha ilave edilebilirdi. Ama hepsi o kadar. Ve bu yeterli değildi, hiçbir zaman da yeterli olmamıştı. Daha önce de suç işlemiş olduğundan emindi. Bıçaktaki kurumuş kanın dilinde bıraktığı tadı hatırladı. Belki de birini öldürmüştü. Bu bir cinayetti: masumiyetin katledilmesi.

Ömrünü adadığı işini, kendi geleceğini de düşünmek zorundaydı. Gerçi bir savcı olarak tecavüz davalarının altından kalkabilirdi, ama bir yargıç olarak peşin hükümlü olmadan karar vermesi mümkün değildi. Yargıçlık yolu böylece kapanmış oluyordu. Düşündükçe, polise haber verme fikrinden uzaklaşıyordu.

Adamın yüzü gözlerinin önünden gitmiyordu. Onu daha evvel bir yerde görmüş olmalıydı. Saldırının dehşeti geçmişi gölgede bırakmıştı. Gerçekle, hayali birbirinden ayıracak durumda değildi, ama o yüz...

Shana biraz rahatlamıştı. İlaç etkisini göstermeye başlamıştı. Lily yavaşça kalkıp, yatak odasındaki telefondan, John'u aradı. Onu uyandırdığında, derin uykuda olmalıydı. Boğuk ve canı sıkılmış bir ifadeyle "Alo," dedi, sanki yanlış numara olmasını ümit ediyormuş gibi.

Lily, "John, hemen buraya gelmen gerekiyor," dedi yavaşça ve hemen ekledi; "Bir şey oldu."

"Aman, Tanrım! Saat kaç? Shana mı hasta?"

"İkimiz de iyiyiz. Soru sormayı bırak ve hemen gel, lütfen. Shana burada, yanımda." Sesi titremeye başlamıştı, artık direncini kaybediyordu, "Lütfen gel, sana ihtiyacımız var."

Telefonu kapattı ve saate baktı, saat henüz sadece birdi. İki saatlik bir süre yaşamlarını karartmaya, yeniden kazanmaya başladıkları mutluluğu bozmaya yetmişti. John'un olanlar karşısında nasıl yıkılacağını düşündü. Shana, onun koruduğu, üzerine titredigi her şeyi, parlayan yıldızıydı. Lily'yi hayatından çıkardıktan

sonra, kendini sadece çocuğuna adanmıştı. Onu okşuyor, kucaklıyor, artık karısını öpmese de onu öpüyordu. Vücudunun titrediğini hissetti. Kollarını vücuduna doladı, kuvvetli olmak zorundaydı.

John geldiğinde, kendisini sanki onunla birkaç dakika önce konuşmuş gibi hissediyordu. Zaman, içi serbest bırakılmayı bekleyen yağmur damlalarıyla dolu, karanlık bir fırtına bulutu gibi dağılmayı reddedercesine, başlarının üzerinde asılı, öylesine durmuş bekliyordu. John, yatak odasının kapısında belirdi. “Burada neler oluyor? Ön kapı ardına kadar açık,” dedi, suçlayıcı bir ses tonuyla, Lily’yi hedef alarak.

Shana’nın kasları Lily’nin kollarında yumuşamaya başlamıştı ve nefes alması yavaş yavaş normale dönüyordu. “Babacığım!” dedi John’un sesini duyduğunda, ağlayarak. “Ah, babacığım!” John, kızının yanına koştu. Shana, babası onu kollarına alıp göğsüne sıkıca bastırduğunda, ağlamaya başladı. “Ah, babacığım!”

John, çaresizliğini verdiği korku ve öfkeyle dolu gözlerini Lily’ye dikerek, “Ne oldu?” diye bağırdı, “Bana burada, bu akşam neler olduğunu anlatsana!”

Lily, döndü ve sakin bir sesle, “Shana, baban ve ben yandaki odaya geçiyoruz, sesimizi duyacaksın ve orada olduğumuzu bileceksin. Senden sadece birkaç metre uzakta olacağız, korkacak bir şey yok,” diyerek John’a kendisini takip etmesini işaret etti.

Valium, onu da rahatlatmıştı. John’a her şeyi anlattı. Duygudan yoksun, gerçeklerin bir anlatımıydı bu. Bir tek damla gözyaşına izin verecek olsa, arkasından seller gibi gelecek diğerlerini tutamayacağını biliyordu. Tiffany salon lambasının loş ışığında, gerçeküstü bir atmosferde, salondaki yeni kanepede oturuyorlardı. Fotoğraf albümleri hâlâ açık bir şekilde yerde duruyordu. John eğildi ve parmaklarıyla Lily’nin dudaklarının kenarındaki küçük yara izlerine dokundu, ama bu bir ilgi veya sevgiden kaynaklanmıyordu. Sadece bir refleks ve söylediklerinin teyidini canlı olarak hissetme amacını taşıyordu. Gözlerinden, ne olursa olsun, Lily’yi suçla-

dığı okunuyordu. Onu durdurabilmek için gerekli gücü kendinde bulmalıydı. İşte onun hakkında her zamanki düşüncesi buydu. Yenilmez bir güç abidesi.

Sonra birden hıçkırarak ağlamaya başladı. Adaleli vücudu bir anda harabeye dönmüştü. Koskoca, yetişkin adam, tıpkı bir çocuk gibi ağlıyordu. Haykırmıyor, bağırp çağırıyor, tehditler savurmuyordu. Sadece kalbi kırılmıştı. Duyduğu acı, öfkeye yer bırakmıyordu.

Lily, “Polisi aramak ister misin? Sen babasisin ve bu konuda sensiz karar veremem,” dedi. “Bugün karar vermek gibi bir mecburiyetimiz yok, fikrimizi değiştirirsek daha sonra da arayabiliriz.” Konuşurken, gözleriyle parmak izi ve delil için mutfığı koлаçan ediyordu.

John, “Hayır, haklısın. Bunun ona yararı olacağını sanmıyorum,” diye cevapladı, gözlerinden hâlâ akmakta olan yaşları elinin tersiyle silerek. “Başvurduğumuz takdirde, pisliği yakalayabilecekler mi?”

Lily, “Nereden bileyim, John? Kimse bilemez. Kullandığı arabayı bile bilmiyoruz,” dedi, adamın arkasından koşup bakmadığı, Shana’nın yanında kaldığı için kendini suçlayarak. “Belki, haber vermemekle yanlış yapıyoruz, John, bilmiyorum...hiç bilmiyorum...” Kafası bastırmakta olduğu öfkeyle, karmakarışıklı. Geçmişin anıları ve kimselere anlatamadığı sırları mantığını zehirliyordu. İçinde fırtınalar kopuyor, bir şeyler çöküyor, batıyordu. Bandı geri sarıp silmeliydi. John’un sesi sanki uzaktaymış gibi geliyordu. Ona baktı ve dikkatini söylediklerine vermeye çalıştı.

“Shana’yı eve götürmek istiyorum, onu buradan uzaklaştırmak istiyorum,” dedi hıçkırıklar arasında, “Başka hiçbir şey umurunda değil, sadece çocuğumla ilgilenmek istiyorum.”

Lily, “Anladım,” diye bağırdı. Sonra Shana’nın duymaması için daha alçak bir ses tonuyla, “Bizim çocuğumuz, sadece senin değil. Benim ilgilenmeyeceğimi mi düşünüyorsun? Acı çekmesi-

ni istemiyorum. Olanlara engel olamadım. Denedim, ama engel olamadım. Artık bir şeyler yapabilirim. Ona bir sakinleştirici verdim. Onu bir battaniyeye saralım alıp eve götür. Birkaç eşya alıp, ben de arkanızdan gelirim.

John, ayağa kalktı ve sanki donmuş gibi öylesine kalakaldı; dehşet dolu, kederli gözlerle Lily'ye baktı. Kelinin olduğu yerdeki saç taramadığı için, uzun bir kâkül gibi alnının üzerine düşmüştü. O kadar yaşlı ve bitkin görünüyordu ki. "Hamile kalmış olabilir mi? Bebeğim, zavallı bebeğim."

Lily, cevap vermeye hazırlandı, ama adamın zayıf davranışlarından tiksineceğine başlamıştı. Bunca yıl sonra ona karşı saygısını kaybetmesinin nedenlerinden biri de buydu. Geçmişteki korkularını yenmeye çalışırken ve geleceği için mücadele ederken, o hep kendi kurduğu, olmayan bir fantezi dünyasında yaşamıştı. Neden hayatlarında bir kez bile olsun kararları o vermiyordu? Elinde olmadan onu Richard ile kıyasladı ve şu anda John'un yerine yanında onun olmasını arzuladı. Hayatında ilk defa mutluluğu yakalamış ve zevkin yumuşak sınırına dokunabilmişti. Zevk, diye düşündü. O adam zevki dehşette bulmuştu, Shana'nın dehşetinde. Zevki onları aşağılamakta bulmuştu. Tıpkı, büyükbabasının zevki, küçük kızın yasak bölgelerinde bulduğu gibi.

"Boşalmadı. Sirenlerden panikledi ve kaçtı. Yarın doktora götürürüz, herhangi bir bulaşıcı hastalığa karşı antibiyotik verip muayene eder. Boşalma öncesi spermden hamile kalma şansı çok az. Yapacağımız tek şey bunun olmaması için dua etmek."

"Bunun altından kalkabilecek mi, Lily? Küçük kızımız tekrar eskisi gibi olabilecek mi?"

"Yanında sen ve ben, vereceğimiz sevgi ve yardımla bunun üstesinden geleceğine inanıyorum. Bunun için Tanrı'ya yalvaracağım." Bunlar aynı durumdaki bütün kurbanların ailelerine söylenen klasik rahatlatıcı söylevlerdi. Bu söylevin anlamsızlığını ilk kez bu kadar acı hissediyordu. Shana güçlü bir kızdı. Lily onu güçlü yetiştirmişti. John'un yaptığı gibi ona bebek muamelesi yap-

mamış, korumaya çalışmamıştı. Fazla üzerine gitmedikleri, polise şikâyetle bulunmadıkları takdirde, bu geceyi kötü bir rüya olarak hatırlayacaktı. Tek sıkıntı bu olayın beyinde yaratabileceği bir şokla, duygusal olarak özürlü kalmasıydı, Lily buna asla izin vermeyecekti.

John Shana'yı, Lily'nin yeni aldığı yorgana sarıp sarmalayarak, yavaşça kapıya götürdü. Shana durdu ve dönerek annesine baktı. Bakışları birbirine kilitlendi ve bir süre öyle kaldılar. Lily, babasının müdahalesi olmadan kızının arkadaşı ve sırdaşı olmak istemişti. Artık aralarında sadece ikisinin paylaştığı bir bağ vardı. Ancak ne yazık ki bu, cehennemi beraber yaşayarak oluşmuştu.

"Eve git ve uyu. Baban yanında yerde yatacak," dedi ve onu kucakladı. "Sabah uyandığın zaman, orada olacağım."

"Tekrar gelir mi, anne?"

"Hayır, Shana. Artık gelmez. Yarın buradan taşınıyorum. Bir daha da asla buraya gelmeyeceğiz. Kısa bir süre sonra böyle bir gece yaşadığımızı bile hatırlamayacağız." Bu bir yalandı ve Lily, bunun farkındaydı.

Onlar gittikten sonra Lily, hiç vakit kaybetmeden eşyalarını bir çantaya doldurmaya başladı. Evde uğursuz bir ölüm sessizliği hüküm sürmekteydi, genç kadın tir tir titriyordu. Kaçmadan birkaç dakika önce, banyo ışığının yardımıyla hafızasına kaydettiği saldırganın yüzü hiç aklından çıkmıyordu. Nedenini bilmiyordu ama, bu yüz ona hiç yabancı gelmiyordu. Bütün gücüyle onu daha önce nerede görmüş olabileceğini bulmaya çalışıyordu. Birdenbire, o yüzü nerede gördüğünü hatırladı. Kimlik için çekilmiş bir fotoğrafta görmüştü.

Hemen oturma odasına koştu. Ayağı Shana'nın kusmuğuyla ıslanmış, leş gibi kokan bornozuna takıldı ve düştü. Düştüğü yerden, çantasının nerede durduğunu gördü ve dizlerinin üzerinde ona doğru emekledi. Şifreyi girerken elleri titriyordu. Çantayı üçüncü denemede açabilirdi. Bütün dosyaları yere attı ve deliller gibi, içinde resmin olduğunu bildiği dosyayı aramaya başladı. Kâğıtlar havada uçuşuyordu.

Sonunda dosyayı buldu ve resimdeki adamın suratına baktı. Clinton tarafından bugün serbest bırakılan, fahişeye tecavüz etmeye kalkan adam, bu akşam buradaki adamdı. Üzerinde aynı

kırmızı süveter vardı. Onunla yakalanmış ve fotoğrafı çekilmişti. Yüzündeki o kendini beğenmiş ifade bile aynıydı. Ofisten ayrıldığı saatte, çıkış işlemleri tamamlanmış, elbiseleri ve diğer eşyaları teslim edilerek, serbest bırakılmış olmalıydı. Birisi onu karşılamış veya arabasını getirmişti. Hükümet binasından, evine kadar onu takip etmiş olmalıydı.

Elinde tuttuğu resme bir kez daha nefretle baktı, hiç kuşkusu yoktu, bu oydu.

Nefes alması daha da hızlanmıştı, sesi hırıltı halinde çıkıyordu. Valium'un etkisi tamamen kaybolmuş, damarlarındaki adrenalın miktarı yükselmişti. Polis raporunun sayfalarını süratle karıştırmaya başladı ve aradığını buldu. Adamın adresi oradaydı. 254 Sk. 3. Cad. Oxnard. İsmi Bobby Hernandez, Latin kökenliydi ama San Fransisco doğumlu olarak gösterilmişti. Lily, adresin bulunduğu sayfayı yırttı ve bornozunun cebine koydu. Yatak odasına gitti, üzerine bir kot pantolonla süveter geçirdi. Adresin yazılı olduğu kâğıdı, pantolonunun cebine koydu. Kışlık yürüyüş botlarını bulana kadar, dolabının altını üstüne getirdi. John evden ayrılırken mobilyalar hariç, bütün kişisel eşyalarını yanında götürmesini istemişti, sanki onu hayatından silmek istiyordu. Dolaptan kayakçıların kullandıkları türden bir bere çıkararak kafasına geçirdi, saçlarının hepsini berenin içine tıktırdı.

Garaja yöneldi. Bir köşede birkaç kutunun arkasında duran, babasından kalma, yarı otomatik, on iki kalibrelik av tüfeğini aldı. Babası bu tüfeği genelde geyik avında kullanırdı. Ne gariptir ki, babası öldükten sonra, annesi ona, babasının dökme demirden barbekü ızgarası ve bir Cross dolmakalemle birlikte bu silahtan başka bir şey vermemişti.

Garajın sessizliğinde silahın namlusuna dokunduğu anda, sanki babasının sesi kulaklarında çınlar gibi oldu. Bir Cumartesi günü, bir ağaç kütüğü üzerindeki teneke kutulara yaptıkları atıştan sonra, gür sesiyle, "Çok iyi atıştı, Lily. Bir erkek çocuğun atışından bile iyi," demişti. Hep bir erkek evladı olsun istemişti. Lily de

süslü elbiseler ve kurdele hayallerini bu şekilde terk etmişti. Özellikle on üç yaşında, büyükbabasının ölümünden sonra, babasıyla aynı duyguları paylaşmaya başlamıştı.

Yeşil başlı mermilerin olduğu kutuyu bulunca, yine babasının sözlerini, sanki yanı başındaymış gibi, net ve belirgin şekilde duydu. “Bunlar tüfek mermileri, küçük Lily.” Lily, şarjörü doldurdu ve birkaç tanesini de pantolonunun cebine tıktırdı. “Bunlarla bir kedinin geçebileceği büyüklükte delik açabilirsin. İnan bana bu bebekle bir kere ateş edip durduramayacağın hiçbir şey yoktur.” Bir an bile tereddüt etmedi, babasının sesi ona yol gösteriyor, cesaret veriyordu. “Nişan alıp, hedefe ateş etmeye karar verdiğinde, ateş et. Beklersen kaçırırsın.” Onunla gurur duyduğu ve arkadaşlarına kızının ne kadar iyi bir nişancı olduğunu göstermek için, bir keresinde onunla beraber, geyik avına gelmesine izin vermişti. “Et, tatlım” diyordu, yolculuk sırasında, arabada, “Geyik eti.” Ama daha sonra ormanda, Lily çok güzel bir hayvanla karşılaşmış ve bir türlü tetiği çekememişti. Babasını hayal kırıklığına uğratmış, mahcup etmişti. O zaman Lily bir daha asla kaçırmayacağına yemin etmişti.

Elindeki tüfeğin namlusunu yere doğru tutarak garajdan ayrıldıktan sonra bile, botlarının çıkardığı ses beton zemin üzerinde yankılanıyordu. Ne yapacağını bilmenin verdiği güven ve kararlılıkla, kendi bedeninde yalnız değilmiş de sanki başka bir dünyadaymış gibiydi. Gecenin sessizliğinde çalan telefonun beklenmeyen ve rahatsız edici tiz sesi, ona başlaması için işaret veriyordu. Arayan John’dü.

“Shana uyuyor. Senin için endişeleniyorum. Gelmiyor musun?”

“Birkaç saat içinde orada olurum. Endişe etme. Şimdi zaten uyuyamam. Sakinleşmek ve bir banyo yapmak istiyorum. Adam bir daha buraya geri dönmez. Sen Shana ile ilgilen.” Sen elinden geleni yap, ben de yapılması gerekeni yapacağım, diye düşündü, üstüne düşen görevi kabul etmişti.

Ön kapıyı kilitleyip evden ayrılmak üzereydi ki, aklına bir şey takıldı ve mutfığa geri döndü. Çekmeceleri alt üst ettikten sonra, taşınırken karton kutuları işaretlemeye kullandığı kalın uçlu, siyah kalemı buldu. Cebine attı ve oradan ayrıldı.

Ay ışığı geceyi aydınlatıyordu, hava çok berraktı. Bir sokak lambası, ay ışığının yarısı kadar bir ışıkla, komşu evlerin, yeni biçilmiş çimlerini parlatıyordu. Evin çevresindeki komşularıyla, sadece ilk taşındığı gün çok kısa bir süre birbirlerini görmüşlerdi. Çoğu, akşam erken saatlerde televizyonun başına geçen yaşlı çiftlerdi. Bu yüzden bu gece attığı çığlıklar, onların sağır kulaklarına ulaşamamıştı. Etraf, sanki bu gece olanlar hiç yaşanmamış gibi sessiz ve sakindi. Ancak, şu anda sessizlik bile duyuluyor diye düşündü, Lily.

Arabasının arkasında diz çöktü ve plakasının numaralarını yanında getirdiği kalemı kullanarak değiştirdi. Plakası FP 0322 idi. İşaret kalemı ile onu EB 0822 olarak değiştirdi. Ufak bir değişiklikti, ama bütün yapabileceği buydu. Silahı arka koltuğa koydu, üzerini bir şeyle örtmeyi düşündü, sonra önemi olmadığını düşünerek vazgeçti. Öfke bir cehennem gibi her yanını alevlerle sarmıştı ve gözü hiçbir şey görmüyordu. Gözünün önüne gelen tek şey, adamın, Shana'nın, boynuna dayadığı bıçak bir de, o pisliğin biricik kızının üzerine kâbus gibi çökmüş bedeniydi.

Oxnard'a doğru yol alıyordu. Sokaklar تنها ve sessizdi. Gece- nin serin havasını yüzünde hissetmek için camını indirdi. Oxnard çiftlik bölgesinden geçerken gübre kokusu ona, adamın ağzına aldığı penisinin iğrenç kokusunu hatırlattı. Pencereden dışarı tükürdü. Ağzının köşeleri, bıçağın keskin kenarının sebep olduğu kesiklerle doluydu. O bıçağın daha önce kime karşı kullanıldığı ve tadını hissettiği kurumuş kalıntının kime ait olduğu düşüncesi kusmasını engelliyordu.

Arabasını bir caddeden diğerine, bir trafik ışığından öbürüne yavaşça sürerken, yanmakta olan sarı, yeşil ve kırmızı ışıkları cehenneme giden pisti aydınlatan ışıklar olarak görüyordu. Ara sıra

yanından geçen arabalardaki çiftler partilerden, barlardan, randevulardan evlerine dönüyorlardı. Kırmızı ışıkların birinde, yanında duran arabanın sürücüsüyle bir an göz göze geldi. Yüzünde yılların kırıışıklığı ve yorgun ifadesine bakılırsa, Deny's gibi geç saatlere kadar açık olan bir yerde garsonluk yapan orta yaşlı bir kadındı belki. Her halinden bir an önce evine varmayı arzuladığı belliydi. Belki de, birisi aniden saldıracak diye korkuyordu. "Dikkatli ol," diye seslendi Lily, arabaları kavşağa doğru yaklaşırken, "Gelecek seferki sen olabilirsin."

Bir plan oluşturmaya çalışıyordu. Evi bulmak fazla vaktini almadı. Cadde çok bilinen bir semttiydi, ona sadece numaraları takip etmek kalıyordu. Semtin ismi Colonia idi. Uyuşturucu ticareti ve suç oranının yüksekliğiyle ünlüydü. Adamın evi caddenin kenarına sıralanmış ahşap evlerden biriydi. Caddenin bir tarafı boştu, hiç ev yoktu. Evin ön bahçesinin, susuzluktan yer yer çatlamış toprak zemini yabani otlarla kaplıydı. Evin önündeki verandada, etrafı kalın zincirle çevrilmiş ve asma kilit takılı eski bir buzdolabı duruyordu. Belki polis tarafından, delil olarak ayrılmış olabilir diye düşündü, Lily. Kapının önünde, kısmen kamyonet haline getirilmiş, kahverengi bir Ford duruyordu. Tecavüze kalkıştığı gün adam bir minibüs kullanıyordu, ancak etrafta minibüse benzer bir şey yoktu. Ön kapıdaki sineklik, bir menteşe tarafından öylesine tutulmuştu, kapının camlarından biri de eksikti. Evde hiç ışık yoktu.

Lily, bir hırsız gibi, etrafı kolaçan etti. En yakın sokak lambası bir blok ötedeki sokağın köşesindeydi. Silahını doldurmuş, büyük bir kararlılıkla buraya gelmişti, ama belirgin bir planı yoktu. Eve girip, öylesine ateş edemezdi. Bu intihar olurdu. Adamın gerçekten içerde olup olmadığını da bilmiyordu. Yapabileceği tek şey dışarı çıkmasını beklemektir. Bu, etrafın bir sürü insanla dolu olduğu, gündüz vakti de olabilirdi. Bu evlerin bazılarında altı yedi aile bir arada yaşırdı. Caddede sessizce dolaşarak, etrafta park etmiş olan araçlara baktı. Honda'nın bu civarda fazla rağbet görmeyen bir araba olduğu kesindi.

Daha önce geçtiği tarlalara yönelerek çamurlu bir yola girdi. Arabasını daha birkaç gün önce yıkatmıştı. Şimdi tekerleklerin sıçratığı çamurla neredeyse rengi görünmez bir hal alıyordu, böylelikle daha az dikkati çekecekti. Yolun kenarına park etti. Arabanın arkasından tüfeği aldı ve boş tarlaya doğru tutarak ateş etti. Babası öleli on yıl olmuştu, ölüm silahının hâlâ çalıştığından emin olmalıydı. Hemen arabanın arkasına attı ve ana yola çıkarak Ventura'nın daha güvenilir ve aydınlık sokaklarına doğru yol almaya başladı.

Hükümet binasının önünden geçip, park yerine girdi. Hapishane bölümünün ışıkları hâlâ yanıyordu, ama pencereler karanlıktı. Bakışlarını bu pencerelerde gezdirdiğinde, onun kendisini buradan izlemiş olabileceği geldi aklına. Her zaman arabasının anahtarlarını bulmak için yaptığı mücadeleyi seyretmiş olabileceğini, güvenliğini ne kadar umursamaz olduğunu düşündü. Kendisine ne kadar güvenmiş olduğu geldi aklına. Caniler ve suçlularla o kadar çok vakit geçirmişti ki, kendini yenilmez, erişilmez biri olarak düşünüyordu. Kırmızı, küçük arabasının gecenin geç saatlerine kadar orada durduğu günleri düşündü. Öfke, yerini büyük bir suçluluk duygusuna bırakıyordu. Kızının başına gelenlere, kendi sorumsuz davranışları neden olmuştu. Her şey Richard'la geçirdiği gecenin sonunda başlamıştı. Çocuğu ve kocası evde beklerken başkasıyla sürten bir kadın olarak bütün bunlara sebep olan kendisiydi.

Ama John evdeydi! Bir köşeye gizlenmiş onu gözlüyordu, senelerdir onu yapmakla suçladığı bir şeyi yaparken yakalamanın gayreti içindeydi. Çok kavga ettikleri zamanlar olmuştu. Ondan bu suçlamaları için nefret etmiş, hatta ne söylese inanmadığı için özellikle önüne ilk çıkanla yatmakla bile tehdit etmişti onu. Evliliklerinin ilk günlerinden bu yana, John onu bir gün kaybedeceğine dair korkusunu hep dile getirmiş ve hissettirmişti. Lily'nin kendisini hiçbir zaman gerçek anlamda sevmediğinden şikâyet etmişti. John'a göre, genç kadın onu sadece sığınacak biri olarak

görmüştü. Bu sözleri o kadar uzun bir zamandır, o kadar çok duymuştu ki, artık kendisi de inanmaya başlamıştı.

Belki de haklıydı. Kolejdeyken, her türlü sosyal faaliyetten kaçınır, onunla çıkmak isteyen saldırgan karakterli, bencil genç erkeklerden uzak dururdu. Sadece kitap düşkünü, utangaç tipleri tercih eder, onlarla ilişkileri de fazla ileriye gitmeden biterdi. John ile, bir mağazanın öğle yemeği servisi yapan küçük tezgâhında sıralarını beklerken tanışmışlardı. Kendisini olduğundan farklı tanıtmıştı. İş bulma ajansındaki işini ve aldığı maaşı çok şişirmiş, onu küçük hediyeler ve çiçeklerle tavlarmıştı. Ama hepsinden önemlisi, Lily'nin kendisini onun yanında güvende hissetmesine sebep olan davranışlar, kadınlara karşı saygılı ve terbiyeli düşünceleriydi. Ona göre seks, son derece kutsal bir olaydı ve hiç kimse bunun farkında değildi. Doğmamış çocuklarının annesi olacak bir kadınla evlilik dışı bir ilişkiyi çok çirkin buluyordu. Bu nedenle onunla ancak karısı olduktan sonra beraber olabilirdi. Onun tabiriyle “Doğrusu da buydu.” Zamanla seks ilişkilerinde inisiyatif Lily'ye geçtiğinde, yavaş yavaş onu kaybetmişti. Lily onu arzuladıkça, John ondan uzaklaşmıştı. Shana'nın doğumunu takip eden yıllarda bu durum daha da belirgin bir hal almaya başlamıştı. Artık Lily de istemekten vazgeçmişti.

Elleri sınıksız direksiyona sarılı, sırtı dimdik, park yerinde bir tur attıktan sonra oradan ayrıldı. Karanlık yerini kasvetli bir Kaliforniya sabahına bırakıyordu. Oxnard yolu üzerindeki parkın yanından geçerken ağaçlardan gelen kuş seslerini duydu. Dünya uyanmaya başlıyordu.

Tuvalete gitmesi gerekliydi, ama düşünce gücüyle, ihtiyacının geçmesini istedi ve başardı. Bir kırmızı ışıktaki durduğunda, gözü aynadaki görüntüsüne takıldı. Yüzü çok soluk, gözleri kan çanağından farksızdı. Alnına kadar indirdiği, mavi berenin içinde yorgun ve yaşlı gözüküyordu. Adamın kokusunun üzerine sinmiş ve kendi kokusuyla karışmış olduğunu anlayınca, az kalsın kusa-caktı. Bu hissi yenmek için, dudağının içini ısırpı kanattı.

Adamın evinin bulunduğu caddeye Honda'sıyla yavaşça girdiğinde, koyu yeşil bir minibüsün arka kapıları ardına kadar açık bir vaziyette kaldırımda durduğunu gördü. Arabanın arkasındaki tüfeğe bir göz attı. Nabızı hızla atmakta ve heyecandan karnı guruldamaktaydı. Bakışlarını caddeye çevirdi, hiçbir hareket yoktu. Açık bir pencereden, duyulan radyoda, muhtemelen İspanyolca bir şarkı çalıyordu. Sesleri ayırmaya çalıştı. Arabasını birkaç ev ötede kaldırımın üzerine çekti, Soğuk direksiyona rağmen heyecandan terleyen ellerini pantolonuna sildi, arka koltuktan tüfeği aldı, namlusu aşağıya gelecek şekilde ön koltuğa koydu.

Bir köpek havlamasıyla irkildi. Ayağını frenden çektiği anda, hâlâ çalışmakta olan araba ileriye doğru silkelendi.

Adamın evinin kapısına o kadar dikkatle bakıyordu ki, artık gözleri bulanık görüyordu. Kırmızı renkli, belirgin bir şeyin hareket ettiğini gördü. Birkaç saniye içinde evler arasındaki mesafeyi geçti. İki ayağı ile birden frene basarak vitesi park durumuna getirdi, tüfeğine sarıldı. Dışarı çıktı. Sabahın erken saatlerinin sessizliğinde, tüfek namlusunun arabaya çarpmasıyla çıkan ses çınladı. Adam evden çıkmış, kaldırımda duran arabasına doğru ilerliyordu. Onu görünce birdenbire durdu, yüzünde korku ve şaşkınlık vardı.

Birkaç saniye içinde, nişan aldığı gözlerinde, genç kadını tanıdığını gösteren bir pırıltı belirmişti. Lily parmağını hızla tetiğe soktu. Vücudunu birkaç santim geriye attı. Adamın gözleri artık parlamıyordu. Sadece kırmızı süveteri üzerinden kalbinin hızla attığı görülüyordu. Lily'nin genzi Old Spice traş losyonunun keskin kokusuyla yanıyordu. Üzerinde hâlâ adamın kokusu vardı ve bacaklarının arasından yükselen kendi kokusuyla birlikte iğrenç bir karışım oluşturunuyordu. Önündeki adam artık kızına tecavüz eden insan değil, yaşlı kuklacı büyük babasıydı.

Silahı ateşledi.

Darbenin şiddeti, adamın ayaklarını yerden kesti. Boş yeşil kovan yere düştü. Patlama, Lily'nin kafasının içinde yankılanı-

yordu. Kırmızı süveterde kocaman bir delik açılmıştı, her tarafa kan fişkırıyordu. Lily kendini bir kan denizinde boğulmuş gibi hissediyordu. Shana'nın kanı, bakire kanı, kutsal kan. Nefes alamıyordu. Boğazı tıkanmıştı. Burnu akmaya başlamıştı, bir kez daha ateş etti. Mermi bu sefer omzuna isabet etti ve kolunu kopardı.

Dizlerinde derman kalmamıştı. Tüfeğin kabzası yere vurdu, namlu çenesinin altına dayanarak düşmesine engel oldu. Başını çevirdi ve kusmaya başladı. Kolları tüfeğe sıkı sıkı sarılı vaziyette kendini zorlukla arabasının içine attı. Her şey hareket ediyor, sarsılıyor, kanıyor, haykırıyordu.

Hâlâ şoktaydı. Vücuduna buradan git diye emretti. Çabuk. Elinden tüfeği bıraktı ve direksiyona sarıldı. Arkana bakma. Arabayı sür. Bir insan öldürmemişti. Dön. Sür. Dön. Güneş parlıyordu, ama o önünde karanlık bir tünel görüyordu. Cehennemde olduğunu ve buradan çıkış olmadığını biliyordu. "Tanrım! Yüce Tanrım!" diye haykırarak dua ediyordu. "Bana çıkış yolunu göster."

Vücudu buz gibiydi, ama terden sıırılsıklam olmuştu. Sokak tabelası Alameda Caddesi'nde olduğunu işaret ediyordu. Güneş yükselmiş, sokaklar kalabalıklaşmaya başlamıştı. Kırmızı ışıktaki durdu, üç okul çocuğunun geçmesini bekledi. Bir saattir nereye gideceğini bilmeden, amaçsızca dolaşıyordu. Tüfek yerde, ayaklarının altındaydı. Ona bir tekme attı ve yoluna devam etti.

Sanki kendini dışarıdan bir yerden seyrediyor gibiydi. Kendini artık bedenine bağlı hissetmiyordu. Etraftaki evler daha büyük ve bahçeler bakımlıydı. Artık Colonia'da değildi.

Şu anda cinayet yerinde neler olup bittiğini gözünün önünde canlandırabiliyordu; ışıkları yanıp sönen polis arabaları, ambulans ve laboratuvar ekipleri, meraklı kalabalığın polis tarafından uzaklaştırılmaya çalışılması. Eğer yaşıyorsa en yakın hastaneye nakledilecek, acil servis ekipleri kanı durdurmaya çalışacaklardı. Aradan o kadar zaman geçmişti ki, şu anda ameliyatta bile olabi-

lirdi. Belki de, kendini mesleğine adanmış bir doktor onun hayatını kurtarmaya çalışıyordu. Lily ise o iğrenç, hayvan vücudunu kalın koyu renk bir battaniye altında cansız görmeyi arzu ediyordu.

Büyük bir kavşaktan dönüş yaparak evin yolunu tutmak üzere, otobana çıktı. Shana'ya gitmesi gerekiyordu. "Asla sana zarar veremeyecek, asla kimseyi incitemeyecek," diye fısıldadı. Kelimeler dudaklarından döküldüğünde, duyduğu ses kendine ait değildi. Annesinin çocukken dinlemeye doyamadığı sesi, ona artık büyükbabasının sapık tacizlerinin sona erdiğini söylüyordu. Ama bu sözler hiçbir zaman söylenmemiştii, onu kurtaran büyükbabasının ölümü olmuştu.

Camarillo rampasına yaklaştığında, başındaki bereyi çıkarıp pencereden dışarı fırlattı. Kendini son derece sakin ve kontrollü; hem boşlukta, hem dehşete düşmüş, hem de huzurlu hissediyordu. Öfke, yeşil mermi biçiminde şekillenerek serbest kalmış ve hedefini bulmuştu. Şeytan onu serbest bırakan insana geri dönmüştü. Evinin olduğu yöne doğru döneceğine, sağa döndü. Gitmek istediği yer, önünde avokado ağaçları ile kaplı dik bir yokuş olan eski bir kiliseydi. Her gün işe giderken görüyordu. Otoparkta kimseler yoktu. Yıllanmış ağaçlar, etraftaki caddelerden görülmesini engelliyordu. Elinde tüfek, Honda'dan indi. Tüfeği gömleğinin ucuyla iyice sildikten sonra, duvardan aşağı bıraktı ve yuvarlanmasını seyrederken, "Bugün kuduz bir köpek öldürdüm, benimle gurur duymalısın baba," dedi.

Evinin bulunduğu caddeye girdiğinde, benzin göstergesinde ok yerinden kımıldamıyordu. Benzini bitmişti. Birkaç saniye sonra evinin kapısına park etmiş polis arabasını gördü.

ON BİR

107

Arabasından egzoz dumanları çıkararak eve yaklaştığında, içeri girip, polisle karşılaşmaktan başka bir alternatifi olmadığını anlamıştı. Garaj kapısının düğmesine bastı ve arabasını, John'un beyaz Cherokee Jeep'inin yanına park edip garaj kapısını kapattıktan sonra, motoru kapatmadan başı direksiyonun üzerinde kalmak üzere olan bir botun kendini düzeltmesi gibi, o da kendini sağduyuyla davranmaya zorluyordu. Ancak akşamki öfkenin verdiği güç ve inanç artık yoktu. Yaptıklarının dehşetini fark etmeye başlamıştı. Kendini, çıplak ve bütün gözler üstündeymiş gibi hissediyordu. Belki depoda kendisini zehirlemeye yetecek kadar benzin vardı ve belki de, vücudunun rengi masmavi olmadan yani, her şey sona ermeden önce kimse gelmezdi.

Arabayı hemen durdurdu. Kendini öldürmesi, Shana'ya daha fazla acı vermekten başka bir işe yaramayacaktı.

Onu nasıl bulmuşlardı? Cinayetle bağlantısını bu kadar kısa bir sürede nasıl anlayabilmişlerdi? Plaka numarasını değiştirdiği için, aracı tespit ederek onu bulmaları imkânsızdı. Belki adam yaşıyordu ve mavi beresine rağmen onu tanımıştı? Belki de Honda'yı görmüştü? Öyle olmalıydı. Onu daha önce takip etmişti, tabii ki. İsmi-

ni bilemeyebilirdi, ama nerede yaşadığını biliyordu. Bu da anlamsızdı. Oturduğu ev kiralık bir evdi ve tespit edebilmeleri için, birkaç saatten fazla zamana ihtiyaçları vardı. Belki de ölmeden önce cadde ve ev numarasını polise söylemişti, ama bu da çok uzak bir ihtimaldi.

Hayatı sona ermişti. Hapse girecek ve barodan atılacaktı. İşlediği suçun savunulabilecek yanı yoktu. Shana'ya ve ona yaptıklarına rağmen, kendini savunma amacıyla ateş etmemişti. İzini sürmüş ve tuzak kurarak öldürmüştü. Kendini nasıl savunabileceğini düşündü; geçici cinnet mi? Yaptıklarının yanlış olduğunun bilincinde miydi? Ne yazık ki, cevabı çok açık ve net olarak "Evet" idi.

Arabadan çıkıp eve girmeyi bir türlü gözü kesmiyordu, kendini çok güçsüz ve korkak hissediyordu. Kapıyı aniden açtığı anda, az kalsın yere yuvarlanacaktı.

Eve çıkan basamakların sonuna yaklaştığında John, garaj kapısını açtı. "Tanrı aşkına, nerelerdeydin? Seni çok merak ettim. Devamlı evi aradım. Sonra altıya kadar biraz kestirdim. Hâlâ yoktun, ben de sana haber vermeden polisi aramak zorunda kaldım," diyerek durdu bir eliyle kaşlarını ovuşturdu. "Sanırım, kapıdaki polis arabasını gördün."

Kararsız bir ses tonuyla devam etti, "Onlara her şeyi anlattım. Şimdi, küçük odada Shana ile konuşuyorlar."

Lily'nin eli bilinçsizce boğazına gitti, şimdilik boğazındaki ilimikten kurtulmuştu. "Onlara ne anlattın? Yani tecavüzle ilgili her şeyi anlattın mı? Polise haber vermeye mi karar verdin?"

"Evet, bana aslında dün akşam polisi aramamız gerektiğini söylediler. Dün akşam arasaydık, belki de o zaman onu evin civarında bir yerlerde yakalayabilirdikmiş. Senin Bölge Savcısı olup da, polisi aramamıza çok şaşıldılar." Yaptıklarının polis tarafından da destekleniyor olması, kendine olan güvenini artırmıştı. Döndü ve mutfığa açılan kapıdan eve girdi. Küçük oda da aynı tarafa açılıyordu.

Lily içeri girdi, bir süre içinde olan biteni anlamaya çalıştı. Biri kadın, diğeri erkek iki üniformalı polis memuru vardı. Kadın Shana'nın yanındaki koltukta oturuyor, erkek polis ise mutfağın yanındaki barın kenarında ayakta duruyordu. Bütün polis memurlarını tanırdı, ama bu ikisini ilk defa görüyordu. Bütün bakışlar ona çevrilmiş olmasına rağmen, sanki farkında değilmiş gibi alçak sesle John'la olan konuşmasına devam etti.

“Seni meraklandırıdığım için üzgünüm,” dedi, önce yere sonra yüzüne bakarak. “Hiç kendimde değildim, öyle ki eve gelmek için otobana çıktığımda, LA yolunu yarılamış olduğumu bile çok geç fark ettim. Dönmek için yan yollardan birine girdim ve bu sefer de yolumu kaybettim. Doğru yolu bulduğumda sabah trafiğinin içinde tıkanıp kalmıştım.”

Üzerindeki bakışların farkındaydı. Yapmacık bir tavırla kocasının boynuna sarıldı, sonra bir adım geriye attı. “Telefon etmek istedim, ama arabadan çıkmaya korktum. Etraf çok ürperticiydi. Hem seni ve Shana'yı uyandırmak istemedim.”

Polis memurlarını başıyla selamlayarak, Shana'nın yanına gitti. Genç kızın yüzü çok soluktu, bakışlarında donuk bir ifade ve gözlerinin altında siyah halkalar vardı. Sarındığı battaniyenin altından sadece kafası gözüküyordu. Lily kollarıyla onu sarıp başını omzuna dayadığında hıçkırarak ağlamaya başladı. Mümkün olduğu kadar annesine sokuldu ve küçüklüğündeki gibi başını kolunun altına soktu.

Bayan polis memuru, sarışındı ve vücuduna göre biraz tıknaz yapılydı, bunda biraz da giydiği üniformanın etkisi vardı. Saçını ensesinde topuz yapmıştı. Gözleri bir ceylanınki kadar güzel şefkatli ve ilgiliydi ama her halinden otoriter olduğu belliydi. “Ben polis memuru Talkington, Bn.Forrester, bu bey de polis memuru Travis.”

Erkek polis memuru, oturma odasına doğru uzaklaşmış elindeki polis telsiziyle konuşmaya çalışıyordu. Sonra vazgeçti ve küçük odaya geldi. “Özür dilerim, telefonunuzu kullanabilir mi-

yim? Arabanızın tarifini merkeze bildirmiştik, iptal etmem gerekiyor.” İşgüzarlığıyla Lily’yi etkilemek istercesine devam etti; “Bu olayla ilgili, adresiniz ve diğer bilgiler gizli kanaldan verildiği için endişe etmenize gerek yok. Telsizde yapılan görüşmeleri gizleyemeyiz, telefonunuzu bu nedenle kullanmak istiyorum.”

Lily, Shana’nın yanına oturmuş saçlarını okşarken aklı bambaşka yerlerdeydi. Delil toplamak ve fotoğraf çekmek için suçun işlendiği yere gitmek zorundaydılar. Yere saçılmış olan dosyayı hatırladı, işte o an ipin ilmiğini tekrar boğazında hissetti. Clinton, dosyayı yanında götürdüğünü biliyordu, soruşturma için hangi Oxnard dedektifi atanmış olursa olsun, Clinton’ı arayabilir ve dosyayı incelemek isteyebilirdi. Dosyayı Clinton’dan aldığı şekilde geri götürüp, ilgili departmana teslim etmeliydi. Ayrıca yırttığı polis raporunun bir kopyasını çıkartıp, dosyaya takması gerekiyordu. İşlediği suçla ilişkisi olduğunu gösterecek her şeyi ortadan kaldırmalıydı. Yoksa bu onu, birinci dereceden şüpheliler listesine koyardı. Öldürmek için nedeni olan ve cinayet saatinde nerede olduğunu kanıtlayamayan bir şüpheli.

İzler... Polisin evi aramasına izin vermeden önce bütün izleri silmeliydi. Evde ne kadar kalmıştı? Nelere dokunmuştu? Bir görgü tanığının ifadesi dışında, onun bu cinayetle ilişkisini ortaya koyacak en önemli tehlike, evde bulacakları parmak izleriydi.

Kadın polis, Talkington, bir şeyler söylüyordu, ama Lily, dinlemiyordu. Mermi kovanını hatırladı. Kendi elleriyle şarjöre yerleştirdiği yeşil mermi, cinayet mahallinde kalmıştı. Silah patladığında, kesinlikle hiçbir iz kalmazdı herhalde, ama bugünün teknolojisiyle bundan nasıl emin olabilirdi ki?

Talkington, “.....suçlu eşkalinin tarifi dışında, olayın detayları hakkında konuşmak için sizin dönmenizi bekliyorduk, Bayan Forrester,” dedi Lily’nin dikkatini çekmek için, ciddi bir ses tonuyla.

“Kusura bakmayın,” dedi Lily, özür dileyerek. “Sizi duymamıştım ben... Bütün gece uyumadım. John, bana bir kahve verir

misin lütfen?” Taze kahvenin kokusu burnuna gelmişti, John neden ona bir fincan kahve teklif etmeyi bile düşünmemişti, anlamak mümkün değildi.

“Kusura bakmayın, Bayan Forrester, ama bu mümkün değil. Önemli olacak bulguların ortadan kaldırılabileceğini anlayışla karşılırsınız umarım. Kocanız dün akşam olanları, kabaca bize anlattı.”

Lily, “Arabada ciklet çiğnemiştım, dolayısıyla ağzımda delil filan kalmadı. Hiç düşünemedim.”

“Tekrar söylemem gerekirse Shana, bize saldırganın fiziki tarifini verdi ve biz de bu bilgiyi bütün istasyonlara bildirdik. Şimdi yazılı ifadenizi almamız gerekiyor. Daha sonra sizi ve kızınızı gerekli muayeneler için Pleasant Valley hastanesine götürmek zorundayız.

111

“Kesinlikle,” dedi Lily.

Bu arada Memur Travis araya girdi. Konuşurken ağzındaki cikleti şapırdatarak çiğniyordu. Uzun boylu, siyah saçlı bir adamdı; insanı rahatsız edecek kadar kendinden emin görünüyordu. Canı sıkılmıştı, bir an önce oradan ayrılmak ister gibiydi. Sıkılmasa ortağına gerekli muameleleri tamamlamasını söyleyip bir yere gidip kahvaltı yapmayı tercih ederdi. “Laboratuar ekibinin çalışmaları için kiraladığınız evin anahtarlarına ihtiyacımız var.”

Lily oturduğu koltukta doğruldu, bir savcının kendinden emin tarzıyla, “Benim de orada olmam daha doğru olur sanırım. Böylelikle onları nerede delil bulabilecekleri konusunda yönlendirebilirim. Kızımla gerekli muayenelerden geçtikten sonra eve gider onları oradan ararım,” dedi ve yüzünde alaycı bir ifadeyle memur Travise döndü. “Sanırım, siz de aynı fikirdesiniz, öyle değil mi memur Travis?”

Adam, “Mantıklı,” dedi, ağzını şapırdatarak. Onun kendini beğenmişliğini kırmak için Lily’nin harcadığı çabalar, işe yaramayacaktı anlaşılan.

Travis, kutsal Teresa’ya tecavüz edilse umursamayacak bir

adamdı. Hiçbir zaman komiser olamayacaktı. İnsanlara işkence etmekten hoşlanan bir tipi vardı. Giydiği botlara bakınca bunu anlamak hiç de zor değildi. Botlarının burnu, muhtemelen insanları tekmelediğinde daha fazla acı versin diye, çelik kaplıydı. Bugüne kadar, bu tür insanları bir görüşte tanınmasına yetecek miktarda polis şiddeti dosyası geçmişti elinden.

“Memur Travis,” dedi, “kızım ile ben ifade verirken bizi yalnız bırakırsanız, sevinirim.”

Travis kımıldamadan, sanki protesto eder gibi bir süre Lily’ye bakakaldı. Muhtemelen en fazla zevk alacağı bölümü kaçırıyor olacaktı. Döndü ve arabada bekleyeceğini söyleyerek odayı terk etti.

İfade vermeleri, neredeyse bir saatten fazla sürdü. Lily, bunun Shana için çok acı ve utanç verici olacağını düşünürken, yanılmamıştı. Talkington çok iyiydi, kendi adına şefine bir teşekkür notu göndermeye karar verdi. İfadelerini, hiç acele etmeden, Shana’yı zorlamadan, şefkatle almıştı.

İşini bitiren Talkington ayağa kalktı, silahıyla copunun asılı olduğu kemerini düzeltti, “Şimdilik, bu kadar yeterli. Daha fazla detay için müfettişler yarın sizinle temasa geçeceklerdir. Aklınıza başka bir şey gelirse, işte kartım.”

“Teşekkürler,” dedi Lily.

“Eğer hazırsanız, şimdi hastaneye gidebiliriz.”

“Biz kendimiz gitmek istiyoruz,” diye yanıtladı Lily.

“Fakat, Bayan Forrester, muayene sırasında bir polis memurunun hazır bulunması gerektiğini biliyorsunuz, sanırım. Bu sadece standart bir uygulama, kesinlikle-”

“Doğru,” dedi Lily, sinirli bir ifadeyle. “Ama oraya bir polis arabasında gitmek zorunda değiliz. Sizinle orada görüşürüz. Kızım yeteri kadar üzüldü. Komşuların bu olaydan haberi olmasını istemiyorum. Hırsız girdi falan, diye açıklayabiliriz.”

John bütün bu konuşmalar sırasında mutfakta temizlik yapıyordu, dağınıklıktan dolayı çok utanmıştı. Sanki davetsiz bir misa-

fire yakalanmış gibi davranıyordu. Polis memurunu kapıya kadar geçirdi ve Lily'nin yanına döndü.

“Ben de seninle geliyorum. Shana'nın giyinmesine yardım etmek ister misin?”

Lily Shana'ya döndü ve alçak sesle sordu, “Giyinmene yardım etmemi ister misin?”

“Hayır, istemem. Bir banyo yapmak isterdim, ama memur olmaz dedi. Banyo yapmamamı nasıl söyleyebilir?”

Lily ağlamak istiyordu, “Çünkü vücudunda delil kalmış olabilir. Banyo yapamazsın. Aynı zamanda, dün akşam giydiklerini de incelemeleri için hastaneye götürmek zorundayız. Elbiselerimizi isteyecekler.” Lily birden ayaklarındaki eski yürüyüş botlarına baktı. “Dün akşam giyecek spor ayakkabı bulamadım, ayağıma bunları geçirdim,” dedi.

Dikkatini kıyafetinden, botlarından uzaklaştırmak için John'a baktı. “Bütün eşyalarımı almam konusundaki ısrarın sayesinde, şimdi burada üzerime geçirecek bir elbisem bile yok. Sağ ol John.”

Shana sırtındaki battaniyeyi çekştirerek koridorda odasına doğru ilerlerken Lily, John'a döndü. Suratını tokatlayıp, haykırmak istiyordu, ama yüzünde öyle zavallı bir ifade vardı ki, vazgeçti.

John, “Bana kızgınsın değil mi?” dedi, “Polise haber vermediğimiz konusunda anlaştıktan sonra, sana haber vermeden onları aradığım için.”

Lily, derin bir nefes aldı. “Doğru olduğuna inandığın şeyi yaptın. Umarım doğrudur, John. Sana kızgın değilim, Ben...ben...” Daha önce hissettiği baş dönmesi, şimdi gözünün önünde yıldızlar oluşturunuyordu. Bayılmak üzereydi. Tam düşerken John, onu yakaladı. Genç kadın, “Bir şeyim yok,” dedi, ondan uzaklaşarak. “Bir an kendimi kötü hissettim. Niye gidip bir duş almıyorsun? Benim birkaç telefon görüşmesi yapmam lazım. Çok kötü görünüyorsun.”

“Sana yiyecek bir şeyler hazırlamamı ister misin? Bir tost ya da başka bir şey yapabilirim. Belki bir şeyler yersen kendini daha iyi hissedersin?”

Lily, ona makyajsız, kızarmış, buz gibi soğuk gözlerle baktı, “Git, duşunu al, John. Ben de yapmam gerekenleri yapayım.”

Adam azarlanmış bir çocuk gibi, omuzları çökük bir vaziyette yatak odasına doğru yürüdü.

Lily, ofisi aradığı zaman mutfaktaki saat dokuz kırk beşi gösteriyordu. Butler ile konuşmayı planlıyordu, ama santral-den Richard’ın ofisini bağlamasını istedi.

“Richard Fowler,” dedi karşı taraftaki erkek sesi...

“Ben Lily. Ahizeyi kullanır mısın lütfen.”

Richard’ın sesinin artık bir kuyudan geliyormuş gibi çıkmadığını fark edince, yavaşça konuştu. “Acil bir durum var, Lütfen Butler’e söyler misin, bugün gelemeyeceğim. Yarın ofiste olurum, belki bugün daha geç bir vakitte onu ararım. Bekleyemeyecek bazı davaları inceleyip, benim yerime atamaları senin yapman gerekecek. Aradığın her şeyi masamda, ya da rafta bulabilirsin.”

“Merak etme. Bu akşam geliyor musun?”

“Şimdi konuşamam. Söz veriyorum, daha sonra her şeyi anlattım. Beni idare et, lütfen.”

“Attenberg’i duydun mu?”

Benjamin Attenberg, altmış yaşlarında bir temyiz mahkemesi yargıcıydı. Bir tanığın sorgulanması sırasında Lily’yi vicdansız davranmakla suçlamıştı. Pek iyi anlaştıkları söylenemezdi.

“Yarın anlatırsın,” dedi, telefonu kapatmak üzereydi.

Richard ısrar etti. “Yaşlı keçi dün bir kalp krizi geçirerek öldü. Bu sabah erken geldim, Butler ofisine çağırdı ve uzun bir toplantı yaptık. Doğrusunu söylemek gerekiyorsa görüşmemiz birkaç dakika önce bitti. Ve Lily, valiyle onun yerine düşündüğü kişi hakkında benim yanımdan bir görüşme yaptı.”

Lily mutfağın tezgâhına yaslandı. Cevap vermedi.

Richard, “Dinliyor musun?” dedi, sanki başkalarının duymasını istemiyormuş gibi alçak bir ses tonuyla. “Seni düşünüyorlar, Lily. İster inan, ister inanma. Butler benim fikrimi sordu. Bu pozis-

yonu bir kadına vermek istiyorlar. Adaylar, seninle Carol Abrams. Bugün validen bir telefon alabilirsin. Senin yerinde olsam iki elim kanda olsa, ne yapar, eder, bugün işe gelirim. Tabii ölmüyorsan,” diye güldü.

“Veya onun gibi bir şey,” dedi Lily, kafası o kadar karıştı ki, hiçbir şey düşünemiyordu. Kelimeler ağzından boşuk bir şekilde çıkıyordu. “Dün akşam kızım ve ben boğazımıza bıçak dayanarak, tecavüze uğradık. Şu anda muayene için hastaneye gitmek üzereyiz.”

“Lily, ne diyorsun sen? Neden daha önce söylemedin? İncitti mi sizi? İyi misiniz? Ben geliy...”

“Bundan sonra da beni aday gösterebilecekler mi?” dedi, üzüntülü bir ifadeyle. Telefonun kablosunu çekerek, lavaboya eğildi ve yüzüne birkaç kez su çarptı.

115

“Lily, çok üzgünüm. Lily. Ulu Tanrım! Çok üzgünüm.”

“Richard bana cevap ver, lütfen? Bir tecavüz kurbanı olduğumu öğrendikten sonra da beni aday gösterecekler mi?”

“Elbette gösterecekler, ama bunun bir problem olduğunu sen de benim kadar biliyorsun. Seni tamamen silmezler. Görevli hakim, seksle ilgili davaları başka yargıçlara havale edebilir. Bütün davalarda ön yargılı olacak halin yok ya.” Daha sakın bir ses tonuyla devam etti. “Şu anda beni düşündüren sensin, Lily. Konuşabilir misin? Bana neler olduğunu anlat.”

“Fırsatı kaçırdığımı biliyorsun. Neden söylemiyorsun? Üç dört avukatımız ve iki emekli yargıcımız var. Cinsel saldırılar konusunda çıkan yeni kanunlar ve karşılaşacakları güçlükler karşısında yeterli deneyimleri yok. Uzman olduğum bir konuda yararım dokunmayacaksa neye yarar? Takvimi nasıl doldurduklarını biliyorsun.” Derin bir nefes aldı, “Fırsatı kaçırdım.”

Richard, onu yatıştırmaya çalışıyordu. “Hemen bir sonuca varma. Bekle ve gör bakalım, neler oluyor. Yalnız bana izin ver durumun hakkında Butler’a bilgi vereyim. Başkalarından önce bizden duyması daha iyi olur.”

Lily, “Onlara her şeyi anlat,” dedi. Kendini yorgun hissediyordu. “Teklif ederlerse, reddedeceğimi de söyle. Boşa kürek çekmenin alemi yok. Bu görevi bu şekilde istemiyorum. Abrams’ı atasınlar.” Kusursuz Carol. Onun beyaz elleri kendisinininki gibi kana bulanmış değildi.

“Seni ne zaman görebilirim?” diye sordu Richard. “İzin verirsen oraya gelmek istiyorum.”

Lily, “Olmaz,” dedi. “Gelemezsin. Kocamla beraber, onun evindeyiz. Lütfen davalarla ilgilen. Eğer benim için bir şeyler yapmak istiyorsan, bunu yap yeter. Seni sonra ararım.”

Telefonu kapattıktan sonra, kendini toparlamaya çalıştı. Yatak odasına koştu, banyo kapısının hâlâ kapalı olduğunu ve duşun açık olduğunu görünce rahatladı. İşaret kalemıyla plakada yaptığı değişiklik hâlâ oradaydı, karanlıkta fark edilmezdi ama gün ışığında problem olabilirdi. Bir şişe aseton biraz kâğıt havlu alarak garaja gitti. Bir dakika sonra, Shana kapıyı açtığı anda Lily, geldiğini fark etmemişti. Garajda, elinde bir şişe aseton, kalem ve lekeli kâğıt havlularla arabasının arkasına eğilmiş olan annesine bakıyordu.

“Ne yapıyorsun,” diye sordu.

Lily, bir an verecek cevap bulamadı. “Hiçbir şey. Hazır mısın? Baban hazır mı?” Havluları garajın köşesindeki çöp kutusuna attı.

“O koku ne ? Ne yapıyorsun?” diye ısrar etti, Shana. Üzerinde bir kot takım ve pastel renkte bir bluz vardı, sanki bir şey hemen üzerine atlayacakmış gibi gözleriyle garajı kolaçan ediyordu.

“Hadî, gidelim. Git babana haber ver. Fazla uzun sürmez, eve geliriz sonra, biraz uyursun. Sana gevşetici bir şeyler verirler sanırım.” Lily, onun arkasından eve girdi. Mutfakta durdu ve Shana’ya sıkıca sarıldı.

“Dün akşam olanlar hakkında konuşmak ister misin? Yani, bana sormak istediğin herhangi bir şey var mı? Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Bilmiyorum. Korkak, yorgun ve kirli hissediyorum. Hep sanki tekrar gelecek, bizi bulacak ve yaptıklarını tekrar yapacak, diye düşünüyorum.”

Yan tarafta birisi çimleri biçiyordu. Gürültü rahatsız ediciydi. Çok fazla ses çıkardığı için değil, çünkü ses normaldi, normal olmayan kendileriydi. Şu saatlerde okulda çocuklar soyunma dolaplarını çarparak açıp kapatıyorlar, ofiste avukatlar, duruşmaya ara vermiş kahvelerini yudumlayarak, çöreklerini ısıyorlardı.

“Artık gelmeyecek, lütfen bana inan. O tip insanları tanırım. Yakalanmaktan korkarlar. Belki şu anda buradan yüzlerce mil uzaktadır. Sakın unutma tatlım, ne hangi semtte oturduğumuzu, ne de bu evi biliyor.”

“Filmlerde bütün kötü adamlar hep geri geliyorlar. Öldüklerini düşündüğün zaman bile canlanıyorlar.” Shana, parmağını ağzına soktu ve tırnağını yemeye başladı. O sırada babası içeri girdi kızının yanına yaklaştı ve onu kucaklamak istedi, ama Shana irkilmiş bir şekilde kasılarak geri çekti.

John, “Jeep’i garajdan çıkarayım,” dedi. Kızının neler hissettiğini anlayamamış aralarına mesafe koymasına kırılmıştı.

Yol boyunca hiç konuşmadılar. Kadın polis memuru lobide bekliyordu. Lily’yi bir kenara çekti ve ne yazık ki şu anda hastanede muayene için hiç kadın doktor olmadığını anlatmaya çalıştı. Duygu dolu bir ifadeyle Lily’nin gözlerinin içine bakarak, “Üzgünüm,” dedi “Bekleyecek zamanımız da yok.”

Bir hemşirenin yardımıyla Lily, Shana’yı muayene için hazırlamaya çalıştı, neler yapılacağı hakkında az çok bilgisi vardı. Çocuk kendisine anlatılanları sessizce dinledi. Çenesi aşağıda, gözleri yukarı bakıyor ama hiçbir şey duymuyor gibiydi. Kendini yorgunluktan perişan hissediyor olmalıydı. Muayene masasında doktor muayeneye başladığı anda kıyamet koptu. Shana öfkeden çıldırmıştı, doktora, bildiği bütün küfürleri sıralıyordu, “...geri zekâlı, bok herif, salak...” Boynundaki damarlar meydana çıkmış, yüzü kıpkırmızı kesilmiş, çenesi kilitlenmişti, kendini kay-

betmek üzereydi. Muayene ancak bir sakinleştirici iğne yapıldıktan sonra tamamlanabildi. Lily'ye göre sanki, Shana'ya ikinci kez tecavüz ediliyordu. Gözleri yaşlı, odayı terk etti. Binlerce tecavüz olayının, neden polise bildirilmediğini anlamak hiç de zor değildi.

Her ikisinin de fotoğrafını çektiler. Shana'nın boğazında, adamın elleriyle sıkması nedeniyle oluşan hafif lekeler ve kalçalarında bir iki küçük çürük vardı. İlacın etkisi altındaydı ama uyanıktı. Masanın üzerinde, Talkington fotoğrafını çekerken, sağa sola dönüyordu. Lily masaya doğru eğildi ve yüzünü kızının yüzüne yaklaştırdı. Parmaklarıyla gözlerinden akan yaşları sildi ve saçını okşadı. "Seni seviyorum," dedi boğuk bir sesle, "Az kaldı."

Lily'nin ağzının kenarında kesikler, sağ omzunda sebebinin sadece kendisinin bildiği, tecavüzden kaynaklanmayan, tüfeğin geri tepmesinden oluşan bir çürük vardı. Bileklerinde de ciddi çürükler vardı. Eğer cinayet ortaya çıkarsa, çürük omzunun çekilmiş fotoğrafları, aleyhinde delil olarak kullanılabilirdi. Yapaçağı hiçbir şey yoktu. Gerçeğe bu kadar yaklaştıklarında, her şey bitmiş demektir. Ama bir önlem olarak, omzundaki çürüğün, kızının odasını yerleştirirken uğradığı bir kazadan kaynaklandığını söyledi.

Küçük kesikleri antiseptikle tedavi ettiler. Cinsel yolla bulaşan hastalıklarla ilgili testlerden sonra, her ikisine de birer penisiilin yaptılar. Ama AIDS konusunda emin olmak için, ilerde tekrar AIDS testi yaptırmalarında yarar vardı.

Muayene sırasında doktor, Lily'nin sırtında, belinin üstünü kaplayan bir dizi kabarcık teşhis etti. "Ne kadar zamandan beri bu kabarcıklar var?" diye sordu. "Göğsünde ve göğüs kafesinde ağrı var mıydı?"

Lily'nin sırtındaki kabarcıklardan haberi yoktu, ama göğsünde ağrılar hissediyordu. "Kalp krizi geçireceğimi zannediyordum. Birkaç hafta önce başladı."

Doktor, "Bu zona hastalığı. Çok acı verir. Daha önce aile dok-

toruna gitmemiş olmana şaşırdım doğrusu,” dedi, eldivenlerini çıkarıp çöp kutusuna atarken.

“Zona mı? Nasıl olabilir?” diye sordu Lily, bağırır gibi yüksek sesle. Sükûnetini kaybetmişti.

Doktor, gülümsedi. “Yine de bu kabarcıkların cinsel organında olmadığına sevinmelisin. Bu bir mikrop, sinir uçlarının iltihaplanması.”

“Harika,” dedi Lily, “Bana bir ilaç da onun için verin o zaman.”

“Bir krem önerebilirim, ama fazla faydası olmaz. Tedavi edeceği yerde, azdırabilir de. Kabarcıkların artabilir. Ama çabuk kaybolur, ciddi bir şey değil.” Doktor genç bir adamdı, Lily’den daha gençti. Lily’nin omzuna dokundu. “Size sakinleştirici vereceğim, kızınıza da,” dedi. “Yorucu bir işiniz var.”

Lily cevap vermeyince doktor gitti. Savcı olmaktan daha stresli şeyler vardı, tecavüz edilmek gibi...birini öldürmek gibi... Masaya oturdu, omuzları çökmüştü; üzerindeki hastane kıyafetinin sırtı açıktı. Ayaklarını küçük bir çocuk gibi masadan sallıyordu, saçları birbirine dolanmış, yapış yapıştı. Bir kolunu kaldırıp koltuk altını kokladı. Kendini iğrenç, pis bir hayvan gibi hissediyordu.

Sonra giyinmeye başladı. Pantolonunu ayağına geçirirken her an içeri girip, aldıkları kan örneklerinde kanser bulgularına rastladıklarını söyleyecekler, diye düşünüyordu. Hayatı boyu hep insanın dayanıklılığı test edilmiyor muydu? Yaşam okulunda belki sınıf birincisi değildi, ama mükemmel bir anne olmasa da sınıfını geçtiğini düşünmüştü hep. Başkaları çok daha fazla sıkıntı içinde, çok daha büyük işler başarabiliyordu, ama o da sebat etmişti. Zekâsını kullanıp çok çalışmış, azmederek bir çocuk ve kocaya rağmen hukuk fakültesini bitirebilmişti. Çocuğunun hatırı için, kocasının sürekli suçlamalarına rağmen ona sadık kalmış, boş ve anlamsız bir evliliği sürdürmüştü. Kariyerinde kendini işine adanmış, sorumluluklarını tümüyle yüklenmişti ama sonunu getire-

memişti. Bütün inandıklarına sırtını dönerek, şiddete şiddetle karşılık vermişti. Hapse gönderdiği bir sürü insanın da şerefi lekelenmiş, çoğu aldatılmıştı. Artık kendisi de onlardan biriydi.

Koridorda, Shana'nın önceki gece giydiği geceliği Talkington'a verdi. "Benim bornozum evde kaldı," dedi, "Laboratuardan gelenlere evde veririm."

Eve dönüşteki kısa yolculukta almış olduğu ilaçların etkisiyle Shana'nın gözkapakları kapanıyor, kafası önüne düşüyordu ama buna rağmen yine de saldırgan tavrını sürdürüyordu. "Bana bunları yapacaklarını söylememiştiniz. Herkesin gözü önünde, bir de üstelik o köpek suratlı polis memuru da seyrederken içime bir çubuk soktular. Ve çırılçıplak resimlerimi çektiler," diye bağırmaya başlamıştı. "Bunlara siz sebep oldunuz. Sizden nefret ediyorum. Herkesten nefret ediyorum. Bütün dünyadan nefret ediyorum."

John gözlerini yoldan ayırmadan, araba kullanmaya devam etti. Konuşamıyordu.

"Kızmakta haklısın, Shana," dedi Lily. "Hatta kızmak sana iyi gelebilir, boşalmana faydası olur. Bana istediğini söyleycbilirsin."

Döndü arkada oturan Shana'ya doğru eğildi. "İşte," dedi, "Çek saçıma, hiç acıma, çekebildiğin kadar sert çek. Dayanabilirim. Hadi, Shana."

Shana, annesinin saçını yakaladı ve hızla çekti, neredeyse ön koltuktan arkaya yuvarlayacaktı. Lily gözünü bile kırpmadı. Shana bıraktı ve geriye, hızla koltuğa düştü. İlaça rağmen uyanık kalmaya çalışarak, "Çok komiksin, anne," dedi gülmeden. "Sana da aynı şeyi yaptılar mı?"

"Evet, aynı şeyleri yaptılar ve ben de en az senin kadar hoşlanmadım."

Sonunda, Shana'nın soluk dudaklarında hafif de olsa bir gülümseme belirdi, "Saçlarımı çekmek ister misin, anne?"

"Hayır istemez, küçükhanım," dedi Lily, kızının elini tutup, ona gülümseyerek. "İstersen doktora yaptığın gibi, beni de tekmeleyebilirsin."

Elleri birbirine kenetlenmişti, gözlerini birbirlerinden ayırmıyorlardı. Aralarına bir güneş ışığı girdi. Lily, ellerinin üzerinde ve etrafında toz taneciklerinin danseder gibi düşmekte olduğunu gördü. Hâlâ arkaya doğru yaslanıyordu, sanki arabanın hareketi onları birbirinden ayırmaya çalışıyordu da, onlar karşı koyuyorlardı. Shana parmaklarının yerini değiştirdi, şimdi annesinin elini tamamen avuçlarının içine almıştı. Parmaklarını biraz daha uzatarak annesininkilere adamakıllı geçirdi. Bu küçük harekette, iki insanın gerçek anlamda birbirinin duygularını nasıl anlayabildiğini, acıları nasıl paylaştığını gösteren nadir bir sevgi ve güzellik gizliydi.

ON İKİ

Dedektif Bruce Cunningham arabasının kapısını açtı, elindeki dosyayla kayıt cihazını ön koltuğa fırlattı. Eskimiş ayakkabıları gözüne ilişti, yolunun üzerinde bir yerde boyatsa iyi olurdu. Aslında yenilenmeleri gerekiyordu, ama üç çocuk ve çalışmayan bir eşle sadece boyatmayla yetinmek zorundaydı. Kırk iki yaşında olmasına rağmen hâlâ yakışıklı bir adamdı. Uzun boylu, yanık tenliydi. Ama daha önceleri dolgun pazularını gizleyen ceketini artık sadece yumuşak et yığınlarına ev sahipliği yapıyordu. Kalın telli saçlarından bir ton daha koyu sarı olan çalı gibi bıyığının tellerini dudaklarının üzerine düşene kadar çekiştirmek gibi kötü bir huyu vardı.

Saatine baktı, neredeyse beş olmuştu, o gün gelen cesede bir göz atmak için, morga gitmek zorundaydı ve trafiğin en kalabalık zamanıydı. Gündüz mesaisinde çalışanlar olay yerinde gelişigüzel bir çalışma yapmışlar ve dosyayı bir kelime bile söylemeden masasına bırakmışlardı. Oxnard Polis Departman'ına tayini çıkmadan, on yedi yıllık hizmeti sırasında, Omaha'da işler böyle yürütülmezdi. Omaha'da her şey çok farklıydı. İnsanlar gerçekten dost ve namuslu, basit ama çalışkandılar. Polisler, polisti. Hırsız,

katil ya da kontrolden çıkmış, gözü dönmüş caniler değildi. İyi insanlardı. Ne biraz fazla, ne biraz eksik. Bölümdeki herkes aynı amaç için çalışırdı. Ellerinden geldiği kadar birbirlerine yardım ederlerdi. Oysa Oxnard'da öyle memurlar vardı ki, kendi halledebilecekleri basit bir davayı, sırf başka bir memura yıkmak için, ağırdan almaktan zevk duyuyorlardı. Kaliforniya'daki anlayış buydu. Ancak daha fazlası da vardı. Yetersizliğe ya da tembelliğe bir noktaya kadar tolerans gösterebilirdi, ama geçen iki ay içinde öyle şeyler görmüştü ki, midesi artık daha fazlasını kaldırmıyordu.

Orada öylece durdu ve bir eliyle bıyıklarını çekiştirerek, park yerine baktı. Birden kapıyı çarparak binaya doğru yürümeye başladı.

İç İşler Bölümü'ne giden koridorda ilerlerken kızgınlığı git-tikçe artıyordu. Cunningham büyük bir hışımla odaya girdiğinde, oturmakta olan iki dedektif ayağa fırladılar, az kalsın silahlarına sarılıyorlardı. Cunningham "Sizi beceriksiz, Allah'ın cezaları," diye kükredi, "Size sapasağlam bir dosya bıraktım, içine ettiniz. Omaha mezbahaları bile bu heriflerin yanında temiz kalır."

Dedektif Stanley Haddock arkasına yaslandı, önce güldü, sonra yüzünde ciddi dedektif ifadesiyle dik dik Cunningham'a baktı. "Defol buradan, Cunningham, yapacak işlerimiz var."

"İş? Yaptıklarınıza iş mi diyorsun? Yaptığınız şey tam bir felaket, anlıyor musun? Ülke çapında bir felaket. Maaşlarınızı bu şehrin insanları ödüyor. Sizin yerinizde olsam bu fiyaskodan sonra hiç kimsenin yüzüne bakamazdım."

Dedektiflerden biri, masasından kalktı ve Cunningham'ı kolundan tutarak dışarı çıkarmak istedi. Cunningham arkasındaki adama bakarak söylenmeye devam ediyordu. Rutherford'un suratı bir top kadar yuvarlak olmasına rağmen ötekinin yüzü sanki bir kayadan oyularak yapılmıştı.

"Bana bak," dedi, gergin ve yavaş bir sesle, "Biz sadece söyleneni yaptık anlıyor musun? Bu adamlar bu mesleğe senelerini vermiş emekli polislerdi. Emir yukarıdan geldi."

“Hırsızla katiller,” dedi Cunningham, suratı öfkeden kızarmıştı. “Polis değil. Onlarla beni aynı kategoriye koyma. Aynı departman için çalışıyor olmamız bile utanç verici.” Ceketinin ceplerinde sigara aramaya başladı. Karşısındakine de bir tane ikram ettikten sonra, ağzına bir sigara koydu, ama yakmadı, orada öylece bıraktı. “Önce, bütün dünyanın gözü önünde, yakaladıkları adamı öldüresiye döven Los Angeles’taki hayvanlar, şimdi de uyuşturucu satıcılarını öldürüp parayı ceplerine atan bizim kendi adamlarımız.”

“Hiçbir delil yok. Raporun spekülasyonlar üzerine tanzim edilmiş.”

124

Cunningham, “Delil mi?” dedi. Sigarasını yaktı ve bir nefes aldıktan sonra, duvara yaslandı. “Adam göğsünde beş kurşunla bulundu ve çektiğini söyledikleri silah laboratuardaki çocukların ifadesine göre, o kadar eski bir modeldi ki, test için ateş ettiklerinde, ateşleme pimi yere düşmüştü. Anlamıyor musunuz, silah bir tezgâhtı, siz de bunu çok iyi biliyorsunuz.”

Adam kafasını iki yana sallayarak, bakışlarını yere indirdi, “Uğraşma artık, Bruce.”

“Bak, Rutherford, bu adamın, yani satıcının tam üç tane gıcır gıcır dokuz milimetrelik Rugers silahı vardı. Satış faturaları dosyada duruyor. Bu kadar kaliteli silahlara sahip bir adam, niye paslı bir otuz sekizlik taşısın? Sen buna cevap ver, ben bir daha bu meseleyle uğraşmam.”

“Klasik bir hikâye. Frank ve Silver satıcıyla alıcı olarak ilişki kurdular. Adam parayla geleceği yerde silahla geldi ve bizimkileri halledip, mala konmak istedi. Bu kadar basit. Dosya kapandı.”

Cunningham adama bakarak bağırdı. “Benim soruma cevap ver.”

“Bizi ilgilendiren silahların markaları değil, öyle değil mi? Bir şüphelinin ceketinin rengine uygun silah taşımadığı için, bir bebek kadar masum olduğunu söylersen hiç şaşırmam, bilesin. Bırak artık, arkadaş. Bu dünyadan bir uyuşturucu satıcısının daha eksildiğini düşün.”

“Elbette,” dedi Cunningham, hoşlanmadığını belirten bir ifadeyle. “Düşünebiliyor musun Rutherford, elimizdeki birkaç makinelili tüfekle, birkaç saatte bütün şehri *pislikten temizleyebiliriz*. Ne kadar soylu bir kavram.” Sigarasını yere attı ve sinirli bir şekilde ayağının altında çiğnedi. Doğruldu ve kravatını düzeltti. “Devam çocuklar. Eğer paraya ihtiyacım olursa, ne yapacağımı biliyorum.” Döndü ve sinir içinde, koridora doğru yürümeye başladı.

“Hey, Bruce” diye seslendi öteki polis. “Owen cinayetinde nihayet adamı mahkûm ettirmişsin, iyi iş becerdin.”

Cunningham arkasına bakmadan, koridorda yürümeye devam etti ve binayı terk etti. Öfkesi azalmaya başlamıştı. Sadece Owen dosyasının adının geçmesi bile onda sakinleştirici bir etki yapıyordu. Ne yazık ki, dost sandığı arkadaşlarının sokaktaki serserilerden farkı yoktu. Bu meslekte, gerçekten pis olan bu dünyada, kötü insanları iyilerden uzak tutarak bir şeyler yapmaya çalışan insanların da var olduğunu hissettiği iyi günleri de olmuştu.

Owen davasıyla gurur duyuyordu. Üzerinde üç yıldır çalıştığı, hayatının en önemli davalarından birisiydi bu, onun için bir dönüm noktasıydı. Park yerinde arabasına doğru yürürken zavalılı Ethel Owen’ı düşündü. Bunca yıl sonra cesedi hâlâ bulunamamıştı, ama o kadar çok delil toplanmıştı ki, birkaç gün önce ikinci derece cinayetten mahkûmiyet kararı çıkartmayı başarabilmişti. Cesedi bulunmayan bir davada böyle bir karar alınması Ventura tarihinde ilk defa oluyordu ve bunu başaran adam oydu. Bir adamın kendisiyle gurur duyması için yeterli bir sebep, diye düşünüyordu arabasının kapısını açarken.

Direksiyona geçti, başını dışarı çıkarıp gökyüzüne baktı, hakikaten yağmur yağabileceğini düşünerek. Mevsimleri kaçırıyordu. Günlerin birbirine benziyor olmasından sıkılmaya başlamıştı ve depremden çok korkuyordu. İri yarı yapısına rağmen, başının üzerinden bir uçak geçse, ya da yakınında bir iş makinesi bir sarsıntıya sebep olsa, hemen bir kapı dibine sığınmaya koşardı. Şimdi-

ye kadar, bir sürü silahın namlusuyla karşı karşıya kalmış, sayamayacağı kadar ceset görmüştü ama ayağının altında toprağın hareket etmesine dayanamıyordu. Karısı ve çocukları dahil, herkes bu huyundan dolayı onunla dalga geçiyordu. Yine de karısı Sharon, onun Omaha'ya dönmeyi isteme nedeninin deprem değil, çeteler, şiddet ve her şeyin anlamını kaybetmiş olması, diye ısrar ediyordu. Bazen karısıyla çocuklarının uyuduğu saatlerde, Cunningham yemek masasına oturur, bir çıkış yolu bulma umuduyla, mali durumları hakkında kara kara düşünürdü Bu sıralarda çoğu kez, bu kadar sıkıntıya değer mi, acaba bu mesleğe hiç başlamamış olsaydı daha mı iyi olurdu, diye düşünmekten de kendini alamıyordu. Ertesi sabah uyanıp da arabadan rasgele açılan ateş sonucu ölmüş caddede yatan küçük bedeni gördüğü zaman -Tanrı korusun- bir gün orada yatanın kendi çocuklarından biri de olabileceğini düşünmekten kendini alamıyordu.

Aklı Owen davasında, park yerini terk ederek morg istikame-tinde yürümeye başladı. Daha birinci günden, Ethel Owen'ı sahtekâr genç erkek arkadaşının öldürdüğünü anlamıştı. Cinayetle ilgili fiziksel delilleri kadının evinde bulmuşlardı. Kan ve kavga ettiklerini gösteren belirgin izler vardı. Erkek arkadaş, kadının imzasını taklit edip, Cadillac arabasını sattıktan ve banka hesaplarını boşalttıktan sonra ülke dışına kaçarken uçakta yakalanmış-tı. Jüri, suçlu kararını verdikten sonra Cunningham dışarı çıktı ve güneşli Ventura göklerine baktı; Ethel Owen'ın kendisine gülüm-sediğini gördüğüne yemin edebilirdi. Belki de bu meslekte Ethel gibi insanlar için kalıyorum, diye düşünüyordu arabasını morg binasının otoparkına çekerken.

İçeri girdiğinde, rozetini gösterdi ve Hernandez davası ile ilgili inceleme yapmak istediğini söyleyerek sıksa, kadını tavrılı laboratuvar görevlisinin, kendisini her tarafı seramik döşeli otopsi odalarından birine götürmesini bekledi.

Görevli cesedin ayağına bağlı etiketteki numara ve ismi kontrol ettikten sonra köşedeki masada duran çizelgeyi incelemek üzere Cunningham'ı yalnız bıraktı.

Cunningham, cesedin üzerindeki çarşafı çektiğinde ilk görüşte şu tespiti yaptı: Yüzde seksen Oxnard'daki cinayet kurbanlarına yüzde elli, cinayet şüphelilerine benziyordu. Yirmi-otuz yaşları arasında, Latin kökenli yetmiş kilo civarında bir erkekti ve oldukça uzun bir suç geçmişine sahipti. Görevlinin arkasının dönük olduğundan emin olduktan sonra, cebinden çıkardığı küçük kâfuru kokulu pomatı burnuna sürdü. Ölü insanlara bakmaktan değil, ama koklamaktan nefret ediyordu.

Ölüm nedeni çok belirgindi: Kalbinin olması gerektiği yerde kocaman bir delik vardı. Delikten görünen masanın paslanmaz çeliğinin pırlıltısı, bir an için içinde bir şey var galiba diye düşünmesine yol açtı. Daha iyi görmek için yaklaştı ve eğildi. Sıksa görevli döndü ve neşeli bir şekilde, “Eğer görmek isterseniz, ek-sik parçalar bir kavanozun içinde,” dedi. Cunningham, insanların fazla para getiren bir iş olmadığı halde ölümler arasında çalışmasını bir türlü anlayamıyordu. Daha da tuhafı, sanki gülüp oynayacak, şarkı söyleyecekmiş gibi, hep neşeli olmalarıydı.

Vücudun üst kısmında bir yere takıldığı için, çarşafı kısmen indirebilmişti. Daha sert çekerek, tamamen açtı. Nedeni şimdi daha iyi anlaşılıyordu. Adamın kolu naylon ipliklerle yerine tutturulmuştu. Kafasına *fena halde öldürülmüş* kelimeleri takıldı.

“Vücut sıvılarının analizi yapıldı mı?” diye sordu, görevliye.

Adam, “Bakalım,” diyerek, çizelgeyi açıp baktı. “Daha tamam değil, ama kandaki alkol oranı 0.7 ve hiçbir ilaç kullanmadığı anlaşılıyor. Biraz daha zaman ver, bu adam daha bu sabah geldi, şu ara gelen konuklar çıkanlardan daha fazla.”

“Çok tatlısın,” diye cevap verdi Cunningham, gülümsemeden, “Tuhaf, adam sarhoş bile değilmiş,” dedikten sonra cinayetin sabahın erken saatlerinde işlenmiş olduğunu hatırladı. Cebinden kayıt cihazını çıkardı ve adamın yaralarını tarif ederek konuşmaya başladı. Bitirdiğinde kayıt cihazını durdurdu ve çarşafı eski haline getirdi. Görmesi gerekenleri görmüştü. Çıkarken, dudaklarını büzerek, görevliye, “Malzemeden uzak dur, tatlım,” dedi.

Arabasına girince, merkezle radyo bağlantısı kurmaya çalıştı. “Altı-beş-dört, istasyon bir,” diye aradı.

“İstasyon bir, seni dinliyorum, 654.”

Genelde hemen cevap vermedikleri için, hâlâ sayfaları çeviriyordu. “Biraz bekle.” Sonunda aradığını buldu, tek görgü tanığı, kurbanın erkek kardeşiydi. “Merkez, lütfen 495-3618’i arayın ve Manny Hernandez’e beni otuz dakika sonra evinin önünde beklemesini söyleyin.” Cunningham, diğer acemiler gibi kapıya yürüyüp zil çalmazdı. Birkaç yıl daha fazla yaşamak istiyordu.

Bir Stop’n’Go mağazasında durdu ve birkaç kutu sigara ve bir paket Doritos aldı. Açık paketi yanındaki koltuğa koyarak ağzına birkaç cips attı, aynı zamanda arabayı kullanıyordu. Yağmur damlaları bir an camı ıslattı, ama sonra sanki yağmaktan vazgeçmiş gibi devamı gelmedi. Tipik Kaliforniya yağmuru -en şidetlisi sadece beş dakika sürerdi.

Doritos paketini biraz ileri iterek adresi kontrol etti. Kurbanı andıran bir erkek, kaldırımın kenarında ellerini kot pantolonunun torbaya dönmüş cebine sokmuş duruyordu. Oldukça yakışıklı, diye düşündü, Cunningham. Kardeşi de tek parçayken ağabeyi kadar yakışıklıydı, herhalde. Üzerinde kırmızı renkte bir gömlek, başında LA Raiders işlemeli bir basketbol şapkası vardı. Siyah bir gözlük takmıştı. Dedektif açık olan camdan uzanıp içeri girmesini işaret etti.

“İçeri gir,” dedi.

Hernandez bir ayağını sürüyerek arabaya girdi. Evin bahçesinde bir kadın kucağında küçük bir çocuk, yanındaki yaşlı kadınla hararetle İspanyolca konuşuyordu. Muhtemelen cinayeti anlatıyordu. Bu civarın en büyük eğlencelerinden biri bu, diye düşündü. Colonia stili. Arabayı birkaç ev ileriye sürdükten sonra, kaldırıma yanaştı, yaşlı bir meşe ağacının altına çekti.

“Biraz Doritos ister misin?” dedi, elindeki açık paketi Manny’ye uzatarak.

“Hayır adamım, ben Doritos falan istemiyorum. Allah’ın ce-

zaları kardeşimi parçaladılar.” Yerinde duramıyordu, ayağıyla sinirli bir şekilde tempo tutuyor, ellerini ikide bir pantolonuna sürüyordu.

“İlaç mı aldın Hernandez? Ne kullandın?”

“Hiçbir şey, adamım. Hiçbir şey almadım.”

Cunningham ağzına birkaç Doritos daha attı ve gürültülü bir şekilde çiğnemeye başladı. Birkaç Doritos parçası bıyığına takılmıştı. Bir paket Marlboro’nun arkasına vurarak, bir tanesini yarıya kadar çıkarttı ve Manny’ye uzattı. “Sigara ister misin?” Many, ince elini uzatarak bir tane aldı. Elinin üstü dövmelemlerle doluydu. “Çeteden misin, Manny?”

Çocuk, “Hayır, hiçbir çetede değilim” dedi, ama sigaradan öyle derin bir nefes çekti ki, yanakları adeta içine göçtü. Konuştukça, dedektife küstahça bakıyor ve ikide bir Noel ağacındaki ışıklar gibi gözlerini kırptırıyordu.

Cunningham’a göre insanlar, ya yalan söyledikleri zaman, ya da yüksek miktarda uyuşturucu aldıklarında gözlerini kırparlardı. Burada her ikisi de var, diye düşünüyordu. Eliyle bıyığını sıvazlayınca, Doritors parçası düştü. “Bana bu sabah neler gördüğünü anlat.”

“Bütün bildiklerimi daha önce anlattım. Başka bir şey bilmiyorum.”

“Tekrar anlat,” dedi, Cunningham tersleyerek. “Aptal olduğumu düşün. Okumam yok.”

“Uyuyordum...bir silah sesi işittim...sonra bir daha...boom. Kapıya koştum, kardeşimi düşerken gördüm, göğsünde açılmış koca bir delikten kan fışkırıyordu.” Manny’nin kendi göğsü inip kalkmaya başlamıştı. Konuşması hızlanmıştı. “Kaldırımın her yanı kan gölüne dönmüştü ve kolu kopmuştu. Ama o adam, o Allah’ın cezası, bir hayalet gibiydi,” dedi gözlerini korkudan fal taşı gibi açarak. “O bir hortlaktı... uzun boylu beyaz biriydi...sıskaydı. Yüzü AIDS hastalığına yakalanmış gibiydi. Keldi, başka bir şey bilmiyorum.”

Cunningham'ın kışları çatıldı, "Kel mi? Bu sabah polis memurlarına mavi bir bere giydiğini söylemişsin. Adamın kel olduğundan hiç bahsetmemişsin."

"Beresi vardı... ama neden bilmiyorum, bana o berenin altında hiç saçı yokmuş gibi geldi. Keldi anlıyor musun, gitmem lazım." Kapıya uzandı, ama Cunningham onu gömleğinin eteğinden yakalayarak tekrar koltuğa yapıştırdı.

"Arabadan ne haber? Ne marka olduğunu ve plakasını gördün mü?"

"Hortlak herif, arabasının arkasında duruyordu, spor, kırmızı renk...yabancı olmalı... Nissan, Toyota, Volkswagen ne bileyim... Hemen çöktüm, ama plakayı alamadım. Namluyu görünce hemen çöktüm anlıyor musun?" Sigarayı pencereden fırlattı. "Gitmem gerek," dedi ve bu sefer engel olunmasına fırsat vermeden arabadan atladı. Cunningham durdurmaya çalıştı, ama yetişemedi. Doritos paketini ve dosyayı yere düşürerek, peşinden gitmek üzere dışarı çıktığında, Manny'nin meşe ağacının önünde işemekte olduğunu gördü. Manny işini bitirdikten sonra, araca döndü. "Sana gitmem gerektiğini söylemiştim."

Cunningham ona dönerek bağırdı, "Sıçman bile gerekse bir yere kımıldamayacaksın, yoksa seni kelepçelerim, anladın mı, *comprehende?*"

"İstasyon bir, 654" dedi gözlerini Manny'den ayırmadan, elindeki mikrofona. "Bana bir ressam ayarlayın. Bir görgü tanığı ile şüphelinin resmini çizdirmek için merkeze geliyorum." Bir süre, standart radyo trafiği dışında hiç cevap gelmedi, sonra karşı taraf "10-98, 654, tamam. Ressam çıkmak üzereydi. Sizi bekliyor," dedi.

Cunningham sorularına devam etti, Manny, caddede sağa sola bakınırken. Bu vakadan hoşlanmaya başlamıştı.

"Ateş edeni tanımadığından emin misin?"

"Sana kaç defa söylemem lazım, buralardan biri değildi; hiç kimse değildi... garip bir hortlaktı."

"Kardeşin hapisten yeni çıkmıştı. İçerde kimseyle problemi

var mıydı? Uyuşturucu, soygun ya da böyle bir şeyle ilişkisi var mıydı?”

“İçerden aradı, arabasını getirmemi söyledi. Götürdüm, bekledim, sonra anahtarları danışmaya bırakarak oradan ayrıldım. Yapacak işlerim vardı. Onu orada, yerde yatarken görene kadar, çıktığını bile bilmiyordum.”

Cunningham Manny’yi ressamla birlikte bırakarak, arşiv bölümüne gitti. Kurban ve Manny ile ilgili gerekli formları doldurdu. “Ne bulursan istiyorum” dedi, tombul arşiv memuruna, “F.I., varsa tevkif tutanakları, herhangi bir sebepten daha önce polis gönderilmiş mi? Aklına gelen her türlü istihbaratı istiyorum, anlıyor musun?”

131

F.I.’ler küçük istihbarat kartlarıydı. Memurlar tarafından, şüpheli görülüp durdurulan, ama haklarında hiçbir işlem yapılmayan kişiler hakkında tutulan küçük bilgi kartları. Mükemmel bir bilgi kaynağıydı bu ve bir sürü cinayet dosyasının çözülmesine yardımcı olmuştu. Soruşturma Bürosu’nun masaları boştu. Cunningham, radyo odasından çaldığı çamur gibi bir kahve ve salondaki otomatik makineden aldığı bir paket çikolata ile masasına gitti. Daha sonraya saklamak için, çikolatayı çekmecesine atıp masasındaki diğer dosyaları incelemeye başladı. Bu saatte çalışmaya bayılıyordu.

Bu saatte insanı delirten telefon sesleri duyulmaz, etrafta pek fazla büyükbaş görülmezdi. Bu sessizlik onun düşünmesine yardımcı oluyordu. Arşivdeki kumral, odaya fırtına gibi girdi, her zaman işinin zorluklarından şikâyet etmekten hoşlanırdı. İsteddiği bilgileri masasına fırlattı. “Haberleri duydun mu?” dedi. “Jüri, LA’deki, Rodney King davasında, polis memurlarını suçlu bulmamış. Güney Los Angeles’ta ayaklanmalar başlamış. Binaları yakıyorlarmış, buna inanabiliyor musun? Bütün şehri yakacaklar.”

Haberleri dinlememişti, ama şaşırmadı. Bir jüri, banttaki kayıtlı görüntülerden sonra, nasıl böyle bir karara varabilirdi, aklı almıyordu. Kendisi de görmüştü. Adamı beş blok önce kelepçe-

leyebilirlerdi. Ama polis memurları canını çıkarana kadar dövmeyi tercih etmişlerdi. Cunningham, üniforma giymediğine ve şu anda LA'de bu tür adamlarla çalışmak zorunda olmadığına şükretti.

Başını öne eğerek elindeki işe devam etti. Hernandez kardeşlerin, yasal açıdan bir hayli temiz olduklarını kabul etmek zorundaydı. En son, serbest bırakılmayla sonuçlanan tecavüz ve adam kaçırmaya suçlamasından başka, beş yıl önce soygundan tutuklanmış ve hüküm giymişlerdi. Ayrıca, Manny de birkaç yıl önce kokain çekerken yakalanmıştı. Kokain, günümüzde fazla pahalı olmayan uyuşturuculardandı, ama kardeşlerin bağımlı olduğunu kanıtlayacak hiçbir şey yoktu. Bütün bu olanlara bir anlam veremiyordu. Çekmecedan çikolatayı çıkardı. Saat dokuzdan önce eve, akşam yemeğine gidemeyecekti ve henüz saat sekizdi. F.I. kartlarını taramaya devam etti. Beş, ya da altıncıdan sonra sıkılmaya başlamıştı, dişe dokunur hiçbir şey yoktu. Altıncıyı aldı ve isimleri bir kez daha okudu. Üstü açık araba yasasını ihlalden dolayı iki ay önce arabaları durdurulmuş, ama memur sadece ikaz etmekle yetinmişti. Bobby Hernandez minibüsü kullanıyordu, Manny yolcuydu, diğer yolcular arasında Carmen Lopez ile Jesus Valdez ve Richard Navarro isimleri vardı. Cunningham doğruldu, bir heyecan dalgası bütün bedenini sarmıştı. Carmen Lopez ile İngiliz kökenli erkek arkadaşı, Peter McDonald önceki ay korkunç bir cinayete kurban gitmişti. Valdez ile Navarro diğer üç kişi ile beraber şüpheliler arasındaydı, dava henüz sonuçlanmamıştı. Bu şanslı bir akşamdı. Perşembe akşamı bir Katolik kilisesine gitmeli ve şansını Bingo'da denemeliydi. Birinci Bingo o kadar büyük değildi, sadece elinin üstündeki dövmelerden, Manny'nin bir zamanlar çete mensubu olduğunu anlayabilmişti. Ama ikincisi tam bir ödül niteliğindeydi.

Manny'yi almak için gittiğinde, robot resmin tamamlanmış olduğunu gördü. Eğer bu adam, hakikaten gördüğünü iddia ettiği adam ise, tuhaf olarak nitelendirmekte haklıydı. Ağzı küçük ve

çok düzgün, çenesi yuvarlaktı ve resmin bütününde tarifi güç bir kalite vardı. Robot resimde başındaki bere alnına kadar inmiş ve arkası tümsek olarak resmedilmişti. Uzun boynunda ya da kulaklarını üstünde hiç saç gözükmüyordu, herhalde bu nedenden dolayı, Manny adamı kel diye tarif etmişti.

Cunningham, “Bundan kopya çıkart ve Kaliforniya’daki bütün karakollara faksla. Ayrıca buradaki herkese de bir kopya ver,” diye homurdandı, ressama. “Ayrıca adamın cinayetten arandığını, silahlı ve tehlikeli olduğunu ilave etmeyi unutma.”

Ressam uzun boylu ve esmerdi, departmana yeni gelmişti. “Hey, benim görevim bitti. Bu akşam için karımla planlarımız var. Arşiv servisine söyle onlar yapsın. Zaten onların işi. Ben sadece resim çizerim, unutma?”

“Arşivin canı cehenneme. Bir kenara koyup, işi gündüzcülere havale ederler. Kopyaları yap, başında dur ve faksla. Yoksa akşam yemeğine tavuk yerine seni yerim bilmiş ol.”

Manny’yi önüne katarak “Yürü bakalım, seninle samimi bir akşam geçireceğiz. Umarım gece bitmeden iyi dost oluruz,” dedi.

ON ÜÇ

Ellerinde bıçak, göğüslerinde delikler olan, kırmızı bormozlu adamların arasında kıvrandığı ve sonunda onlara yenik düştüğü, işkenceden farksız rüyalarla dolu iki saatlik bir uykudan sonra, Lily kiraladığı eve gitti. İlaçlarını verdikten sonra, Shana'yı babasıyla bırakmıştı. Önceki geceden kalma kusmuk kokusu, kapıyı açar açmaz genzini yaktı. Mide bulantısını bastırmak için hemen mutfağa koştu ve Pine Sol aradı. Banyoyu temizledikten sonra, eline bir toz bezi alarak, saldırganın dokunmuş olabileceği her yeri adamakıllı sildi. Adamın adresinin yazılı olduğu yırtık kâğıdı arkasından bir bantla güzelce yapıştırdıktan sonra tekrar dosyadaki yerine taktı. Polisle işini bitirdikten sonra, bir fotokopisini çektirip değiştirmeyi planlıyordu. Laboratuvar ekiplerine haber verdikten sonra, külçe gibi mutfağın zeminine yığıldı. Mutfak kapısı açıktı ve toplanmakta olan yağmur bulutları görülüyordu. Hatta, bahçedeki gül tomurcuklarının üzerine çoktan birkaç damla düşmüştü.

Kasvetli tabiri bugüne tam manasıyla uyuyordu. İsa'nın çarmıha gerildiği gün olarak bilinen, kutsal cuma günlerinin yağmurlu geçtiği çocukluk günlerini anımsadı. Hatırladığı kadarıyla

annesi, İsa'nın öldüğü saatler olduğu tahmin edilen, öğleden sonra saat üç gibi, havanın karamaya başlayacağını söyler ve her zaman haklı çıkardı. O günlerde rahibe olmayı düşler ve kimsenin evde olmadığı zamanlarda, beyaz çarşafı bürünerek evde dolaşırdı. Bunlar büyükbabasıyla geçirdiği o ilk yaz tatilinden önceydi. Lily o zamanlar dua ederdi, ama hiç kimse dualarını duymamıştı. O da kısa bir süre sonra dua etmekten vazgeçmiş ve insanları cezalandıran birisi olmayı hayal etmişti.

Aslında düşündüğü zaman o ilk gece olanlar için şimdi bile büyükbabasını suçlayamıyordu. Yatağına sessizce giren kendisiydi, o sadece büyükannesinin şekeriyle ilgili ikazlarını umursamayıp brendiyi biraz fazla kaçırmıştı. Büyükannesi de küçük, narin yapılı, en fazla 1.50 boyundaydı, o sarhoş haliyle geçmiş hatıraların heyecanına kapılıp Lily'yi büyükannesiyile karıştırmıştı. Daha sonra, yatağın kenarında diz çökerek, dualarla onu temizlemiş ve bu "sırrın" aralarında kalması için ona yalvarmıştı. Kazara dirseğinin kaydığını ve o yüzden canının yanmış olacağını söylemişti. O sıralarda sekiz yaşında olan Lily'nin bir şeyden haberi yoktu. Ertesi gün, ona doğum gününde, kestane rengi, küçük bir midilli hediye etmişti.

Ancak bu sapıklık, beş yaz boyu devam etti. Onu okşamak, parmaklarını içine sokarak, onu hissetmek istiyordu. Ve Lily, bunları yapmasına her izin verişinde pahalı bir hediye ile ödüllendiriliyordu. Ellemeler o kadar kötü de değildi. Bazen hoşuna da gidiyordu. Gözlerini kapatıp, bu kez ondan ne hediye isteyeceğini hayal ederdi. Yeni bir bebek, belki midillisi için yeni bir eyer. Seneler geçtikçe aralarındaki "sır" sayesinde, akranlarının hiçbir zaman sahip olamayacağı bir güç kazandığının farkına vardı. Acımasız bir oyun oynarcasına, yaptıklarını herkese söylemekle tehdit ederek istese onu ağlatabilirdi bile. Ve bunu sık sık yapmaya başlamıştı. Herkes için dedesi bir kahramandı. Zengin ve cömertti; Oklahoma'nın ilk teğmen rütbeli valisi, Rotary kulübünün eski başkanı ve bunun gibi bir sürü sosyal etkinliklerde rol almış bir

insandı. Babası ona hayrandı, ondan bahsederken annesinin gözleri parlardı. Her Noel’de büyük Lincoln Continental marka arabaları tıka basa hediyeyle dolu olarak, büyükannesi ile beraber ziyarete gelirlerdi. Bunları hatırladığında Lily, oturduğu yerde dizlerini kendine doğru çekerek, ileri geri sallanmaya başladı.

Bunaltıcı bir yaz günü Lily, bütün gün bahçede bisikletiyle gezdikten ve verandada seksek oynadıktan sonra, serinlemek için arka bahçedeki çiçeklerin sulandığı hortumla kendini ıslatmıştı. Yaz tatili başlamak üzereydi. Bütün bir seneyi yatağını ıslatarak, her gece kâbuslarla uyanarak geçirmişti, ama o sırrı kimseye söylememişti. Islak elbiselerini değiştirmek için odasına gittiğinde, annesini yatağının üzerinde açık duran bir bavula elbiselerini yerleştirirken buldu.

“Bu sene fazla bir şey koymuyorum,” dedi annesi. “Her zaman yeni bir sürü şeyle dönüyorsun.” Lily’nin sırılsıklam olduğunu fark edince, “Çabuk, hastalanmadan önce üstünü değiştir. Bak halıyı ne yaptın” dedi, daha yüksek bir sesle. Lily kımıldamadı. Kımıldayamıyordu.

“Neyin var senin? Git üstünü değiştir...hadi...beni duymuyormusun, genç hanım?”

“Gitmiyorum,” diye haykırdı Lily. “Hiçbir yere gitmiyorum... gitmiyorum!” Ellerini kalçalarına dayamış başını iki yana sallıyordu. Duvarlar ıslanıyordu. Yatağa doğru koştu ve büyük bir hışımla, yatağın üzerindeki bavulu yere fırlattı. İç çamaşırları, çorapları yere saçıldı.

Annesi sinirli bir sesle, “Bak ne yaptın. Çabuk git ve üzerini değiştir, sonra gel ve yaptıklarını topla. Kendine gelmezsen seni şu kemerle döverim. Sana neler oluyor?” dedi.

“Gitmek istemiyorum. Büyükbabamı da sevmiyorum. O korkunç biri. Babam gibi değil. Burada kalmak istiyorum.”

Annesi yatağın kenarına oturdu, uzun kumral saçlarının alnına düşen kâküllerini eliyle geri iterek “Kendinden utanmalısın Lilian, üstelik, büyükbabanın senin ve bizim için, yaptıklarından

sonra. Seni çok sevdiğini biliyorsun. Bu söylediklerini duysa kalbi kırılır. Sana her zaman yaşlı insanlara saygılı olmak gerektiğini öğretmedim mi? İnsanlar yaşlanınca farklı davranabilirler, ama korkunç değildirler, sadece yaşlıdırlar,” diye söylendi.

“Canımı yaktı.” İşte, nihayet söyleyebilmişti. Ne pahasına olursa olsun artık onun sırrını saklamayacaktı. İçinde, grip olduğu zamanlardaki gibi, sanki kusacakmış gibi, garip bir şey hissediyordu.

Annesi yanına diz çöktü. Duyduklarından canı sıkılmıştı. Gergin olmasına rağmen, belli etmemeye çalışarak sakin bir ses tonuyla sordu. “Yani, canını nasıl yaktı? Seni dövdü mü? Eğer bir yaramazlık yaptıysan, seni dövmüştür. Yazın o da senin baban sayılır, baban da yaramazlık yaptığın zaman seni döver. Huysuzluklarınla buna sen sebep oluyorsun, Lily.”

Üzerindeki ıslak elbiseler, vücudunu üşüttüğü için Lily titremeye başlamıştı, “Dirseği kaydı ve canımı yaktı.”

Annesi ayağa kalktı, yere düşen bavulu kaldırdı ve tekrar yatağın üzerine koydu. “Hepsi o kadar mı? Tam bir artistsin sen, Lily. Çok güzel rol yapıyorsun.” Döndü ve çekmecedен giysilerini çıkarmaya devam etti, elleri dolu ona doğru döndü. “Üzgün olduğunu söyledi mi?”

Lily, “Evet,” diye cevap verdi, kollarını vücuduna sararak. Annesinin gözünde ne kadar kötü bir kız olduğunu düşünüyordu. Yatağını ıslatıyor, huysuzluk yapıyor, annesini sinirlendirip canını sıkıyordu. Onun için her yaz onu uzağa gönderiyorlardı. Böylece annesi biraz dinleniyordu. Lily kötü bir kızdı. Yazın, Dallas’ın çok sıcak ve bunaltıcı olduğunu söylüyorlardı, ama Lily, bunun doğru olmadığını biliyordu. Bu sene iyi bir kız olmak için çok çalışmış, ama becerememişti. “O korkunç elleriyle bana dokunmasından nefret ediyorum.”

Annesi, Lily’yi omuzlarından tuttu ve onu banyo istikametine döndürerek hafifçe itti. Konuşma bitmişti. “O sadece yaşlı, bir insan, Lily. Bu sözlerinden üzüntü duyman lazım. Sadece seni

çok seviyor. Sen onun küçük meleğisin. Üstelik sana hediyeler, atlar, elbiseler aldığı zaman ondan nefret etmiyorsun. Hadi bakalım, şimdi git ve üzerini değiştir.”

Lily, her sene bavulların ortaya çıkmasını korkuyla izledi. Kendini, bu bavulların içine konup, yaşlı kuklacıya gönderilen bir kukla gibi hissediyordu. Yaşlı kuklacı ellerini içine sokarak, ona istediğini yaptıracak ve kuklacık sesini hiç kimseye duyuramayacaktı. Çünkü kuklaları kimse dinlemezdi. Yaşlı kuklacı kuklaları bir kutuya koyup kapağını kapattığı zaman zavallı kuklaların ağladığını biliyordu, Lily.

Bir keresinde büyükbabası hakkında saygısızca konuştuğu için, annesi uzun bacakları kızarana kadar, kemeriyle dövmüştü onu. Bir daha hiç ondan söz etmedi. Lily on üç yaşına bastığı zaman, büyükbabası kalp krizinden öldü. Cenazede ona yaptıklarına karşılık, kendisine almış olduğu en güzel elbiselerinden birini giydi, sanki bir doğum günü partisine gidiyormuş gibi saçlarını taradı, kâküllerini kıvırdı. Cenazede üzgün babasının ve hıçkırıklar içindeki annesinin arkasında, dimdik yürüyor ve kâküllerini sağa sola savuruyordu. Büyükbabasının göğsünde kavuşturulmuş ellerine, kremlenmiş yüzüne baktı ve “Şimdi sen kutudasın, kutuyu kapayacaklar ve eminim sen de ağlayacaksın,” dedi, içinden.

Birkaç gün sonra, evde yalnız kaldığı bir sırada, ona vermiş olduğu bütün hediyeleri çıkartıp ara sokaktaki büyük çöp bidonuna taşıdı. Elbiselerin çoğu sert kolalı ve jüponlu olduğundan kapağı kapatmak için üzerine çıkıp tepinmek zorunda kalmıştı. Sonra bütün bilezikleri, boncukları, tokaları, bebekleri getirdi ve çöp kutusunun içine fırlatarak, kutunun kapağını gürültüyle kapattı. Rahatlamıştı.

Mutfakta otururken bile metal kapağın çıkardığı ses kulaklarında çınlıyordu. Ama çalanın kapı zili olduğunu anlamakta gecikmedi. Laboratuar ekibi gelmişti. Saat dört olmuştu, aşağı yukarı bir saattir bekliyordu. İşlerini bitirip gittiklerinde, saldırganın ölüp ölmediğini anlamak için, Oxnard polisine ya da civarda-

ki hastanelere telefon etmeyi düşündü, ama iyi bir fikir olmadığına karar vererek vazgeçti. İki saat sonra yerel haberlerden öğrenebilirdi.

Geçmişte üzerinde çalıştığı davaları aklına getirdiğinde, Yargıçlar Heyeti'nin hafifletici veya ağırlaştırıcı sebepleri, verilen cezanın ağırlığına göre değerlendirdiğini hatırladı. Lily, bu konuyla ilgili kuralı çok iyi biliyordu. Sanık -kadın ya da erkek- yaptıklarından dolayı pişmanlık duyuyor muydu? En fazla ceza-yı verdirmek için uğraştığı mahkeme salonlarında boş gözlerle oturan sanıkların yüzlerini ve nasıl pişmanlık duymadıklarını hatırladı. Umursamazlıklarını yüzlerine haykırdığı günler gözünün önüne geldi. Sanığın yaptıklarından pişmanlık duymaması, savunmaya karşı kullanılacak en iyi silahtı. Bu nedenle Lily, yaptığı işin doğruluğuna inanmak zorundaydı. Boğazına bir bıçak dayanmıştı. Shana'nın ve kendisinin hayatına son vermek adamın elindeydi. Adamın bakışlarından anlaşılıyordu bu. Lily bu bakışları çok iyi tanıyordu, çünkü Oxnard'a giderken arabasının dikiz aynasında gördüğü kendi bakışlarının aynısıydı.

Butler'in ofisine telefon ettiğinde, sekreteri toplantıda olduğunu ve toplantısının her an bitebileceğini söyledi.

“Lütfen benim aradığımı söyler misin, çok önemli.”

Kısa süre sonra hatta Butler'in sesi duyuldu. “Lily, bir dakika bekle.” Arkadan bazı erkek sesleri geliyordu. Butler'in, “Pekâlâ, yarın saat onda o zaman,” dediğini duydu. Sesi çok derinden geliyordu. “Lily, şoka girdim, hâlâ şoktayım...çok üzgünüm. Kızın nasıl?”

“Olabileceği kadar iyi.” Lily derin bir nefes aldı ve devam etti. “Seninle karşı karşıya konuşmak istiyorum, Paul. Eğer, bekleyebilirsen, kırk beş dakikada orada olabilirim.”

“Keyfine bak, ben buradayım.”

Duşa girdiğinde her tarafı buhar sarmıştı. Sıcak su, berelenmiş baldırlarına çarptığı zaman irkildi, az kalsın dengesini kaybedip düşüyordu. Su başından aşağı bir şelale gibi tazyikle akı-

yor ve burnundan damlıyordu. Bütün vücudu sızlıyordu. Ellerini fayans duvara dayadı, ağladığını fark etti, gözyaşları suyla beraber akıyordu.

“Neden? Neden? Neden?” diye ağladı. Her seferinde elleriyle fayansı dövüyordu, avuçları kızarmaya başlamıştı. “Bunu hak edecek ne yaptım?” Bileklerindeki çürükler acı vermeye başlayana kadar, vurmaya devam etti.

Makyajını itinayla yaptı. O maskesiydi. Butler’le görüştüğünde her zamanki halinden farklı görünmek istemiyordu. Değişen bir şey yok dedi, kendi kendine. Hiçbir şey değişmedi.

Asansör, mesaileri bitip evlerine dönmekte olan insanlarla doluydu. Lily her zamanki gibi gülümsedi ve bazılarıyla ayaküstü sohbet bile etti. Resepsiyon görevlisi onu gördüğünde, elektronik kapıları açmak için düğmeye bastı. “Nasılsınız?” diye sordu, kirbarca. Lily bir an için irkildi, acaba olanları ofiste kaç kişi biliyordu? Sonra kendini toparladı. Kız, muhtemelen kendisini hasta filan zannetmişti. Bütün gün ofise gelmeyişini bir şekilde insanlara açıklamak zorundaydılar.

“Yirmi dört saatlik bir mikrop ya da onun gibi bir şey olmalı,” diye cevapladı, elini midesine götürerek. Arşiv bölümünde durdu, görevli evine gitmiş olmalıydı, Hernandez dosyasını diğerleriyle beraber sepetin içine koydu. Yolda yırtık sayfanın fotokopisini çektirip dosyanın içine koymuştu.

Butler’ın sekreteri orada olmadığı için, doğrudan ofisine girdi. Oda diğerleri gibi floresanla aydınlatılmıyordu. Butler, gerçek lambalar kullanıyordu, ofisi bakımlı bir kütüphaneden farksızdı.

Adam ayağa kalktı, masasının etrafından dolanarak, Lily’nin yanına geldi, iki elini ona uzattı. “Sevgili Lily!” dedi. Kısa bir süre genç kadın kollarında tutuktan sonra, “Otur, otur lütfen. Bana her şeyi anlat.” Eliyle yüksek arkalıklı deri kaplı sandalyeyi işaret ediyordu. Masasına dönmedi ve Lily’nin karşısındaki sandalyeye oturdu, gözlerinin içine bakarak anlatmasını bekledi.

Lily, “Anlatacak fazla bir şey yok, Paul,” dedi kontrollü bir sesle, “Sanırım arka kapıyı açık bırakmışım, bornozumla yüzümü ka-

pattı, üzerime bir battaniye atar gibi. Bir bıçağı vardı. Sonra her ikimizi yatağa yatırdı, üzerimize çıktı, önce beni... onu ağzıma almaya zorladı, sonra da Shana'ya tecavüz etti.” Lily, Shana’dan bahsetmek zorunda kaldığında derin bir nefes aldı ve sandalyesinde doğruldu. “Dışardan gelen siren seslerini duyunca, kaçtı.”

“Peki, bütün bunlar olurken kocan neredeydi?”

“Bir hafta önce ayrılmıştık, buradan fazla uzakta olmayan bir ev kiralamıştım.”

Butler’in kaşları çatılmıştı, gergin bir ifadeyle, “Adamı daha önce görmüş müydün? Mahkûm ettirdiklerinden biri olabilir mi?” diye sordu.

“Hayır, hayatımda hiç görmedim. Eve vardığımda Shana beni kapıda bekliyordu. Belki onu görünce gelmeyi planladı. Kim bilir? Ama niyeti kesinlikle hırsızlık değildi, tecavüzdü.” 141

“Kızın? O ne yapıyor? Kaç yaşında, Lily?” Butler’ın, insanı rahatlatan bir tarzı vardı.

“On üç yaşında,” dedi Lily, sesinde hafif bir titremeye. Ses tonunun değişmesi Lily’nin hoşuna gitmiyordu. “Şimdi dinleniyor, sakinleştirici verdik.”

Butler, “İstersen bir süre gelmeyebilirsin,” dedi, pencereden dışarıya bakarak, âma sesinin tonu samimi olmaktan uzaktı. Böyle bir şey büyük sorunlar yaratabilirdi.

Lily, oturduğu yerden kalktı ve dolaşmaya başladı. “Yarın işe geliyorum. Kızımı da okula göndermeyi planlıyorum,” dedi, ama bütün bunlara aslında o anda karar vermişti. “Bu olayın hayatımızı mahvetmesine izin verirsek, sorun çok daha fazla büyür.” Butler’ın yüzüne baktı. “Açık olan pozisyon, Richard’ın bahsettiği, atama yapıldı mı?”

“Üzgünüm,” dedi Butler, göz göze gelmemeye çalışarak. “Carol Abrams’ı birkaç saat önce önerdik ve kabul edildi. Fazla vakit kaybedemezdik. Seni de düşünmüştük-”

“Tecavüze uğramamın bu kararda bir etkisi oldu mu? Söyle Paul, bilmek istiyorum.”

“Faktörlerden biriydi sadece. Olmadığını söyleyemem, üstelik önemli bir faktör. Bir kadın istiyorlardı. Seninle, Abrams arasında bir seçim yapılacaktı; her ikiniz de eşit durumdaydınız. Başka fırsatlar da çıkabilir, ama elbette böyle bir fırsat kolay doğmuyor. İleride umarım seni yerleştirebileceğimiz bir pozisyon çıkar.” Konuşmanın iş üzerine döndüğünü görünce, Butler masasına gitti. Lily, odada dolaşmaya devam etti.

Lily, “Lopez-McDonald davasını kim yürütecek?” diye sordu can sıkıntısıyla. “Lanet olsun, boğazıma kadar dosyalara boğulmuş durumdayım, böylesine önemli ve karışık bir davayı kime verebilirim?”

142

“Lily, lütfen sakın ol ve dinle. Nasıl halledeceğimizi söyleyeyim. Oldukça zor bir dönem geçirdiğini biliyorum. Ama istersen bekleyebilir?”

Genç kadın, “Devam et, hakkımda neler düşündüğünü bilmek istiyorum,” dedi, eline geçirdiği bir kalemle oynayarak.

“Sen ve Richard Fowler, bölümü ve davayı birlikte yürüteceksiniz. Richard’ın işini geçici olarak, Silverstein’a veriyorum. İş bölüşürsünüz.”

Lily, Richard’ın ismini duyduğunda öylesine kasıldı ki, elindeki kalem fırladı ve Butler’in başının çok yanından geçti.

“Allah kahretsin!” dedi Lily “Yani kalem için demiştim, istediğin buysa böyle olsun.”

“Böyle bir davanın altından kalkabilir misin?”

Lily, son derece kızgın bir sesle, “Elbette kalkarım, böyle bir şeyi nasıl sorabilirsin?” diye sordu.

Butler gözlerini ondan ayırmadan, “Yani, bu olanlardan sonra duygusal olarak demek istiyorum,” diye karşılık verdi.

Lily, çantasını aldı. “Benim bir savcı olduğumu unutma. Kuzuduz bir köpek öldürdükten sonra nasıl olur bilirsin. Sanırım şimdi kazanmak için daha fazla sebebim var?” Öldürdükten sonra, diye düşündü. Hayat ne kadar gerçek ve ne kadar korkunçsa, her şey o kadar anlamsızlaşıyordu.

“Ben de aynı şeyi düşünmüştüm.” Butler ayağa kalkmıştı. “Sana arabana kadar eşlik edeyim.”

Telefon çaldığında Richard, çalışma odası haline getirdiği, misafir odasında, günlük mektuplarını ayıklıyordu.

“Konuşabilir misin? Benim, Lily.” Richard’ın evinden sadece birkaç blok ötedeki bir benzin istasyonundan arıyordu. Yağmur yine çiselemeye başlamıştı ve Lily dışarıda duruyordu. Karayolu trafiği insanı sağır ediyordu. “Bir dakika, bir kamyon geçti de, duyamadım.”

Richard bağıırıyordu, “Neredesin? İyi misin?”

143

“Bir benzin istasyonundayım. Şimdi Butler’ın yanından ayrıldım. Shana uyanmış olmalı, eve gidiyorum. Neden aradığımı bilmiyorum, arayacağımı söyledığım için sanırım.”

“Atamadan bahsetti mi?”

“Evet söyledi, ayrıca senin eski bölümüne döndüğünü bundan sonra beraber çalışacağımızı ve Lopez-McDonald davasını beraber temsil edeceğimizi de söyledi.”

“Sen ne düşünüyorsun?” Hâlâ bağıırıyordu, ama şimdi sesi gayet iyi geliyordu.

“Artık duyuyorum, bağırma! Kendimi sarhoş gibi hissediyorum. Hiç uyumadım.” Durdu, yağmurun dinmiş olduğu dikkatini çekmişti.

“Sanırım birlikte çalışmak iyi bir fikir. Bir arkadaşa ve yardıma ihtiyacım var. Şimdi kapatsam iyi olur, yarın gelmeyi planlıyorum. Bir aksilik olursa ararım.”

“Lily, kendine iyi bak. Eğer üzerine çok düştüğümü düşünüyorsan lütfen bunu yapma, tamam mı?”

Lily’nin son cümlesi her şeyi açıkça anlatacak nitelikteydi, “Şimdi böyle bir şeyin üstünde duracak halim yok. Yarın görüşürüz.”

Yolda, bir canlı hayvan satış mağazasına uğradı ve Shana’ya tatlı, küçük bir köpek yavrusu aldı. Hayat bir dâîreden ibaretti. Köpekler, midilliler. Her şey aynıydı.

ON DÖRT

Lily, John'nun cipini kullanıyordu ve eve vardığında onu garajdaki Honda'nın yanına çekti. Küçük, İtalyan tazısı türünden köpeği kucağına aldı, çamaşır kurutucusundan birkaç havlu çıkardı ve karton bir kutunun içine serdi. Eğilerek köpeği içine yerleştirdi. Doğrulduğunda, bir an başının döndüğünü, bayılmak üzere olduğunu sandı. Tam karşısındaki duvarda, taşınmadan önce, babasının silahının senelerdir asılı durduğu yer boştu. Eğer John, taşındığı sırada, kendisine ait her şeyi alması hususunda bu kadar ısrarcı olmasaydı, şu anda katil olmamış olacaktı. Garajın kapısı açıktı, sokakta yabancı araba olup olmadığını kontrol etmek için, dışarıyı kolaçan etti. Polis onu izliyor olabilirdi. Kimse olmadığından emin olunca, Honda'nın yanından geçip eve girdi.

John mutfakta, fırına bir tavuk yerleştiriyordu. Tezgâha dayanarak Lily'ye baktı. Açık mavi gömleği kırıkmıştı, kolunun altında kurumakta olan ter lekeleri göze çarpyordu. "Hâlâ uyuyor," dedi.

Lily, küçük odaya gidip, kendini koltuğa bıraktığında, John'un bakışlarını hâlâ üzerinde hissediyordu. Televizyon yerel haberleri veriyordu.

“Beni duydun mu, Lily? En azından bir cevap ver.”

“Seni duydum, haberleri izlemek istiyorum.”

Doğruldu, elleri kucağında gözlerini ayırmadan, ekranı seyretmeye devam etti. John, fırının kapağını açtı ve gürültülü bir şekilde kapattı. Küçük bir tencere aldı ve gürültüyle tezgâhın üzerine koydu. Lily, çakmağın sesini duydu. LA'deki ayaklanma ile ilgili bir film gösteriliyordu. Şu ana kadar on bir yangın olayı rapor edilmişti, sayısız yaralı vardı; biri kurşun yarası olmak üzere, iki itfaiyeci yaralanmıştı. Lily, seyretmeye devam etti, bekliyordu.

“Yemek için uyandırayım mı?”

Kadın spiker konuşuyordu, normal yayına dönmüştü. “Bu sabah erken saatlerde, yirmi sekiz yaşlarında, Oxnardlı bir kişi -polisin çete ilişkili olduğunu düşündüğü- arabadan açılan ateşle anlamsız bir şiddet sonucu kardeşinin gözleri önünde hayatını kaybetmiş bulunmaktadır.”

“Lily.”

“Susar mısın, John?”

“..... kimliği belirlenemeyen saldırganın açtığı ateş sonucu, Oxnard'ın Colonia bölgesindeki evinin önünde öldürülmüştür.”

Haber spikeri yüzünde sahte bir gülümsemeyle hava raporunu sunan arkadaşına döndü. “Öyle gözüküyor ki, yağmurlu günler artık geride kaldı, Stu. Gerçi, LA'deki yangınlar için ihtiyacımız var ama.” Lily, uzaktan kumandanın düğmesine basarak televizyonu kapattı ve mutfağa doğru yürüdü.

“Kusura bakma, John,” dedi, kocasının gözlerinin içine bakarak. Bir görgü şahidi vardı, demek. Hem de adamın kendi kardeşi, onu öldürmesini seyretmişti. Üzgünüm, dedi adamın kardeşine. Üzgünüm, dedi John'a. Çok üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm. Adamın kanlar içinde kaldırımında yatan cesedinin görüntüsü gözlerinin önüne geldiğinde, beyinde bu kelimeler çınılıyordu. John'a her şeyi anlatmak, ona sarılmak ve kollarında teselli bulmak istiyordu, ama John onu teselli edemezdi. Bakışları neler olup, bitti-

ğini sorgular gibiydi, ama anlatamazdı. Kocasının çok zayıf bir karakteri vardı, ne yapacağını bilemezdi. Önceleri onu fırtınalı günlerde sığınabilecek bir liman gibi düşünmüştü, ama yanılmıştı.

John, yüzünde sinirli bir ifadeyle dumanı burnundan çıkarak, sigarasını içmeye devam etti. Küçük köpeğin garajdan gelen, ağlamayı andıran havlamaları üzerine, sesin geldiği yere baktı. Şaşırmıştı.

“Shana’ ya küçük bir köpek aldım. Şu anda yapılması gereken en doğru şeylerden biri olacağını düşündüm. Yarın, Sosyal Hizmetleri arayıp bir psikolog tavsiye etmelerini isteyeceğim,” dedi. Küçük köpeği garajdan alıp Shana’nın odasına doğru yürürken durdu, John’a baktı. “Uyandırıyorum, böylece uyku saatleri çığrından çıkmaz. Normal saatte yarın okula gidebilir.”

John yüzünde hayret dolu bir ifadeyle, sigarasını, ağzına kadar dolu olan kül tablasına bastırarak söndürdü. Sinirli görünüyordu. “Çocuğa, bütün bu olanlardan sonra, okula gitmesi için ısrar edeceğini mi söylemek istiyorsun şimdi sen bana? Söylediklerine inanmıyorum, Lillian.”

Lily, “Bana öyle hitap etme. Beni sinirlendirmek için yaptığını biliyorum,” diyerek derin bir nefes aldı. “Evet, yarın okula gidiyor. Eğer ona bebek gibi davranır, bütün gün işe gitmeyip başında oturur, onu beklersek, kendi gölgesinden korkar bir hale getiririz. Bırakalım arkadaşlarını görsün, dersleriyle meşgul olsun, normal şeylerle uğraşsın. Bana bu konuda yardımcı ol, lütfen.”

John, “Sen bilirsin. Nasıl istersen,” dedikten sonra dolaptan tabakları çıkarmaya başladı.

Lily, Shana’nın odasına giden karanlık koridorda ilerlerken, polis gelip onu orada yakalayacakmış hissine kapıldı. Polis arabalarının kapının önüne çekildiğini, komşuların meraklı bakışlarla toplanmış olduğunu gözünün önüne getirdi. Elleri kelepçeli götürülürken, Shana ağlıyordu. Kendini bu düşüncelere öylesine

kaptırmıştı ki, kucağındaki küçük köpeği gereğinden fazla sıkı tuttuğunun farkında değildi. Zavallı hayvan can acısıyla havlıyor, kucağından atlayıp kurtulmaya çalışıyordu.

Sessizce odaya girdi ve Shana'yı omzuna dokunarak uyandırmaya çalıştı. Boğazına kadar çektiği örtülerin altında, yastığının üstündeki bebek yüzüyle o kadar genç, o kadar kırılgan, o kadar masum bir hali vardı ki. Shana sırtüstü döndü, gözlerini açıp da annesini yanında gördüğünde, doğruldu. Lily, küçük köpeği kızının kucağına bıraktı. Bu senin yeni dostun. Ne dersin?"

Shana, "Ah, ne kadar tatlı. Cinsi ne? Çok da küçük," dedi, küçük köpeği kaldırıp yüzüne yaklaştırmışken. Burnunu hayvanın burnuna dayarken, "Oh, çok sevindim, kız mı yoksa erkek mi?" diye sordu.

Lily, yatağın kenarına otururken, "İtalyan tazısı ve senin gibi bir küçük hanım," dedi. "Ona bir isim koymalısın. Ama önce üzerine bir şeyler giy de, gel yemek yiyelim. Baban sofrayı hazırlamış, yemekler harika kokuyor."

Shana ile Lily'nin karınları o kadar açtı ki, tabaklarında ne var ne yok silip süpürdüler, hatta ikinci porsiyonu istediler. John'a bir şey bırakmamışlardı. John, gündüz bir şeyler atıştırdığını ve önemli olmadığını söyledi. Küçük köpek, Shana'nın kucağından atladı yere çişini yaptı.

"Sana aldığım bütün yeni giysileri getirdim, arabada" dedi Lily. Yemekten sonra tabakları toplarken. John, televizyonun karşısında yerini almıştı bile. "İstersen onlardan birini yarın okula giyebilirsin." Başını çevirdiğinde, kızının tabakları toplayarak kendine yardım ettiğini görünce çok şaşırdı. Shana bunu ilk kez yapıyordu. Bugüne kadar kendi tabağını bile, kavga etmeden kaldırdığı görülmemişti.

"Okey," dedi Shana, ayağının dibinde dolanan küçük köpeğe bakarak, "Ona Prenses Di, diyelim. Hayır, hayır Lady Di. Yani Lady ve Tramp anlamında? Hey, Di. Gel buraya, Di. Annene gel, yavrum. Buraya gel küçük prenses."

Bulaşıkları yıkadıktan sonra, beraberce Shana'nın odasına çekildiler. Lily, ertesi gün giyeceği elbiseyi seçerken ona yardım etti ve yatağın üzerine oturup uzun saçlarını taradı. Kızının neler hissettiğini anlamaya çalışıyordu. Sonunda fırçayı bir kenara koydu ve onu kollarının arasına aldı. Shana, başını annesinin omzuna yasladı. Lily, yavaşça onun kaşlarını, göz kapaklarını okşadı. "Küçükken, seni böyle uyuturdum, hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi Shana, alçak sesle.

"Noel hediyelerini dolapta bulup açıp oynadıktan sonra, tekrar paketleyip yerine koyduğun yılbaşını hatırlıyor musun? Gülmekten kırılmıştım. Ne komik çocuktun."

"Evet."

"Ya beraber, paten kaymaya gittiğimiz günü hatırlıyor musun? Hani, yanlışlıkla erkekler tuvaletine dalmıştık da, bütün çocukların ödünü koparmıştık."

"Hatırlıyorum. Peki, büyükannemin sinemada yanlışlıkla erkekler tuvaletine girip de, onu oradan çıkarmak için yer gösterici çocukla konuştuğumuzu hatırlıyor musun? Korsesi sıkışmıştı hani... o kadar heyecanlanmıştı ki bir türlü düzeltememişti. Ne kadar gülmüştük."

"Evet," dedi, Lily. Ama bütün bunlar, şimdi her ikisini de güldüremiyordu. Gülmek sanki onlardan çok uzaktaydı. Sanki gülmek bir zamanlar çok iyi konuştuğu yabancı bir dildi de, artık konuşulanları bile anlamıyordu. "Artık uyuyabilir misin?"

"Hayır."

Lily odadan çıktı ve bir süre sonra elinde, hastaneden ona vermiş oldukları uyku hapları ve bir bardak suyla geri döndü. "Benimle beraber yatmak ister misin?"

Shana hapi yuttuktan sonra, köpeğini kucağına aldı, yan döndü, duvara bakarak, "Burada uyumak istiyorum," dedi.

"Okula gitmeye mecbur değilsin. Kafanı biraz dağıtmanın yararı olur diye düşünmüştüm, ama zorlama kendini."

"Önemli değil, gidebilirim, anne."

Lily, ayrılmadan önce, eğilip onu öperken, kulağına, “Hayat devam ediyor. Şu anda söylenecek şey değil, ama gerçek bu,” dedi.

Lily, yatak odasına geçti, elbiselerini bile çıkarmadan kendini yüzükoyun yatağa attı. Sırt üstü döndü ve bir süre tavanı seyretti. Gözlerini her kapatışında bir karanlığa düşüyor ve her karşı kouşunda heyecanla uyanıyor ve gözleriyle etrafında güvende olduğunu hissettirecek tanıdık eşyalar arıyordu. Bir ip olsaydı diye düşünüyordu. Bir ucunu masaya veya gece lambasına bağlar, bir ucunu da beline bağlayıp öyle uykuya dalarlardı. Böylelikle o karanlık kuyuya düşerse, tutunarak kendini gerçek dünyaya çıkarabilirdi. O ölmüştü, Lily yaşıyordu, ama rüyalarının karanlık ölümler ülkesinde, o hiçbir zaman ölmeyecekti. Shana’nın odasının kapısı açıktı, John’un kızına iyi geceler dediğini duydu.

Gözleri tavanda, odaya girdiğini ve yavaşça kapıyı kapattığını işitti. “Kapıyı aç,” dedi Lily. “Shana’nın bir şeye ihtiyacı olursa, duymak istiyorum.”

“Bir dakika sonra açarım. Sadece, seninle biraz konuşmak istiyorum, sonra koltukta yatarım.” Durdu, kapıya dayandı. Elleri arkasında, alçak sesle, “Şimdi ne yapacağız?” dedi.

Lily, yanına dönerek ona baktı. “Yaşamaya devam edeceğiz, John. Başka ne yapabiliriz?”

“Yani polis, Shana ve biz demek istiyorum.”

“Polis araştırmalarını yapacak ve onu yakalamaya çalışacak. Bulana kadar, fazla bir şey olacağını sanmıyorum.”

“Ona ne söyleyeceğimi, nasıl davranacağımı bilemiyorum.”

“Her zaman ne yapıyorsan, onu yap. Yanında ol, konuştuğu zaman onu dinle.” Lily ayağa kalktı, banyoya gitti, elbiselerini çıkarmayı düşünüyordu. John, peşinden geldi.

“Burada mı kalacaksın? Tuttuğun ev ne olacak?”

Çok yakınında duruyordu. Lily biraz geriledi. Nefesi, elbisesi, saçları leş gibi sigara kokuyordu. “Artık, o evde yaşayamam John. Shana orada hiçbir zaman kendini güvende hissetmeyecek-

tir. Boşaltırım herhalde,” diyerek banyoya girdi ve kapıyı adamın suratına kapattı. Elbiselerini olduğu yere çıkarttı ve John’un bor-nozunu sırtına geçirdi. Kapıyı açtığı anda kocası hâlâ oradaydı. “Sen taşınabilirsin.”

John, yüzünü birdenbire asarak, “Ben bir yere gitmiyorum,” diye homurdandı. “Bütün bunlar senin yüzünden oldu. Mutfak kapısını açık bırakmasaydın bunların hiçbiri başımıza gelmeyecekti.”

Lily birden kaskatı kesildi, sanki bütün kanı başına sıçramıştı, “Defol!” dedi, sesini mümkün olduğu kadar alçaltarak, “Beni yalnız bırak.”

150

“Ben bir yere gitmiyorum, durumdan istifade etmeye çalışma. Burada kızım ile kalıyorum.”

Lily, “O zaman kal,” dedi, nefretle. “Ama bana da ne yapacağımı öğretme. Benden çıkıp gitmemi isteyemezsin. İster kabul et, ister etme, ama şimdi bana ihtiyacı var. İkimize de ihtiyacı var. Senin ihtiyaçların şu anda hiç kimsenin umurunda değil, John. Artık hiçbir şey daha önemli değil.”

John döndü, odadan çıkmaya hazırlanıyordu. “Kapıyı açık bırak,” dedi Lily.

Yüzükoyun yatağa uzandı. Beyaz çarşafı tutup yatak ortaya çıkana kadar çekti. Doğruldu ve çarşafı yatağın üzerinden aldı. Seneler önce meydana gelen bazı lekeleri yeniden görme ihtiyacı duymuştu. Onun yattığı tarafta, yatağın tam ortasında, Shana henüz üç aylıkken yaptığı düşük sonucu oluşan kırmızı-kahverengi renkte bir leke vardı. Shana’ya bir erkek, ya da kız kardeş olabilecek bebekten geriye kalan işte sadece buydu. Eğer, bu düşüğü yapmasaydı, hiçbir zaman hukuk fakültesine gidemeyecek, böylelikle kimse Shana’ya tecavüz edemeyecekti.

Çarşafı yere fırlattı, yüzünü lekenin üzerine dayayarak, çıplak yatağın üzerine yattı. Gece lambasını açık bıraktı.

Kısa bir süre sonra kendisini, dizlerine kadar karanlık sularda yürürken buldu. Yürümekten çok bir asker gibi adım atarken su-

ları üzerine sıçratıyor, derinlik gittikçe artıyordu. Geriye de dönemiyordu. Uzakta durmuş kristal bir soprano sesiyle kendisini çağıran Shana'nın saçları rüzgârda dağılıyordu.

Lily birden gözlerini açtı, vücudu terden sıırılsıklamdı. Döndü ve Shana'nın kapının önünde durduğunu gördü. "Tanrım, ne oldu? Sen iyi misin?"

Shana, "Uyuyamıyorum anneciğim. Çok korkuyorum," dedi, tıpkı küçük bir çocuğunu andıran titrek ve alçak bir ses tonuyla. "Geri geliyor, biliyorum geri geliyor."

Lily yatağa gelmesini işaret etti ve Shana'yı yanına yatırdı. "Beraber yatalım, tatlım." Yatar yatmaz, ışığı söndürdü ve karanlıkta konuşmaya başladı. "Shana, beni dinlemeni istiyorum, bana inanmaya çalışmanı istiyorum. Biliyorum, inanması zor olabilir. Korktuğunu da biliyorum. Ama asla gelmeyecek. Beni duyuyor musun? Seni bir daha asla incitemeyecek, sana söz veriyorum."

"Bunu bilemezsin, bana bu konuda söz veremezsin."

Lily, bir süre boş gözlerle karanlığa baktı. Söyleyebileceği fazla bir şey yoktu. Bir insanın hayatına son vermiş, en büyük günahı işlemişti, bunun acısını durdurmak için yapabileceği bir şey yoktu.

ON BEŞ

Lily, saat çalmadan çok önce uyanıp Shana'nın yanında olmadığının fark ettiğinde, birden paniğe kapıldı. Kızının odasına koştu, kapısı açıktı, fakat odada hiç kimse yoktu, mutfaktan sesler geliyordu. Odada bir süre öylece durdu. Shana'nın saatler önce kalkmış olabileceğini düşündü. Odası pırıl pırıldı, her şey yerli yerindeydi ve elbiseleri düzgünce askılarına asılmıştı. Lily, buz gibi oldu, sanki bir tiyatro sahnesinde duruyormuş gibiydi. Eşyalar Shana'ya aitti, ama sanki o burada yaşamıyormuş gibiydi. Bu her şeyin son derece tertipli olduğu oda, kızının odası değildi.

Shana'yı giyinmiş, önünde ders kitapları, kucağında küçük köpeğiyle mutfakta otururken buldu. Yanına gitti, saçlarını okşadı, ellerini omzuna koydu. Önündeki kâğıtlara bir göz atarak sordu, "Ne zaman kalktın?"

"Saat dört gibi, uyuyamadım."

"Bugün okula gitmek istediğinden emin misin?"

"Bütün gün burada kalmak istemediğimden eminim. Ama Di'yi de yalnız bırakmak istemiyorum." Biraz durakladı. "Gitsem iyi olur."

Daha sonra, Lily Shana'yı okula götürürken, onun için aldığı,

yeni evdeki kanepeli yatak odası takımını birkaç gün içinde bu eve taşımayı düşündüğünden söz etti. Tecavüzün gerçekleştiği kendi yatağını ise çöpe atıp yaktıracaktı.

Shana Lily'ye, döndü, sakın bir ifade ile, “Harika olur, anne. Onları gerçekten çok beğenmiştim,” dedi.

John, kendisinden önce çıktığı için, Lily Honda'yı kullanmak mecburiyetinde kalmıştı. Hükümet binasına yaklaştığında, sınırları daha da gergin bir hal almaya başlamıştı. Belki de tutuklamak için onu bekliyorlardı. Herkesin gözü önünde haklarını okuyacaklar, elleri kelepçeli olarak önlerine katıp götüreceklerdi. “Teslim oluyorum,” dedi ön cama doğru. Eğer Shana'yı düşünüyor olmasaydı, yaptıklarının cezasını çekmeye hazırdı. O zaman, hiçbir şey olmamış gibi davranmak zorunda kalmayacak, dolayısıyla sürekli yakalanmak korkusuyla yaşamayacaktı. İşte ancak o zaman, içindeki bu birbirine dolanmış korku düğümüyle suçluluk duygusundan kurtulabilirdi.

Sessizce asansöre bindi, güvenlikten geçerek gözleri yerde, etrafındaki konuşmaları, telefon seslerini ve yazıcıların çıkardığı elektronik sesleri duymazdan gelerek hızla ofisine doğru yürüdü. Birinin ona seslendiğini fark etti, ama duymamış gibi yaparak adımlarını sıklaştırdı. Kalbi heyecanla atıyordu. Ofisi karanlıktı ve çevresindeki koridorlarda da hiç kimse yoktu. Işıkları yaktıktan sonra, değişen bir şey olmadığı konusunda kendisine telkinde bulunarak, masasına oturdu. Kısa bir kontrolden sonra her şeyin bıraktığı gibi olduğunu gördü. Rahatlamış olarak kendisini koltuğuna bıraktı. Kendisini en azından şimdilik güvende hissediyordu. Burası sevdiği yerd, hayatını adadığı işi, tek sığınağıydı. Burada saygı duyulan bir profesyoneldi. Doğru insandı.

Clinton, “Günaydın,” diyerek, enerji dolu adımlarla içeri girip masasının önündeki sandalyeye oturdu. “Kendini nasıl hissediyorsun? Grip başlangıcı mı?”

Tanrıya şükür, bir şey bilmiyor, diye düşündü. Clinton ağzında bakla ıslanmayacak insanlardandı. “Bugün iyiyim, kendimi

biraz halsiz hissediyorum,” diye cevapladı, beyinde başka söyleyecek sözler ararken. Bir an için kendini orada çırılçıplak, tırnaklarından kurbanının kanları akar vaziyette düşündü. “Bir fırsat yakaladığımı duydum. Şehir Davaları Bölümü’nde vekaleten şeflik de olsa, ilerde tayinle sürekli bir göreve dönüşebilir. Memnun oldun mu?”

“Elbette, ama tam burada dişime göre bir şey yakalamışken yine aptal davalarla uğraşmak zorunda kalacağım,” dedi suratını ekşiterek. Birden canlanmıştı. Öne doğru eğildi. “Az kalsın unuttuyordum. Dün sen burada yokken oldu, birisi Hernandez’i halletmiş. Düşünebiliyor musun?”

154

Clinton onu yemliyor olabilir. Hatta üzeri mikrofonlarla donatılmış, bir tezgâh bile olabilir. “Hernandez mi? Hangi dosya idi?”

“Fahişenin davası. Önceki gün düşen dava. Oxnard Polis Karakolu’ndan aradılar ve dava hakkında benden bilgi istediler. Hernandez’in öldürülmesinin çete işi, vur kaç olduğunu düşünüyorlar. Neyse, birisi vergisini ödeyen vatandaşları büyük bir yükten kurtardı.”

Lily, koltuğunun kenarlarına sıkıca yapışarak sakin olmaya çalıştı. Hernandez davası hakkında sorular sormaya başlamışlar, diye düşündü paniğe kapılarak. Clinton onlara dosyayı eve götürdüğünden ve Hernandez’in öldürüldüğü sırada yanında olduğundan söz etmiş olabilir. Şimdi ne söyleyebilirdi? Vergi ödeyen vatandaşlar, paralarını savurmaktan kurtuldukları için parti verirken, Hernandez’in cesedinin havada konfetiler uçuşan odanın ortasında yattığını hayal etti. Gözlüklerini dosyanın altından aldı, gözüne taktı ve masasının üzerindeki evrakları inceler gibi yapmaya başladı. Birini alıyor, diğerini bırakıyordu.

“Dedektifler, davadaki kurban kadını soruyorlardı. Onunla konuşmak istiyorlar, ama o hâlâ ortalarda yok.”

Lily, Clinton konuşurken ne yaptığının farkında olmadan, kalemyle masanın üzerinde tempo tutuyordu. Yüzündeki ifadeyi

gördü ve durdu. “Tuhaf olan ne? Fahişelik yapıyordu ve muhtemelen başka bir şehre taşındı, anormal bir şey yok,” dedi, sesinin gergin, sinirli ve sıkıntılı çıktığının farkında olarak.

Clinton, “Hey, çok işin olduğunu biliyorum,” diyerek ayağa kalktı, gitmeye hazırlanıyordu.

Lily, “Hayır devam et, benim de ilgimi çekti... sözünü bitir,” dedi, ellerini kucığında kavuşturarak.

“Sanırım arkasında birkaç küçük çocuk da bırakmış. Araştırmayı yapan dedektif, kız kardeşiyle yaptığı görüşmede kadının çok iyi bir anne olduğunu öğrenmiş. Elinden başka bir iş gelmediği ve çocuklarına bakmak zorunda olduğu için sokaklarda çalışmaya başlamış. Nerede olduğunu bilmiyorlar ve Hernandez, kadının şikâyetinde bulunduğu tarihten dört gün sonra yakalanmış. Yakalandığından bu yana kadını gören yok.”

Tecavüzün olduğu gece, yeniden bütün ayrıntılarıyla, Lily’nin gözünün önünden geçti. Adamın bıçağını ve sözlerini hatırladıkça, dudakları terlemeye başlamıştı. “Kahrolası orospunun kanının tadına bak,” demişti. Elini yanaklarına götürerek kompress etkisi yapacağını umdu. “Oxnard, Hernandez’in kadını tanıklık yapmasına engel olmak için öldürdüğünü mü düşünüyor? Evinde herhangi bir delil bulmuşlar mı?” Adamın evi ve kanıyla kırmızıya boyanmış kaldırım gözlerinin önünde belirdi. Acaba köpekler kusarak çıkarttığı tavukları yiyip temizlemişler miydi? Yoksa olay yerinde inceleme yapan ekipler, kanı asfaltın üzerinden kazıyıp incelenmek üzere laboratuara mı göndermişlerdi? Belki de fahişenin cesedini parçalara ayırarak, kapının önündeki zincirle kilitlenmiş buz dolabına saklamıştı.

“Orada işler biraz yavaş yürür, yani her ay üç dört cinayeti incelerler, ama eminim işin üzerindedirler. Minibüsünü içeri almışlar, didik didik ediyorlardır. Dosyayla Bruce Cunningham ilgileniyor. Onu duymuşsundur sanırım, oldukça iyidir.”

Lily’nin telefonu çalmaya başlamıştı. Duyuyordu, ama ses sanki koridorun öbür ucundan geliyor gibiydi. Kafasını kaldırdı,

Clinton ona bakıyordu. Ani bir hareketle, düafonun düşmesine bastı. “Bana şimdi telefon bağlama, Jan.”

“Başından beri sen haklıydın Lily, işi sana bırakmalıydım.”

“Beni sürekli bilgilendir, Clinton. Cunningham hakkında daha detaylı bilgi istiyorum.” Bu dava dedektifler arasında en fazla ona yakışır diye düşünüyordu, korku ve panik içinde. Cunningham Oxnard’daki, hatta bütün eyaletteki en iyi dedektifti. Onu iyi tanıyordu, ne kadar iyi olduğunu yakından biliyordu. Birkaç davada beraber çalışmışlardı, adamın sicili kusursuzdu. Cunningham’ın mahkemeye intikal ettirdiği her davanın mahkûmiyetle sonuçlanacağı kesindi. Adam hiç acele etmeyen, hata yapmayan ve çalışma prensiplerinden ödün vermeyen bir kişiliğe sahipti. Her savcının rüyası, suçluların ise kâbusuydu. Ve artık Lily’nin rakibiydi.

“Bütün bunlar belki görüldüğünden daha da büyük olabilir, seni ortada bir şey yokken heyecanlandırmak istemem, ama...”

Lily, elleri masasının kenarına kilitlenmiş, vücudu öne doğru eğilmiş olarak, “Çıkar ağzından baklayı, Clinton,” dedi, artık daha fazla rol yapamayacağı düşüncesiyle.

“Pekâlâ, Cunningham pek fazla konuşmuyor, ama ağzını aradığımızda ilginç bir şey öğrendik. Bil bakalım Hernandez ile kardeşinin birkaç ay önce rutin bir çevirme esnasında yanında kimler varmış? F.I. kartlarına göre Carmen Lopez ve şu anda içerde olan Navarro ve Valdez. Bingo.”

Lily az kalsın koltuğundan kayıyordu. Bu McDonald-Lopez davasında ele geçen ilk önemli ipucuydu ve çok önemliydi. Onun kurtuluşu olabilirdi. Şayet Hernandez, düşündükleri gibi fahişeyi öldürmüştü ve diğer iki kişinin ölümünde de parmağı varsa, çok insan öldürmüş olan bir cani, psikopat bir katildi.

“Ne kadar önemsiz olursa olsun, Cunningham’ın bu konuda ele geçireceği her bilgiden bana direkt olarak rapor vermesini istiyorum. Ayrıca bizim müfettişlerimizin de hemen bilgilendirilmesi gerekiyor. Butler ile Richard’ı arayıp onlara da bilgi ver. Basına hiçbir bilgi sızması konusunda dikkatli ol.”

“Tamam, patron,” dedi Clinton aynı heyecanla. Kapıdan çıkmadan önce, dönüp Lily’ye baktı. “Biliyor musun, başlangıçta seninle çalışmayı istememiştim. Çok kendini beğenmiş, çok zorlu olacağını sanıyordum, çok da ukala. Ama yanılmışım. Ne zaman ihtiyacın olursa, yanındayım.”

Lily, gözlüklerinin üzerinden ona baktı, “Çok ukala, ha! Kadın olduğum için değil mi? Ne zaman istersen gelebilirsin, ama şampuanını değiştirmemen şartıyla.”

Clinton kahkaha ile gülmeye başladı. Lily, bu muhteşem sesi, yakalamaya, çalmaya ve içine sindirmeye çalıştı. Sadece dudaklarının köşeleri yükseldi ve düştü.

“Çok pahalı, sen öder misin?”

Lily, “Mümkün değil,” dedi, daha fazla gülümsemeye çalışarak. Clinton, gittikten sonra masasından kalkıp, dolaşmaya başladı. Kendisini odanın içine hapsedilmiş gibi hissediyor olsa da, dışarı çıkmak, insanlarla konuşmak, onların yaptığı geyik muhabbetini duymak istiyordu. Cunningham... Cunningham... Cunningham... Beyninde bu isim yankılanıp duruyordu. Gerçekten de hukuk çevresinde oldukça tanınmış ve ünlü bir kişilikti Cunningham. Owen davası gazetelere manşet olmuştu. Adamın, ortada ceset olmadan, mahkûmiyet kararı çıkartabilmesini, aklı fikri almıyordu. Kadın bir gün canlı olarak geri dönebilirdi. Gerçekten de çok korkuyordu. Eğer öyle bir davanın hakkından geldiyse, Bobby Hernandez’i kimin öldürdüğünü anlaması işten bile değildi.

Hernandez’in kardeşi onu görmüştü. Nasıl olur da, güpegündüz birini öldürüp görünmeden kaçabileceğini düşünebilmişti? Ödünç alınmış bir zaman diliminde yaşıyordu. Tam bir çılgınlıktı bu. Birden Richard’ın kapıda durduğunu gördü. Kaşlarını endişeyle çatmış, odada dolaşmasını seyrediyordu.

“Sabahtan beri seni arıyordum, ama Jan telefon bağlanmasını istemediğini söyledi. Sonra, Clinton aradı ve McDonald-Lopez davası hakkında bilgi verdi. Sen iyi misin, Lily?”

Lily geri çekildi, aralarına bir engel koyma düşüncesiyle, masasına geçti. “Hayır,” dedi, “Sanırım, değilim, ama kendime gelmeye çalışıyorum.” Sanki Richard bir başka zamandan, bir başka yerden, başka birinin hayatından biriydi.

“İşten sonra beraber bir şeyler içelim mi? Sakin bir yere gidebiliriz.”

“Gelemem. Kızımın psikologla randevusu var.”

Richard bir an durdu sonra Lily’nin yanına gelerek ellerini avuçlarının içine aldı. “Seni ne zaman görebilirim? Sana sarılmak, sana dokunmak istiyorum.”

Lily, elini çekti. “Bilmiyorum,” dedi, “Hiçbir şey bilmiyorum.”

“Neyi bilmiyorsun? Bana ne zaman vakit ayırabileceğini mi yoksa bunu isteyip istemediğini mi?”

Lily, “Şimdi evde kızıyla birlikte kalıyorum,” dedi Richard’ın gözlerinin içine bakarak. “Ne zaman ne olacak, hiç bilmiyorum. Hele şu anda hiçbir şey söyleyemem.” Telefon çaldı, Lily hemen uzandı. Jan, Bruce Cunningham’ın telefonda olduğunu ve kendisiyle görüşmek istediğini söyledi, görüşmek ister miydi? “Şimdi gitmek zorundayım, Richard. Sonra görüşürüz.”

Richard odadan ayrıldıktan sonra Lily, derin bir nefes aldı ve yanmakta olan düğmeye bastı. Dedektif, Lily’ye ağzını açma fırsatı vermeden konuşmaya başladı.

“Silverstein beni evden aradı ve bir sürü emir vermeye kalkıştı. Kim bu adam ve siz ne hakla bana bir soruşturmayı nasıl yapacağımı öğretme cesaretini buluyorsunuz?”

“Üzgünüm, Bruce. Lütfen bizi bağışla. Kesinlikle bu senin işin... ama...” dedi, kelimeleri özenle seçmeye çalışarak, rolünü iyi oynaması gerekiyordu. Bir hayvan gibi, korkusunu hissedebilirdi. “Lopez-McDonald davası burada herkes için çok önemli. Senin davalarından biriyle de ilgili sanırım.”

Adam, “Öyle,” dedi öfkesi biraz dinmiş olarak, “daha fazla bilgi elde edersem, sizi hemen ararım. Belki sandığımız gibi önemli bir şey değildir.”

Lily, adamın telefonu her an kapatabileceğini hissedince, vakit geçirmeden sordu. “Hernandez davasıyla ilgili neler buldunuz?”

“Bir şeyler yakaladığımı sanmıştım, ama işe yaramadı. Komşulardan biri plakayı yazmış. Doğru yazdığına da yemin ediyor ama yanlış araç çıktı. Altmış dokuz yaşında, huzur evinde yaşayan birine ait olduğu tespit edildi. “

Cunningham herhalde bir şeyler yiyordu, arka plandan tabak çanak sesleri geliyordu. “Şüphelinin bir robot resmini çizdirdik; beyaz, erkek, 1.75 boyunda, zayıf, açık tenli. Profesyonel bir saldırı da olabilir. Belli olmaz. Birisi bize iyilik etmiş gibi gözüküyor.”

“Teşekkürler, Bruce,” dedi Lily. “Yeni bir şey çıkarsa ara lütfen,” diyerek telefonu kapattı. *İyilik yapmak* diye düşündü. Acaaba insanlar bu geliş güzel yorumlarının ne demek olduğunu gerçekten farkında değiller miydi? Kendisini, birçok başka çocukla birlikte, öğretmenmiş gibi, dedektifin etrafını çevirmiş olarak gözünün önüne getiriyordu. Dedektif çocuklara tepeden bakarak, soruyordu, “*Hanginiz Bay Kötü Adam Hernandez’i öldürerek bize iyilik yaptı?*” Lily gururla parmağını kaldırıyordu.

“Tanrım, herhalde aklımı kaçırmak üzereyim,” diye düşündü. Eğergazlı kalemi olmasaydı, şimdi hapishaneyi boylamış olacaktı. Bir erkeğin, profesyonel bir katilin peşindeydiler. Cunningham öyle demişti, ama o çok akıllı, çok kurnaz bir adamdı. Belki de şu anda peşine adam takmış, telefonlarını bile dinletiyor olabilirdi. Belki de şüphelerinin laboratuvar tarafından teyit edilmesini bekliyordu. Elini saçlarının arasına soktu ve sıkı sıkı geçirerek, canını acıtacak kadar çekmeye başladı. Gerçeği bulmaya çalışıyordu. Elleri ni serbest bıraktığında bir tutam saç yolmuş olduğunu fark etti.

ON ALTI

Lily, psikoloğun ofisinin bekleme salonunda otururken yanında getirdiği dosyalardan birini inceliyor, Shana da orada bulduğu magazinlerden birini karıştırıyordu. Kapı açıldı ve Lily yaşlarında bir kadın dışarı çıktı, Her ikisi de aynı anda dönüp kadına baktılar. Doktor bu olmalı, diye düşünüyorlardı. Daha sonra, çok daha genç bir kadın belirdi kapıda ve onlara içeriye girmelerini işaret etti. Yuvarlak bir yüzü, çok tatlı, kahverengi gözleri ve omuzlarına kadar inen kumral saçları vardı. Üzerine baldırlarını açıkta bırakan çiçekli bir etek, yeşil bir süveter ve ayaklarına mokasen ayakkabılar giymişti. “Ben Marsha Lindstrom, Bayan Forrester, siz de Shana olmalısınız.”

Lily ayağa kalktı, elindeki dosyayı çabucak çantasına koydu. “Daha yaşlı birini bekliyordum,” dedi, düşünmeden.

Genç kadın “İltifatınız için teşekkür ederim,” diyerek Shana’ya gülümsedi. “Biraz dışarıda beklemenizi rica edeceğim, önce annemle konuşmak istiyorum. Fazla sürmez.”

Shana dışarı çıkmadan sordu, “Neden ikimizle birlikte konuşmuyorsunuz? İkimize birden oldu. İkimiz de oradaydık.”

“Doğrudur, ama bazen insanlar hissettiklerini yalnızken daha iyi ifade edebilirler. Sadece birkaç dakika tamam mı?”

Doktor Lily’yi, ofis yerine, bir koltuk, bir kahve masası ve şişkin minderli bir sandalyenin bulunduğu yan odaya aldı. Lily gelmeden önce Ventura Polis Karakolu’nun tanzim etmiş olduğu polis raporunu fakslamıştı. Elinde bir not defteri, Lily’ye anne babası, çocukluğu ve evliliği ile ilgili sorular sormaya başlamıştı.

“Bunların gerekli olduğunu sanmıyorum,” dedi Lily, sinirli ve sıkıntılı bir şekilde. “Kızıma yardım etmenizi istiyorum, bana değil.”

“Bu olaydan dolayı bir travma geçirmediğinizi mi ima etmek istiyorsunuz?”

“Onu demek istemedim elbette, ben de bir travma geçirdim, ama ben buna alışkınım,” dedi, Lily ve sustu. Kendini aptalca, tuzağa düşürülmüş hissediyordu. Ne söylemek istiyorsa beceremiyor, yanlış şeyler çıkıyordu ağzından. Kontrolünü kaybetmeye başlıyordu. “Yani demek istiyorum ki...”

“Daha evvel tecavüze uğramış mıydınız, Bayan Forrester? Size Lily diyebilir miyim?”

Kadın, tatlı kahverengi gözleriyle soru sorar gibi baktı. Lily, onun mokasen ayakkabılarını ve beyaz çoraplarını incelemekle meşguldü. Kolej talebesi gibiydi, ne kadar genç görünüyordu.

“Ne fark eder ki?” Odanın ışıkları loş denecek kadar hafifti, gizli hoparlörlerden bir gitar sesi yayılıyordu. “Bir akraba tacizi yaşadım. Bu tecavüze uğramak sayılır mı? Sanırım sayılır. Bunu mu duymak istemiştiniz?”

“Bana bu konuda, yani akraba tacizi hususunda neler hissettiğini anlatabilir misiniz?”

Lily, hayatında ilk defa John’un dışında birine bu konudan söz ediyordu. Duygu barajının kapaklarının ardına kadar açılmaya başladığını hissediyordu. Bu başka bir kategori, başka bir başlıktı. Bölge savcısı, akraba tacizi kurbanı, katil. Daha başka ne olabilirdi, kader kurbanı, mahkûm, hapishane kuşu mu? Göğsüne bir numara takıp kameraya bakarken fotoğrafının çekilişi gözünün önünde canlandı. Kendini o kadar kaptırmıştı ki, makinenin

“klik” sesini bile duyduğuna yemin edebilirdi. “Neler hissettiğimi düşünüyorsunuz?” diyerek ayağa kalktı, gözünü genç kadından ayırmadan, “Nasıl hissettiğimi anlatayım. Birisi aynı insanı iki kere yıldırım çarpmayacağını söylerse, canın cehenneme, deyin ve atın onu başınızdan. Şimdi, kızımı çağırın ve eğer elinizden geliyorsa ona yardım edin, benim için çok geç.”

Lily, arkasına bile bakmadan kapıdan çıktı,.

Oturdu ve beklemeye başladı. Zavallı kadın ona yardım etmeye çalışıyordu. Lily ona çok kötü davranmıştı. Ancak akraba tacizi meselesiyle şimdi ilgilenemezdi. Konunun açılması bile onu öfkeliendirmeye yetmişti. Bir saat kadar sonra Shana çıktığında, yerinden fırladı. Çalışmakta olduğu kâğıtlar kucağından yere düştü. Psikoloğa “Sizinle tekrar görüşebilir miyim?” diye sordu.

“Elbette,” diye yanıtladı Dr. Lindstrom sükûnetle. “Ancak sizden sonraki randevum birazdan burada olur.”

Yeniden küçük odada yalnız kaldıklarında, Lily, bir önceki davranışından dolayı özür diledi. “Kaba davrandığım için özür dilerim, yardım etmeye çalıştığınızı biliyorum, siz işinizi yapıyorsunuz. Taciz olayı bana çok acı veren bir olaydı. Onun için şimdi o yarayı burada deşmek istemedim. Anlıyor musunuz? Bazı şeyler insanlarda çok derin izler bırakabiliyor. Yıllar önce, belki durum farklı olabilirdi. Ancak şimdi bütün ilgimi kızımda yoğunlaştırmalıyım, beni rahatsız edebilecek şeyleri gün ışığına çıkarmamalıyım.”

Kadın hiçbir şey söylemedi. Sessizlik adeta bir süre odada asılı kaldı. Lily, kendi nefes alıp verişini duyabiliyordu. Belki bu kadının günün birinde mahkemeye tanık olarak çağırılacak ve onun lehine tanıklık ederek, Lily’nin adamı akraba tacizinin etkileri sonucu öldürdüğünü anlatacaktı. Belki de ne kadar duygusuz, kalpsiz bir kadın olduğunu, profesyonel yardımını nasıl reddederek ofisinden çıkıp gittiğini aktaracaktı. “Kızım bu problemin üstesinden gelecek mi? Ne dersiniz?”

“Yüzeysel olarak gayet iyi. En büyük korkusu insanların teca-

vüz olayından haberdar olması gibi gözüküyor. Kızınız son derece güçlü bir kız, çok kararlı ve kontrollü.”

“İşte bu!” dedi Lily, oturduğu yerde öne doğru eğilerek. “Kontrollü olduğunu söylüyorsunuz. İşte bu Shana değil. Hayatında hiç kontrollü olmadı. Her zaman ani kararlar veren, kararsız bir çocuktuk. Birdenbire tertipli, sakın ve saygılı olması, bütün yaşadıklarını bastırmaya çalışarak, yıllar boyu içinde büyütmesine yol açacak. Belki de her şey kadın olmaya başladığı zaman ortaya çıkacak.

“Size olduğu gibi mi?”

“Sanırım öyle oldu,” dedi Lily, çocuksu bir sesle. “Benim en büyük endişelerimden biri kızımın cinselliği ve bu olayın onu nasıl etkileyeceği. Güzel bir genç kız. Hayatının eksiksiz olmasını istiyorum.”

“Belki deneyimlerinizi onunla paylaşmalısınız. Bana anlattıklarınızı ona da anlatın. Terapiyi sürdürmek için bir sebebi olsun en azından.”

Lily yere bakarak, “Yapamam,” dedi sonra yavaşça başını kaldırdı. “Ayrıca bunun yanlış olduğuna inanıyorum. Dünya onun için güvenli bir yerdi ve artık değil. Eğer bana olanları ona anlattıysam, etrafında daha çok tehlike, daha çok kötülük olduğunu düşünecek. Bu olayı sadece kötü bir rastlantı ve çok ender karşılaşılan bir şey olarak hatırlamasını ve bir daha asla olmayacağına inanmasını istiyorum. Bir insanın hayatında iki kez olabileceğini öğrenmesini istemiyorum.”

“Olabilir ama! Sizin hayatınızda oldu. Doğru mu?”

“Doğru,” dedi Lily, bakışlarını daha sertleştirerek, “Ona hiçbir şey anlatmayacağım.”

“Kararınız bu mu?”

“Son zamanlarda, her şeye ben karar veriyorum.”

“Öyle olmasını istediğiniz için olmalı. Hayat seçimler ve kararlarla doludur. Bazen kendimizi hiç de hoşlanmadığımız rollerde bulabiliriz, ama o rolü de muhakkak biz seçmişizdir. Her şeyi

tek başınıza halletmek zorunda değilsiniz. Eğer kendinizi benimle konuşmaya hazır hissetmiyorsanız, sizin durumunuzda olan bazı gruplara katılabilirsiniz. Ancak görüyorsunuz, bunun için de sizin kararınız gerekiyor.”

Lily kapıdan çıkmak üzereyken, bir an kendini elindeki tüfeği Hernandez’e doğrultmuş olarak gördü. Bu da kendi seçimi miydi? Bir cellat olmak? Bütün hayatı boyunca yıllardır bastırıldığı öfkelerini çıkarabileceği birinin hayatına girmesi için mi beklemişti? Yoksa bu doğduğunda alınına yazılmış olan kaderi miydi? Evren acaba tacize uğramasına yol açarak dünyadaki şeytan nüfusunu azaltacak bir yok edici olmaya mı hazırlamıştı kendisini? Hayır diye düşündü, dünyanın kenarından atlayarak, çılgınlığın acı ve işkence dolu sularına düşen kendisiydi.

“Anne,” dedi Shana, Lily odadan çıktığında ayağa kalkarak, “Bir şey mi var?”

Lily titriyordu, kollarını göğsünde kavuştururken, “Yok,” dedi, “hiçbir şey yok.”

ON YEDİ

165

Haftanın geri kalan bölümü ağır çekim gibi geçti. Günler uykusuz gecelerde kayboldu, uykusuz geceler bulanık gün ışıklarında. Lily kendini soğuk Manş Denizi'nde yüzyormuş gibi hissediyordu. Yorgunlukla mücadele ediyor, çaresizce kıyıya varmak için çabalıyordu.

Bobby Hernandez cinayetiyle ilgili Oxnard Polis Karakolu'nun hazırladığı polis raporunu ve çizilen robot resmi ele geçirmenin bir yolunu bulmalıydı. Ancak o zaman ne deliller bulduklarını anlayabilir, durumunun ne olduğu hakkında daha iyi bir fikir sahibi olabilirdi. Clinton'a raporları istemesi konusunda talimat vermişti, ama henüz hiçbir şey gelmemişti. Clinton, Richard'ın bölümünün başına geçmişti, Richard da Carol Abrams'dan boşalan odaya yerleşmişti. Herkesin işi başından aşkındı. Ayrıca Hernandez davasının tek başına bir değeri yoktu, yalnızca McDonald-Lopez davasıyla bir ilgisi olduğu saptanırsa önem kazanabilirdi. Kayıp fahişe konusunda da bir gelişme yoktu. Her şey havadaydı. Lily, Clinton'a raporu alması için haykırmak ya da Cunningham'ı kendisi aramak istiyordu. Ama bunu yapmak için aptal olması gerekirdi. Dedektifin beklediği şey de bu olmalıydı.

Her gün arabasını garajdan çıkartırken, etrafta sivil polis arabalarının olup olmadığını kolaçan ediyor, dikiz aynasından sürekli olarak takip edilip edilmediğine bakıyor ve her gece evde otururken, dışarıda bir yerde onu beklediklerini, evini izlediklerini düşünüyordu.

Cumartesi saat dört buçuk sularında, John, “Bu akşam dışarıya çıkıyorum,” dedi. “Sen de programını ona göre yaparsın, bilmen gerekir diye düşündüm.”

Shana’yı bir arkadaşının evindeki, pijama partisine -gece yatısına- bırakmış ve eve yeni girmişti. Lily, salondaki meşe yemek masasının üzerine dosyalarını yaymış çalışıyordu. Üzerinde bir koşucu şortu ve süveter vardı. Saçlarını at kuyruğu yapmış ve Shana’nın lastik tokalarından biriyle tutturmuştu.

“Bu akşam dışarı çıkıyorum, ne demek?” dedi, gözlüklerini çıkartıp, yüksek arkalı sandalyesini geri iterek. Evde çalışacağı başka yer yoktu. Burada çalışmayı adet haline getirmişti, yemek masasına istediği gibi yayılabiliyordu. Müzik setinden oda-ya Çaykovski’nin Altıncı Senfonisi yayılıyordu. “Bir randevun falan mı olduğunu söylemek istiyorsun?”

John, “Ofisten bir arkadaşla çıkıyorum diyelim. Her ikimizin de ofisten arkadaşları var. Öyle değil mi?” dedi alaycı bir ifadeyle. “Shana’nın iyi olduğundan emin olur olmaz, yeniden taşınacaksın. Bunu sen de, ben de biliyoruz. İkimiz için artık müşterek bir hayat yok.” Döndü ve müzik setinin sesini kısıtı, sanki klasik müziğin sakinliği canını sıkmış gibiydi. “Burada istediğin kadar kalabilirsin, ama benim de kendime göre bir hayatım var. Bu da hakkım sanırım.”

Bakışlarından artık kendisini hiç sevmediği çok belirgin bir şekilde anlaşıyordu. Sevgi uzun süre önce bitmişti. Eski kocasının, hikâyelerini dinleyecek, kendisini önemli hissetmesini sağlayacak, onu çekici bulan ve arzu edebilecek birine ihtiyacı vardı.

“Her neyse,” dedi, “Yemeğini kendin pişirmek zorundasın.” Muzaffer bir ifadeyle Lily’ye baktı ve koridora doğru yürüdü.

John duş yapıp akşamki randevusu için hazırlanırken, Lily yemek odasında oturup yaptığı işe konsantre olmaya çalıştı. Durum hiç hoş değildi. Yarım saat kadar sonra John en iyi elbisesini giymiş, Drakkar losyonunu adeta başından aşağı dökmüş olarak, boy gösterdikten sonra, havalı bir şekilde evden ayrıldı. Onu ilk defa bu şekilde yürürken görüyordu.

Erken randevu, diye düşündü, kiminle ve nereye gideceğini merak ediyordu. Acaba kadın nasıl bir şeydi? Öpüşecekler ya da beraber olacaklar mı? diye sordu kendi kendine. Yıllarca bunları kendisinden esirgemiş, cinsellikten tiksindir hale getirmişti. Kimdi bu kadın? Kalbi kırık, şefkate ve korunmaya ihtiyacı olan küçük bir kız mıydı? Kendi hayatı dağılmışken, onun hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam etmeye hakkı var mıydı? Onu durdurmalı ve neler yaptığını anlatmalıydı. Onu da kâbuslarının içine çekmeliydi. Bir erkek ve bir baba olarak, kızına tecavüz eden adamdan intikam almak ona düşerdi.

Kalktı, kâğıtları kızgınlıkla yere fırlattı. Enerjisinin tükendiğini ve aptal yerine konulduğunu hissetti. Boş evin içinde bir odadan, diğerine dolaştı. Panjurların ve perdelerin arasından, arada bir dışarıyı gözetliyordu. Öğle yemeği yemediği için karnı guruldamaya başlamıştı. Buzdolabında sadece bir parça peynir, iki dilim salam ve alüminyum folyoya sarılı kurumuş tavuk artıkları vardı. Dolabın kapısını çarparak kapattı ve cüzdanını açtı. Sadece üç doları vardı. Telaştan bir türlü bankaya gitme fırsatı bulamamıştı. Çek defterini koyduğu gizli bölmenin bir kenarına, birkaç banknot sıkışmış olabilir, düşüncesiyle cüzdanını açtığında, Richard'ın telefonlarının yazılı olduğu kâğıt parçasını buldu. Te reddüt etmeden numarayı çevirdi. İki defa çaldıktan sonra otomatik telesekreter devreye girdi ve bir kadın sesi konuşmaya başladı. Richard'ın kayıttaki karısının sesini silmeyi henüz akıl etmemiş olduğunu bilmesine rağmen, hemen telefonu kapattı.

Televizyonu açtı ve ekrana baktı. Ayaklanmalar sırasında Los Angeles'ın iç kesimleri neredeyse baştan aşağı yanmıştı. Binler-

ce ev ve işyeri tahrip edilmiş, yüzlerce insan yaralanmış ve ölmüştü. Şehir savaş alanına dönmüştü. On beş dakika sonra, tekrar Richard'ı aradı, karısının sesini duyunca, tam kapatmak üzereydi ki, Richard telefona yetişti. Karısının sesi ile kendi sesi birbirine karışıyordu.

“Bekleyin,” dedi, “Telesekreteri kapatmam gerekiyor.”

“Benim Lily, ofisten arkadaşınız. Ne yapıyorsunuz?”

“Hımmm, beni gerçekten kötü bir zamanda yakaladınız. Şu anda on dokuz yaşındaki ikiz kız kardeşlerle, jakuziye girmek üzereydik.”

“Kusura bakma. Pazartesi günü işte görüşürüz. İyi eğlenceler,” dedi Lily. Söylediklerine inanmış ve kalbi kırılmıştı.

“Bekle, sadece bir şakaydı. Burada tek başıma oturmuş, eve servis yapan restoranların yemek listelerini incelemekle meşgulüm. Sen ne yapıyorsun?”

“Kocamın bir randevusu var,” dedi kayıtsız bir ses tonuyla. Aptalca olduğunu biliyordu, ama birisiyle konuşmaya ihtiyacı vardı.

“Çok özel değil mi? Bana sorarsan, yapabileceği en iyi şey yaptığı kanısındayım. Neden küçük, kırmızı arabana atlayıp buraya gelmiyorsun? Adresi verirsem, evi bulabilir misin?”

Genç kadın, “Sanırım, bulabilirim,” dedi binadan koşarak uzaklaşıp boş evi arkasında bırakma arzusuyla.

“Yapacağın tek şey buraya gelmek, gerisini ben hallederim. Ne kadar sürer?” Sabırsızdı ve bunu saklayamıyordu.

“Bir saat diyelim mi?”

“Görüyor musun, yeni çağda yaşamak ne kadar kolay. Şimdi senin de bir randevun var.”

Çok rahat ve sevinçli bir ses tonu vardı. “Belki gelmesem daha iyi olur, Richard. Geceni mahvedebilirim.”

Erkeğin sesindeki rahatlık bir anda kayboldu ve alçak bir sesle, tek kelime fısıldadı. “Gel.”

Güneş batmak üzereydi, boş evin köşelerinde karanlık gölge-

ler oluşuyordu, her şey üzerine geliyor gibiydi. “Geliyorum, Hemen şimdi.”

“Bekliyorum.”

Lily, telefonu kapadı, mutfak sandalyesinin üzerinde asılı parkasını kaptığı gibi evden koşarak çıktı. Banyo yapmamıştı, yüzü makyajsız ve saçları kirliydi. Arabasını kullanırken, arkasındaki araçları, yanından geçen araçları, bütün yan yolları kolaçan ediyor, takip edilmediğinden emin olmak istiyordu. Eve giden dik yokuşlarda bir süre yolunu kaybettikten sonra, uflaya puflaya çıktığı on sekiz basamağın sonunda, Richard’ın evinin kapısında kendisini aptal gibi hissetti. Oradan bir an evvel dönüp gitmesi gerektiğini düşünüyordu. Bir kapıya, bir de aşağıdaki basamaklara baktıktan sonra, tokasını çıkararak saçlarını dağıttı, cüzdanından küçük aynasını çıkarıp nasıl görüldüğüne şöyle bir baktı ve kapıyı çaldı. Buz kesen çıplak bacakları ile kimsesiz sokak çocuklarından farkı yoktu.

Kapıyı açar açmaz, gördüğü manzara karşısında Richard, adeta şoka uğradı. Uzandı ve onu kollarının arasına aldı. “Tanrım! Akşam bu geç saatte hâlâ şort mu giyiyorsun? Zatürree olacaksın. İçeri gir, hadi çabuk.” Bir şef garson gibi eğilerek, koluyla oturma odasını gösterdi.

Ev eski çıplak haline benzemiyordu, tamamen döşenmişti. Oda loştu ve müzik setinden Nat King Cole ile Natalie Cole’un birlikte söylediği “Unforgettable” melodisi yükseliyordu. Şehrin manzarasına tamamen hâkim pencereden, yanıp sönen ışıklar dikkat çekiyordu. Yemek masası hazırlanmıştı. Oda sadece masanın üzerindeki iki gümüş şamdanda yanan mumların ışığıyla aydınlanıyordu.

“Tekila ile bir blender aldım,” dedi. “Ayrıca harika bir şişe şampanyam da var. Hangisini istersin?”

Richard’ın üzerinde birbiriyle uyumlu bir süveterle pantolon vardı. Ona hiç de yabancı gelmeyen limon kokusu, genzini yakıyordu. Lily, sokaklarda yaşayan, evsiz insanlar gibi koktuğunu

ve iğrenç göründüğünü düşündü. “Önce bir banyo ya da duş yapabilir miyim?”

“Elbette. Şöyle yapalım, sen duşunu al, ben de yemeği hazırlayayım.”

Lily, sıcak suyu sonuna kadar açtı. Richard’ın şampuanıyla saçlarını yıkadı ve onun havlusuyla kurulandı. Kollarının altına onun deodoranını sürdü. Sonra lavabonun üzerinde, limon kolonyasını gördü, biraz ellerine boşalttı ve bütün vücuduna sürdü. Burada, onun evinde, onun eşyalarıyla kendini güvende hissediyordu. Burada ona kimse bir şey yapamazdı. Richard’ın büyük beyaz bornozuna, sarınıp kuşağını sıkıca bağlayarak çıplak ayak, oturma odasına gitti.

Yerden tavana kadar yükselen geniş pencerenin önündeki koltukta bir süre, sessizce, yan yana, gecenin ışıklarını seyrettiler. Richard şömineyi yakmıştı. Lily, telefonunu kullanarak, Shana’nın kaldığı evi aradı, eğer ihtiyaç duyarlarsa ona erişebilecekleri telefon numarasını bildirdi. Richard, Shana’nın olaydan sonra kendisini toparlayıp, toparlamadığını sordu.

“Komik, ama gayet iyi. Dün yine doktorla beraberdi. Psikolog her şeyin üstesinden gelebileceği kanısında, en azından yüzeysel olarak.”

“Çocuklar dayanıklıdır, Lily. Sandığımızdan daha güçlüdürler.”

“Ama çok farklı hareket ediyor, Rich. Daha sakın, tertipli, evde daha yardımcı. Böylesine kötü bir olayın bu kadar pozitif etkisi olmaması gerektiğini düşünüyorum. Bütün bunların, herkesin düşündüğünden farklı olarak, içten daha fazla yıprandığının bir göstergesi olduğunu sanıyorum,” dedi Lily, şampanyasını düşünceli bir yüz ifadesi ile yudumlarken.

“Bazen bu tür trajediler, insanlara hayatın ne kadar sevimliye değer olduğunu öğretir, onları olgunlaştırır.”

Lily cevap vermedi, derin düşünceler içindeydi. Ya Shana bütün bu olanların, kendi huysuz davranışlarına karşı bir cezalan-

dırma olduğunu düşünüyorsa, bir daha böyle bir şey yaşamamak, kendini koruyabilmek için, iyi bir kız olma çabasıdaysa? Lily gelecek hafta bu konuyu psikologla konuşmaya karar verdi. Birden Richard'ın yanında hiç sesini çıkartmadan oturuyor olduğunu fark etti ve içini büyük bir minnettarlık doldurdu.

“Sen ateşin karşısında dinlenirken, yemek servisini yapma, ne dersin? Acıktın mı?”

Genç kadın, “Açlıktan ölmek üzereyim,” diye karşılık verdi. “Bunları sen yapmadın, değil mi?” Richard'ın bu tür marifetleri olmasını istemiyordu, John gibi olmamalıydı.

Richard odadan çıkarken, “Hayır, ama nasıl ısıtılacağını biliyorum. Restoran ayrıca küçük bir kartta nasıl ısıtılacağını tarif etmiş,” dedi gülümseyerek. 171

Mum ışığında, Fransız mutfağının en iyi şekilde temsil edildiği tek restoran olan Monique tarafından hazırlanmış, portakallı ördek yediler. Sonra müzik setine bir Nat King Cole parçası koydu ve fazla hareket etmeden oldukları yerde ateşin önünde çıplak ayak dans ettiler.

“Bu gece muhteşem görüldüğünü söylemiş miydim? Seni daha önce hiç böyle görmemiştim,” dedi, Richard.

Lily, Richard'ın kendisini iyi hissetmesi için yalan söylediğini bilmesine rağmen utanmıştı. Makyajsız kendisini çıplak ve çirkin hissediyordu. Richard geniş ellerini arkasından kalçalarına doğru indirmeye başlayıp kendisine doğru bastırıldığında Lily geri çekildi. İşin nereye varacağını çok iyi biliyordu. Elinden tuttu ve onu koltuğa sürükledi.

“Bana kendinden bahset,” dedi. “Ama gerçek hikâyeyi istiyorum, bildiklerimi değil.”

“Nereden başlayalım. Burada, Santa Barbara'da şımarık bir zengin çocuğu olarak büyüdüm. Plajın tam karşısında bir evimiz vardı, ama çok nadir giderdik. Bir takım şeylere sahip olduğun zaman onları kanıksıyorsun. Babam bir cerrahtı, onun babası da. Ancak benim onların yolundan gidebilmek için, ne hevesim vardı ne de yeteneğim.”

“Baban hayal kırıklığına uğradı mı?” diye sordu Lily. Kendi geçmişini onunla mukayese ediyordu. Cerrah olma yeteneğinden yoksun olma dışında, bir travma yaşamamış olmak nasıl bir duygu, diye merak ediyordu.

“Şüphesiz. Ama fazla şikâyet etmedi. Yüzme takımındaydım ve iyi notlar getiriyordum. Hukuk fakültesine gitmeye karar verdiğim zaman da mutsuz olmadı. Hukuku saygın bir alan olarak görüyordu.” Ara verdi, gözleri hafiften yaşarmaya başlamıştı. “İki yıl önce öldü. Annem, Florida’ya taşındı. Pasadena’da bir erkek kardeşim var, o da cerrah. Hepsisi bu kadar.”

“Oğlun nasıl? İsmi Greg’di değil mi?”

“Hâlâ sörf yapıyor. Saçı o kadar uzun ki, görsen kız zannedersin, ama iyi anlaşıyoruz. Haftada birkaç kez görüşüyoruz. Belki de onu sonunda benimle yaşamaya ikna edebilirim. Kim bilir? İyi bir çocuk aslında.”

Birbirlerince yakın oturuyorlar, beraberce ateşi seyrediyorlardı. Richard ayağa kalktı ve Lily’nin ellerini avcunun içine aldı. “Seni yatak odasına götürmek ve sana sarılmak istiyorum. Seks yapmak değil istediğim, ama seni kollarımın arasında hissetmek istiyorum.”

Lily yatak odasında bornozu çıkarıp yere bıraktı. Richard da üzerindekiyi çıkarıp bir sandalyeye fırlattı. Çarşafın altına girdiler ve çıplak vücutlarını birbirine bastırarak sımsıkı sarıldılar, tek kelime konuşmuyorlardı. Lily, Richard’ın sıcak vücudu ve kuvvetli kollarının verdiği güvenle, ömür boyu orada kalmak istiyordu.

Bir süre sonra Richard, yumuşak, dolgun parmaklarının ucuyla onu yavaşça okşamaya başladı. Elleri kısa zamanda bacaklarının arasına doğru kaydı, ama son derece hafif, tüy gibi dokunuyordu. Lily genç adamın elini uzaklaştırdı. “Yapma, Richard,” dedi. Richard’ın solukları sıklaşmıştı, elleri Lily’nin göğsüne doğru uzandı. Lily yataktan atladı, yere bıraktığı bornozu önünde tutarak, çekmeceli konsolun yanında duvara yaslandı.

“Lily,” dedi, Richard ayağa kalkarak. “Ne oldu?”

Genç kadın soluk soluğaydı, konuşamıyordu. Vücudu buz kesmişti ve yapış yapıştı.

Richard ayağa kalktı, onun yanına geldi ve Lily’yi kollarının arasına aldı.

“Dokunma!” dedi Lily, her iki eliyle onu iterken. “Özür dilerim.”

Omuzları çökmüştü, yatağın kenarına oturdu, başının ellerinin arasına aldı. “Benim suçum,” dedi, Richard. “Seni sadece kollarımın arasında tutmak istedim, ama kendime hakim olamadım.”

Lily bornozu giyip kuşağını bağladı. Yatak odasından çıkarak oturma odasına geçti. Richard peşinden geldi. Lily ayaklarını altına toplayarak, kanepeye oturdu ve boş gözlerle ateşe bakmaya başladı. Richard yanına oturdu, ellerini omuzlarına koydu ve onu yavaşça kendisine doğru çevirdi.

“Hata ettim. Seni zorladım. Lütfen beni affet.”

Lily genç adamın gözlerinin içine baktı ve “Affedilecek bir şey yok,” dedi.

“Lily, bekleyebilirim. Beni duyuyor musun? Beklerim. Ne kadar sürerse sürsün. Bekleyeceğim. Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum.”

Lily, “Hiçbir zaman eskisi gibi olmayabilir,” dedi. Kelimeler dudaklarından döküldüğünde, gözyaşları yanaklarından akmaya başlamıştı.

Richard genç kadının başını tutup omzuna yasladı. “Olacak, Lily. Birbirimizi ömrümüzün yarısında bulduk. Seksin ötesinde muhtemelen bir şey bu. Daha çok erken. Bunu düşünmem gerekirdi.”

“Beni tanıımıyorsun bile.”

“Seninle evlenmek isteyecek kadar tanıyorum seni. Yıllardır seni izliyorum. Her zaman sana biraz âşıktım sanırım.”

Lily kollarından sıyrıldı, şömineye doğru yürüdü, arkası ona dönük, “Seks işlevini yitirmenin ne demek olduğunu biliyor musun?” dedi.

“Kesinlikle biliyorum. Ama sen hiçbir şey yitirmiş değilsin. Karım söylediğin tanımlamaya uygun olabilir, ama sen değilsin. Sen normal istekleri olan normal bir kadınsın. Sadece başından tecavüz gibi çirkin bir olay geçti ve henüz çok taze. Hepsi o kadar.”

Lily döndü ve ona baktı. İçindeki bir ses, *Belki tecavüzden başka şeyler de vardır*, diye haykırmak istiyordu. *Anlat ona, o John gibi zayıf bir insan değil.* Anlat ona. Ama sanki kelimeler içinde kilitlenmiş, anahtarı da kaybolmuştu.

“Bana ne söylemek istiyorsun? Tek bir şey söyle, beni seviyor musun?”

“Evet.”

“Önemli olan bu. Seninle evleneceğim ve seni hayatında hiç olmadığı kadar mutlu edeceğim.”

Ne olurdu, ona inanabilseydi, bunların gerçekten olabileceğini düşünüp kendini kandırabilseydi. Belki hiçbir zaman bilemeyecekti, belki geçmişte yaşadığı taciz gibi bu o da içinde saklı kalacaktı. Başladığı yere dönmeli ve doğru yolu bulmalıydı. Duyulması çok zor bir ses tonuyla, “Seni istiyorum,” dedi.

Döndü ve yatak odasına doğru yürüdü. Kimse bunu ondan alamayacaktı. Bornozun kuşağını çözdü ve yere bıraktı. Geçmiş yok, hatıralar yok, korkular yoktu. Sadece bu an vardı. Yarın veya ertesi gün gelip onu tutuklayabilirlerdi. Önce yaşamak istiyordu, son kez olsun onun aşkını tatmak istiyordu. Son yemeğini yiyecek olan bir idam mahkûmuydu o.

Çarşafların altında Richard’a sokuldu. Richard uzanıp ona dokunmadı, onu okşamadı ama tahrik olmuştu. Birbirlerine doğru döndüler ve Lily onu içine aldı. Sadece birbirine kilitlenmiş kalçaları ileri geri hareket ediyordu. Aceleleri yoktu, daha önceki hızlı birleşmeden farklı olarak sanki yavaş bir müzik eşliğinde dans ediyor gibiydiler. Lily, zevkin ayak uçlarından başlayarak kadınlık organına, daha sonra göğüslerine, oradan da beynine doğru yayılmaya başladığını hissetti. İnlüyordu, ama Richard durma-

dı, hızlanmadı da. Sonra ellerini kalçalarına sararak son bir defa yüklendi ve vücudu titremeye başladı. Hiç sesi çıkmıyordu.

Dudakları, Lily'nin dudaklarını ararken, "Seni seviyorum, Lily," diye fısıldadı.

Lily erkeğin doğru söylediğini biliyordu, çünkü kendisi de aynı şeyleri hissediyordu. "Ben de seni seviyorum, Richard," dedi, kelimelerle birlikte dökülen gözyaşlarıyla. Bu sadece bir hayal, bir seraptı.

"Seni hayatının sonuna kadar seveceğim, Lily. Buna engel olamazsın. Ne kadar uzun bir zaman beklememiz gerekiyorsa bekleriz, ya da ne yapmamız gerekiyorsa yaparız. Başka yolu yok."

Lily kelimeleri, kokuları, duyguları hazmetmeye çalışıyor, beyninin içinde büyütüyordu. Bir fotoğraf albümü gördü, sayfaları boştu, sonra kendisini dikkatli bir şekilde plastiğin altına bir şeyler yerleştiriyorken gördü, albümü doldurmaya çalışıyordu. Sonra en son sayfayı gördü. Son sayfada kanlar içinde, başsız bir ceset vardı, ama bu Hernandez değil kendisiydi. Richard sırtüstü dönünce, Lily yataktan doğruldu ve hızla banyoya koşup kapıyı kapadı. Dizlerinin üstüne çömelerek, tuvaletin içine kusmaya başladı.

Richard kapıyı yumrukluyordu, "Bırak içeri geleyim, sana yardım etmek istiyorum!" Sesi çok yakından geliyordu, sanki kapıya yaslanmıştı.

"Lütfen," dedi Lily. "Lütfen içeri girme." Şifonu çekti ağzını lavaboda yıkadı. Yerde duran elbiselerini buldu ve giyindi. Kapıyı açtığı anda Richard yatağın kenarında oturuyordu, hâlâ çıplaktı. Ayağa kalktı, Lily kapıya doğru ilerledi. Richard'ın her adımında, o da bir adım geri gidiyordu. "Beni sevme, Richard. Sevecek hiçbir şey yok. Hiçbir şey. Beni duyuyor musun?"

Richard "Lily lütfen," diye yalvardı.

Lily döndü ve ön kapıdan çıkarak arabasına doğru koşmaya başladı, arabayı hareket ettirirken, geriye eve doğru baktı. Honda'sını, dik ve kavisli yollarda sanki cehennem köpekleri peşin-

den kovalıyormuş gibi delicesine sürüyordu. Yanaklarından süzülen gözyaşları yolu bulanık görmesine yol açıyordu. *Mutlu olmaya hakkın yok*, diyordu kendi kendine. *Hayattan zevk almaya hakkın yok*.

Yarım saat sonra kendini Oxnard'da, Hernandez'in evinin kapısında buldu. Evin önüne baktığında, kırık pencereden giren rüzgârla perdelerin kımıldadığını gördü. Ön kapıdan içeri girerek, yatağa uzanıp uyuduğunu hayal etti. Uyanıp kırmızı süveterini aradığını, kafasından geçirip giydiğini, sonra dışarıya çıktığını, kurşunlar vücudunu delik deşik ederken kollarını yukarıya kaldırdığını, vücudundan fışkıran kanın kaldırıma saçıldığını gördü.

176

Bir gelinle damat gibi sonsuz bir dansla birbirlerine kenetlenmişlerdi. O sabah tetiği çektiğinde, yeminle mühürlenmişler, defteri imzalamışlardı. Adamın ruhu özgürdü, günahları kanla yıkanmıştı. Orada, mihrapta ömür boyu tek başına kalmaya mecbur bırakılan, Lily idi.

Elinin tersi ile ıslak yüzünü ve akmakta olan burnunu sildi. Arabasını sessizce kaldırımdan uzaklaştırdı. Başı geriye düştü ve göğsünden çıkan tüyler ürpertici bir ses arabanın içini doldurdu. Kahkahalarla gülüyordu. Silahlı bir düğün, diye düşündü. Bir kahkaha daha attı. Silahlı bir düğün olmuştu.

Karanlık yatak odasında telefon çaldığında, Lily önce saatin alarmı çalıyor sandı. Derin bir uykudan uyanmıştı, kalın perdeler sabah güneşinin odaya girmesine engel oluyordu. Shana arıyordu.

“Gelip beni alabilir misin, anne? Eve gelmeye hazırım,” dedi.

Lily yatakta doğrularak etrafına baktı, John odada değildi, yatakta yattığı taraf hiç bozulmamıştı. Beraber yatmadıklarını sanki unutmuştu, her şey bir rüyaydı. Muhtemelen kanepedeydi ve telefonun çaldığını duymamıştı. “Saat kaç? “ diye sordu.

“Yedi buçuk, ama ben gelmeye hazırım. Uyandırdığım için özür dilerim. Babam nerede? Bugün Di’yi besledi mi?”

“Bilmem...belki kahvaltı için dışarı çıkmıştır. Adresi söyle, tarif de et, giyinip hemen gelirim.” Telefonu kapattıktan sonra, tekrar endişelenmeye başladı. Pijama partileri, genelde ertesi gün saat on ya da on bire kadar devam ederdi. Kızlar geç yatar, sabah da geç kalkardı, anneler hepsine süt ve donut ikram ederdi. Eskiden, bu partilerden en son ayrılan Shana olurdu. Genelde misafir gittiği evin kızı onu bırakmaz, gün boyu kalmasını isterdi. Dolabın içini karıştırıp buruşuk bir kot pantolon çıkardı, onu biraz düzel-

mesi için silkelerken, kızının dolabının kendi dolabından daha düzgün olduğunu görmek kafasında bir an şimşekler çaktırdı. Üstüne giyecek bir şey bulamayınca, şansını Shana'nın dolabında denemeye karar verdi.

Üzerinde sadece sutyen ve pantolonla Shana'nın odasına girdi. John, Shana'nın küçük yatağında uyuyordu. Elbisesi, kravatı ve gömleği bir sandalyenin üzerindeydi. Shana'nın küçük köpeği yatağın dibine kıvrılmıştı. Demek, bundan sonra böyle olacak, diye düşündü. Kendisi günden güne dipsiz bir kuyuya batarken, John bile hayatını yaşıyordu. İçinden ona tekme atmak, sadece seyrelmiş saçlarını yolmak, canını yakacak bir şeyler yapmak istedi. Gömleğini aldı, burnuna götürdü ve kokladı, parfüm kokusundan nasıl bir kadınla beraber olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sonra, önemi olmadığına karar vererek yere bıraktı. Shana'nın yeni yıkanmış ve katlanmış pamuklu süveterlerinin arasından bir tane alırken, evlilikleri boyunca John'u uyurken gördüğü zamanların, uyanık gördüğü zamanlardan daha fazla olduğunu fark etti. Uyanık olduğu zamanlar da pek farklı sayılmazdı.

Eve yaklaştığında, Shana'nın basamaklarda oturduğunu gördü. Genç kız telaşla arabaya doğru yürüdü, annesinin yanına oturmadan önce, çantasını arka koltuğa fırlattı. Saçı dağınıktı ve yorgun gözüküyordu.

"Ne oldu?" diye sordu, Lily. "Neden eve bu kadar erken dönmek istedin?"

Shana, el çantasından fırçasını çıkardı, arabanın siperliğindeki aynaya bakarak saçını taramaya başladı. "Çocuk saçmalığı. Bütün geceyi kıkırdayarak, maymunlar gibi hoplayıp zıplayarak geçirdiler." Rujunu çıkardı, dikkatli bir şekilde dudaklarına sürmeye başladı. Yaptığını beğendikten sonra, siperliği kaldırıp annesine döndü.

"Okulu değiştirmek istiyorum. Bu okuldan ve her gün aynı çocukları görmekten sıkıldım. Onları birinci sınıftan beri tanıyorum."

“Shana, sen de biliyorsun ki, Camarillo’da sadece bir tane ortaokul var. Bir sene daha dayanırsan, lisede olacaksın, o zaman başka ortaokullardan gelecek yeni arkadaşların olabilir.”

Lily’nin içini birden, birilerinin tecavüz olayını duymuş olabileceği korkusu sardı. “Shana, sana kimse olanlar hakkında bir şey söyledi mi?”

“Hayır,” dedi kızı, somurarak.

Bir trafik ışığında durduklarında Lily ona doğru döndü. “Bana doğru söylüyorsun, değil mi?”

Genç kız, “Elbette, doğru söylüyorum. Kimseden bir şey duymadım, kimseye de bir şey söylemedim,” dedi. Öfkeli değildi, bu da Lily’yi şaşırtan şeylerden biriydi. “Düşünüyorum da, tekrar taşınacaksın herhalde,” Lily, ondan ayrılmayacağını söylemeye başlıyordu ki, Shana, lafı ağzına tıktı. “Sadece dinle, tamam mı? Ben de seninle gelmek istiyorum. Orası değil, ama Ventura’da başka bir yer kiralayabiliriz, o zaman ben de Ventura ortaokuluna gidebilirim. Dokuzuncu sınıftan başlıyorlar, seneye de liseye orada devam ederim. Harika olur.”

Lily, derin bir nefes aldı. Kulaklarına inanamıyordu. Tek ümidi buydu ve bu her şeye çözüm getirebilirdi. “Baban ne olacak? Onu bırakmak istemediğini sanıyordum.”

“O mu? Hiçbir şey olmaz, merak etme. Bir kız arkadaşı var, biliyorsun.” Birden elini ağzına götürdü. “Söylememeliydim. Söylemeyeceğime dair, ona söz vermiştim.”

Eve vardılar. Lily, garaj kapısını açtı ve John’un beyaz cipinin gitmiş olduğunu gördü. “Biliyordum zaten. Dün akşam bir randevusu vardı.” Sonra, Richard’la dün akşam yaşadıkları aklına geldi. Dün gecedan sonra ofiste yüzüne nasıl bakacaktı. John’un davranışlarını eleştirmeye hiç hakkı yoktu. “Biriyle çıkması çok doğal. Ayrıldık ve boşanmayı planlıyoruz.”

Shana, çantasını garajda bir köşeye fırlattı, sanki bir daha hiç kullanmayacakmış, pijama partilerine veda ediyormuş gibi bir hali vardı. Annesinin peşinden mutfığa girdi. Bir muz aldı, soymaya

başladı, diğer eliyle mutfak tezgâhının üstündeki kırıntıları topluyordu. Sonra odasına gitti, biraz sonra kucağında küçük köpeği Di ile geri döndü, sohbete devam ederken onu kucağında tutuyordu.

“Uzun zamandan beri bir kız arkadaşı var, anne. Biliyorum, çünkü senin geç saatlere kadar çalıştığın günlerde, birkaç kez telefon görüşmelerine kulak misafiri oldum, bir keresinde telefon çaldığında ben açtım. Ertesi gün babam geldi ve her şeyi anlattı.” Muzunu yemeye başladı, safir rengi gözleri parlıyordu, “Babamı bir kadınla bir türlü düşünemiyorum, sen gittikten sonra ben burada kalırsam, bu kadını burada daha sık görmek zorunda kalacağım ve bu beni rahatsız ediyor.” Köpeği yere bıraktı ve telaşla uzaklaşmasını seyretti.

Lily fincanını doldururken tezgâha damlayan kahveyi bir kâğıt havluyla silmeye çalışıyordu. Shana muz kabuğunu çöp kutusuna attıktan sonra, bir sünger aldı ve tezgâhı temizlemeye başladı.

“Peki, ben biriyle çıkmak istersem ne olacak? Yani...bir erkekle demek istiyorum. Ondan da rahatsızlık duyacak mısın?” Aslında dün akşamdan sonra böyle bir şeyi pek düşünemiyordu. Yine de, John’un uzun zamandır bir kadınla ilişkisi olduğunu işitiği zaman, sabahleyin ona sert bir tekme atmadığına hayıflanmaktan da kendini alamıyordu. Lily’yi yapmakla suçladığı her şeyi aslında sinsi sinsi kendisi yapıyordu. Bir dahaki çıkışında takip edip ona anlayacağı şekilde dersini vermeye kesin karar verdi.

Shana elindeki süngerini lavaboya fırlattı, ellerini havaya kaldırarak, “Babam biriyle çıkıyor...sen biriyle çıkacaksın, lanet olsun! Herhalde ben de çıkacak birini bulurum. Böylece, sürekli birileriyle çıkan boktan bir aile oluruz,” dedi.

Shana daha önce hiç ağzını bozmamıştı. Lily kızının gergin olduğunu düşünerek, “Hepimiz insanız. Herkes hayatında birine ihtiyaç duyar, bu sadece arkadaşlık bile olsa,” dedi.

Shana, “Kızmış değilim anne,” dedi gülümseyerek. Annesine doğru yürüdü ve arkadan beline sarıldı. “Sen çok hoş bir kadınsın, anne ve babamdan daha gençsin.” Lily, ona döndü ve kaşlarını kaldırarak hayretle bakakaldı, Shana’nın gözleri parlıyordu. “Herkes seninle çıkmak ister, senden sonra babamın eve kendi yaşında bir kadın getireceğini ve gelenin bana annelik taslamaya kalkışacağını biliyorum. Bunun yanında, babam bana bebek muamelesi yapıyor, yanımdan hiç ayrılmıyor, her fırsatta kucaklıyor, hâlâ onun bebeğiymişim, küçük bir çocukmuşum gibi davranıyor.” Yüzünü ekşitti. “Ben buna dayanamıyorum, artık küçük bir kız değilim.”

Doğruca Lily’nin gözlerinin içine bakıyordu. Bu bakışlarda kelimelerin söylediğinden fazlası vardı. Lily, neler hissettiğini çok iyi anlıyordu, babası da olsa bir başka erkeğin yanında kendini rahat hissetmesi için uzun bir zamana ihtiyacı olacaktı. Aslında, John’un kızını çok sevdiğini, davranışlarının da sadece bu sevgiden kaynaklandığını, hiçbir art niyet aramamak gerektiğini biliyordu, ama Shana artık buna tahammül edemiyordu. “Doğru, sen artık bebek değilsin, Shana. Çok güzel bir genç kızsın.” Lily gözlerinden yaşların süzülüğünü fark etti. Gözlerinin altını parmaklarıyla silerek yaşların düşmesine engel olmaya çalıştı. “Gerçekten, benimle yaşamaya karar verdiğin için, çok mutluyum. Seni mutlu etmek için elimden geleni yapacağım.”

“Ventura çok güzel bir yer anne, plajları ve her şeyiyle. Bugün oraya gidelim ve bundan sonra yaşayacağımız yere bir bakalım, tamam mı?”

O an Richard’ı, onun evine giderken gördüğü, şehir gürültüsünden uzak dağ eteklerindeki yüksek ağaçları ve insanı ferahlatan esintiyi düşündü, Lily. Nereye bakması gerektiğini çok iyi biliyordu.

“Baban evi satmak zorunda kalacak. Benim maaşım olmadan altından kalkabileceğini sanmam.”

“İyi ya, hem zaten büyük bir yere de ihtiyacı yok. Hem ne yapacak ki? Kız arkadaşını buraya getirecek. Kesinlikle burada yaşamak istemiyorum.”

Lily kollarını açıp, Shana’yı bağrına bastı. “Seni çok seviyorum,” dedi, ona sımsıkı sarılarak. “Benimle yaşamak istediğini söylemen yeter, ben de bunu bekliyordum. Bunu senden duyabilmeyi ne kadar arzuladığımı mümkün değil, bilemezsin.”

Shana geriye çekildi, annesinin yüzüne düşen saçlarını kaldırdı, “Senin sandığından fazlasını biliyorum, anne. Her şey çok güzel olacak. Bekle ve gör.”

Pazar günü Ventura İlçe Hapishanesi'nin ziyaretçi günüydü, Manny Hernandez de diğerleri gibi, kuyrukta ziyaret defterini imzalamak için sırasının gelmesini bekliyordu. Metal bir dedektörle tarandıktan sonra, gardiyanlardan biri tarafından elle üstü arandı. Perşembe günü kardeşini gömmüşlerdi. Pek şatafatlı bir tören olmamıştı, buna rağmen babası cenaze masraflarını karşılayabilmek için çalıştığı firmadan para çekmek zorunda kalmıştı. Anneleri, onları yıllar önce terk etmişti.

Ziyaretçi salonuna girdikten sonra, Manny görüşme bölmelelerinden birine geçti. Karşısında oturmakta olan mahkûmla bir süre sessizce birbirlerine baktıktan sonra, görüşmek için telefonu kaldırdı. Mahkûm, hızlı hızlı İspanyolca bir şeyler söylemeye başladı.

“Hey kardeşim! Ne halt söylediğini anlamıyorum,” dedi Manny. Adam, onun İspanyolca anlamadığını biliyordu, ama hep unutuyordu. Babası bile sadece birkaç kelime biliyordu, o da Amerika'da yetişmişti.

“Buraya gelmemen lazımdı. Kimin kimi ziyarete geldiğini anlamak için her seferinde defteri inceliyorlar.”

“Kardeşimi öldürdüler, polisler peşimde. Bir şekilde Carmen’i tanıdığımızı öğrenmişler. Bu hiç iyi değil, anlıyor musun, hiç iyi değil. Duyuyor musun?”

“Duydum,” dedi, adam yüzünde tehditkâr, öfkeli bir ifadeyle. “Polisle fazla dalaşıyormuşsun, sağlığına zararlı olacağını söylüyorlar, anladın mı?”

Manny, gitmek üzere ayağa kalktı. “Hiç kimse beni tehdit edemez, asıl sen anla.” Camın arkasındaki adam da kalktı ve ellerini cama yasladı, başıyla Manny’ye yerine oturmasını işaret etti. Manny yavaşça, ayağını sürüyerek döndü ve tekrar telefonu kaldırdı.

184

“Ne söylediğimi anlamadın galiba, içerde olan sizlersiniz, anladınız mı, ben değil. Sıska bir beyaz, Bobby’yi delik deşik etti ve ben onu istiyorum. İçerde soruştur bakalım. Adamı bulursam, leşini sereceğim, beni anladın mı,” dedi ve elindeki telefonu mahkûmlara kâğıt ya da gazete ulaştırmak için kullanılan metal yarığa doğru fırlattı. Çıkan gürültü, gardiyanın dikkatini çekecek kadar yüksekti. Birkaç saniye içinde Manny’nin yanında bitmişti bile.

“Elimden düştü,” dedi Manny, sanki teslim oluyormuş gibi ellerini yukarı kaldırıp bir şey saklamadığını göstermeye çalışarak. “Kendisi düştü.” Ve çıkıp gitti.

Manny, arabasını evinin önüne çektiği zaman, kaldırıma park ettiği sivil otomobil içinden, Cunningham’ın eliyle işaret ederek kendisini çağırdığını gördü. “Allah’ın belası dedektif,” diye bağırdı, parmaklarıyla direksiyonu öfkeyle sıkarak. “Beni korkutuyor, nereye gitsem, ne yapsam peşimde bu Allah’ın cezası.”

Arabanın kapısını sinirle çarparak, polis arabasına doğru yürüdü ve başını ön camdan içeri soktu. “Şimdi ne istiyorsun? Bugün pazar. Kardeşimin ayininden geliyorum. Neden her gün bu raya gelip beni rahatsız ediyorsun?”

Cunningham bu sözlere dudak büküp bıyıklarıyla oynayarak cevap verdi. “Beni kime şikâyet edeceksin, Manny yavrum? Seni rahatsız edişim kimin umurunda sanıyorsun? Şefin, ya da valinin mi?”

“Şimdi ne istiyorsun,? Aletimi koklayıp, bugün işeyip işemediğime mi bakacaksın?”

“Bana Carmen Lopez hakkında yalan söyledin ve bana yalan söyleyenlere neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsin,” dedi Cunningham. Köpek balığı derisi ceketinin iç cebinden 38’lik bir Smith & Wesson tabanca çıkardı, şarjörünü açıp, kapadıktan sonra üstüne silip temizlemeye başladı. “Senin gibi pisliklerin bana yalan söylemesine dayanamıyorum. Carmen’i o gecedен önce tanımadığını ve onu yolda otostop yaparken aldığınızı söylemiştin. Ancak bu doğru değildi, değil mi?”

Manny, tekrar gözlerini kırıştırmaya başladı. Kaşlarında ve üst dudağında ter damlacıkları belirmişti. Polis arabasının üzerine vurdu. “Ne olmuş? Buradan taşınmadan önce birkaç kez beraber olduk, bir sürü insan onunla beraber oldu. Bu bir cinayet değil herhalde.”

Dedektif, “Duyduklarıma göre, Bobby ona çok düşkünmüş, gerçekten çok düşkünmüş. Belki de kolejli çocukla kırıştırmaya başlaması, Bobby’yi çok öfkelenlendirmiş olabilir,” dedi elindeki silahı tekrar kılıfına sokarken.

“Allah seni kahretsin!” dedi Manny. “Bobby öldü, Carmen de öldü. Kızı öldürenleri yakaladılar. Neden gidip kardeşimi öldüren adamı aramıyorsun? Allah belanı versin.” Sonra döndü ve eve girdi. Cunningham’ın bile haddini aşmayacağını, peşinden gelmeyeceğini biliyordu. İşler zorlaşıyordu, hem de çok zorlaşıyordu ve Manny korkmaya başlamıştı.

YİRMİ

In'n'Out Burger'in önündeki araba kuyruğunda on iki araba vardı, ama Cunningham için önemli değildi. Normalde akşam yemeklerini evde yerdı. Bir tek pazar günleri evde rejim yemeği pişirildiğinden, eve gitmek yerine dışarıda yemeyi adet haline getirmişti. Karısı Sharon ve üç çocuğunun kilo alma konusunda saptantıları vardı, bu yüzden diyet menüsü, ızgara tavuk göğsü, yağsız bir salata ve fırında patatesten ibaretti. O kuru tavuk parçalarının düşüncesi bile midesini alt üst etmeye yetiyordu. Sipariş etmeyi planladığı duble peynirli hamburger ve taze kızarmış patatesler aklına geldiğinde ağzı sulanıyor, midesi kazınıyordu.

Sırada beklerken, topladığı bilgiyi şöyle bir kafasından geçirdi. Bobby Hernandez davasında fazla bir ilerleme kaydedememişti. Bloktaki Meksikalı kadınlardan biri, merkezi arayıp, İspanyolca konuşan bir görevliye, kırmızı spor arabanın plaka numarasını aldığını söylediğinde, içine bir kuşku düşmüştü. Ama kadın kendinden çok emindi. Araba, cinayet mahallinin birkaç ev aşağısındaki evinin kapısında dururken birkaç kez kontrol ettiğini söylemişti. İşe gitmek için erken kalktığını ve mutfak penceresinden caddeye baktığını anlatmıştı. Arabayı, motoru çalışır bir

halde orada görünce, bir sorun olduğunu sezinlemiş ve belki لازم olur diye plaka numarasını almıştı. Ama bu hiçbir işe yaramamıştı. Hiçbir sonuç alınamamıştı. Robot resmi faksлады FBI ve Ulusal Suç Bilgi Merkezi'nde bile, resme benzeyen biri bulunamamıştı.

Silahın cinsi hakkında bilgi edinmiş, hatta iki tane boş mermi kovani elde etmişti, ama silahın kendisi veya parmak izi yoktu. Profesyonel bir saldırı üzerinde durmuştu; ama elinde bunu kanıtlayacak hiçbir şey yoktu. Bir profesyonel, ilk atışın öldürücü olduğunu bilir ve tanınmamak için, oradan hemen uzaklaşırdı. Sonra Hernandez kardeşler Oxnard'ta fazla önem verilen adamlar değildi. Üstelik burada birini öldürmek istiyorsan, cebinde beş yüz dolar olması yeterliydi; istediğin kiralık katili bulabilirdin. Profesyonel olmaları gerekmezdi, ama işi bitirirlerdi.

Kafasından geçen şey, Carmen Lopez ile öldürülen çocuk, Peter McDonald'tı. Eğer cinayeti, Hernandez kardeşler işlemiş ve aile de bunu öğrenmişse, çocuklarının intikamını almak için, ya birini kiralamışlardı, ya da aile fertlerinden biri bu işi üstlenmişti. Arabanın markası ve katilin kesinlikle Anglo Sakson kökenli biri olduğunu gösteren tarif bu şüpheliyi doğruluyordu.

Nihayet sıra ona gelmişti, duble hamburgerle patateslerin olduğu torbayı aldı. Arabasını park etti, biraz önce Stop 'n' Go'dan aldığı diyet kolasını açtı. Mümkün olduğu kadar tutumlu davranmaya çalışıyordu. Dışlerini sıcak hamburgerine geçirdiğinde, ertesi gün dedektiflere McDonald ailesiyle konuşmalarını söylemeyi düşünüyordu.

Resmi olarak bu onun davası değildi, yirmi dakika uzaklıktaki Ventura'da olmuştu, ama bir şeyler bulabilirse, hiç de fena olmazdı. Üstelik kimseye fazla rahatsızlık verecek bir şey yoktu. Manny Hernandez, sağlam ayakkabı değildi, aynı zamanda korkuyordu, gerçekten çok korkuyordu. Cunningham'ın burnu bu kokuyu çok iyi alırdı, Manny'nin kokusu ise iki blok öteden duyuluyordu.

Hernandez'in evvelki gün serbest bırakıldığı davadaki şişman fahişe Patricia Barnes'ın ortadan kaybolmasına gelince, şu ana kadar bir gelişme kaydedilmemişti. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Ortada bulunan veya tanımlanmamış hiçbir ceset yoktu, her yere haber salmıştı. Minibüste ona ait saç telleri bulunmuş ve kız kardeşinden alınan bir saç fırçasıyla bu teyit edilmişti, ama kadının minibüse bindiği zaten biliniyordu. Minibüste bir cinayet işlenmiş olabileceğini işaret eden herhangi bir kan izine ya da delile rastlanmamıştı. Belki Barnes birkaç gün veya birkaç ay sonra gelip, çocuklarını isteyebilirdi. Bir süre ortadan kaybolmayı tercih etmiş olmalıydı. Belki de bir yere gömülmüştü ve cesedi hiçbir zaman bilemezsin, diye düşündü. İşinin püf noktalarından biri de buydu; şüphe etmek. O da bu işi çok iyi beceriyordu.

Karakolda, arşiv bölümüne gitti, Melissa'yı tezgâhın arkasında görünce sevindi. Öteki sürtük bugün yok herhalde diye düşündü. "Off patladım, Melissa," dedi. "Kıtlıktan çıkmış gibi yedim." Ceketinin önünü açıp şiş karnını işaret ederek, "Sana da yiyecek bir şeyler almamı ister misin?" diye sordu.

Melissa, sigarasını kül tablasına koydu ve "Hayır, teşekkür ederim," diye homurdandı onu görmezden gelerek. Elindeki işle meşgul olmaya devam etti. Sigarasını alırken, sağ parmağındaki lekeler, Cunningham'ın dikkatini çekti. Bölümün en çalışkan elemanıydı. Tek problemi sadece 38-40 kilo olmasıydı. Ya bünyesi öyleydi ya da iştahsızdı. Kimse sebebini anlayamamıştı, ama herkes çok merak ediyordu.

Melissa'nın babası, yıllarca uyuşturucu kullanması nedeniyle geçirdiği kötü bir hastalık sonucu tekerlekli sandalyeye mahkûm olmuş, sağlığı gün geçtikçe kötüye giden, eski bir cehennem zebanisiydi. Son derece zor bir yaşam geçirmiş olmasına rağmen, genç kadın klasını korumak için elinden gelen çabayı sarfediyordu. Pahalı olmayan, fakat tarzı olan elbiseler giyiyor, saçlarını çok düzgün bir şekilde ensesinde topuz yapıyordu. Son günlerde

öylesine bir deri bir kemik kalmıştı ki, bir yastık üzerinde oturmak zorunda kalıyordu, poposunda bir lokma et bile kalmamıştı.

“Melissa, hayatım,” dedi, “Senden küçük bir ricam var ve bunu yapabilecek tek kişi de sensin.”

Melissa gülümsemedi, ama oturduğu yerden kalktı ve tezgaha yaklaştı, sigarasını kül tablasında yanar bırakmıştı. Tatlı dilin ona yaptıramayacağı hiçbir şey yoktu. Kargacık burgacık notlardan, tembel devriyelerin raporlarını yazmaktan parmağında lekeler oluşmuştu.

Cunningham, “Şu elimdeki cinayet davasında, hiçbir ipucu yok çaresiz kaldım,” dedi. “Elimdeki tek şey şu plaka numarası, onda da bir yanlışlık olmalı.”

189

Melissa, başını kaldırdı. Duygulu, iri gözleriyle ona baktı ve dosyadaki plaka numarasını bir kâğıda yazmasını bekledi. “Pekâlâ, yanılmıyorsam benden her türlü olasılığı araştırmamı istiyorsun. Tam olarak neyi arıyoruz?”

“Küçük kırmızı, spor bir araba. Bu civardaki -diyelim elli mil çapında bir bölgede- bütün kayıtlı arabaları gözden geçirmeni istiyorum. Son zamanlarda çalınmış olanlar hakkında da bilgi istiyorum.”

“Noel’de görüşürüz, Bruce. Sanırım o zamana kadar ancak hallederim.”

Melissa kâğıdı alıp masasına döndü, notu tutuklama defterinin altına sıkıştırdı. Canı sıkılmış görünmesine rağmen, Cunningham, onun bu tür projelerden hoşlandığını biliyordu. Yazık, diye düşünüyordu, heybetli bedeniyle dedektiflere ait büroya girerken, belki de bölümdeki en iyi polislerden biri olabilirdi, ama teşkilatta bugüne kadar bu kadar zayıf birine hiç rastlamamıştı. En azından şimdiye kadar. Ve tam o anda yanından üniformalı ufak tefek bir adam geçti. Cunningham başını iki yana salladı. Teşkilatta bir türlü onlara, kendi tabiriyle “cücelere” alışamamıştı. Bu işe girdiği zaman bütün polisler dev gibi adamlardan seçilirdi. Kasabanın en iri, en cesur adamlarından. Şimdi ise cüceleri işe alıyorlardı.

Bunlar da fiziksel eksikliklerini kaba kuvvete başvurarak kapatmaya çalışıyorlardı. LA'de olanlar bunun tipik bir örneğiydi, birkaç polis ve ahlaki değerlerini yitirmiş bir toplum yüzünden, bütün şehir alevler içindeydi, binlerce insan işsiz ve evsiz kalmıştı. Lanet olsun! Omaha'da hiçbir zaman böyle şeyler olmazdı. Tamam, suç vardı, ama burada ahlaki değerler çökmüş, çılgınlık alıp başını gitmiş ve bıçak kemiğe dayanmıştı. İnsanlar çaresizdi. Kahramanları, koruyucuları, ya da onlar için savaşacak kimseleri yoktu. Polisler iyi insanları kötülerden ayıramadıkları zaman, sonuç çok üzücü olabiliyordu.

190

Sandalyesine oturdu, ayaklarını masasının üzerine koydu. İşler artık eskisi gibi değil, diye düşündü. Sıkıntı, dünyanın değişiyor olmasından kaynaklanıyordu. Belki artık kalemi, kâğıdı alıp, geç kalmadan yola çıkmak gerekiyor, diye söylendi kendi kendine, yoksa o da diğer farelerle birlikte lağırma sürüklenecekti.

YIRMİ BİR

191

Lily, öğleden sonrayı Ventura'da ev bakarak geçirdikten sonra, Shana'nın ısrarlarına dayanamayarak onu yemeğe ve sinemaya götürdü. Karanlık sinema salonunda gözleri sahnede öylece oturdu ama filmi takip edemiyordu. Eve döndüklerinde, Shana odasına girip kapıyı kapattıktan sonra, John'a onunla konuşmak istediğini ve arka bahçeye gelmesini söyledi.

Mutfak kapısının gıcirtısını duydu ve John dışarı çıktı. Lily, karanlıkta oturmuş onu bekliyordu. Gökyüzündeki dolunayın ışığında onu rahatlıkla görebiliyordu; bahçe sandalyesine oturana kadar gözleriyle takip etti.

John, "Pekâlâ, ne konuşmak istiyorsun? dedi esneyip gerinerek.

Lily oturduğu sandalyeden fırladı, adamın yanına giderek bütün gücüyle suratına bir tokat indirdi, tokatın sesi gecenin sessizliğinde yankılandı. "Bana haksız yere vurmak ve bu evden kovmakla bunu hak ettin, aslında beni aldatan sendin. Eğer Shana'yı düşünmesem, bir mahkeme emri aldırır ve seni bu evden atardım, beni duyuyor musun?"

John, "Seni duyuyorum," dedi ve ayağa kalkarak eve doğru yürümeye başladı.

Lily, adamın gömleğinin arkasından yakalayıp çekti. “Öyle çekip gidemezsin, anlıyor musun!” diye bağırdı. “Beni taşınmaya zorlamasaydın, Shana tecavüze uğramayacak ben de bu kâbusu yaşamak zorunda kalmayacaktım. Bunun sorumlusu sensin! Ben değil.”

John, gömleğini kurtardıktan sonra ona döndü. Ay ışığı gözlerinin beyazında yansıyor. “Ya sen? Gözlerime bak ve doğruyu söyle, geçen gece beni ilk aldatışın mıydı? Beni ne sanıyorsun, salak mı? Sen bir sürtüksün. Her zaman da öyleydin. Başarılı bir avukat olabilirsin, ama bir sürtüksün.”

192

Komşu evin arka kapısının açıldığını duyunca, her ikisi de o tarafa doğru döndü. John, Lily’ye yaklaştı ve alçak bir ses tonuyla, “Şimdi herkes bu evde neler olup bittiğini anlayacak,” diye tısladı.

Lily adamın nefesini yüzünde hissediyordu, “Söyle bana John, hayatım boyunca sadece birkaç adamla beraber olduysam ve onlardan biri bana tecavüz ettiyse ben nasıl sürtük oluyorum?”

“Ne düşündüğümü bilmek ister misin? Bana kalırsa büyükbaba olayını, bakire olmayışına bir mazeret olarak sen uydurdun, hep böyle olduğunu düşünmüşümdür, biliyor musun?”

Lily, birden donup kaldı. Bahçe sandalyesine oturdu, ellerini saçları arasına götürüp başını öne eğdi. Bu adamla evlenmiş olamazdı. Aynı yatakta uyumuş, bir yaşamı paylaşmış, ona bir çocuk vermiş olamazdı. Eve girdiğini ve arkasından kapıyı kapadığını duydu. Tren sonunda devrilmiş, vagonlar etrafa dağılmıştı, ortada kalanlar sadece yolcuların eşyalarıydı.

Gecenin serinliğini kemiklerinde hissedene kadar orada öylesine oturdu, gökyüzündeki aya, yıldızlara baktı kendini o karanlık, huzur denizinde akıntıya kapılmış olarak gördü. Sonra kapıya doğru yürüdü, kapının kolunu çevirdi, birkaç denemeden sonra içerden kilitlenmiş olduğunu anladı. Kapıyı yumruklamaya ve tekmelemeye başladı.

“Yapabileceğim bir şey var mı?” dedi, tanıdık bir ses karanlıkta.

Lily, sesin geldiği yere baktığında, çitin üzerinden komşusunun kendisini seyrettiğini gördü, “Yok bir şey, Ruth,” diye seslendi kadına, “Kapı sıkışmış. Ön kapıdan girerim. İlgine teşekkür ederim.”

Kadının gözden kaybolmasını bekledikten sonra, ıslak çimenlere basarak ön kapıya gitti, onun da kilitli olduğunu gördü. Sonunda kırık bir cam buldu, panjuru araladı ve içeri girdi. Hiç ışık yoktu, yatak odasının kapısı da içeriden sürgülenmişti. Kavgaya devam edecek gücü kalmamıştı. Kendini küçük, zayıf ve görünmez gibi hissediyordu. Dolaptan bir yastık ve battaniye aldı, kanepeye kıvrıldı. “Bin, iki bin, üç bin,” diye saymaya başladı.

193

Saldırkanı tespit edebilme amacıyla, suçlu fotoğraflarına bakmak üzere Ventura Polis Merkezi’nde randevuları olduğundan, Lily günü erken bitirmek zorundaydı. Son telefonunu etmek için telefonun düafon düğmesine bastı. İşe gelmesi öğleyi bulmuştu. Sabah uyandığında evde kimse yoktu ve şimdi dağ gibi bir dosya yığınıyla boğuşuyordu. Çıkmadan önce halletmesi gereken son bir işi kalmıştı. Telefondaki derinden gelen sesin Bruce Cunningham’a ait olduğunu anlamak hiç zor değildi.

Cunningham “Size bilgi vermek istemiştım,” dedi. Heyecanlı ve telaşlı gibiydi. “Moor Parkı’na gidiyorum. Patricia Barnes’in tarifine uyan bir kadın cesedi bulmuşlar. Yeni bir toplu konut alanının temel kazma çalışmaları sırasında, ilk seviye tamamlandıktan sonra bir ayak ortaya çıkmış.”

Lily oturduğu sandalyede geriye kaydı, az kalsın düşüyordu. Ayakkabılarının topuklarıyla kendini yukarı doğru itti ve telefonun ahizesini yakaladı. “Bizim müfettişlerden birini de oraya gönderiyorum,” dedi. “Bizden birinin de ceset çıkartılırken orada olmasını istiyorum.” Sonra hemen ilave etti. “Ondan önce oraya varırsan, olay mahallini hemen koruma altına aldır.” Onu polis merkezinden arayıp bilgi vermesini de söyleyecekti, ama orada

bulunuşunun sebeplerini açıklamayı istemediğinden vazgeçti. “Sana evimin telefon numarasını vereyim. Saat altı buçuk yedi gibi evde olurum.”

Telefon numarasını söyleyip telefonu kapattı. İlk işi bir cep telefonu almak olacaktı. Kalbi yerinden çıkacak gibi çarpıyor, düşünceler kafasında adeta yarışıyordu. Tek istediği şey arabasına atlayıp oraya gitmek, Hernandez’in kurbanı olan kadının gözlerine bakmak, soğuk, cansız ellerini avuçlarının içine almaktı. Her ikisi de o aşağılık saldırganın kurbanı olmuş kız kardeşlerdi. Belki o zaman, kendini bu kâbustan arındırabilir, temize çıkmış kabul edebilirdi. Ama, Shana bekliyordu. Ayrıca Hernandez’in Patricia Barnes’ı öldürmüş olması hâlâ bir varsayımdan öte bir şey değildi. Moor Parkı’ndaki ceset ona ait olmayabilirdi.

Bir müfettiş gönderilmesi için gerekli talimatları verdi ve Clinton’u aradı.

Clinton uflaya puflaya telefona cevap verdi. Lily, “Cunningham seni aradı mı?” diye sordu.

“Hayır, içeri şimdi girdim, ne oldu?”

“Moor Parkı’nda bir ceset bulmuşlar. Cunningham, Patricia Barnes’a ait olabileceğini düşünüyor. Şimdi oraya gidiyor, ben de bizimkilerden birini yola çıkardım.”

Clinton, “Lanet olsun...” dedi, “Başından beri sen haklıydın, Lily.”

“Dur bakalım, Clinton. Ceset ona ait olmayabilir. Hepimiz biliyoruz ki, Moor Parkı bu eyalette işlenen bütün cinayet kurbanlarının atıldığı ya da gömüldüğü bir yer olmakla ünlü,” dedi ve durakladı. Düşüncelerini okumaya çalışıyor, ne kadar üzüntü duyduğunu anlamaya çalışıyordu. “Eğer bu oysa, sen adamı serbest bıraktığında, zaten ölmüştü. Dolayısıyla yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Hernandez de hayatta değil artık.”

“Ama onu yakalamıştık, serbest bıraktık ve onun hafif suçla yargılanmasını ben istedim.”

Lily, “Hepsi geçti artık,” dedi saatine bakarak, “Bir kadın iç-

güdüsyüdü benimkisi herhalde. Beni dinle, duruşmadan çıktıktan sonra, Richard’a olanları anlat, ben çıkmak zorundayım.”

Clinton, “Eğer birisi onu temizlemeseydi, Allah bilir daha kimlerin canını yakacaktı?” dedi yüksek sesle düşünerek, yine de kendisini olanlardan sorumlu tutuyordu.

Lily, bütün gelişmelerden onu haberdar edeceğini söyleyip biraz olsun rahatlatmaya çalıştıktan sonra telefonu kapadı ve Shana’yı almak için telaşla ofisinden ayrıldı. Bir bilseydi, diye düşünüyordu yolda giderken, bir bilseydi...

YİRMİ İKİ

“Shana,” diye seslendi Lily, evden içeri girer girmez. “Haydi, geç kalıyoruz.”

John büyük bir kabın içindeki kıymayı, çiğ yumurta, ketçap ve soğanla yoğurmakla meşguldü. Fırında tavuktan sonra en sevdiği yemeği hazırlıyordu; köfte. Kapıdan içeri girdiğinde, kıymalı ellerini bir kâğıt havluya sildi. Lily’nin gözünün önünde bir an, kan içindeki kesik kollar canlandı. Shana mutfağa girdiğinde, üzerinde önden düğmeli beyaz bir bluz, siyah bir etek vardı ve geçen gün son okul dansı için almış oldukları alçak topuklu ayakkabıları giymişti. Saçını, Lily’nin sık sık yaptığı gibi, bir tokayla ense-sinde toplamıştı. On üç yaşında değil de on beş yaşındaymış gibi görünüyordu. Gözlerinde çok ciddi bir ifade vardı.

“Git ve arabaya gir tatlım,” dedi Lily. “Çok hoş görünüyorsun. Benim banyoya gitmem lazım.”

“Göz kamaştırıyorsun,” dedi John, sonra Shana’nın beline sarılarak onu kucakladı.

Tam öpmek üzereydi ki, Shana yüzünü geri çekti ve ters ters baktı. “İstemiyorum. Bunu yapmamamı daha önce de söyledim, artık çocuk değilim.”

John bir adım geri attı, ağzı açık kalmıştı. Yüzünde kulakları-

na inanamayan bir ifade vardı, kalbi kırılmıştı. Shana'nın davranışı hakkında soran gözlerle Lily'ye baktı. Lily, koşar adımlarla banyoya girip, kapıyı arkasından kapadı, ilaç dolabından küçük bir şişe çıkardı. Beyaz porselen tuvaletin önünde kusmak için diz çöktü, midesi bulanıyordu, ama kusamadı. Kızı daha önce kendisinin çektiği acıları yaşıyordu, kime güveneceğini ne hissettiğini bilmiyor, kendini yaşıtı olan gençlerden soyutluyordu. Şişedeki küçük kırmızı haplardan bir tane çıkardı, eğildi ve musluk suyunun yardımıyla bir tane yuttu. Şişede sadece bir tane hap kalmıştı. Yeni bir şişe alması gerektiğini düşündü.

Ventura Polis Merkezi, görev sırasında öldürülmüş bir polis memurunun adını alan, Dowell Drive Caddesi'ndeki yeni bir binada yer alıyordu. Lily, merkezin eski bir binaya bitişik birkaç barakada görev yaptığı günleri anımsadı. Şimdi her yer halıyla kaplanmıştı. Bütün masalar bilgisayar terminalleriyle donatılmıştı. Dedektif onları lobide karşıladı, Lily, kadını yıllardır tanıyordu.

Dedektif Margie Thomas'ın emeklilik zamanı gelmiş, hatta geçmişti bile. Yirmi yılın izlerini iyi bir şekilde kamufle etmiş, fiziksel açıdan idare edebildiği sürece göreve devam etmeye karar vermişti. Genelde zor olan, emekli olduktan sonra insanın o yaşama adapte olabilmesiydi. Ventura'daki ilk kadın polis memuru, hatta erkek meslektaşlarının saygısını kazanabilmeyi becermiş ilk kadın dedektifti. Lacivert gömleğinin altından kalçaları biraz genişçe görünüyordu. Saçlarını kendi renginden bir ton koyu boyuyordu. Kalın boyanmış kaşları, lavanta çiçeğinin bir ton koyusu gözleriyle, Elizabeth Taylor'un alkolik günlerini andırıyordu.

Margie, Shana'nın elini avcunun içine aldı, lobide koltuğa oturular, onu şöyle bir süzerek, "Nasılsın, tatlım?" diye sordu. "Ne kadar güzel bir kızsın. Bu saçlar için kesinlikle annene teşekkür etmelisin."

Shana gülümsemedi ve elini dedektifin avcundan çekti. "İyi-yim," dedi kibarca. "Onu yakalarsanız kendimi daha iyi hissedeceğim."

Bu konuyu daha önce hiç konuşmadıkları için, Lily, Shana'nın bunu konuyu sık sık düşünüp düşünmediğini merak etmeye başlamıştı. Belki de geceleri, odasında yalnız kaldığında, ya da sabah herkesin hâlâ uykuda olduğu erken saatlerde, hep bunu düşünüyordu. Keşke, saldırganın artık kimseye zarar veremeyeceğine onu ikna edebilseydi.

“Tamam, işte bugün onu yapacağız,” dedi Margie, sanki eğlenceli bir şey yapacaklarmış gibi neşeli bir ses tonuyla. “Annelerle senin tarifinize uyan bazı şüphelilerin resimlerinden oluşan bir katalog hazırladım. Sen benim odamda resimlerin yarısına bakacaksın, annen de diğer odada diğer yarısına bakacak, sonra resimleri değişeceksiniz. Eğer size saldıran adama benzer bir resim görürsen, altındaki numarayla ismi bir kâğıda not edeceksin. Birkaç resmi benzer bulabilirsin, hiç problem yok, sen sadece numaraları yaz.” Bir an durakladı ve Shana'ya baktı. Lily'nin bu tür şeylere alışık olduğunu biliyordu. “Eğer birini seçersen, daha sonra adamı canlı teşhis etmen için buraya getireceğiz,” diyerek ayağa kalktı. Ayrılmadan önce ilave etti, “Eğer bir sorun olursa, ben karşıdaki odada olacağım, tamam mı?”

Lily, fotoğrafları incelemeye başladı, çoğuna aşınaydı. Aralarında hapse kendisinin gönderdikleri de vardı. Bazılarının serbest kalmış olmasına hayret ediyor, hüküm giyme sebeplerini hatırlamaya çalışıyordu. Bir yüz vardı ki, yıllar öncesinden hatırlıyordu; adam ne kadar yaşlanmıştı. On hatta yirmi kez teşhircilikten içeri girmişti. Ama istatistiklere göre bu tür adamlar çok nadir ağır suç işlerlerdi. Dolayısıyla böyle bir suç için düşünülmemeliydi, diye düşündü. On dakika sonra, bulunduğu küçük odadaki telefondan, Oxnard Karakolu'nu arayıp Cunningham'la konuşmak için büyük bir istek duymaya başlamıştı. Ama henüz çok erkendi, fotoğrafları incelemeye devam etti. Bakıyor, ama görmüyordu. Düşünceleri başka yerlerdeydi.

Fotoğrafları incelerken, profesyonel fotoğrafçıların, müşterilerine katalog göstermesi geldi aklına. Shana'nın en son resmini

çektirmesinden bu yana bir yıldan fazla bir sürenin geçmiş olduğunu düşündü. Önümüzdeki birkaç ay içinde yeni bir resim çektermeliyiz, diye düşündü. Camdan baktığında, kızının öteki odada, Margie'nin önüne koyduğu resimleri büyük bir dikkatle incelediğini gördü. Bütün bu işlemlerin Shana'nın içindeki olumsuz duygulardan kurtulmasına yardımcı olabileceğini düşündü. John'nun polisi araması iyi olmuştu. İşlerin gidişatına göre, şu anda yaptıklarından geri dönüş yoktu. Belki bir gün o da, kendini Oxnard'taki o korkunç sabahın etkisinden kurtarabilirdi.

Adam kendini kurtarabilmek için Patricia Barnes'i öldürdüyse, daha sonra aynı şeyi kendisine ve kızına da yapabilirdi. Belki de, Tanrı bunun böyle olmasını istemiş ve o akşam ona yol göstermişti. Duyduğu ses babasının değil, belki de onun sesiydi. Çocukluğunda dine olan düşkünlüğünü anımsadı. Shana'yı en kısa zamanda bir Katolik kilisesindeki pazar ayinine götürmeye yemin etti.

Bu derin düşünceler içindeyken, birden kapı açıldı. Shana ile Margie beraberce içeri girdiler. Dedektif elinde bir şey tutuyordu, gelip Lily'nin yanındaki sandalyeye oturdu. Shana, elleri yanına sarkmış, yüzü bembeyaz, gözleri kocaman açılmış, heyecanlı bir şekilde ayakta duruyordu. Margie tam konuşmak üzereydi ki, Shana lafı ağzına tıkadı. "Onu buldum! O olduğunu biliyorum! Eminim, göster ona!" diye zorluyordu, uzanıp Margie'yi omzundan iterek. "Göster ona, o da tanıyacak."

Lily, vücudunun her noktasının terlemeye başladığını hissediyordu, birazdan sıırıslık olacaktı. Göğsünde sanki kalp krizi başlangıcı gibi bir ağrı hissetti, kan tepesine çıkıyordu.

Margie, onun rahatsızlığını fark etti. "Aman Tanrım, hiç iyi görünmüyorsun," diyerek Shana'ya döndü, "Çabuk git, annene soğutucudan biraz soğuk su getir -biraz önce resimlere baktığın odada. Biraz da kâğıt havlu... tuvaletten al, acele et." Shana odadan koşarak çıktı.

Margie, "Bir ambulans çağırmamı ister misin?" diye sordu,

Lily'nin bluzunda terden lekelerin belirneye başladığını, alnında ve çenesinde ter damlacıkları oluştuğunu fark ederek. "Göğsünde ağrı hissediyor musun?"

Lily, nefes almasını kontrol etmeye ve kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Sanki göğsünü saran sıkı bir bant vardı. Birden zonayı ve kabarcıkları hatırladı. Beklenen panik atak şimdi oluyordu. Shana, Hernandez'e benzeyen bir resim görmüştü, yanıldığını adamı karşısında gördüğü zaman anlayacaktı. "İyiyim. Son günlerde çok fazla stres yaşadık. Bir de zona oldum, hep..."

Dedektif, "Bir zamanlar ben de olmuştum," dedi, sempatik bir ifadeyle. "İnsanın canı çok yanıyor. Sinir uçlarının sebep olduğunu söylemişlerdi."

Shana döndü, elinde bir bardak su ve ıslak havlu vardı. Yüzü endişeliydi. Elindekileri, annesine verdi ve geri çekildi. Lily'nin yüzünü ve boynunu sildikten sonra ıslak havluları bir süre boyunca tutarak getirdiği suyu içişini seyretti. Biraz sonra Lily, "İyiyim," dedi, Shana'nın endişelenmemesi için, "Soğuk alınglığı başlangıcı da olabilir." Elini sanki ateşi varmış gibi alnına götürerek. "Bana birkaç dakika izin ver, fotoğraflara bakacağım."

"Hadi biraz sakinleş. İsterseniz eve gidin, yarın gelirsiniz."

"Hayır," dedi Shana, normalden yüksek bir sesle. "Ver şimdi baksın. Hemen yakalarsınız."

Dedektif döndü ve Shana'nın ellerini tekrar avcuna aldı. "Bırak annen biraz dirlensin, tatlım. Bu onun için de çok zor. Annen saldırganı tanımlasa bile, hemen gidip onu tutuklayamayız. Önce onu canlı teşhis için buraya getirmeliyiz. Daha sonra bir hâkimden tutuklama kararı çıkartmamız gerekiyor. Bu işler böyle yürür."

Shana, Lily'ye neler olduğuna hiç aldırmaksızın, saldırganı teşhis etmesi için ısrarcı ve sabırsız gözlerle bakıyordu. Lily, her nefes alışında göğsünün görünür biçimde inip kalktığının farkındaydı.

"Pekâlâ, resmi görelim o zaman," dedi.

Dedektif, Shana'dan kendisini odasında beklemesini istedi ve Lily'nin avcuna, girdikleri zaman baktıklarına benzeyen, bir fotoğraf yığını tutuşturdu.

Margie, "Şunlara bir daha bak, sana söylediklerinden de etkilene, lütfen. Ona içeri gelmemesini söylemiştim, ama beni dinlemedi. Eğer birini seçersen, bu tamamen senin seçimin olmalı," dedi Lily'nin iyi olduğunu görünce, "Şimdi dışarı çıkıyorum, işin bitince gelirim," diye ekledi.

Lily her sayfayı dikkatle inceliyor, gerçekten de Shana'nın, Hernandez'e benzettiği adamı, bulmak istiyordu. Ama Oxnard'ın yarısı Hernandez'e benziyordu. Ara sıra camdan Shana'yı görmek için baktı, ama görünürlerde yoktu. Margie, büyük bir olasılıkla onu içeceklerin bulunduğu otomatik makinelerden kola almaya ya da tuvalete götürmüş olmalıydı. Hemen hemen yirminci resimde, onu gördü.

Tanrım! Tam bir katil, diye düşündü. Shana'nın neden bu kadar heyecanlandığını şimdi daha iyi anlıyordu. Doğru adam olmasa bile, sadece bu yüze bakmak bile, o gece yaşadıkları korku ve küçük düşürölme duygularını geri getirmeye yeterdi. Kızının çektiği acıdan daha büyük bir acı duymaktaydı. Adamın gözleri, burnu ve ağzı çok benziyordu, hatta saç şekli bile Hernandez'ininkiyle aynıydı. Daha gençti ve Lily onun aradıkları saldırgan olmadığını biliyordu. Olamazdı, çünkü saldırgan ölmüştü.

Acele etmeden, fotoğrafı daha dikkatle incelemeye başladı. Ne kadar tuhaf, diye düşünüyordu, bazen fotoğraflar insanları olduklarından çok farklı gösterebiliyordu; tek boyutluydu. Örneğin bu adam canlı olarak, profilden, vücut biçimiyle filan tamamen farklı olmalı, diye düşünüyordu. Boynundaki havluları çıkardı, kriz geçti, diye düşünüyordu. Bekleneni yap, dedi kendi kendine. Hatta saldırganın bu adam olduğu konusunda onlara katıl, zaten söylenecek başka bir şey seni zor duruma sokar. Peki, adam canlı teşhis için buraya getirildiğinde ne olacak? Bir zamanlar bir yerde bir şeyler yapmış olabilir. Ama şu safhada tanımadığı bir cani-

nin neler hissedebileceğini düşünecek durumda değildi. Gördükten sonra fikir değiştirebilirlerdi. Lily, saldırganın bu adam olmadığını söyleyecek ve mesele kapanacaktı.

Fotoğrafları topladı ve kendinden emin bir şekilde odadan çıktı. Margie ile Shana, altı masanın üçerli sıralar halinde dizili olduğu dedektiflik bürosunun kapısından içeri giriyorlardı. Saat altı buçuktu ve dedektiflerden biri kulağında telefon, ayakları masanın üzerinde, hâlâ çalışıyordu. Shana'nın elinde bir kola vardı, sakın görünmesine rağmen endişeli olduğu her halinden anlaşılıyordu. Lily'nin parmağı, Shana'nın saldırgan olarak seçtiği adamın fotoğrafının olduğu sayfanın üzerindeydi.

202

Üçü birden odanın ortasında duruyorlardı. “Kabul etmeliyim ki, buna çok benziyor, ama onun aradığımız adam olduğunu sanmıyorum,” dedi Lily. Shana'nın bakışlarındaki gergin ve kızgın ifadeyi görünce hemen ilave etti. “Yine de gerekenin yapılması için, yeterli benzerlik var.”

Fotoğrafları, Margie'nin masasına koydu. Doğru sayfayı seçti ve parmağını adamın resminin üzerine yerleştirdi. “Benim seçimim, otuz altı numara,” dedi soran gözlerle, ama istediği cevabı alması uzun sürmedi.

“Bu o,” dedi Shana, dedektife döndü, “Sana söylemiştim. Otuz altı numara.”

Lily, “Shana, daha başından bilmeni isterim ki, senin kadar emin değilim, üstelik giderken onu senden daha iyi gördüm, sen o sırada kendinde değildin,” dedi.

Adamın banyodan gelen ışık altındaki görüntüsü bir kez daha gözlerinin önünde belirdi. Kırmızı süveter, adamın profili, hatta pantolonunun fermuarını çekmek için eğilirken gördüğü başının tepesini bile hatırlıyordu. Fotoğrafa bir daha baktı, sayfadaki diğer resimlere de. Altı kişiden ikisinin üzerinde kırmızı süveter vardı. Kırmızı çete rengiydi. Bunu biliyordu. Oxnard'daki bütün İspanyollar kırmızı ve aptal görünümlü beysbol şapkaları giiyorlardı. Diğer sayfalarda başka kırmızı gömlekliler de gördü. Hatta

bir tanesinin ucunda haç olan altın bir zinciri vardı. Sayfayı çevirdi, bir tane daha gördü ama bu seferki daha küçüktü.

Eğer kafasını bu konuda daha fazla yormaya devam ederse, soluğu akıl hastanesinde alması işten bile değildi. Gerçek saldırgan ateş ettiği adamdı. Bu iş orada bitmişti, burada da sona ermeliydi.

“Anne, o gece gözlüklerin yoktu, şimdi de yok,” diye atladı Shana. “Bana tecavüz etti unutma ve ben onu çok iyi gördüm,” dedi sinirli bir şekilde Margie’ye dönerek. “Araba kullanırken de gözlüklerini takmalı, ama hiçbir zaman takmaz.”

Lily, “O gözlükler sadece okuma gözlüğü, uzağı görmekte pek hafif bir yetersizliğim var,” diye dedektife bilgi verdi. “Her neyse şimdi bu konuda tartışmanın hiçbir yararı yok. Onu teşhis için buraya getirebilir misiniz?”

Margie, “Hemen ilgileneceğim, ne zaman olabileceğini telefonla bildiririm. Bence siz şimdi evinize gidin, olanları unutmaya ve biraz dinlenmeye çalışın,” diyordu Shana, annesinden önce kapıya yöneldiğinde. Sonra, Liz Taylor bakışlarıyla Lily’ye döndü ve “Hayat ne tuhaf, değil mi?” dedi.

“Haklısın,” diye cevapladı, Lily ve Shana’ya yetişmek için yürümeye başladı.

Margie arkasından seslendi. Sesi boşalmış olan binada yankılanıyordu, “Lütfen yanlış anlama ama, teşhis için buraya geldiğinizde, gözlüklerini de getirsen hiç fena olmaz.” Sonra dönüp masasına gitti.

Lily, binadan çıktığında, Shana Honda’nın yanında bekliyordu. Arabayı çalıştırırken, “Teşhis için bizi arayacaklar, kaldığımız yerden devam ederiz, tamam mı?”

Kız dışarıya bakıyordu. Bir süre ikisi de konuşmadılar. “Niye radyoyu açmıyorsun?” diye önerdi Lily.

“O hâlâ buralarda. Şimdi daha iyi biliyorum. Gitmiş olacağını sanmıştım. Ama gitmemiş. Bana gitmiş olacağını, asla geri gelmeyeceğini ve yakalanamayacağını söylemiştin.”

Lily kendini çok yorgun hissediyordu, kızına ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Psikoloğu arayıp, Shana için yarına randevu alması gerektiğini düşündü. Ne kadar kızsarsa kızsın, korkusunu azaltmaya çalışmak yapılacak en akıllıca iş diye düşünüyor-
du. “Daha önce de söylediğim gibi, inan bana, çoktan kaçıp gitmiştir tatlım, o resimdeki de onunla ilgisi yok. Uzağı yakından daha iyi görüyorum. Yakındayken, çok karanlıktı. Giderken uzaktaydı ve ışığın altındaydı.” Uzanıp kızının elini tuttu. “Resmini gördüğün adamın o olduğunu sanmıyorum. O artık buralarda değil. Sen akıllı bir kızsın. Bir sürü insan birbirine benzer. Biz bile birbirimize benzemiyor muyuz? Sadece ben daha yaşlıyım. Eğer aynı yaşta olsaydık insanlar bizi karıştırmayacak mıydı? Anladın mı?”

Shana uzandı, radyoyu açtı, rock müzik çalan bir istasyon buldu. Gürültünün arasında, “Oydu, anne. Gözlüklerini taktığın zaman, sen de göreceksin,” dedi.

YIRMİ ÜÇ

205

Moor Parkı yolunda, Cunningham'ın ayağı gaz pedalındaydı. İki yaşındaki Chrysler Sedan'ın kilometre saati sekseni gösterdiğinde, arabanın şasisi sanki ikiye ayrılacakmış gibi sarsılıyordu. Ama motorun yüksek kapasitesi, yüz kilometre bile olsa, bana mısın demeyecek cinstendi. Bazen devriye çıktığı günleri özlüyordu, sirenin sesini bastırmak için telsizin sesini sonuna kadar açarlardı. Caddeleri son sürat geçer, kavşaklara öyle süratli girerlerdi ki, o hızla bir kamyonu bindirmeleri işten bile değildi. Ya giderken yolda ya da gittikleri yerde gözünü kan bürümüş birinin sıkacağı kurşunlarla hayatlarının sona ermesi işten bile değildi. Eski, güzel günler diye düşündü. Artık o günler uzakta kalmıştı. Şimdi eve sadece baş ağrısı ile gidiyordu, o günlerde olduğu gibi morarmış bir göz ya da ezilmiş bir böbrekle değil. Bugünlerde kulaklarının arasındaki şeyi iyi kullanması gerekiyordu.

Bütün zorluklara ve çabalarına rağmen, kendini başka bir iş yaparken düşünemiyordu. Bunun açıklaması çok basitti: işini seviyordu. Aklında daima onu meşgul edecek, cevaplanmamış bir sürü soru bulunurdu. Bir cinayette eksik parçaları bir bir yerine koyarken, Cunningham kendini mürekkepli kalemle New York

Times gazetesinin bulmacasını dolduruyormuş gibi düşünürdü. Boşta kalan yerleri dolduracak doğru kelimeleri bulmak zorundaydı, acele edip yanlış yaptığında silmesi imkânsızdı, dolayısıyla hata yapmamalıydı. Bugün suçlular hatalar yüzünden sokaklarda ellerini kollarını sallayarak geziyordu.

Elindeki davayı ve eğer ceset Patricia Barnes'a ait ise yargılamanın nerede yapılacağını düşündü. Şerifin davayı onun üstüne yıkmaktan büyük bir zevk alacağından hiç kuşkusu yoktu. Kurban en son Oxnard'ta görülmüştü, o bölgede kayıp ihbarı yapılmıştı ve onun da içinde bulunduğu davanın bir numaralı şüphelisi Oxnard'ta öldürülmüştü. Bu bilmecede çok az Moor Parkı ve çok fazla Oxnard ismi geçiyordu. Gerçi cesedin kimliği henüz saptanmamıştı. Şerif ve diğerleri bunu bildiklerinden meselenin sadece ucundan tutar gibiydiler, bu da yanlışların yapılmasına sebep olurdu.

Ana yoldan ayrılır ayrılmaz ayağını gazdan çekti. Doğru yerde olduğunu anlamak fazla zamanını almadı. Yeni bir toplu konut projesinin başladığı henüz asfaltlanmamış, taşlı yolda biri sivil, iki polis aracı ve adli tıp yetkilisine ait beyaz bir minibüs park etmişti. Bunların dışında etrafta sadece birkaç iş makinesiyle bir buldozer vardı. Tanrı'ya şükür, kalabalık yoktu, gazeteciler ve televizyoncular henüz olay yerine gelmemişti. Olay yerindeki delillerin kaybolup, bozulmasına sebep olanlar çoğu zaman profesyonellerin kendileriydi. Gazeteciler ve kalabalık izleyici kitleleri cinayet dedektiflerinin korkulu rüyasıydı.

Arabasından çıktı, rozetini arka cebinden çıkardı ve kemer tokasının hemen yanına taktı. "Lanet olsun!" diye söylendi, ayağı yumuşak zeminde çamura batınca. Daha önceki gün, kendine biraz zaman ayırabilmiş, traş olurken, eskimiş siyah ayakkabılarını boyatmıştı. Yine leş gibi olmuşlardı, üstelik eskisinden de daha kötü görünüyorlardı. Masrafa yazık diye düşündü, üniformalı polislerin olduğu yere doğru ilerlerken. Burada canını sıkın şey, sadece ayakkabılarının kirlenmiş olması değildi. Bir türlü alı-

şamadığı şey, insanların çürümüş kalıntılarını bir çöp torbası gibi çukurlara fırlatılmış görmektir.

Adli tıp yetkilisi, Charlie Daniels fazla derin olmayan bir çukura eğilmiş, plastik eldivenli elinde üstü toz toprakla kaplanmış bir kol tutuyordu. Cunningham'ı gördüğü zaman kolu elinden bıraktı. "Bu vaka senin mi, dostum?" diye sordu. "Gel buraya, bak bakalım. Birkaç resim daha alalım, sonra çıkaracağız."

"Cinayet mahali sorumlusu kim?" diye seslendi, Cunningham, ilerideki kalabalığa doğru. Beyaz gömlek, siyah pantolondan oluşan, şerif kıyafetinde birisi ona doğru geldi. İki adam diğerlerinden ayrıldı. Konuşurlarken yere bakıyorlardı. Görevli memur Cunningham'a, kendisi gelmeden önce olanlar hakkında bilgi verdi. "Ortağım arabada fotoğraf makinesine film takıyor," dedi. "Olay yerine gelir gelmez, başkalarının karıştırmasına engel olmak için, etrafı adamakıllı kolaçan ettik. İnşaat işçisi bile çok sakindi. Bir insan vücudu gördüğünü anlayınca, durmuş, telefon etmeye gitmiş ve daha sonra makinesini çalıştırmamış. Bir sürü ıvır zıvır topladık, hepsi minibüsün içinde torbalanmış vaziyette," dedi. Adamın göğsündeki kartta isminin TOM STAFFORD olduğu yazılıydı.

"Pekâlâ, Stafford," dedi Cunningham. Demek ki etrafta bir buldozer dolaşmış ve lastik izlerini, vücudun gömüldüğü yere kadar, ne düzeyde sürüklendiğini gösterebilecek izler gibi önemli sayılabilecek delilleri ortadan kaldırmıştı. Delil aranması için bölgeyi biraz genişletmeleri gerekecekti. Bazı şeyler bulabilirlerdi, ama olayla ilgisi olup olmadığı ancak laboratuvar araştırmalarından sonra ortaya çıkabilirdi. "Bir silah bulmuş olsaydın, bana söylerdin, değil mi?"

"Hiç şansın yok, tabii ki onun birkaç bira kutusu, şeker kâğıdı ve ölü bir kedi cesedi ile öldürebilmiş olacağını düşünmüyorsan."

Çukurun başına yaklaşırken, olay yerinin güvenlik altına alınmış olmasından ve olabildiği kadar delil toplanmasından memnundu. Cesede baktı. Cesedin Patricia Barnes'a ait olduğundan

biraz kuşkusu vardı, ama Ethel Owens olmadığı kesindi. Ethel küçük bir kadındı, bu kadın için küçük demek mümkün değildi.

“Üzerindeki tozları, yüzünü görebilmen için sildik,” dedi adli tıp yetkilisi, “İri bir kadın değil mi?”

Kadının vücudundaki her delik toprakla doluydu, ölmeden önceki son çılgınlığını gösterircesine, ağzı açık kalmıştı. Gözleri de açıktı, ama küçük hayvancıkların kendilerine ziyafet çektiği anlaşıyordu, dolayısıyla geriye fazla bir şey kalmamıştı. Cunningham, cebinden kadının kardeşinden aldığı üç adet resmi çıkardı. Daniels eğildi ve kadının ağzından bir miktar daha tozu sildi. Eldivenli parmağıyla içini boşalttı, alt dudağının üzerine düşüp kurumuş morumsu dilini ortaya çıkardı. Boynunda çürük izleri vardı, başka yara izi yok gibi gözüküyordu.

“Boğulmuş mu?” diye sordu Cunningham, ölüm sebebiyle ilgili tahminde bulunarak. Boğazındaki çürükler ve dışarı fırlamış dil bunu gösteriyordu.

“Daha onu döndürmedik, arkasında bir bıçak yarası olup, olmadığı hakkında fikrimiz yok, ama buradan bakıldığında seninle aynı fikirdeyim,” dedi, adli tıp yetkilisi. Sonra ayağa kalkıp, cebinden bir mendil çıkardı ve alnındaki teri sildi. “Sen talimatını ver biz de onu dışarı çıkarıp bir bakalım.”

Cunningham daha cevap vermeden bir adli tıp görevlisiyle şerifin adamlarından biri cesede doğru ilerlemeye başlamışlardı bile. “Çıkarın,” dedi.

Bu onun aradığı kadındı. Kaybolduğu zaman üzerindeki elbisenin tarifi -siyah kısa etek ve pembe süveter- bunu doğruluyordu. Cesedin çıkartılışını seyretti, üç tane iri yarı adam, ölünün ağırlığı altında büyük zorluk çekiyordu. Şişman ve biçimsiz bir vücudu olmasına rağmen bazı fotoğraflarda gördüğü kadarıyla, güzel bir yüzü vardı ve gülümsemesi çok sempatikti. Bazı erkekler iri kadınlardan hoşlanırdı. ‘Acaba kaç para alıyordu?’ diye düşündü, ama herhalde fazla değildi. Şu anda hiç de hoş bir görünüşü yoktu.

Onu plastik bir örtünün üzerine koyup yüzükoyun çevirdiler. Adli tıp yetkilisi, eliyle sırtındaki toprakları süpürdü ve süveterini kaldırarak sırtını kontrol etti. “Bir şey yok, eteğini burada çıkartmamız gerekmez, orada da gözle görülür bir şey yok. Daha sonra inceler ve torbalarız,” dedi. Külötlü çorabı hâlâ üzerindeydi. Adli tıp yetkilisi bir vantrilok gibi, elini külötunun arkasından soktu, biraz inceledikten sonra çekti. “Cinsel saldırıda bulunulduğunu gösteren bir şey yok, çorabın ağı yerli yerinde -tabii bir başka yerde tecavüz edip, elbisesini giydirerek buraya getirip boğmadılarsa,” dedi. “Ancak şu kalçaya bak! İnan bana, bu külötlü çorabı kaçırmadan giymeyi becerecek tek kişi bu kadın olabilirdi,” dedi gülerek. Diğer görevliler de onunla beraber gülmeye başladı. Herkesin buna ihtiyacı vardı, çürümekte olan cesedin kokusu açık havada bile dayanılabilecek gibi değildi. Adli tıp yetkilisi, eliyle alnındaki sineği kovmaya çalışıyordu.

Cunningham önündeki, bir zamanlar herkes tarafından sevilen bir kız kardeş, bir anne, bir kız çocuğu, yaşayan, nefes alan bir insan olan et yığınının son bir kez baktı. Zavallı yaratık, artık kiloları için endişelenmeyecek, emekliliğini düşünmeyecek, çocuklarını beslemek için hiç kimsenin aletini ağzına almak zorunda kalmayacak, diye düşündü. Yeniden dünyaya gelmek diye bir şey varsa, belki de bütün bu çektikleri ona şimdi, Beverly Hills’te zengin bir manken yaşamı kazandırmıştı. Ölümle ilgili olan tek iyi şey, diğer tarafta, kimin kazandığının, kimin kaybettiğinin hiçbir zaman bilinmemesiydi. Her zaman da öyle kalmalı, diye düşünüyordu.

Boş mezarın ve kurbanın fotoğraflarının çekilmesine devam edilirken, memur Crafford’un kendisi mezarda delil arıyordu. Savcılık müfettişi gelmişti, gözlerini güneşten rahatsız olmuş gibi kısararak, yanlış bir kavşağa girdiğini ve bu nedenle geciktiğini anlatmakla meşguldü. Cunningham onu bilgilendirdi, ama döner dönmez Lily Forrester’ı kendisinin arayacağını söyledi.

Basın ve televizyon ekipleri geldiğinde, Patricia Barnes’ın

cesedini torbalıyorlardı. Olay yeri bir hayvanat bahçesi haline dönüşmeye başlamıştı. Cunningham rozetini çıkarıp cebine koydu.

“Cesetle işiniz bittiğinde, raporunuzu yazıp büroma, bana faks-layın,” dedi, en yakınındaki üniformalı görevliye.

“Fazla bir şey yok,” diye belirtti, genç polis memuru. “İnşaat işçisinin ifadesi ve kime haber verdiğim, hepsi o kadar. Komiserim sizinle konuştuğunu söyledi. Bu sizin davanız gibi gözüküyor. LA’daki ayaklanma yüzünden herkesin orada görevde olması, elimizi kolumuzu bağıyor, işlerin ne kadar yoğun olduğunu anlatamam. “

Cunningham, resmi olarak dosyayı üzerine almadan önce, kadın kardeşini bulup morga getirmek ve cesedi kesin olarak teşhis ettirmek zorundaydı. “Basına gelince, şimdilik kimliği belirlenmemiş bir cinayet kurbanı, anlaşıldı mı?” diye talimat verdi. “Şimdilik olay sizin sorumluluğunuzdaymış gibi hareket edin. Komiserinize bunu benim istediğimi de söyleyin. Bu akşam daha sonra ben onu ararım.”

Arabasına doğru giderken, ceset arabaya konuyordu. Daniel’in omzuna dokundu. “Eğer bulabilirsem, kurbanın kız kardeşini getireceğim. Yerde misin, Charlie?”

Adam, “Bu gece değil, dostum. Benim için gün bitti. Yarın öğleden sonra gel veya ara,” diye bağırarak zorunda kaldı, üstlerinden geçen bir uçağın gürültüsünü bastırmak için.

Cunningham iki saat sonra, Anita Ramirez ile morgdan çıkıyordu, cesedin tanımlama işlemi tamamlanmıştı. Kadın durmadan ağlıyor, kendisinin de çocukları olduğunu, kardeşininkilerle beraber hepsini nasıl yetiştireceğini söyleyerek sızlanıyordu. Tanrı’ya şükür, diğer aile fertleriyle beraber gelmişti. Çıkışta onların kollarına yığıldı, böylece Cunningham serbest kalabildi. En yakın telefon kulübesinden şefini aradı.

Davanın sorumluluğu ile ilgili izni aldıktan sonra, Forrester’i aramak için telefonu kapatıyordu ki, şef onu durdurdu. “Bruce, sana Owen davası ile ilgili kötü haberlerim var.”

Donakaldı. Dava düşmüştü. Sanık hapse mahkûm edilmişti. Nefesini tuttu ve bekledi. Ethel Owens'ın, Avrupa'da uzun bir tatilden sonra elini kolunu sallayarak merkeze geldiğini, herkesi aptal yerine koyduğunu düşündü.

“Sen dışarıdayken aradılar. Franco Andrea kefaletle serbest bırakılmış, temyize başvurmuşlar, onu bekliyorlarmış.”

“Bu da ne demek...?”

“Bak Bruce, delillerin hepsi ikinci derece. Zaten jürinin böyle bir kararı vermesi bile mucizeydi. Temyize başvurdu. Yargıç da herhalde delillerin zayıf olduğunu düşünerek kefaletle serbest bırakılmasına izin verdi. Başka ne diyebilirim, bazen kazanır, bazen de kaybedersin, hayat böyle.”

Cunningham telefonu kapatıp kulübeyi tekmeledi, neredeyse ayağını kırıyordu. Bir katil daha caddelere salınmıştı. Temyizden sonuç almak yıllar sürebilirdi ve o yakışıklı piç, bir başka yaşlı kurban bulabilirdi. Kan beynine sıçramıştı. Kendi kuyruklarının peşinde koşan köpeklerden farkları yoktu.

“Bazen kazanır, bazen kaybedersin,” dedi dişlerini gıcırdatacak. Sonra Forrester'i aramak için telefonu eline aldı. “Kahrolası yargıç, umarım kendi annesi Franco ile tanışır, o zaman ona ne düşündüğünü sorarım,” diye mırıldanıyordu, bozuk parayı makineye atmadan önce. Gökyüzüne baktı. Güneş batıyor, hava karar-maya başlıyordu. Hava hâlâ LA'deki yangının külleriyle doluydu, beyaz gömleğindeki lekelerden anlaşılıyordu. “Denedik Ethel,” dedi. “Elimizden gelen sadece buymuş, denemek.”

YİRMİ DÖRT

Cunningham aradığında Lily, yatak odasındaki telefonun yanında oturuyordu. Bekliyordu. Cunningham'ın derinden gelen, güçlü sesi sanki onu normal yaşama bağlayan tek şeydi. Sesini ne zaman duysa, onun rakibi olduğunu unutuyordu. Yüzünün şeklini bile hatırlamıyordu. Telefonda gelen bir sesteki sadece.

"Bıçak yarası yok mu, ya da herhangi bir yerini kesmemiş mi?" diye sorguluyordu, Lily. Kanlı bıçağı ve küçük kalibreli bir silahın kullanıldığı McDonald-Lopez davasını düşünerek. "Bobby Hernandez'e bağlayacağımız tek şey, kurbanın tutuklanmasından önce kaybolmuş olması." Tecavüzcü oydu, fahişeyi de o öldürmüştü, ama her şey sisli ve griydi. Lily'nin bir şeyler yapabilmesi için siyah ve beyaz kadar net olması gerekiyordu.

"Hiçbir şey değil bu. O meslekte onu herkes boğabilirdi. Bildiğimiz tek şey bu. Minibüsü tekrar arayacağız, onu öldürmüş ve minibüsle taşımışsa bile, boğularak öldürüldüğü için fazla bir delil bulabileceğimizi sanmıyorum."

Cunningham bir süre sessiz kaldı. Telefonda sadece nefes sesleri duyuluyordu. Sanki ikisi de aynı odada birbirinden birkaç metre uzaklıkta derin düşüncelere dalmış gibiydi.

“Dava kesinlikle kapanmış değil,” dedi Cunningham, sessizliğe son vererek.

“Hernandez davası nasıl gidiyor? Yeni bir şeyler var mı?” diye sordu Lily, üstün körü, fazla ilgilendiği anlaşılmaması diye ve sonra ilave etti. “Biliyorsun, beni öncelikle ilgilendiren onun kardeşi Manny. Onların McDonald-Lopez cinayeti ile ilişkisi olup olmadığını nasıl anlayabiliriz?”

“Bobby ile ilgili yeni bir şey yok. Öbürüne gelince durum aynı, onda da bildiğimiz ilişkiler dışında henüz rapor edilecek bir şey yok. Eğer siz de bastırırsanız, göz hapsinde tutmak için bir ekip isteyebiliriz, en azından bunu gerçekleştirebiliriz.”

Genç kadın, “Oldu bil,” dedi. “Yarın sabah ilk işim bu konuda gerekli yerlere telefon etmek olacak,” diye ilave etti, telefonu kapatmadan. “Bruce, McDonald-Lopez davasında bir ipucuna ihtiyacımız var, hem de şiddetle. Burada birkaç masum genci, birinci derece cinayetten yargılıyor olabiliriz.”

Cunningham, “Seni anlıyorum, güzclim,” dedi. “Sen tam benim kafamda bir kadınsın, bahse girerim, senin yerinde başka bir savcı olsa, bu kadar ince düşünmezdi. Sadece bir mahkûmiyet kararı çıkartmaya bakardı.” Ve hat kesildi. Cunningham telefonu kapatmıştı.

John yatak odasına geldi. “Söyle bana,” dedi, “Adam o mu? O hayvan! Kafasını uçurmalıyım.”

Lily yatağın köşesinde, komodinin üzerindeki telefonun yanında oturuyordu. Gece lambasının ışıkları parlak kıvılcıklarının arasından süzülüyordu. John’a doğru döndü, bir kedinin saldırmadan önce yaptığı gibi gözlerini kıstı, “Ben o işi yaptım,” dedi.

“Neyi yaptın?”

“Beni duydun.”

“Hayır, duymadım. Ne yaptın?”

“Onu öldürdüm.”

“Öldürdün mü?”

“Hayır, öldürmedim.”

John, cebine uzandı ve bir sigara çıkardı. Suratında şaşkın bir ifadeyle sigarayı bir süre parmakları arasında döndürdü. “Shana, merkezde rahatsızlandığını söyledi, neredeyse ambulans çağıracaktı. Şimdi de deli saçması laflar ediyorsun. Allah aşkına ne söylemek istiyorsun?”

Vücudu hâlâ duvara dönük, başını John’a çevirdi. “Demek istediğim, onu öldürebilmeyi çok istedim”

“Ha, anladım. Ben de onu öldürebilmeyi çok isterim. Niye Shana’ya o adam olmadığını söyledin?”

Lily, “Çünkü, o adam değil, beni yalnız bırak John,” dedi sıradan, alçak bir ses tonuyla.

John, bakışlarını ondan ayırmadan, yatak odasındaki sandalyeye doğru yürüdü. Yüzünde onun için endişelendiğini gösteren bir ifade vardı.

“Oturma, John. Beni yalnız bırakmanı söylemişim, lütfen.”

Bakışları yeterliydi, kelimelere gerek yoktu. John, elleri yanında, hareket etmekten korkar gibi, odanın ortasında duruyordu.

“Bu dünyada yanlış olan nedir biliyor musun, John? İnsanlar birbirini dinlemiyor. İşte yanlış olan bu. İnsanlar dinlemiyor.”

John döndü ve odadan çıktı. Lily, banyoya girdi, aynaya baktı ve son kalan Valium’u aldı. Sonra doktorun Shana için verdiği uyku haplarını buldu, bir tane de ondan aldı. Yüzünü musluğun altına soktu ve akan sudan içti. Baktığının kim olduğunu unutana kadar, aynada yüzünü inceledi. Kirpiklerinin titrediğini, burun deliklerinin yavaşça açılıp kapandığını gördü. Açık ağzından akan su damlaları çenesine süzülüyordu. Etten kemikten olan vücudunu o görüntünün arkasına taşımak istedi, böylece aynanın soğuk camı onu dışarıdaki, korumasız dünyadan ayırabilecekti.

O gece elbiselerini çıkarmak ihtiyacını bile duymadı. Bütün düşünebildiği o gün resmini gördüğü adamdı. Adamın esrarengiz bir görüntüsü vardı ve Hernandez’i kardeşi olabilecek kadar andırıyordu. Sonra fotoğraflardaki kırmızı gömlekli ve boyunlarında altın haç olan öteki adamlar gözünün önüne geldi. “Hayır,”

diyordu sürekli, beyninin içinde koşuşan düşünceleri durdurmaya zorluyor, hapların etkisini bir an önce göstermeye başlamasını istiyordu. Bir rastlantıydı başka bir şey değildi, sadece bir rastlantı. Sonunda ilacın etkisiyle rüyasız bir uykuya daldı. Yeşil bluzu terden sırılsıklam olmuştu, eteğiyle külotlu çorabı hâlâ üzerindeydi, sutyeni göğsünü sıkıyordu.

YIRMİ BEŞ

Lily duş yaptı ve iş için giyindi, dolapta gördüğü ilk şeyi alıp üstüne geçirerek işe gitmek üzere giyindi. İlaçlar yüzünden kendini hâlâ sarhoş gibi hissediyordu. Daha sonra yatak odasının aynasında kendine baktığında üzerindeki elbiseyi önceki gün giymiş olduğunu anımsadı. Hemen üzerinden çıkardı, elinde en sevdiği yandan düğmeli siyah beyaz kıyafeti tutuyordu. Üst, temizleyiciden gelmiş ve dolabına konmuştu. Bütün çamaşırları yıkanmış, katlanmış, düzgün bir şekilde dolabın altındaki plastik kutulara yerleştirilmişti.

Eteğinin yandaki düğmelerini ilikledi, üstünü ayarladı, biraz bolluk hissetti. Banyodaki tartıya çıktı. Son tartıldığından bu yana dört kilo vermişti. Saçlarını arkaya attığı zaman, yanakları çökük, yüzü solgun görünüyordu. Ensesindeki tokayı çıkardı ve saçlarını fırçalamaya başladı ve o anda ertesi gün kestirmeye karar verdi. Yeni bir model yaptırabilirdi. Aslında tek istediği şey aynaya baktığında başka bir yüz görmektir. Mutfağa girdiğinde, Shana'nın giyinmiş olduğunu gördü. Masada oturmuş, üzerine süt koyduğu bir kâse dolusu mısır gevreği yiyordu. Di de, ayağının dibinde kahvaltısını yapıyordu. Shana ayağa fırladı ve bir fincan kahve koyarak annesine uzattı.

“Çamaşırlarımı sen yıkadın değil mi? diye sordu Lily, sakın bir ses tonuyla. “Çok düşüncelisin tatlım, Sağ ol, gerçekten çok teşekkür ederim.”

Shana kahvaltı kâsesini bulaşık makinesine koyduktan sonra, süngeri aldı ve lavaboyu silmeye başladı. “Önemli değil, anne,” dedi. Sonra dönüp Lily’ye baktı. “Çok çalışıyorsun ve son zamanlarda oldukça yoruldu. Senin için endişe ediyorum.”

“Gel, buraya,” dedi Lily, kollarını iki yana açarak. Kollarının arasına gelen Shana’yı belinden kavradı. “Sen nasılsın, bebeğim. İyi misin?”

Shana geriye doğru çekildi, gülümsüyordu. “İyiyim, biliyorsun,” dedi Lily’ye bakarak, sanki annesi ne söyleyeceğini önceden biliyormuş gibi, “Bazı günler iyi, bazı günler çok kötüyüm. Bazen çok karamsarlığa kapıldığım günler oluyor, elimden geldikince düşünmemeye gayret ediyorum.” Küçük köpeğini odasına götürdü, yeri kâğıtlarla kapladıktan sonra odadan çıktı, kapısını kapattı.

Lily, onu okula götürdü ve bir grup gençle birlikte okula doğru yürüyüşünü seyretti. Birkaç metre uzaklaşmışlardı ki, Lily omuzları çökmüş vaziyette başını çevirdi. Kızının sihirli kişiliğini hiçbir zaman anlayamayacaktı. Shana bu havayla doğmamıştı, kendi kendini büyütüp geliştirmişti, tıpkı bir büyük atlet ya da piyanist gibi. Ama tecavüz olayı, yüzündeki gülümsemeyi ve iyimserliği ondan almıştı. Bir daha eski Shana olabilecek mi, diye endişe ediyordu, Lily.

Richard, ofisine giden koridorda onu bekliyordu. Yüzünde bir gülümseme, elinde bir fincan sıcak kahve vardı. “Günaydın,” dedi. Lily’nin ciddi davranışı karşısında hayal kırıklığını gizleyemiyordu. “Harika görünüyorsun. Güzel elbise, bugün keyfin yok galiba, yanılıyor muyum?”

Lily, elinde dedektif Margie Thomas’ın aradığını belirten pembe bir not kâğıdı tutuyordu, geçerken sekreterlerden biri eline tutuşturmuştu. Richard onunla beraber ofisine girdi ve karşısındaki

sandalyelerden birine oturdu. Lily, gelen evrak kutusundaki yığılı dosyalara baktı ve kaşlarını kaldırarak, “Özür dilerim,” dedi. “Sanırım ayın o malum kötü günlerinden biri.” Kısa bir süre yüzünde bir gülümseme belirdi, sonra eski haline döndü.

Richard, sandalyesini masaya daha fazla yaklaştırıp uzandı, bütün dosyaları alıp yere, yanına koydu. “Şimdi daha iyi hissediyor musun? Bugün altı-otuzda geldim ve bütün işimi bitirdim. Bana dün Shana ile ne yaptığınızı anlat.”

“Her şeyden önce Richard, benim işlerimi yapmayı bir adet haline getirmeni ve bu departmanın bütün işini yüklenmeni istemiyorum.” Lily’nin sesi istediğinden daha sert çıkmıştı.

“Sorumluluklarını paylaşmak istediğimin farkında değil misin? Zor zamanlarda omuzlarındaki yükü biraz azaltmamın ne zararı var. Hakikaten bir süre dinlenmeye ihtiyacın var, bunu biliyorsun, Butler’da biliyor.”

Önceki geceki duygusal davranışları, Richard’ın gözünde değer kaybetmesine sebep olmuştu. Bunu anlamak zor değildi. Dosyaları geri koymakta ısrar etmenin bir yararı olmayacaktı. “Teşekkürler, Rich. Moor Parkı’nda buldukları ceset Patricia Barnes’a ait. Cunningham önceki gece aradı ve kız kardeşinin cesedi tanıdığını söyledi.”

“Ve...”

“Boğularak öldürülmüş. Henüz Hernandez tarafından öldürüldüğüne dair bir delil yok, ama üzerinde çalışmalar devam ediyor. Cunningham, McDonald-Lopez katliamı ile ilgili bir şeyler, bulma umuduyla ve onların da bu vahşette yer alıp almadıklarını belirleyebilmek için, bizden Hernandez’in kardeşi Manny için bir gözaltı ekibi temin etmek üzere gerekli temasları yapmamızı istiyor.”

Richard, “Dün merkezde ne oldu?” diye tekrar sordu, endişeli bir yüz ifadesiyle.

“Bir şüpheli var. Shana kendinden çok emin, ama ben değilim. Saldırgana benziyor, ama bence o değil.” Lily, gözlüklerini

masanın üzerinde her gün bıraktığı yerden alarak gözüne taktı. “Gözlüklerim yanımda olmadığı için, Shana benim onu iyi göremediğimi düşünüyor. Sadece biraz yakını görme problemim var, ama seni temin ederim ki o piçi çok iyi gördüm.”

Genç adam, “Peki, ama ya o haklıysa, ya sen yanılıyorsan? Hiç düşündün mü bunu? Adamın durumu ne? Bulup getirebilecekler mi?” diye birbiri ardına soruyordu, sandalyesinde doğrulurken.

Lily öfkeyle, “Sen bu işe karışma, Richard,” dediği anda sesi sert çıktığı için yine pişman oldu ve telaşla kalkıp odasının kapısını kapattı, kimsenin onları duymasını istemiyordu. Masasına döndü, öne doğru eğildi ve fısıldayarak, “Davranışından dolayı, özür dilerim, Richard. Beni sevdiğini biliyorum. Neler olup bittiğini bilmek en doğal hakkın elbette, ama seninle her gün ofiste bu konuşmaları yapmaya başlarsam, ipin ucunu kaçıracağımı hissediyorum. Başa çıkamam sanıyorum.”

Richard, “Tamam, fazla bir şey söylemen gerekmez,” dedi çabucak eline dokunup hemen geri çekilerek. “Seni anlıyorum. Bana neyi bilmemi istiyorsan onu anlat. Bir daha bu konuyu açmayacağım. Bu akşam yemek yiyelim.”

Lily içini çekti. Hayır, demek istiyordu, ama Shana’nın antrenmanı olduğunu ve evde yalnız kalacağını düşündü. Psikologla randevuyu ayarlar ve kızının antrenmandan sonra oraya babasıyla gitmesini organize edebilirse... “Olabilir, sana daha sonra haber veririm,” dedi. “Önceki gece için üzgünüm,” diye devam etti. Richard’a bakacağı yerde, dikkatini cam bölmeden dışarıya çevirmiş, sekreterlerden birisinin kollarında dosyalarla geçişini seyreliyordu.

“Önceki gece benim hatamdı, Lily. Duygusuzca davranan bendim. Senden sonra, kendimi bir hayvan gibi hissettim.”

İlk geceki ve daha sonra sorgulama odasındaki beraberlikleri aklına geldi Lily’nin. O kadın gerçekten kendisi miydi? Sanki bütün bunlar bir başka zaman diliminde olmuştu. “Seni daha sonra ararım,” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Richard yere doğru eğilip, dosyaları kucağına aldığıında Lily, telefonda Butler'in dahili numarasını çevirmiş ve onu Manny'nin peşine takacakları ekip için ikna etmek üzere konuşmaya başlamıştı bile. Odadan ayrılmadan önce, Richard uzanıp boynuna hafifçe dokunduğunda Lily, kuyruk sokumuna kadar titrediğini hissetti.

Butler'ı Oxnard Polis Merkezi'ni arayıp gerekli baskıda bulunması için ikna ettikten sonra, Margie Thomas'a erişmeye çalıştı. Dedektifin dışarıda olduğunu söylediler. Ama psikolog yerindeydi ve Shana'yı saat sekiz gibi görebilecekti. Antrenmandan sonra John, Shana'yı bir şeyler yemeğe götürebilir, böylece kendisi de Richard ile akşam yemeği için zaman ayırabilirdi.

"Siz gelecek misiniz?" diye sordu, Psikolog.

"Geçtiğimiz hafta Shana ile gelmiştim," dedi Lily.

"Terapiyi kastetmiştim. Yaşadığınız kötü olayın etkilerinden kurtulabilmeniz için sizin de en az kızınız kadar çaba göstermeniz gerektiğini düşünüyorum."

Lily, hiçbir zaman oturup bu kadına içini dökemeyeceğini biliyordu. Hiç kimse ile konuşamayacağı kadar çok şey vardı. Kadının mokasen ayakkabıları ve beyaz çorapları gözünün önüne geldi, hayat hikâyesinin en gizli noktalarını, Shana'nın okul arkadaşına anlatıyormuş gibi hissetti. "Kızımla ilgili endişelerim var ve hiç zamanım yok," dedi. Psikolog bu tür mazeretleri daha önce duyduğunu belirten bir ses çıkarttı. Lily devam etti. "Onunla konuşmanızı ve niye aniden okulunu değiştirmeye ve benimle yaşamaya karar verdiğini öğrenmenizi istiyorum. Bu benim bütün sorunlarıma çözüm getirebilir," dedi. Sonra bencillik yaptığını fark ederek bu hatasını düzeltmeye çalıştı. "Demek istediğim şu ki, kocam ve ben ayrılmayı planlıyoruz, siz de biliyorsunuz ki, tecavüz dolayısıyla geri döndüm. Shana'ya yakın olmak istiyorum, ama kendi evime de taşınmak istiyorum. Bir yandan da ona zarar verecek bir şeyi, onu etkileyerek kabul ettirmek istemiyorum."

"İki taraflı bir problem," dedi kadın. "Bu nedenle birlikteliklerini istemeden sürdüren iki insanla aynı evde yaşamak, her üçü-

nüzün de arasındaki gerilimi artırmış olacağından özellikle saldırı sonrası sağlıklı değil. Bununla beraber radikal bir çevre değişikliği, okulunu, arkadaşlarını ya da yaşanılan yeri arkada bırakmak da şu aşamada tavsiye edilmez.”

“Pekâlâ,” dedi Lily. Böyle bir yorum bekliyordu, bütün psikologlar aynı değil miydi? “En azından neden okulunu değiştirmek istediğini öğrenemez misiniz? Bir de gerçekten benimle yaşamak isteyip istemediğini?”

“Elbette,” dedi kadın. Sonra kesin bir ifadeyle, “Bayan Forrester, bir savcı olduğunuzu ve her zaman istediğiniz bilgiyi almaya alışık olduğunuzu biliyorum. Ama kızınızla aramızda geçen görüşmeler gizlidir. Problemlerle ilgili bana bilgi vermenizi saygıyla karşılıyorum, ama kızınızın söylediklerini size anlatamam.”

Lily, birden yüzündeki kasların gerildiğini hissetti. Sabrını yavaş yavaş kaybetmeye başladığını hissediyordu. “Sözünü ettiğimiz kişi, benim kızım ve çok ciddi bir konudan söz ediyoruz. Ya bana yardım edersiniz, ya da başka bir terapist aramak zorunda kalacağım.”

O sırada sekreteri Jan, odaya girmek üzereydi, eliyle dışarı çıkmasını işaret etti ve zavallı kız telaşla geri döndü. Lily sandalyesini duvara çevirdi.

“Sinirlenmenizi gerektirecek bir sebep yok,” dedi Dr. Linstrom, yatıştırıcı bir ses tonuyla. “Bana söylediklerinizi onunla konuşmam demedim. Konuşacağım. Sadece size bilgi aktaramam.” Bir an durakladı. “Yapmam gereken tek şey onunla konuşmaya çalışmak. Şu sıralarda kendini size daha yakın hissediyor. Daha doğrusu sizin için son derece endişeli. Ona vereceğiniz en büyük hediye, sizin de bir terapi görmeyi kabul etmeniz olacaktır. Bir şeyler söylemek için henüz erken, ama zaman içinde olanların üstesinden gelebileceğini sanıyorum.”

Lily, “Sizi aramamın bir nedeni de önceki gün polis merkezine fotoğraflardan saldırganı teşhise gittiğimizde, bir adamı saldırgan olarak belirledi. Ama ben aynı fikirde değilim. Kendisi de

adamı canlı olarak gördüğünde, doğru adam olmadığını anlayacak. Bu konuyu da onunla konuşmanızın doğru olacağını sanıyorum,” dedi.

Doktor, “Kesinlikle,” diye cevapladı ve ilave etti, “kapatmadan önce, size bahsetmiş olduğum grupla -yakınlarının tacizine uğrayan insanların oluşturduğu, hani daha önce bahsetmiştim- ilgili bir telefon numarası vermek istiyorum. Yazar mısınız?”

Lily, başı masasının üzerine eğilmiş, elindeki kalemle, üçgenler içine daireler karalıyordu. Telefon numarasını not etti ve yanına okunamayacak derecede küçük harflerle *taciz* diye not koydu.

222

“Belki sizi orada görebilirim. Her perşembe akşamı toplıyoruz.”

Lily alçak bir ses tonuyla, “Grubu siz mi yönetiyorsunuz?” diye sordu.

“Hayır Lily, yönetmiyorum. Ben de grubun bir üyesiyim. Sizin anlayacağınız ben de bir taciz kurbanıyım. Sanırım bunu size daha önce söylemeliydim. Yalnız değilsiniz.”

Telefon kapandıktan sonra, Margie Thomas aradı ve canlı teşhisin ertesi gün saat beş buçukta yapılacağını söyledi. Lily, olası şüpheli hakkında sorular sorduğunda, bir açıklama yapmak istemedi. Lily, kendini bir an kurban olarak düşündü ve bir sıra kadınla birlikte hayal etti. Sanki savaş esirleriymiş gibi, bileklerinden zincirle bağlanmış olarak sıra halinde, ayaklarını yumuşak toprak üzerinde sürüyerek geçmişin ağırlığı sırtlarında, belleri бүкүlmüş yürüyorlardı.

Telefon çaldığında Lily yerinden sıçradı. Ellerini göğsüne götürdü, kafası hâlâ karışık. Telaşla tuşlara basmaya başladı ama ahizeyi eline almadı, bir süre sonra telefonun sesi kesildi.

Lily, başını bir kez daha masaya eğdi ve kalemiyle karalamalar yapmaya başladı. Taciz yazısını karaladı ve yerine katil yazdı, sonra bütün sayfayı bu kelimeyle doldurdu. Sonra sayfayı buruşturup çöp kutusuna fırlattı. Birkaç dakika sonra, uzandı ve sayfayı attığı yerden çıkararak küçük parçalara ayırdı.

Cunningham, sabahtan beri adrenalin ve şekerle idare etmişti. Önceki gece, geç saatte eve vardığında, kendisini mikrodalgada bekleyen yemeğe bile dokunmamış, uymakta olan karısının yanına kendini zor atmıştı. Bugün kahvaltıda üç tane çikolatalı donut, öğle yemeğinde bir tane Snickers yemişti, şimdi de telefonda bir yandan adli tıp yetkilisi Charlie Daniels'i beklerken, bir yanda diyet kola eşliğinde, bir torba dolusu Doritos çtırtıdatmakla meşguldü.

“Saat henüz üç olmadı, Cunningham. Sana saat üçte aramanı söylememiş miydim?”

Cunningham, “Biliyorum, ama acelem var,” dedi ve güldü. “Saat iki, fazla fark yok.”

“Acelen mi var?” dedi Daniels, “Sanırım bunu daha önce de duymuştum?” diye bütün gücüyle bağırdı. “Sanki bu lanet olası dünyada başkasının acelesi yok! Allah'ın cezası!”

Cunningham, ağzına birkaç Doritos attı ve ahizeyi kulağından uzaklaştırdı. Charlie her zaman bu şekilde en az beş dakika bağıırır, içindekileri kusardı. İnsanların kendisine yalvarmasından hoşlanırdı.

“Charlie, lütfen,” dedi Cunningham, yalvaran bir ses tonuyla. “Senin için her şeyi yaparım, dostum.”

Beklemeye alındığını gösteren klik sesini duydu. Bu iyiye işaretti.

Charlie hatta geri döndüğünde arka planda kâğıt hışırtıları duyuluyordu. “Boğularak öldürülmüş, iki hafta önce...sperm veya zorla cinsel ilişkide bulunulduğunu gösteren bir işarete rastlanmadı. O küçük tüneldeki faaliyet bir hayli fazla olduğundan, kesik ya da yırtık gibi bir şey bulmak mümkün değil.”

“Haydi, Charlie,” diye yalvardı Cunningham, “İyi haberlere geç.”

“Tırnaklarının altında kendisine ait olmayan bazı deri parçalarıyla ve saç tellerine rastladık. Şimdilik hepsi bu kadar. Aradığında göğüs kafesini açmak üzereydim”

Cunningham, Doritos torbasını devirerek ayaklarını masadan indirdi ve oturduğu yerde doğruldu. Yanındaki iki masada oturan arkadaşları bağırmaya başladılar. “Sen bir domuzsun, Cunningham.”

Onları görmezden geldi ve Daniels’e sordu. “Bobby Hernandez davasıyla ilgili, elimizde bulduklarınla mukayese edebileceğin deri ve saç örnekleri var mı? Hernandez’den şüpheleniyoruz.. ”

Daniel tekrar bağırmaya başladı, “Hem acele diyorsun, hem de şüphelin Allah’ın cezası bir ceset.”

“Charlie beni dinle. Çok önemli olabilir. Örnekler var mı?”

“Deri örneği olduğundan eminim, ama saç...bakmam lazım. Yakılmış mıydı?”

“Gömülmüştü,” diye cevapladı Cunningham.

“O zaman, elimizde yoksa alabiliriz. Seni daha sonra ararım.”

Cunningham içinden inşallah örnekler vardır, diye dua ediyordu. Aksi takdirde mezarın açılması, cesedin çıkarılması için mahkeme kararına ihtiyaç olacaktı, bu da zaman alırdı.

Telsiz odasından aradılar ve Moor Parkı üzerinde dolaşan -Cunningham’ın gayretleriyle- helikopterden gelen, bilgiyi naklettiler. Bir şey görmüşler ve Şerifi arayarak, bir devriye ara-

basının oraya gönderilmesini sağlamışlardı. Polis memuru, Patricia Barnes'in plastik çantasını torbalamış merkeze getiriyordu. Memurun ifadesine göre, parmak izi için yeterli yüzeye sahipti.

İşler kızışıyor, diye düşündü. Ethel Owen'i öldüren adamın elini kolunu sallayarak tekrar sokaklarda dolaşıyor olması, ona bir kez daha karısını ve çocuklarını arabaya atıp bu lanet olası şehri terk ederek Omaha'ya dönmeyi düşündürmüştü. Ama üzerinde çalıştığı bu dosya ona engel oluyordu. İki genç insan hunharca öldürülmüştü. Ve tatlı gülüşlü, iki çocuk annesi, tombul Patricia Barnes şu sıralarda morgda parçalara ayrılıyordu. Şu anda kendisi Doritosları midesine indirirken, sevgili Charlie, Patricia'nın midesindekileri dışarı çıkarmakla meşguldü. "Artık rejim mejim yok yavrum," dedi içinden. "Beverly Hills'i hatırla? Yeni hayatında Melissa kadar ince olacaksın."

Laboratuvarı aradı, Barnes'in kız kardeşinin verdiği fotoğrafları çıkarıp masasının üzerine sıraladı, yüzünü hafızasına kaydetmek istiyordu. "Çalışıyoruz, yavrum," dedi. "Eğer seni öldüren benim düşündüğüm adamsa, kahrolası bir yargıcın onu serbest bırakması gibi bir derdimiz olmayacağını söyleyebilirim. Öyle gözüküyor ki biri ona dersini vermiş. Görüyor musun, Patty? Hâlâ sokaklarda biraz adalet var, tek sorun bunun pek fazla olmaması."

YİRMİ YEDİ

Shana evin iki blok ötesinde okul otobüsünden indi, kolları kitap doluydu. Kısa bir mesafeyi yürüdükten sonra yoruldu ve kaldırımın kenarına oturdu. Her sabah saat dört ya da beş gibi uyanıyor, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bir daha gözüne uyku girmiyordu. Etüd saatinde başını masanın üzerine koyup uyumuştı, ders sırasında çoğu kez ancak zilin sesiyle kendine gelebilmişti.

Güneş parlak ve sıcaktı, yüzünü yukarı doğru çevirip bir süre öyle kaldı. Bir araba geçti, egzoz kokusu genzini yakmıştı, on yaşlarında birkaç çocuk ite kaka birbirlerini kovalıyorlardı.

“Annemin memelerinin resmini görmek ister misin?” dedi bir tanesi.

“Annenin memelerinin resmi sende olamaz, yalan söylüyorsun.”

“Var işte,” dedi çocuk. “Onları büyütmek için doktora gittiğinde, doktor ameliyat öncesi ve sonrasında resimlerini çekmiş, odasında buldum, görmek ister misin?”

Shana, döndü ve çocukların olduğu yere doğru baktı, cadde den aşağı doğru koşarak uzaklaştılar. Küçük kurbağa suratlılar diye düşündü. İğrenç küçük kurbağa suratlılar. Bütün okul, sıska,

aptal görünümlü oğlanlar ve geri zekâlı kızlarla doluydu. Hepsinden bıkmıştı. Ayağa kalktı ve pantolonunun tozunu sildi, kitaplarını yerden aldı. Birden önündeki bahçenin lalelerle dolu olduğunu gördü. Bir tane kopardı, kokladı sonra kanalizasyona fırlattı. Okuldan sonra en nefret ettiği yer eviydi. Herkesin kolaylıkla tırmanabileceği, caddeye bakan odasından, arka bahçeden, mutfaktaki kirli kahverengi seramiklerden ve birbiriyle durmadan kavg eden anne babasından nefret ediyordu. Ama en fazla nefret ettiği şey annesinin yüzündeki ifadeydi.

Tecavüzden önce ne kadar şımarık, bencil ve toy olduğunu düşündü. Belki de başına gelenler onu cezalandırmak içindi. Babasının kız arkadaşından annesine daha önce bahsetmeliydi. Onunla beraber yaşamayı başında kabul etmeliydi. Ama şimdi bütün bunları telafi edecekti. Neye mal olursa olsun.

Eve yaklaştığında, anahtarını çıkardı, kapıyı açıp içeri girdi. Küçük Di'yi çıkarmak için önce odasına gitti. Güneş ışığı her yeri aydınlatıyor olmasına rağmen, bütün odaları dolaşarak ışıkları teker teker yaktı. Küçük köpek peşinde koşuyordu. Küçük odadaki televizyonu çalıştırdı. Daha sonra da odasındaki müzik setini açtı ve her ikisinin sesini de sonuna kadar yükseltti. Ön kapının sürgüsünü kontrol etti, sonra da diğer kapıların kilitli olduğundan emin olmak için hepsine tek tek baktı. Her gün aynı şeyi yapıyordu. Korktuğundan filan değildi, çünkü korkmuyordu. Hayatında hiçbir şeyden korkmamıştı şimdiye kadar. Sadece emniyette olmak istiyordu o kadar.

Telefon çaldı, arayan Sally idi. “Antrenmana geliyor musun?” diye sordu, düdük gibi sesiyle.

“Evet,” dedi Shana, ayakkabılarını ayağından fırlatarak, “Antrenmana her zaman gelirim, unutma antrenör benim babam?”

“Heather Stanfield’e olanları duydun mu? David Smith ona çıkma teklif etmiş, ama bir saat sonra vazgeçmiş. Herkese anlattıktan sonra, düşünebiliyor musun? Çok acıklı değil mi? Onu görmeliydin, ağlıyordu ve....”

Shana ahizeyi yatağın üzerine koydu ve elbiselerini çıkarmaya başladı. David Smith anasının ya da kız kardeşinin resimlerini arkadaşlarına göstermeye çalışan çocuklardan biriydi muhakkak. Biraz gayret etse, yatağın üzerindeki telefonda gelen sesleri duyabilirdi. Sanki Sally ahizenin içine tıkalı kalmış gibiydi. Sanki bütün tanıdığı çocuklar birden küçülmüşlerdi. Ahizeyi eline aldı, biraz dinledi.

“...sonra bana o beğendiğimiz elbiseyi ve bir çift yeni ayakkabı aldı, ama parmaklarımı acıtıyor...”

“Öyle mi,” dedi Shana ve telefonu tekrar yatağın üzerine fırlattı. Banyoya gitti, her iki musluğu da açtı, odaya döndü, telefonu aldı, “Şimdi gitmem lazım, hoşça kal,” dedi ve kapattı. Daha sonra telefona uzanıp prizden çekti.

Küvete girdi, sadece burnu dışarıda kalacak şekilde suya daldı. Nefesinin sıklaştığını, kalbinin gittikçe daha hızlı çarptığını hissediyordu. Eğer annesini bu evden kurtarabilirse, sadece ikisi baş başa, yeniden beraber olabilirlerse, belki onu tekrar güldürebilirdi. Evleri temiz ve düzgün olacaktı, sağlıklı besinler yiyeceklerdi. Babasının sigara izmaritleriyle dolu kül tablaları olmayacaktı. hayatındaki en önemli şeyin yeni bir elbise ya da bir çift yeni ayakkabı olduğunu düşünen Sally gibi geri zekâlı kızlar olmayacaktı.

Aniden oda kapkaranlık oldu, elektrikler kesilmişti. Shana su sıçratarak hızla fırladı. Duş perdesine yapışmış, cesaretini toplamaya çalışıyordu. Odadaki tek ışık banyonun küçük penceresinin panjurları arasından giren ince güneş ışığıydı. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. O burada, bu evdeydi. Tıpkı filmlerdeki gibi, elektriği kesmişti. Etrafta ölüm sessizliği vardı, banyo kapısına saldırdı, parmaklarıyla kilidi kontrol etmeye çalışıyordu. Bu sefer o kadar kolay teslim olmayacaktı, çaresizlikle dolapları karıştırmaya başladı, silah olarak kullanabileceği bir şey bulmaya çalışıyordu. Bir gürültü, bir zırlıtı ve ardından müzik sesi duydu. Işıklar yandı ve banyonun buhar dolu aynasında görüntüsü

tekrar belirdi. Elinde bir musluk açma pompası aynaya bakıyordu. Elektrik kesintisiydi, basit bir elektrik kesintisi. Pompayı aynadaki görüntüsüne sapladı, pompa orada kalıverdi. Korku, histerik bir gülmeye dönüşmüştü. Tuvaletin üzerine oturdu, öne doğru eğildi ve karnını tutarak deli gibi gülmeye başladı. Gözyaşları yanaklarından akıyor, gülmesine bir türlü son veremiyordu. Herkes o kadar ciddiye ve ona o kadar tuhaf bakıyorlardı ki, annesi, babası, psikolog, bütün arkadaşları. Onu deli edecek olan onlardı. Tuhaf bir şey yapmasını bekliyor gibiydiler, bir an kafası patlayacakmış gibi hissetti.

Gülme krizi hafifledi şakaklarını ovuşturmaya başladı. Adamın fotoğraftaki yüzü gözlerinin önüne geldi. O olduğunu biliyordu. Unutması mümkün değildi. Annesi gözlükleri yanında olmadığı için görememişti sadece. Dedektif onu bulup canlı teşhis için getireceklerini söylemişti, o zaman annesi de hak verecekti. Ayağa kalktı, aynaya sapladığı pompayı aldı ve adamı karşısında o aptal aleti bacaklarının arasında sallanır vaziyette çıplak olarak hayal etti. Elindeki pompayı adamın bacaklarının arasına saplar-ken, annesiyle Margie onu kollarından tutuyordu. Geri çektiği zaman o pis şeyi pompanın içinde kalacaktı. Duvara doğru fırlattığı pompa yuvarlanıp seramik zemine düşerken, banyonun kapısını açtı, koridora bir göz attıktan sonra koşarak odasına gitti, beysbol üniformasını aldı ve kendini tekrar banyoya kilitledi.

Babası eve geldiğinde, Shana henüz hazır değildi. Hâlâ banyoda kilitli, saçını kurutmakla meşguldü. John, onu dışarı çıkarmak için kapıyı üç defa çalmak zorunda kaldı. “Geç kalacağız,” dedi kapıyı açtığı anda. “Elini çabuk tut. Geç kalmaktan hoşlanmadığımı biliyorsun.”

Shana, antrenman sırasında somurtkandı. Aklı başında değil gibiydi. Kızlar etrafında toplandığı zaman, onlardan uzaklaşıyor ve onları orada yüzlerinde şaşkın bir ifadeyle bırakıyordu.

John, ona vuruş için sıraya girmesini söylediğinde. “Bugün vuruş çalışması yapmak istemiyorum,” diye ısrar etti. Bütün vü-

cudu yorgunluktan kırılıyordu, orada hemen bir yere kıvrılıp uyumak istiyordu. “Top atışımı geliştirmek istiyorum.”

Yakınlarında diğer kızların durduğunu gören John, onu kolundan tuttu ve birkaç metre uzaklaştırdı. “Bu bir takım oyunu, Shana. Sadece sana top atış talimi yaptıramam, buna izin veremem. Diğer kızların da çalışmaya ihtiyacı var. Nasıl çalıştığımızı biliyorsun.”

Kolunu sinirli bir şekilde babasının parmakları arasından çeken Shana sıradaki yerini aldı. Tecavüz olayından beri babası ona farklı davranıyordu, sanki bir hastalığı varmış, ona da bulaşmış gibi, hep uzakta duruyordu. Gözucuyla kızlardan birinin sırtına vurup gülümsemesini seyretti. Hâlâ küçük bir çocukmuş gibi onu her gördüğünde öpmeye kalkmasından, ya da ikide bir mincıklaşmasından hoşlanmıyor olması, onun sevgisine ihtiyacı olmadığı anlamına gelmezdi. Kız arkadaşına da aynı şekilde gülümsediği aklına gelince, gözlerini kıstı, onun haricinde herkese gülücükler dağıtıyordu. Eskiden bir dediğini iki etmezdi, ama şimdi, tam ona ihtiyacı olduğu sırada, okulla ancak baş edebiliyorken, kendisi dışında herkesle ilgileniyordu.

Sırası geldiğinde, ilk vuruşunda topu orta sahaya gönderdi ve koşmaya başladı. İkinci vuruşu, öyle kuvvetliydi ki, top sahanın dışına çıktı. Elindeki sopayı öyle bir fırlattı ki, sopa ısınmakta olan kızlardan birinin bacağına şiddetle çarptı, çıkan sesi herkes duydu. Shana durup seyrederken, John, kıza doğru koşmaya başladı.

Kız acıyla çığlıklar atıyordu. Bacağını tutarak yere düştü. Üzerindeki kot pantolonun paçaları o kadar dardı ki John, arabasına gidip, her zaman torpido gözünde bulundurduğu cep bıçağını getirdi. Pantolonu keserek bacağın ne durumda olduğuna baktı. Bütün kızlar etraflarında toplanmıştı. Bacağına darbe alan kız, Shana’ya, “Bunu bilerek yaptın. Biliyorum. Annemi çağırın, bacağım kırıldı. Biliyorum, kırıldı,” diye bağılıyordu.

Büyük bir şiş ve gittikçe koyulaşan bir çürük vardı. “Tanrı’ya

şükür, kırık değil,” dedi John. Kızlardan birini, sakatlanan kızın annesine telefon etmesi için gönderdi ve Shana’ya döndü. “Bir daha sopa fırlatmak yok, anladın mı, bir daha asla,” diye azarladı.

Shana, miğferini yere fırlattı. Kızın yanına gitti, eğilmeden yarasına bakarak yüzünü ekşitip, “Şımarık, ana kuzusu, çok şey bildiğini sanıyorsun değil mi? Birisi gerçekten canını yaksa, öl-sen ya da onun gibi bir şey olsa ne yapacaksın?” Sahadan çıktı, dönüp babasına seslendi. “Ben yokum artık, al aptal takımını ka-fana çal.”

Shana arabada bekliyordu. Kızın annesi geldikten sonra John, diğer kızlara aileleri gelene kadar birbirlerine top atmalarını söyledi. Ayrılırken, Charlotte ona yaklaştı ve sordu, “Eşyaları eve götürmemi ister misiniz?”

“Elbette, tatlım teşekkür ederim.”

“Shana’nın nesi var? Hakikaten bundan sonra oynamayacak mı?” diye sordu kız. “Artık bizimle öğle yemeği de yemiyor.”

John, döndü, önce arabaya sonra kıza baktı. “Kiminle yiyor o zaman?”

“Bilmiyorum. Artık öğle yemeği yediğini de sanmıyorum.”

Yakınlarda bir restorana giderlerken yolda Shana ile konuş-maya çalıştı. “Shana, ne oldu sana böyle durup, dururken? O kız-lar senin arkadaşın. Yaralı bir kıza nasıl öyle bağırabilirsin?”

“Bacağı sadece bir parça şişmişti o kadar ve beni kasten yap-makla suçladı, sanki isteyerek yapmışım gibi. Anasının kuzusu ne olacak. Hepsi öyle. Şımarık şeyler.”

“Ama onlar senin yıllardır arkadaşın. Hepsi seni çok sever.”

Shana yüzünde kızgın bir ifadeyle babasına baktı. “Nereden biliyorsun? Herkes benden nefret ediyor. Bayan mükemmel de-ğilim artık. Tek yaptıkları şey peşimden ayrılmamak ve beni deli etmek. Herkes bana aynı aptal soruyu sormak için adeta yarış-ıyor. ‘Neyin var? Neyin var? Bana kızgın mısın?’ artık dayanamı-yorum, neden beni kendi halime bırakmıyorlar?”

“Seni anlayamazlar, çünkü neler olduğunu bilmiyorlar. Bu-nun için onları suçlayamazsın.”

“Ama onlara bir şey olmadı, değil mi? Sana da öyle? Sadece bana ve annemin başına feci şeyler geldi. İşte bu. Sana bir şey söyleyeyim, annemin durumu hiç iyi değil.”

John, kafeteryanın oto parkına girdi, arabadan çıkarken. “Annen kuvvetli bir kadın. Ona bir şey olmaz,” dedi.

“Kesinlikle, çünkü ben ona bir şey olmasına müsaade etmeyeceğim. Okulu değiştirmek ve annemin yanına taşınmak istiyorum”

John arabanın kapısını kapattı ve arkasına yaslandı, sonra kızına doğru döndü. “Shana, buna izin veremem. Sadece ziyarette gittiğinde neler olduğunu gördün. Annenin işi başından aşkın, seninle ilgilenemez.”

Shana gözlerini açarak ona doğru eğildi. “Ya sen? Kız arkadaşınla meşgul olmaktan vakit bulup benimle ilgilenebilir misin?” dedi. “Bütün söylediğin, annemin çok meşgul bir kadın olması ve benimle ilgilenmemesi. Sadece önemli bir işi var o kadar, baba. Ben de okul ödevleriyle meşgulüm. Bu beni kötü bir çocuk yapar mı? Annem hakkında başka söz duymak istemiyorum.” Arabadan inerek kapıyı çarptı.

Richard, Lily'den saat altıda Amechi'nin restoranında olmasını istemişti. Park yerine girince Richard'ın beyaz BMW arabasını gördü. İçeri girdiğinde, Richard ayağa kalkarak onu yanaklarından öptü. "Restoranı beğendin mi?"

Lily, mavi büyüleyici gözleriyle ona baktı, yüzü her zamankinden daha havalı, yanak kemikleri daha çıkmıştı. "Seni beğeniyorum, Richard," dedi.

Garson önüne bir Sezar salatası ve bir bardak şarap koydu. Küçük restoran, kırmızı beyaz kareli masa örtüleri, mutfaktan gelen İtalyanca sesler, iştah açıcı sarımsak kokusu ve Luciano Pavarotti'nin hoparlörlerden yayılan sesiyle şık olmaktan ziyade, otantikti. Henüz saat erken olduğu için onlardan başka müşteri yoktu. Masalardan birinde oturan garsonlar, akşam yemeği servisinden önce karınlarını doyuruyorlardı.

Richard, şarap kadehini kaldırdı. Lily kendi kadehini kaldırınca Richard hafifçe tokuşturarak, "İkimize," dedi.

Lily, "Sana anlatacağım bir tek şey var, ondan sonra bu akşam iş konuşmak yok," dedi masanın üzerine doğru eğilerek. Gözleri heyecandan parlıyordu. "Patricia Barnes'in cüzdanından alman

parmak izlerinin Bobby Hernandez'in kilerle mukayesesi pozitif çıkmış. Cunningham sen çıktıktan sonra, laboratuardan arayıp haber verdi." Lily'nin, sonunda yemek yiyebileceğini hissetmesinin en önemli nedenlerinden biri buydu. Dedektif onu arayıp haber verdikten sonra, yerinden fırlayıp avazı çıktığı kadar haykırmak istemişti. Bir katili öldürmüştü, öldürdüğü adam sadece bir tecavüzcü değil, aynı zamanda katildi. Buna hiç şüphe yoktu.

"Bravo," dedi Richard. "İyi gidiyoruz."

"Manny hakkında henüz bir şey yok. Bugün onu takibe başladılar, ama bir tevkif müzekkeresi çıkartmak için elimizde henüz bir şey yok," dedi. Salatadan ağzına, hiç de kibar bir bayana yakışmayacak büyüklükte kocaman bir lokma attıktan sonra ilave etti. "Cunningham, Manny'nin kardeşi öldükten sonra Navaro'yu geçenlerde hapisanede ziyaret ettiğini de öğrenmiş."

"Belki de Cunningham, Barnes cinayeti ile onun arasında bağlantı olduğunu gösteren delillere sahip olduğumuza inandırıp adama daha fazla baskı yapmak niyetindedir. Ne dersin?"

"Bilmiyorum," dedi Lily, garsona bardağına biraz daha şarap koymasını işaret ederek. "Tek istediğimiz, Manny'nin bizi Carmen Lopez'e ateş edilen silaha götürmesi. Silahı bir yere saklamış olmalı. O tip insanların silahı ortadan kaldıracaklarını sanmıyorum, yani okyanusa atmak, falan gibi. Özellikle daha sonra işlerine tekrar yarayabilecek, iyi bir silahı asla atmazlar. Bu onlar için yarım kilo eroini tuvalete atıp üzerine sifonu çekmekten farksızdır."

Sırtını sandalyeye yasladı ve elindeki menüyü açtı. Kelimeleri bulanık görüyordu. Gözlüğünün yanında olduğunu hatırladı, ama takmak istemiyordu. "Benim için sen ısmarla, tamam mı? Artık iş konuşmak yok. Yemeğimizi yiyelim."

Richard kendisi ve Lily için, şarap, kapariyle pişirilmiş dana bifteği ve sızma zeytinyağı soslu istiridye ve midye tabağı sipariş etti. Lily tabağına eğildi ve muhteşem kokusunu içine çekti, her lokmanın tadına varmak için yutmakta hiç acele etmiyordu. Kendi-

sini yıllardır hiç tat almamış, hiçbir şey koklamamış gibi hissediyordu. Restoranda artık boş masa kalmamıştı. Öteki insanların konuşmaları, tabak sesleri etrafı sarmıştı. Lily sanki uzun bir süre karanlık bir tünelde seyahat ettikten sonra aniden parlak ve sıcak gün ışığına çıkmış gibi hissediyordu kendini. Tabağındaki her şeyi, yanında birkaç dilim ekmekle beraber yiyip bitirdi. Elini karnının üzerine koyunca şişkinliği hissetti. Karnı şişmişti, Etiyopyalı bir çocuk gibi görünüyor olmalıydı.

Restorandan çıktıklarında, Richard onu elinden tutarak arabasına götürmeye çalıştı, “Gelemem, Richard. Lütfen zorlama. Shana döndüğü zaman evde olmak istiyorum.”

Genç adam, “Ama saat daha yedi buçuk ve psikolog ile randevusunun saat sekizde olduğunu söylemiştin,” diye elinden tutup şımarık bir çocuk gibi arabasına doğru birkaç adım daha çekmeye devam etti. “Burayı evime çok yakın olduğu için özellikle seçtim.”

Richard döndü ve öbür elini de tutarak, otoparkın ortasında, onu kollarının arasına aldı. “Claire ayrılmayı kabul etti. Bu demektir ki en geç altı ay sonra özgürüm, bu gece onu kutlayacağız,” dedi ve şefkatle yüzüne düşen saçları düzeltilti. “Sana ihtiyacım var.”

Lily, ince elbisesinin üzerinde dolaşan geniş ellerin kendisini erkeğe doğru bastırmasını hissetti. Onu öpmeye başladığında ağzındaki sarmısak ve şarabı bir kez daha tattı.

O sırada yanlarından restorana doğru bir çift geçti. Kadın, yanındaki adama bir şeyler söylüyordu ve sesi hiç de yabancı gelmemişti. Lily birden kaskatı kesildi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Bakma,” dedi Richard. “Bizi görmediler, ama yanımızdan geçenler, yargıç Abrams ile kocasıydı.”

Hemen Richard’ın arabasına atlayıp oradan uzaklaştılar. Lily yüksek sesle, “Carol ha... Allah kahretsin!” dedi. “Biliyor musun, herkesin duyması için sadece birkaç saniye.....”

Richard sözünü kesti. “Bir gün herkes öğrenecek, onun için fazla dert etme, sen esas onun hakkında söylenenleri bir duysan.”

Lily onu duymazdan geldi, “Butler duyarsa beraber çalışmamızı istemeyebilir.” İlişkilerini gizli tutma konusunda tartışmanın hiçbir yararı yoktu. Nasılsa boşanıyor olması, Lily’nin de kocasından ayrı yaşaması, onlara birbirlerini serbestçe görme hakkını veriyordu. Richard kendisini gergin hissetmemesi gerektiğini söylemişti. “Carol’a ne olmuş?”

“Önce, artık onu Carol diye çağıramazsın, kendisine sadece Yargıç Abrams denmesini istiyor. Bahse girerim kocasına da aynı tembihte bulunmuştur. En komiği fazla oturmaya tahammülü yok. Herhalde hiperaktif olmasından kaynaklanıyor. Sürekli ara veriyor, bu da programını aksatmasına sebep oluyor.”

Lily, onun yerinde ben olmalıydım, diyecekti, ama başka bir şey söyledi. “Akıllı ve çalışkan bir kadın, muhakkak başaracaktır, o siyah cübbeyi uzun süre giyer, merak etme. Benim istediğim sadece bir park yeriydi.”

Restorandan bir blok uzaktaydılar, trafik ışığında durmuşlardı. Richard’a döndü, “Beni geri götür, arabamı alıp, seni takip edeceğim. Bir daha buraya gelip, ofisten tanıdık birine daha yakalanmak istemiyorum.”

Birkaç dakika sonra, Richard’ın evinin önüne park ettiklerinde, Lily, arabadan iner inmez, Richard onu kollarına aldı ve ön kapıya oradan da yatak odasına kadar adeta sürükledi. Hemen elbiselerini çıkardı ve çarşafların altına girdi. Lily’ye yanına gelmesini işaret ediyordu. Salondan klasik müzik sesi geliyordu. Lily, mum ışığı altında, mis kokulu çarşafların arasında, Richard’ın kendisini kucaklamasına ve okşamasına ses çıkarmadı ama soyunmayı reddetti. Erkek fazla ısrar etmedi. Önce yan dönüp birbirlerine sarılıp bir süre yattılar. Lily yavaşça sırtını döndü. Şarap içini ısıtmıştı, kendini onun yanında güvende ve korumada hissediyordu.

Richard, “Buna kaşıklama derler, biliyor musun?” diye kulağına fısıldadı, vücudunu Lily’nin kalçalarına bastırırken, “Tıpkı iç içe geçmiş iki kaşık gibi birbirimize uyuyoruz, hiç duymuş muydun?”

“Bir yerlerde,” diye cevapladı, Lily. Richard’ın nefesi kulağını gıdıkladığı için gülmeye başladı. Genç adam kollarıyla belini daha sıkı sarmaya başlamıştı ve daha fazla kendine doğru çekiyordu. Sonra, omzuna elini koyarak onu sırtüstü yatırıp ve üzerine çıktı. Sertleşmiş organını elbisesi ve külotlu çorabının üzerinden bacaklarının arasına bastırıyordu. Lily, birden kendisini kapana kısılmış gibi hissetti, hareket edemiyordu. Işıklar o kadar loştu ki, yüzünü zorlukla görüyordu. Bütün gördüğü, üzerine abanmış, onu yatağa hapseden karanlık bir şekildi. “Kalk, Richard,” dedi. Richard duymazdan gelerek, eğildi ve ıslak dudaklarıyla boyununu öptü. Lily, “Kalkmak istiyorum,” dedi panik içinde. “Kalkmak istiyorum!”

Richard, üzerinden kayıp sırtüstü yattı. “Allah kahretsın!” dedi, tavana bakıyor, ona bakmaktan çekiniyordu, ereksiyonu azalmaya başlamıştı. “Allah kahretsın!” dedi, bir kez daha sinirli bir ifadeyle. Sözleri havada uçuyor ve sanki bir tokat gibi Lily’nin yüzüne iniyordu. Lily doğrularak elbisesini düzeltti. İçindeki hoş duyular uçup gitmişti.

“Sana bir daha hiçbir zaman eskisi gibi olamayacağını söylemiştim. Üzerime o şekilde çıktığında, tecavüzü hatırlıyorum. Beni altına almıştı, her ikimizi de altına almıştı.”

Richard ses çıkarmıyordu. Uzanıp onu sakinleştirmeye de çalışmıyordu. Odanın atmosferinde ağır bir hayal kırıklığı vardı. Lily bunu hissediyordu.

“Başka kadınlarla çıksan iyi olacak, Richard. Hayatını yaşa.”

Genç adam, “Lily...” dedi, sonunda ona doğru dönerek.

“Hayır, lütfen, dinle beni. Bu konuda gerçekçi değilsin. Bu kadar çok problemi olan biriyle gerçekten beraber olmak istiyor musun? Boşuna mı anlatmaya çalışıp duruyorum.”

Richard ona doğru döndü, dokundu ve elini hemen çekti. “Bu kadar yüzeysel bir insan mıyım ben, Lily? Bu dünyadaki her insanın bir problemi var. Ben dünyaya bacaklarımın arasından bakmıyorum.”

Lily, her şeyin güzel olduğu bir anda, geceyi restoranda bitirmek istemişti. İsrar eden oydu. Madem seks o kadar önemli değildi, her bir araya gelişlerinde neden bu kadar zorluyordu onu?

Richard, “Bunları daha önce konuşmadık mı? Sen olayı saptırıyorsun,” dedi canı sıkkın bir halde ayaklarını yataktan sallandırırken.

Lily, konuyu kapatmak istemesine rağmen öfkesine engel olamıyordu. “Olayı saptırıyor muyum? Ne diyorsun sen?” dedi yataktan inip ayağa kalkarken. “Bana neler olduğunun hiç farkında değilsin herhalde. Sen de diğerleri gibi Allah’ın cezası bir erkeksin. Seni hiç kimse altına alıp zorla seks yapmaya çalıştı mı? Benden istediğin, olanların hepsini unutmam. Ne önemi var ki? Değil mi? Sen aletini yıkar, sonra da başkasını becerirsin.” Kolları havada, yatağın önünde bir ileri bir geri dolaşıyordu. Richard yavaşça ayağa kalktı, ona doğru yürüdü, ellerinden tutup kendine doğru çekti. “Bütün söylediklerimi yanlış anladın, olayı abartıyorsun, söylediğim şey aramızdaki seks ilişkisi, tecavüzü kastetmemiştim. Bu olayın senin üzerindeki etkilerini tahmin etmiyor muyum sanıyorsun. Senelerdir, seks davalarında savcılık yapıyorum. Tecavüz gibi insanı için için kemiren vahşi bir suç, isteksizliğe bile yol açabilir. Bir erkek olabilirim, ama olayın bir insanda nelere sebep olacağını çoğu erkekten daha iyi anlayabilirim. Seni seviyorum,” dedi kollarını beline dolayıp, ona sarılarak. “Birini sevdiğin zaman, iyi ve kötü günler için seversin, beni duyuyor musun?” Çenesini tutup yüzünü yukarı kaldırdı. “Lily, inan bana her şey çok güzel olacak. Dinle beni! Gel oturma odasına gidip, şöminenin karşısına oturalım. Bu akşam o kadar güzeldin, o kadar eskisi gibiydin ki, senin de en az benim kadar istediğini düşündüm.”

Lily, “Şimdi ise, ne istediğimi ben bile bilmiyorum,” dedi, koridorda peşinden giderken. Gerçek buydu.

Klasik müzik odayı dolduruyordu. Richard Lily’yi şöminenin yanına oturttu ve mutfığa gitti, elinde bir kristal kâse dolusu taze

çilekle geri döndü. Şöminenin ateşi Lily'nin sırtını ısıtıyordu, yerliler gibi önünde oturarak ona çilek yedirmeye başladı. Genç kadının tat alma duygusu yine kaybolmuştu, ağzında çamur var gibiydi. Lily, elindeki kasenin yere düşüp, çileklerin etrafa saçılmasına aldırmaksızın, birdenbire onu sırt üstü yere yatırdı. Kollarını iki yana açarak kendi kollarıyla yere yapıştırdı ve gözlerinin içine bakarak, "Nasıl hoşuna gidiyor mu?" dedi, kollarını sıkıca bastırıp kontrolü altında tutarak.

Richard, gözlerini ondan ayırmadan, "Senin hoşlandığın, her şey hoşuma gider," diyerek gülümsedi.

Lily kollarını gevşetmeden, öne doğru eğildi ve Richard'ın dudaklarına sevgi dolu bir öpücük kondurdu. Sonra onu serbest bırakarak üzerine yığıldı. "Seni gerçekten seviyorum," diye fısıldadı, "Hayatımda hiçbir zaman senin gibi bir erkek olmadı. Kendimi bir başkasına hiç bu kadar yakın hissetmemiştim."

Richard, ellerini saçlarının arasında gezdirirken, Lily, doğruldu. "Saat dokuz oldu," dedi. "Gitmem gerek."

Richard, yere saçılmış çilekleri toplarken, Lily çantasını açtı, bir ayna ile dudak boyası çıkartarak kendine çeki düzen vermeye çalıştı. "Dağınıklık için özür dilerim," dedi, eğilip ona yardım ederken. Çileklerin toplanması bittikten sonra, saçını fırçalamaya başladı. Richard fırçayı elinden aldı ve fırçalamaya devam etti, acıtıyordu. "Böyle tara," dedi Lily ve başını öne doğru eğerek. Daha sonra başını kaldırarak saçlarını geriye doğru attı ve ona sarılarak vücudunu onun vücuduna yasladı.

"Yalvaracaksın," dedi Richard, gülümseyerek. "Benim yeni felsefem. Bugünden sonra beni arzularsan, yalvarmak zorundasın." Kol kola kapıya doğru yürüdüler.

"Yalvarmak ha?" dedi Lily, kaşlarını kaldırarak. "Yalvarmazsam ne olacak?"

Richard'ın yüzündeki gülümseme kayboldu, kapının çerçevesine yaslandı ve genç kadının basamaklardan aşağı inişini seyretti. Aşağı indiğinde, Lily el sallamak için yukarı baktığında kapı

kapanmıştı, Richard orada değildi. Durdu ve bir süre gözlerini kapıdan ayırmadı, üşümeye başladığını hissediyordu. Uzaklarda bir yerden bir siren sesi geldi, tepenin ilerisindeki caddelerden birinde yanıp sönen kırmızı ışıkları görebiliyordu. Eğer bir şeyler değişmezse, kısa bir zaman sonra, Richard'ın kapısı ona sonsuza kadar kapanabilirdi. Richard, yüzü belirsiz bir kadının üzerinde vücudunu bir ileri bir geri hareket ettirirken, kendini içeri alması için yalvarıp ellerinden kan fışkırana kadar kapıyı yumrukladığını hayal etti.

YİRMİ DOKUZ

241

Bir sesin uzaklardan “Bruce,” diye, seslendiğini duydu ve ayak-kabıllarını bağlamak için eğilmiş olan annesinin pembe yanaklarını gördü, sabunla keselenmiş fildişi teninin kokusunu aldı. Evlerinin mutfağındaydı; okula gitmeden önce sobanın önünde, son kez ellerini ısıtıyordu. “Eğer şimdi kalkarsan, öğlen olduğu halde sana domuz pastırmalı yumurta yaparım,” dedi ses. Bu ses karısı Sharon’a aitti. Küçük yatak odalarının kapısından sesleniyordu. Onu duymamış gibi yapıp tekrar rüyasına dönmek, annesinin her sabah okula giderken yaptığı gibi yanağına kocaman bir öpücük kondurması için uyumaya devam etmek istedi, ama bir kere uyanmıştı.

Sırtüstü yattı ve gözlerini tavana dikti. Çocukların okula gitmek için hazırlanırken, kapıları çarparken, tuvalette sifonu çekerken ve kavga ederken çıkardıkları bütün gürültülere rağmen, uyumayı becerebilmişti. Normalde kalkacak, tuvalete gidecek, gözleri kapalı işini bitirecek ve evin sabah telaşı sonrası sessizliğinde biraz daha uykusunu alabilmek için yatağa dönecekti. Ama beyaz şortuyla, koridoru geçerken tavada kızarmakta olan pastırmanın kokusuna kapılıp mutfağa doğru yürüdü. Kokudan ağzı

sulanıyordu. Sharon kahvaltıya hayır demeyeceğini çok iyi biliyordu, yirmi yıl beraberlik az bir zaman değildi.

Karısının üzerinde dolaptaki küçük kutuda duran birbirinin aynı, dört eşofmandan mavi olanı vardı. Her sabah onu uyandır-mamak için kapıyı sessizce kapar, ondan sonra giyinirdi. Bir yıldır, gündüz mesaisinde çalışmıyordu. Çocuklarını sadece, eve yemeğe geldiği veya çalışmadığı zamanlar görüyor olmasına rağmen karısı ses çıkarmıyordu. Polisle evli birinin, disiplini sağlama dışında fazla bir ebeveynlik beklememesi gerektiğini bilen eski kadınlardandı. Gerektiğinde, sadece babana söylerim tehdidi bile işe yarıyordu.

242

Domuz pastırması hazırды, sıra yumurtaya gelmişti. Ocağın yanına dönmeden önce kocasının önüne dumanları yükselen, bir fincan kahve koydu. Eşofman hiç de çekici değildi, daha da kötüsü son zamanlarda kilo almıştı. Kalçaları son çocuğunu doğurduğu zamandaki kadar genişti. Ama yumurta ve pastırma dolu tabağı, iki dilim tost ekmeği ile önüne koyarken, yumuşak bakışlı kahverengi gözleriyle tatlı yüzüne baktığında, onunla evlenmiş ol-maktan hiç pişmanlık duymuyordu. Geniş popolu olsun olmasın, bir kez daha onunla evlenirdi.

Kadın kocasının karşısına oturdu. “Tommy yıllık için para istiyor, son senesi biliyorsun. Alabileceğini söyledim. Arabanın sigortası bitmiş. Dün de dışı son üç taksit ödenmezse, Kelly’yi tedavi edemeyeceğini söyledi. Hesapta üç yüz yedi dolarımız, maaş gününe ise daha sekiz gün var...”

Cunningham yumurta dolu ağzıyla, “İyi haberlerin yok mu,” dedi.

Kadın, “Hamileyim,” dedi, bakışlarını ondan ayırmadan.

“Yoo, hayır, değilsin!” Az kalsın ağzındaki pastırmayı yutamayıp boğuluyordu.

“Evet, hamileyim.” Sharon gözünü bile kırpmamıştı.

Cunningham elindeki çatalı masaya bıraktı ve en son ne zaman seks yaptıklarını hatırlamaya çalıştı. Hatırlayamadı. Çok za-

man geçmiş olmalıydı, çünkü ihtiyaç hissetmeye başlamıştı. Önceki gece saat iki sıralarında geldiği zaman onu uyandırmaya çalışmıştı. Gülümsedi, boş tabağını ileriye doğru itti ve fincanındaki kahveyi bitirdi.

Parmaklarını şortunun arasına sokarak, midesini içine çekti ve kollarındaki kalın kasları şişirmeye çalıştı. “Peşimden gel,” dedi, kalçalarını bir kız gibi iki yana kıvrarak. “Sana yatak odasında göstermek istediğim bir şey var.”

Karısının mavi eşofmanı yerdeydi; Cunningham’ın şortu da buruşturularak çıkarılmış, çarşafın altına atılmıştı. Karısını kendine doğru çekerken yumuşak memelerinin sıcaklığını göğsünde hissetti. Burnunu boynuna soktu ve kulağına fısıldadı, “Gerçekten hamile değilsin, değil mi?”

243

“Hayır,” dedi kadın, “Ama işe yaradı, haksız mıyım?”

“Sana neyin işe yaradığını göstereyim,” dedi Cunningham, elini alıp bacaklarının arasına götürerek. “Her zaman işe yarıyor.” Vücudunda yirmi sene öncesi kadar işe yarayan tek nesne, diye düşündü. Karısı bu nedenle gece çalışmalarına ses çıkarmıyordu.

“Çocuklar bu akşam haberlerini izlesinler, belki tanıdık birini görürler,” dedi işe gitmek üzere evden ayrılırken.

Cunningham, soruşturma bölümüne gitmek için arşiv bölümünün önünden geçti. Bir saat içinde merkeze gelecek olan, Kanal 4 ekibiyle görüşmeden önce, basına vereceği bilgiler konusunda yüzbaşıyla son bir kez görüşmesi gerekiyordu. Her zaman yanan sigarası kül tablasında, başı önündeki işe eğilmiş olarak çalışan Melissa’yı gördü. “Birkaç dakika sonra kremalı tavuk kızartması yemeğe gidiyorum, gelmek ister misin?” diye uydurdu.

Melissa, ona baktı. Sigarasından bir nefes aldı ve dumanını savururken, “Serserinin tekisin, Cunningham,” dedi ve işini yapmaya devam etti.

Saçını arkada sımsıkı topuz şeklinde toplamıştı, yüzünde özenle

yapılmış bir makyaj vardı ve Cunningham'ın olduğu yerden, sanki bir balerin gibi, son derece dramatik ve hoş gözüküyordu. Cunningham, durdu ve ellerini tezgâhın üzerine vurdu. "Benim için bir şeyin var mı? Şöyle müthiş bir şey, ha?"

Melissa, "Uçuğum var, ister misin?" dedi gülümsemeden, başı hâlâ önündeydi.

Birkaç dakika sonra, elinde bir dizi bilgisayar çıktısıyla tezgâha doğru yürüdü. Kısa suni ipek bir elbise giymişti, belinde kalın rugan bir kemer vardı. İnce kumaşın üzerinden, olmayan karnının iki tarafındaki kalça kemikleri fark ediliyordu. Karısının geniş, sünger gibi yumuşacık kalçalarının kendisine bu sabah ne kadar hoş bir duygu yaşattığını düşündü, acaba Melissa seks ilişkisine girebiliyor muydu? Vücudu, sanki dokunsan kırılacakmış gibi duruyordu.

Melissa, siyah göz kalemiyle boyanmış, duygulu gözleriyle ona baktı. "Elli kırmızı spor araba tespit ettim. Sahiplerine ait bilgileri bekliyorum," Çıkışların en üstündeki sayfayı açtı, komşu kadın tarafından verilen plaka numarası en üstte yazılıydı. Aralarına çizik atılmış olan alternatif çalışmalar, Melissa'nın kötü el yazısıyla alt alta sıralanmıştı. Daha iyi görmesi için sayfayı çevirdi. "Yaptığım şey benzer numaraları bulmak. Bazı insanlar okumayı yeni öğreniyor, o kadın da yanlış görmüş ya da okuma zorluğu çekiyor olabilir," dedi ve ne demek istediğini, ona bir kâğıda önce üç rakamını yazıp sonra küçük bir değişikliklerle onu sekize çevirerek örnekledi.

Dedektif, "Melissa, hayatım," dedi, "Sana en iyisi olduğunu kaç kere söyledim? Biraz kilo alsan, önümüzdeki sınavı geçebilirsin. Harika bir polis memuru olurdu."

Melissa'nın bakışları buğulandı, birden sanki göğüs kafesi parçalanacakmış gibi bir öksürük krizine kapıldı. Zayıf vücudu her öksürüşte şiddetle sarsılıyordu, gözlerinden yaş gelmeye başlamıştı. Kriz geçtikten sonra, "Başka bir şey bulursam seni ararım," dedi.

Tezgâhın öbür ucuna vardığında, onun yastıklı sandalyesine oturduğunu ve mürekkepli parmakları arasına yeni bir sigara alıp çakmağıyla yaktıktan sonra tekrar önündeki işle meşgul olmaya başladığını gördü.

Manny Hernandez'in peşine taktıkları polis memurunu cep telefonundan aradı. Manny, bütün gün hiçbir yere çıkmamıştı, sadece saat bir sularında bir kere arabasına binip en yakın süper markete gitmiş, biraz alışveriş yaptıktan sonra elinde market torbalarıyla eve dönmüştü. Patricia Barnes'ın cüzdanında Manny'nin parmak izlerine rastlanmamıştı, aksi takdirde evde yatıyor olamaz, hemen içeri alınırdı. Kardeşinin cinayetle ilişkisinin tespit edildiğini bilmiyordu, ama bu akşam öğrenecekti. İşte o zaman evin sıcaklığı o kadar yükselecek ki, orada oturamayacak, diye düşündü, Cunningham. Dışarı çıkıp bir aptallık yapmasına sebep olacak kadar ısınacaktı ortam.

Basın açıklaması konusunda, yüzbaşıyla anlaştıktan sonra, ofisine gidip sandalyesine oturdu, ayaklarını masanın üzerine uzattı; kucığında Manny'nin çizdirdiği robot resim, resepsiyondan ekibin gelişini bildiren haberi beklemeye başladı. Resme baktı, arkasına yaslanarak tavanda ki su lekelerini inceledi, sonra tekrar resme baktı. Bu tür resimler hiç gerçekçi görünmezdi, ama bu bir ödülü hak ediyordu. Uzaylılar tarafından kaçırılmış insanların tarifleriyle yapılan robot çizimleri andırıyordu.

"Allah kahretsin," dedi. Ayaklarını gürültülü bir şekilde yere indirerek doğruldu. Piç kuru su belki de her şeyi uydurmuştu. Belki de ateş edenin kim olduğunu biliyordu, ortalık yatıştıktan sonra misilleme yapmayı planlıyordu. Resmi masasına fırlattı, ekip gelmeden önce kravatını ve gömleğini düzeltmek için erkekler tuvaletine gitti. Duruşmalar için sakladığı kahverengi ceketini giymişti, bugün hangi taraftan daha iyi görüldüğünü anlamak için, başını çevirdi. Tanrı'ya şükür, sadece belden yukarısını filme alıyorlardı, ayakkabıları kameranın görüş sahası dışında kalacaktı. Kahverengi ayakkabılarını bile giyememişti. Sharon onları geçen hafta atmıştı.

Masasına döndüğünde, kurbanın kardeşi tarafından verilen resimler arasında en iyi olanını çıkardı; dört sene önce kızıyla yanak yanağa çektiirdikleri resmi. Bu onu en tatlı gösteren ve her ikisinin de gülümsediğı resmiydi. O zamanlar elli kilo daha zayıf-mış herhalde, diye düşündü Cunningham. Carmen'in kız kardeşi-ne, kurbanın yaptığı işten basına bahsetmeyeceğine söz vermişti. Onun için yapabileceğı tek şey buydu; çocukların etkilenmemesi lazımdı.

246

Çekim işi yolunda gitti. Cunningham kekelemedi ve depart-manı iyi bir şekilde temsil etti. Tek hoş olmayan nokta, Bobby Hernandez'in saldırıdan sonra hemen tutuklanmamış olmasıydı, aksi takdirde zavallı kız hâlâ yaşıyor olacaktı, ama bu ülkede adalet çarkı ne yazık ki çok yavaş dönüyordu. Yine de, en azından çalışıyor, diye düşündü Cunningham, Ethel Owens davasını hatırla-yarak. Gazetecinin hikâyede ilginç bulduğu bir husus da, cinayeti işleyenin cinayete kurban gitmesiydi. Doğrusunu söylemek gere-kiyorsa, bu Cunningham'ın da hoşuna gitmişti. En azından Patricia Barnes'ı düşündüğünde. Tek problem, Hernandez'in ölümünden sorumlu olanı bulma görevinin de Cunningham'a ait olmasıydı ve o konuda akıntıya kürek çekiyordu. Masasına döndüğünde gri metal dosya dolabını açtı ve sonuçlandırılmamış, cinayet dosya-larını saydı. Bazıları o kadar eski tarihliydi ki, neredeyse zaman aşımına uğrayacaktı. On iki dosya vardı, işte tam o sırada telefon çaldı. Düğmeye bastı, arayan Sharon'du.

"Bil bakalım ne yapıyorum? diye sordu, sözü ağzında gevele-yerek.

Cunningham "Nereden bileyim sevgilim, anlat," dedi dosya-ları açıp, hangilerinin faillerinin bulunma şansı olduğuna bakıp, hangilerinin zaman aşımına uğraması gerektiğine karar vermek için, düşünürken.

"Kafa buluyorum," diye kıkırdadı Sharon.

Cunningham, ahizeyi aldı ve düafonu düğmesini kapattı. "Sen ne saçmalıyorsun Allah aşkına? Burası bir polis istasyonu, kadın! Böyle bir şeyin şakasını bile yapma."

“Tatlım, bir polisle evli olmadığım günler de vardı, unuttun mu? Kolej zamanı, çok vahşiydim. Ne demek istediğimi anladın mı?”

Sharon,” diye bağırdı, “sana ne oldu?”

“Sadece bu küçük sigarayı, büyük oğlanın çekmecesinde buldum, ne olduğunu anlamak için de içmeye karar verdim. Haşhaşmış, hem de çok iyi cinsten.”

“Şaka yapıyorsun. Bu hiç komik değil, Sharon. Tommy’nin çekmecesinde haşhaş mı buldun?” Son cümleyi fısıldar gibi bir ses tonuyla söylemişti. Etraftan kimsenin onları dinleyip dinlemediğini kontrol etti. Sadece dedektiflerden biri masasındaydı. Telefonla konuşuyordu ve konuşulanları duyacak kadar yakın değildi.

“Öyle gözüküyor. Bir puf... ve ben kafayı buldum. Ne dersin, istersen gel de sabah başladığımız işi bitirelim.”

Cunningham birden parladı, kravatını çözdü. “Buraya kadar!” dedi, “Omaha’ya taşınıyoruz. Bunun bir gün olacağını biliyordum. Bu şehir çöplükten başka bir şey değil.”

“Sakin ol, baba. O kadar da kötü değil. Yani, bir sigara içti diye, ertesi gün koluna hemen iğneler dayamaya başlamayacak. Bu sene okulu bitiyor, büyüdüğünü hissediyor herhalde.”

“Eve geldiği zaman, söyle ona, bir yere ayrılmasın. Ben gelir gelmez bu işi hallederim ve Sharon...”

Karısı hâlâ gülüyordu. “Evet?”

“Git ve bir kahve yap kendine. Bu hiç komik değil, kesinlikle değil,” diyerek ahizeyi çarparak telefonu kapadı.

Demek böyle olacak, diye düşündü. Kendi çocukları bile bu çöplükte uyuşturucuya bulaşmadan yaşayamayacaklardı. Bundan sonra yapacakları şey kokaine ve hırsızlığa başlamak olurdu. Masasındaki bütün dosyaları bir araya toplayarak bir küme haline getirdi ve tekrar dolaptaki yerlerine koyacağı yerde, masasının yanında yere fırlattı. Daha sonra üzerlerine basarak kapıya yöneldi.

“Cunningham, Allah’ın cezası,” diye seslendi öteki dedektif. “Şu dağınıklığa bak! Derdin ne senin? Aklını mı kaçırdın?”

“Kaybettim, Snyder. Anladın mı? Tamamen kaybettim. Beni soran olursa, cehennemin dibine gitmelerini söyle, tamam mı?” Çift kapıyı yumruklayarak dışarı çıktı, söylenerek arabasına doğru yürümeye başladı, eve gidip, oğluyla konuşacaktı. Hayatta olduğu sürece, onun çocukları uyuşturucu kullanamazdı. Bu işe bir son verecekti. Chrysler’ini çalıştırıp, hızla park yerinden uzaklaştı.

Lily ofisine giderken arşiv bölümünde durdu ve memurdan Bobby Hernadendez dosyasını istedi. Bütün güncel bilgiler ve Cunningham'ın Patricia Barnes hakkındaki yorumları bir liste haline getirilecek ve dosya kapanmadan önce bir duruşma yapılması gerekecekti. Tecavüze teşebbüs ve adam kaçırma suçlarından serbest bırakılmıştı, çünkü kurban ortada yoktu, şimdi ise her ikisinin de ölüm belgelerinin tasdikli birer kopyasının çıkartılıp dosyaya eklenmesi gerekiyordu. Dosyayı bir elinde, çantasını diğer elinde tutuyordu. Adli tıptan gelen otopsi raporları dosyaya girmiş miydi? Onlara bakmak zorunda olmak Lily'yi dehşete düşüyordu. Daha da kötüsü birazdan robot resmi görecekti.

O gece, Shana ile beraber teşhis için Ventura Polis Merkezi'ne gideceklerdi. Hernandez'in hapishane fotoğrafına bir kez daha bakmak istedi. Shana bir şüpheli hakkında karar verdiğinde, ortalığı fazla ayağa kaldırmadan, onu ikna edebilecek güce sahip olmak istiyordu. Hızlı adımlarla ofisine giderken, arka koridorda, onu olduğu yerde donduran bir şey gördü. Richard, yeni savcı yardımcılarından, genç, güzel bir sarışınla konuşuyordu. Arkası dönüktü, kolunu kadının başının üzerinden duvara dayamıştı ve ka-

dın gülüyordu. Lily bütün vücudunun ateş gibi yandığını hissetti. Döndü ve geldiği yöne doğru yürümeye başladı. Bir başka koridora sapmak üzereydi ki, Marshall Dufy ile çarpıştı. Elindeki dosya ve içindekiler yere saçıldı.

Dufy, “Bu şekilde karşılaşmaktan vazgeçmeliyiz,” dedi gülerek. Eğilip kâğıtları yerden toplamasına yardım etmeye başladı.

Lily, “Ben toplarım,” dedi. “Benim hatamdı, önüme bakmıyordum.” Kâğıtlara uzanan eli titriyordu, bir kerede toplamaya çalışıyordu. Marshal’ın elinde de bazı kâğıtlar vardı ve sayfaların birinde kendine benzeyen bir resim gördü. Robot resim Marshall’ın elindeydi.

250

“Nasıl gidiyor bakalım?” Sık görüşemiyoruz. Seni oraya gömdüler diye düşünüyordum.”

Lily, adamın elindeki kâğıtları yanına indirişini seyretti. Uzanıp almak istiyordu, ama yarı bilinçsiz, kımıldamadan durmayı tercih etti.

Cevap vermeyince, Marshall yanına yaklaştı, elini yüzünün önünde tarar gibi salladı, “Sen iyi misin?” diye sordu.

Lily, “Evet...Hayır... Yani, kafamda bir sürü şey var,” dedi gözlerini robot resimden ayırmadan, artık dayanamayacaktı. Kâğıtları onun elinden kaparcasına aldı ve dosyanın içine yerleştirdi. “Kusurabakma,” dedi, “Teşekkürler.” Hemen oradan ayrıldı. Sanki herkes ona bakıyormuş gibi hissediyordu, onu suçlayan dosya elini yakıyordu.

Sekreterinin masasının önünden geçerken, kız bir tutam pembe not kâğıdı ve mesaj uzattı ama Lily, onu orada bir kelime bile edemeden, ağzı bir karış açık bırakarak yürüdü. Göz ucuyla karşı ofiste, Richard’m duvardaki panoya bazı cinayet fotoğraflarını iğnelemekle meşgul olduğunu gördü. Kapıya bir omuz vurarak kadınlar tuvaletine daldı ve kabinlerden birine girerek kapıyı kilitledi. Çantasını yere koydu, tuvaletin üzerine oturdu ve dosyayı açtı. “Ah Tanrım!” dedi bir elini göğsüne bastırarak. Kendi gözlerine, kendi burnuna, kendi uzun boynuna bakıyordu. “Olamaz,”

diye fısıldadı, başını iki yana sallıyordu. Yutkunmaya çalıştı, fakat ağzı çok kurumuştur. Aslında kimse bu resmi ona benzetmezdi. Gözler çok tehlikeli, ağız çok çizgi gibiydi ve yüzde çok sert bir ifade vardı.

Birkaç hapishane fotoğrafı birbirine tutturulmuştu. Hernandez'in üçgen yüzünü dosyanın kenarına takılmış olarak gördü. Uzanıp onu almak istedi ama robot resmi yerine koyup kulübenin kapısını açmak dışında hiçbir şey yapacak gücü yoktu. Aynanın önünde duran kişi sanki kendisi değildi, robot resimdeki yabancıya benziyordu. Cehennemden geçerek binlerce kilometre yolculuk yapmış, hayatının kâbusuyla, yani kendi görüntüsüyle yüzleşmeye gelmişti.

251

Ağzına iki valium attıktan sonra, tokasını çıkarıp saçını fırçalamaya başladı. Rujunu tazeledi, yanaklarını biraz pembeleştirdi ve aynadaki görüntüsüne bir kez daha baktı. Robot resim elbette ona benziyordu, ama hiç kimse ona ait olduğunu iddia edemezdi. Zaten şüpheleniyor olsalar şimdiye kadar çoktan tutuklanmış olurdu. Eğer bir gün tutuklamayı planlıyor olsa Cunningham onunla konuşmaz, ya da beraber çalışmazdı. Ona göre Cunningham, bir kahraman, eski moda bir kovboydu. Ama hiçbir şey bilmiyordu. Ayrılmadan önce, aynadaki görüntüsünü bir kez daha kontrol etti. Hiç kimse bir şey bilmiyordu.

Bölmenin yanındaki masadan kendine bir kahve koyduktan sonra, dosyayı kolunun altına yerleştirdi, mesajlarını aldı. Richard'la karşılaşmadan önce onları masasına bıraktı. Dosyayı elinden bıraktıktan sonra, ellerinin hâlâ titremekte olduğunu fark etti. Valium ve kahve diye düşündü, şampiyonların kahvaltısı. Kahvesinden iki yudum daha aldı, bardağı masasının üzerine bıraktı.

Richard'ın bürosu, ortada duran bir kara tahtayla ilan tahtası yüzünden karışık görünüyordu. McDonald-Lopez cinayetinin adli tiptan gelen otopsi raporundaki fotoğraflarını raporda belirtildiği sıraya uygun olarak, ilan tahtasına iğnelemekle meşguldü. Carmen Lopez'in parçalanmış vücudunun, sekize on ebadındaki resmi

Lily'nin dikkatini çekti. Shana'nın fotoğrafının da bu ilan tahtasında yer alabileceği düşüncesi tüylerini diken diken etti.

"Tanrım! Bu sabah saat kaçta geldin böyle?" diye sordu Richard'ın yaptığı işe bakarak.

Genç adam döndü ve gülümsedi, "Günaydın kelimesi hiç aklına geldi mi? Güne başlamanın hoş bir yoludur," dedi ve Lily, yanına yaklaşıp kadar bekledi, daha sonra alçak sesle, "Özellikle dün gecedен sonra..."

"Günaydın," dedi Lily, neşeli görünmeye çalışarak. Sarışın savcı yardımcısını onun kollarında, onun yatağında hayal etti. Evvelki akşam beceriksizce davranıp, onu orada gergin bir şekilde bırakmıştı. Sadece biraz zamana ihtiyacı vardı.

"Silah meselesini düşünüyordum," dedi Richard. "Olay yerinden sadece birkaç mil ötede durdurulduklarında yanlarında değildi. Başlangıçta cinayetten sonra bir yere fırlatıp atmış olabileceklerini düşündük. Bu yüzden her yer karış karış arandı. Eğer Hernandez kardeşler de olayın içindeyse, bu, silahı niye bulamadığımızı açıklar." Masasının üzerinde duran kahvesini alıp yudumladı. Ceketini çıkarmış, kravatını gevşetmiş işine devam etmeye hazırlanırken, Lily boş bakışlarla orada oturuyordu.

O sabahın görüntüleri, babasının silahının kilisenin arkasındaki tepeden yuvarlanması, yeniden aklına geldi. Acaba birisi bulmuş muydu? Saklamışlar mıydı, yoksa yetkililere teslim etmişler miydi? Hernandez onunla Shana'yı bıçakla tehdit etmişti. Eğer silah onda olsaydı, kesinlikle... Richard'ın kendisine baktığını gördü. Genç adam bir şeyler söylemesini bekler gibiydi. "Düşünüyorum, biraz zaman ver. Bir ortakla çalışmaya alışık olmadığımı da unutma. Belki sana biraz tuhaf gelebilir, ama..."

Richard, "Alışacağız," dedi neşeyle, yeniden panoya dönüp resimleri iğnelemeye devam ederken.

Hernandez, Patricia Charles'ı boğarak öldürmüştü. Bu da zorla ağzına sokarak tadına bakmasını istediği bıçaktaki, kendi deyişiyle, "Orospu Kanı"nın ona ait olması ihtimalini ortadan kaldırıyordu.

“Rich, her iki kurbandaki yaraların, bıçak yarası olmadığından emin miyiz?” diye sordu. “Cinsel organına sokulan ağaç dalının, büyük yaralara sebep olduğunu biliyoruz, ama bazıları daha önce bıçakla açılmış olabilir.”

Masasına gitti, on beş sayfalık otopsi raporunu aldı ve Lily’ye uzattı. “Tekrar okuyabilirsin, hatta istersen bıçak veya başka bir silah kullanıldığına dair kuşkuların varsa, onları arayabilirsin de. Sadece listesini yaptıkları yaraların, daha doğrusu yırtıkların, bir bıçakla yapılamayacak kadar düzensiz olduğunu hatırlıyorum.”

“Kardeşi gözaltındayken, Manny Hernandez’in silahı saklamış olması büyük bir olasılık, özellikle davayla ilgili tutuklamalar yapıldığı zaman. Silahın Bobby’nin evinde ya da arabasında bulunmadığı düşünülürse,” dedi Lily, “Manny’nin arabasını aradılar mı?” 253

Richard, Heyecanlı bir şekilde ilan tahtasındaki işini bırakarak Lily’ye döndü, alnına düşen saçlarını kaldırmaya çalışıyordu. “İyi bir soru, Lily. Hem de çok iyi. Bahse girerim aramadılar. Kardeşinin işlediği cinayetle bir bağlantısı olduğu düşünülmemiştir. Manny’dan kimse şüphelenmiyordu.”

Lily, “Sanırım Cunningham’ı arayıp sormamız gerekiyor,” dedi, telefonu alıp numaraları ezberinden çevirirken. Resepsyonist, dedektifin mesaisinin üçte başladığını, saatin henüz dokuz olduğunu söyledi. “O zaman bana cinayet masasından birini bağlayın,” dedi. Dedektiflerden biri onu beklemeye aldı ve bir süre sonra Cunningham’ın masasından aldığı bir dosya ile geri geldi.

“Bekleyin... okuyorum,”

“Acele etme,” dedi Lily, düafonun düğmesine basarak. Sandalyesine oturdu. Çantasından sarı bir not defteriyle kalem çıkardı.

Adam sonunda cevap verdi, “Sadece minibüs...minibüse el koymuş ve evi aramışsınız. Başka bir şey yok.”

“Teşekkürler,” dedi Lily ve Richard’a döndü. “O araba için bir arama emri hazırlatmamı ister misin? Birine elden takip ettirip öğleden sonra elimizde olmasını sağlayabilirim.”

“Hemen,” dedi Richard. “Manny, kardeşinin Patricia Barnes cinayetiyle ilişkisi olduğu haberini alırsa, o silahın ortadan kalkacağından hiç kuşkun olmasın.”

“Gerçi, peşine adam taktık, ortadan kaldırmaya çalışırken yakalanırsa arabasında bulmaktan daha yararlı olur, dava açısından. Silahı oraya haberi olmadan kardeşinin koyduğunu iddia edebilir. Onunla ilgili bildiğimiz tek şey Carmen Lopez’i daha önceden tanıyor olması ve Navarro’yu hapishanede ziyaret etmiş olması.”

254

Lily’nin arama emri çıkartması konusunda mutabakata vardılar. Arama emri ellerinde olsun yeterdi. İstedikleri zaman kullanabilirlerdi.

Arama emri isteği dikte ettirildi. Lily, Hernandez dosyasını masasının üzerindeki diğer dosyaların arasına koydu. Richard bu sabah masasından herhangi bir dosya almamıştı. Lily diğer işlerini tamamlayana kadar Hernandez dosyasını açmamak için kendi kendine söz verdi.

Richard’ın protestolara rağmen öğle yemeğine gitmedi, çalışmaya devam etti. Yeni davalardan biri, kurbanları çocukken ırzlarına geçilmiş yetişkin kız kardeşlerle ilgiliydi. Raporlara göre, bir akşam oturmuş sohbet ederlerken, kız kardeşlerden biri, annelerinden ayrılmış olan babaları tarafından tecavüze uğradığını itiraf etmişti. Bu, diğer kardeşlerin de aynı şeyi yaşamış olduklarını açıklamasına sebep olmuş ve babalarının yargılanmasına karar vermişlerdi. Adam, on beş yıllık bir okul otobüsü şoförüydü. Lily, başka kurbanların da olduğunu ama bir türlü cesaret edip ortaya çıkmadıklarını biliyordu. Bu tür davalar, özellikle çocuk yaşta yapılan cinsel tacizler için alışılmışın dışındaydı. Çocukların ırzına geçme suçunun cezası, oradan buradan kesintiye uğramasına rağmen, on yıldan az değildi. Bu önemli bir dava olabilirdi. Bu tür suçların sebep olduğu uzun vadeli psikolojik hasarlarla ilgili proje ve gözlemlerin, sadece bir varsayım olmaktan öte, gerçek olduğunun kanıtlanabilmesi için, belgelenip mahkemede tartışılması gerekiyordu.

Lily, Shana'ya onu okuldan üç buçuk civarında alacağını söylemişti. Saat hemen hemen üç olmak üzereydi. John, antrenmanda olanları ve arkadaşının Shana'nın yemek yemediğini söylediğini anlattıktan sonra, Lily suçlunun tanımlanması işleminden önce kızını yemeğe götürmeye karar verdi. Bütün gün içini kemiren dosyaya uzandı, daha fazla sabredecek gücü kalmamıştı.

Otopsi raporları yoktu, hapishane fotoğrafçısı tarafından çekilen orijinal fotoğraflar ve her evraktan birer kopya vardı. Lily, fotoğraflardan birini eline alıp, bir eliyle gözlüğünü burnuna adamakıllı yerleştirerek resme baktı. O anda gözünün önüne, adamın yüzünün sadece birkaç metre uzaklıkta olduğu an geldi. Daha sonra banyonun ışığı altında, paniğe kapılıp kaçmadan önceki halini düşündü. Yutkundu, sakın kalmaya çalışarak gözlüklerini çıkardı ve adamın yüzüne tekrar baktı. Yüz hatlarında belli bir farklılık olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Ayrılmadan önce fazla fotoğraflardan bir tanesini cüzdanına koydu, valium şişesini çıkardı ve soğuk kahve eşliğinde iki hap daha yuttu. Ofisten çıktığında, gözlüklerini takmıştı, midesi düğüm düğümdü.

Shana, kolları kitap dolu, okulun önündeki kaldırımda durmuş, annesini görmeyi umarak bir aşağı bir yukarı geçen arabalara bakıyordu. Bazı çocuklar gruplar oluşturmuş, aralarında gülüşüp konuşurken, diğerleri basamaklardan koşarak iniyor, yanından geçerek farklı yönlere doğru dağılıyorlardı. Etrafındaki gençliğin yaydığı enerji, güneşli Kaliforniya öğleden sonrasında belirgin bir şekilde hissediliyordu. Sadece Shana bu görüntünün içinde bir çizgi film kahramanı gibi hareketsiz duruyordu.

Acaba kızı tekrar eskisi gibi olabilecek miydi? Artık kendisi için kızını güldürmek, onun tatlı kahkahalarını duymak, bir yarışmada büyük ödülü kazanmaktan farksızdı. Shana geçen ay aldığı kot pantolonu giymişti. Ancak, öyle çok kilo kaybetmişti ki, pantolon üzerinde torba gibi duruyordu. Düşmesin diye beline kemer takmıştı. Lily'yi gördü ve geçerken kendisine bir şey söy-

lemeye çalışan çocukları görmezden gelerek, arabaya doğru yürüdü.

“Açlıktan ölüyorum,” dedi Lily. “Bugün öğle yemeğine çıkmadım. Hadi, önce bir yere gidip bir güzel karnımızı doyuralım, ne dersin?”

“Pek aç değilim,” dedi Shana, içini çekerek.

“Öğle yemeği yedin mi?”

Shana cevap vermedi, kitaplarını arka koltuğa fırlattı, bazıları yuvarlanıp döşmeye düştü. “Bugün matematikten F aldım.”

“Aldırma, düzeltirsin. Bütün bu olanlardan sonra çok doğal.” Bir süre durakladı, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu, “Doğruyu söylemek gerekirse, ben de son zamanlarda iyi iş çıkaramıyorum. Bir hoca tutmaya ne dersin? Belki de senenin geri kalan bölümü için bir hoca tutarız.”

Shana, “Okul değiştirmek istiyorum,” dedi. “Daha önce söylemiştim.”

“Ama, Shana, senenin ortasında yeni bir okula başlamak senin için daha zor. Hiç arkadaşın olmayacak, ayrıca şimdi böyle bir şeye kalkışmanın, senin için iyi olacağını da sanmıyorum. Bu neden bu kadar önemli?”

Kız saçlarını parmaklarıyla arkaya doğru taradı ve annesine döndü. “Çünkü herkes arkamdan konuşuyor...biliyorlar. Zaten herkes benden nefret ediyor.”

Lily, arabayı bir Sizzler restoranının önüne çekti ve kontağı kapattı. “Bilmediklerinden eminim, ama senin neler hissettiğini anlayabiliyorum. Ben de ofisteki ilk günlerde senin gibi hissetmişim, ama kendimi bu konuyu unutmak için zorladım.”

“Kim gibi konuştuğunu biliyor musun, anne? Psikolog gibi konuşuyorsun ve ben ona dayanamıyorum.”

“Hadi, yemek yiyelim, tamam mı? Sen benimle uğraşma, ben de seninle uğraşmayayım. Anlaştık mı?”

Sonunda Shana’nın yüzünde bir gülümseme belirmişti. “Saçını çekmem gibi mi?”

Restorandan içeriye girdiklerinde, Lily bir kolunu kızının beline doladı ve bir tutam saçını elinin içine aldı, ama tutmaktan başka bir şey yapmadı. “Sen o konuda bir puan öndesin, bugünlerde sıra bana gelebilir.”

Shana, “Harikasin anne, biliyor musun?” dedi, parlak mavi gözlerini Lily’ye çevirerek. “Sen şu sıralarda sahip olduğum en iyi arkadaşsın.”

“O zaman yemek yiyeceksin, tamam mı?”

Genç kız, “Tamam, yiyeceğim. Bakalım kim daha fazla yiyecek, sen de çok sıkskalaştın,” dedi, parmaklarını annesinin eteğinin belinden içeri sokarak.

Polis merkezinde Margie Thomas, sıradaki adamlar arasından saldırganı teşhis etmek için, önce Shana’yı içeri aldı. Lily sinir içinde bacak bacak üstüne atmış dışarıda bekliyor, bir türlü sakin oturamıyordu. McDonald-Lopez davasıyla ilgilenen dedektiflerden birinin geçtiğini görünce, onu durdurdu ve yeni bir gelişme olup olmadığını sordu. Arnold Cross, çok gençti, yirmi beşin biraz üstünde olmalıydı. Temiz yüzlü, sarışındı, elbiseleri yepyeniydi, daha yeni dedektif olduğu anlaşılıyordu.

“Önceki gün, Carmen’in kardeşiyle uzun uzun konuştum. Ventura Koleji’ne transfer olmadan önce kötü arkadaşları olduğunu o da kabul ediyor, ama hiç isim vermedi. Daha on iki yaşında,” dedikten sonra Lily’ye baktı, bir şey daha söyleyecek gibi oldu ama sonra vazgeçti.

Lily, dedektifin, on üç yaşındaki kızına tecavüz edildiğini ve bu nedenle merkeze geldiklerini bildiğini bakışlarından anladı. İzin isteyerek, su içmek için en yakındaki soğutucuya gitti, bir tane daha Valium almak için çantasını açtı. Adamın bakışlarını sırtında hissediyordu, hapi ağzına atarken, görmediğini ümit ediyordu. Döndüğü zaman, Shana ile Margie ona doğru yürüyorlardı. Genç dedektif durumu anlamış, oradan ayrılmıştı.

“Bizim işimiz bitti, şimdi sıra sende,” dedi Margie ve Shana’ya döndü. “Git kendine içecek soğuk bir şey al, annen fazla gecikmez.”

“Anahtarları verir misin, anne. Arabada beklemek istiyorum. Ev ödevimi yapmaya başlarım.”

Lily, o odada neler olduğunu anlamak için her şeyini verirdi, ama sorması yasaktı. Shana’nın gözlerinden neler olup bittiğini okumaya çalıştı. Kızının daha önce olmadığı kadar sakın ve kendinden emin bir hali vardı. Gerçekten kendisine tecavüz eden adamı görmüş olsa, bu kadar sakın olabilir miydi? Başından beri tahmin ettiği gibi olmalıydı, adamı canlı olarak görünce, o olmadığını anlamıştı herhalde. Çift camlı odaya doğru yürüyen Margie’nin peşinden gitti.

“Anahtarları ver, anne” dedi bir kez daha Shana.

“Burada,” dedi çantasını uzatarak, “dipte bir yerlerde olacak.”

Sıraya dizilmiş adamlara baktığında, onu görmesi sadece birkaç saniye sürdü. Başka kimseye bakamıyordu. Seyir odasındaki ışıklar loştu ve Margie hiç konuşmuyordu. “Yan dönmelerini söyler misin?” dedi Lily ve dedektifin mikrofonda verdiği talimatı dinledi. Yaklaşıp avuçlarını cama yapıştırdı. Adamların yandan görünüşünü inceledi. Hapishane fotoğrafından daha yaşlı görünüyordu. “Geçen gün ayırdığımız üç numaralı resim yakın zamanlarda çekilmiş bir fotoğraf mıydı?”

“Ben öyle olduğunu sanmıştım, çünkü şartlı tahliyeyi ihlalden içeride sanıyordum, ama değilmiş. Beş sene önceki bir tutuklamada çekilen resimmiş. Yenisini dosyaya koymayı unutmuşlar.”

“Ayakkabılarını bağlamış gibi eğilmelerini söyle,” dedi Lily ve dedektif hemen talimatı verdi.

Sonunda camın kenarından ayrıldı ve kendini koltuğa bırakarak, başını ellerinin arasına aldı. Daha önce tecavüzü her hatırlayışında, gözlerinin önünde Bobby Hernandez’in yüzü belirliyordu. Beyni alabora olan bir tekne gibi çaba harcıyordu. Odadaki adam fotoğraftan daha farklıydı, bir varlıktı ve bu varlık camın

arkasından ona erişip bütün benliğini korkuyla dolduruyordu. Yanlış adamı öldürmüş olabilir miydi? Gözlerini kaldırıp tekrar adama baktı. Kanlı bıçağı dudaklarında hissediyordu. Bu oydu. Shana haklıydı. Tekne tekrar dönmeye başladı ve Hernandez'i gördü. Hâlâ şüpheleniyordu, bunu gidermenin tek yolu, Hernandez'i bulmak ve onunla karşı karşıya gelmekti. Ama bu mümkün değildi, onu bir daha geri dönmek üzere göndermişti.

Gözlüklerini çıkardı, yanında getirdiği hapishane fotoğrafına bakmak için çantasını almaya uzandı. Parmakları halının üzerinde gezindi, çanta Shana'daydı ve Hernandez'in resmi de içindeydi. Hemen ayağa fırladı, kapıya doğru koşmaya başladı, Margie de arkasından.

“Buraya gel,” diye bağırdı dedektif, bir kriz daha geçirdiğini düşünerek. “Bu işi bitirelim, öyle gidersin.”

Lily kapının dışına çıkıp dedektiflerin ofisinin bulunduğu salondan koşarak geçti, lobiye açılan çift kapıyı omuzladığında, orada bulunan herkes kafalarını kaldırıp, ne olup bittiğini anlamaya çalıştı. Nefes almakta zorlanıyordu, eğilip midesini tutarken Margie yetiştğinde Lily henüz binadan çıkmamıştı.

“Lütfen,” dedi dedektif, Lily'nin peşinde koşmaktan nefes almada zorlanıyordu. “Yeteri kadar görüp görmediğinden emin olmak zorundayım.” Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. “Allah aşkına, sen bir savcısın, kendine gel,” dedikten sonra, söylediğine pişman olmuştu bile. “Üzgünüm, tamam mı? Söylenecek bir söz değil ama anla lütfen. Görevimi yapmaya çalışıyorum.” Elizabeth Taylor gözlerinde yorgun ve pişman bir ifade vardı. Alnı ter içinde kalmıştı.

Lily “Üç numaralı adam,” dedi, kadının kendini feci hissettiğinin farkındaydı ama özrünü kabul etmedi. “Shana'yı almaya gidiyorum. Gelip beraberce beyanda bulunuruz.” Kadın elini Lily'nin omzuna koymaya çalıştı, ama Lily kolunu çekti. “Ben de işimi yapmaya çalışıyorum ve o benim kızım,” dedikten sonra döndü ve koridorun dışına çıktı.

Hemen, Honda'nın sağ kapısına doğru gidip açmaya çalıştı.

Kilitliydi. Shana onu görünce pencereyi indirdi. Hernandez'in resmi elindeydi.

Shana, "Bu kim?" dedi, artık kendine hâkim değildi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Ofisteki davalardan birinden, eski bir sanık. Benim tarifime uyduğunu düşünen birisi verdi. Hiçbir şey değil." Lily, uzanıp fotoğrafı elinden almaya çalıştı. Kız elini geri çekti.

"Yalan! Tıpkı ona benziyor. Teşhis için buraya getirilmesini istiyorum. İçerideki adam sanıyordum, üç numara, o kadar emindim ki... Fakat şimdi..."

260

"Shana, lütfen o resmi bana ver. Haklıydın, ben de üç numara olarak belirledim. Bu, aradığımız adam değil."

Lily, birkaç derin nefes alarak deli gibi çarpan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Valium etkisini göstermeye başlıyordu. Olabilecekleri düşünmemeye çalışıyordu. Onu durdurması lazımdı. "Ölmüş. Bir hataydı. Yeni keşfettim."

"Ölmüş, ne demek? Margie onu tanıyor mu?"

"Fotoğrafı bana veren adam, öldürüldüğünü bilmiyordu. Tecavüz olayından çok önce, çeteler arası bir çarpışma sırasında ya da ona benzer bir şey. Ne Margie'ye, ne de bir başkasına hiçbir şey ifade etmiyor artık. Ona hemen içeri gelip, beyanda bulunacağımızı söyledim. Bizi bekliyor."

Shana, "Herkes birbirine benziyor. Belki, içerideki de aradığımız adam değildir," dedi, gözlerinden yaşlar akıyordu.

Lily, kapının kilidini tutup ve yukarı çekti, kapı açıldı. Shana'ya uzandı. "Tatlım, biz ne yargıç ne de jüriyiz. Yaptığımız tek şey gerçeği anlatmak. Oradaki adam bize saldıran adam, bu kesin. Bu resimdeki öldürüldüğünü öğrendikten sonra resmi geri vermeyi unuttum, hepsi o kadar." Shana resmi artık elinde sıkı sıkı tutmuyordu, altından ismi okunuyordu.

"Çantamı al, içeri gidelim. Ve bütün bu olanları unutmaya çalışalım. Tamam mı?"

Resmi tekrar çantasına koyduktan sonra, Shana ile beraber mer-

keze doğru yürümeye başladılar. “Bu resimden Margie’ye söz etme.” Kafamızı karıştırmaktan ve zaman kaybından başka bir işe yaramaz. Ofisten bu resmi almamam gerekiyordu. Başıma bela açacağım.”

Shana bir an için annesine baktı, yüzünde sanki annesine güvenmeyen bir ifade vardı. “Margie’ye bir şey söylemeyeceğim,” dedi sakın bir ses tonuyla. “Ona da pek benzemiyor zaten. Onun yüzü daha kalın, daha çirkin, daha sert bakışlıydı. İçerideki adamın yüzündeki gibi sivilceleri vardı. İçerideki adam o.”

Lobiye girip resepsiyondaki kızıdan, dedektif Thomas’ı anons etmelerini istediklerinde Shana son sözünü söylüyordu. “İçerideki adam da ölmüş olsaydı, keşke.”

OTUZ BİR

Saat beş olmuştu ve Cunningham birkaç dakika içinde ayrılıp haberler başlamadan önce evde olmak istiyordu. Sharon ile çocukları etkilediğini bildiğinden kendisini televizyonda seyretmek hoşuna gidiyordu. İstedikleri her şeyi alabilecek parayı kazanmıyordu belki, ama onunla gurur duyduklarını biliyordu. Ve onu böyle televizyonda gördükleri zamanlar da, en iyi zamanlarıydı. Tommy ile Sharon'un önceki gün odasında bulduğu haşhaş meselesini konuştuktan sonra evde daha fazla zaman harcamaya kendi kendine söz vermişti.

Manny Hernandez'in peşine taktıkları ekipten yeni bir şeyler çıkmamıştı. Fowler onu aramış ve arama emrini, gerektiği zaman kullanılmak üzere merkeze göndermişti. Yüzbaşı da onu aramış, personel sıkıntısını bahane ederek, kendi mıntıkaları dışındaki bir olay için, takip ekibini yirmi dört saatten fazla orada tutamayacağını belirtmişti. Cunningham, Manny'nin kardeşinin, Patricia Barnes cinayetiyle ilişkisinin anlaşıldığına dair haberleri dinledikten sonra, eğer silah hakikaten Manny'deyse, ortadan kaldırmaya çalışması için dua ediyordu. Böylelikle onu suçüstü yakalayabilirlerdi. Eğer düşündükleri gerçekleşirse kendine bir çift

yeni ayakkabı alabilirdi. Herkesin gözünde yine doğruları konuşan bir yıldız olacaktı, belki o zaman kendisiyle bir televizyon röportajı daha yapabilirlerdi.

Çıkarken, Melissa'nın olduğu taraftan geçiyordu, kızın kendisine doğru yürüdüğünü gördü, elleri bilgisayar çıktılarıyla doluydu. "Bana verecek bir şeylerin mi var, yoksa sonunda kızarmış tavuk teklifimi kabul etmeye mi karar verdin?"

Melissa söylediklerini duymazdan geldi. "Bir şeyler var, ama işine yarar mı bilemem? Yine de söyleyeceğim sana."

"Söyle bakalım."

Üniformalı bir polis memuru yanlarından geçiyordu, durdu ve Cunningham'ın omzuna vurdu, "O davada oldukça iyi iş becerdin, dostum," dedi, sonra aralarından geçerek yoluna devam etti.

Melissa, çıktıları göğsüne bastırmış tutuyordu. Cunningham'ın arşiv bölümüne girmesi yasaktı, "Ofise dönecek zamanın var mı? Neler bulduğumuzu anlatabilmek için bunları masana yaymam gerek."

Dedektif kızın söylediklerini ilginç bulmuştu. Akşam altı haberlerini kaçırsa bile, hâlâ on haberlerinde kendini seyredebilme şansı vardı. "Beni takip et güzelim. Senin için her zaman vaktim var."

Dedektiflerin odasında kimse yoktu, kendini öyle bir şekilde bıraktı ki, sandalyesi ağırlığı altında çatırdar gibi bir ses çıkardı. Melissa, karşısındaki sandalyeye oturup elindeki kâğıtları masaya yaydı. Cunningham düzeltmek amacıyla elini uzatınca, kız, reçel kavanozuna uzanan bir çocuğun elini iter gibi, eline vurdu. "Yapma," dedi, "Her şeyi birbirine karıştıracaksın."

"Vay!" dedi Cunningham. "Seni otoriter ufaklık!"

"Pekâlâ, tanığın not ettiği plaka numarası EBO 822. Biraz üzerinde oynadıktan sonra, civardaki kırmızı spor arabaları belirledim ve kimlere ait olduğunu tespit ettim."

"Devam et," dedi Cunningham. "Bütün dikkatimle seni dinliyorum."

“Pekâlâ, şüpheli olabilecek araç sayısını ona kadar indirebilirdim. Önce isimlere ve adreslere bir bakmak istersin diye düşündüm, belki içlerinden çıkarmak isteyeceklerin olabilir. Daha sonra sahiplerinin arananlar listesinde olup olmadığını daha önce suç işleyip işlemediklerini kontrol edeceğim,” dedikten sonra gitmek üzere ayağa kalktı.

Cunningham, “Haydi, Melissa,” dedi, “Hepsine bakabilirsin.”

Kızın yüzü gergindi, öksürmeye başladı. “Benim işim bitti, ben çıkıyorum. Babamı hastaneye götürmüşler durumu hiç iyi değilmiş.”

Cunningham kızın durumuna üzüldü. Yıllardır babasıyla ilgilenmenin sorumluluğu altında ezilmiş, bu yüzden bir deri bir kemik kalmıştı. Belki bu sefer ölmeyi becerirdi de, bu kız da biraz olsun kendi hayatını yaşayabilirdi. “Çok üzüldüm, tatlım. Teşekkürler. İnceleyip, sonucu sana bildiririm.”

Ofisten çıkarken bir süre arkasından baktı ve önündeki belgeleri incelemeye başladı. Okumaya başladığında, isimlerin hiçbirini tanıdık gelmedi. Katil muhtemelen civarda tanınan biri, diye düşünmeye başlamıştı. Listedeki sekizinci isme geldiğinde, donup kaldı. Plaka numarası çok yakındı. FP 0322. EB 0822 yerine kolaylıkla yanlış okunabilirdi. Araba John ve Lilian Forrester adına kayıtlıydı. “Hay Allah!” dedi gülerek. Bütün isimler bir yana onun ismi olmasına inanamamıştı. Plaka numarası hakkında bilgiler kısıtlıydı. Lily bir bölge savcısı olduğu için, Motorlu Araçlar Departmanı, daha evvel mahkûm ettirdiği geri zekâlılardan biri Lily’nin adresini ele geçirip kötü amaçlarla kullanmasın diye, onu listeye dahil etmemişti. Sadece eğlence olsun diye ve nerede oturduğunu merak ettiği için, bilgisayar odasını aradı ve sürücü belgesiyle ilgili detayları istedi. Birkaç dakika sonra geri arayacaklarını söylediler. Yüzünü gözünün önüne getirmeye çalışarak onun hakkında hafızasını yoklamaya çalıştı.

Geçmişte Forrester ile çok çalışmıştı ve diğer meslektaşlarından daha fazla saygı duyduğu birisiydi. Bölge savcılığında görev

yapan avukatların, çoğunun insanların gerçekten suçlu olup olmadıklarına aldırmaksızın, sadece bir mahkûmiyet kararı çıkar-
ma peşinde olan, kendini beğenmiş akbabalar olduğunu düşünüyordu. Ama Lily, tuttuğunu koparan, çalışkan ve masasındaki her davanın sonuçlarıyla içtenlikle ilgilenen bir kadındı. Çok yönden birbirlerine benziyorlardı. Dişini bir vakaya geçirdiği zaman, ağzında kemik olan bir köpek gibi davranırdı. O istemediği takdirde hiçbir kuvvet o kemiği ağzından alamazdı. Telefon çaldı, bilgisayar odasından arıyorlardı.

“Hazır mısın?”

“Söyle bakalım,”

“Adres, 1640 Overland, Camarillo. Kayıtlara baktım ve 29 Nisanda Ventura’da bir tecavüz olayının kurbanı olarak listelenmiş. İstersen raporu sana faksleyabilirim.”

Cunningham’ın nutku tutulmuştu. Bu çok yakın bir zamanda yaşadığı bir olaydı ve kadın, bahsetmeyi bırak ima bile etmemişti. Kızdan kayıtlara bakmasını bile istemedi, sadece vakit geçiriyor, merakını tatmin etmek için yetkisini kullanıyordu o kadar. Bu bütün memurların, sokakta araba kullanırken gördükleri güzel bir kadının nerede yaşadığını öğrenmek için yaptığı klasik bir numaraydı. Yapmamaları gerekiyordu ama hâlâ yapıyorlardı.

“Hey,” dedi kız, “Raporları istiyor musun, istemiyor musun? Hatta başka bir memur bekliyor.”

“Gönder,” dedi, “cinayet masasına, benim adıma.” Ahizeyi yerine koyarak, Hernandez dosyasını eline aldı.

Ne bulacağını biliyordu, sadece teyit etmek istiyordu. Bobby Hernandez, 30 Nisan sabahı öldürülmüştü. Lily tecavüze uğradıktan bir gün sonra. Lily, kırmızı, spor bir araba kullanıyordu ve plaka numaraları, yanılgiya düşülebilecek kadar benziyordu. Ortaya çıkan bir başka korkunç şey de, robot resimdi. Ona bakmadan önce, diğer dedektiflerin hâlâ orada olup olmadıklarını kontrol etti. “Hayır,” dedi, resme bakınca. “Sen saçmalıyorsun, Cunningham.” Lily’nin ne kadar çekici bir kadın olduğunu ha-

tırlamıştı. Lily, için söz konusu bile olamazdı, ama resimdeki adamla bir sabah aynı yatakta uyanmak istemeyeceği kesindi.

O sırada köşedeki faksın sinyali çalmaya başladı, oraya gitti ve raporları aldı. Daha makineden çıkarken okumaya başladı. “Aman Tanrım! On üç yaşındaki kızına tecavüz etmişler,” diyerek son sayfayı makineden çekip çıkardı. Masasına götürdü ve bütün detayları hafızasına kaydetmek için, her sayfayı dikkatli bir şekilde okumaya başladı. Her şey birbirine uyuyordu. Hatta, saldırganın tarifi bile Hernandez’e tıpa tıp uyuyordu. Mantiken, kalemını alıp bulmacadaki boşlukları doldurmaya hazırdı, ama kendine hakim olmaya çalıştı, bütün bunların sadece birer rastlantıdan ibaret olduğunu umuyordu. Rastlantılara asla inanmadığı için, aslında bu onun kişiliğine aykırı bir şeydi. Tutukladığı insanların çoğuna göre de, her şey sadece birer rastlantıdan ibaretti.

Masasında bir saat daha oturup raporları inceledi. Bir bölge savcısının böyle bir olayı nasıl olup da yetkililere altı saat geçtikten sonra bildirdiğini anlamakta güçlük çekiyordu. Daha sonra, kocası onun tecavüzden sonra kayıp olduğunu yetkililere bildirmişti. Hernandez kapısının önünde kurşunlandıktan bir saat sonra evine dönmüştü. Kocasının polisin aramasını istediği arabası, kırmızı bir Honda idi. Bu kesinlikle onun arabası olmalıydı, kocasının değil. Bu Cunningham’ın zonklayan baş ağrısını geçirebilir, her şeyi açıklayabilirdi. Peki, kocası evde kıızıyla beraber ve kırmızı Honda’da garajdaysa, o zaman ne olacaktı? Hayır, diye düşündü, bu şüpheleri ortadan kaldırmıyordu. Çocuk uyurken, kocası evden ayrılabilir ve Hernandez’e ateş edebilirdi.

Raporu tekrar okudu ve John Forrester’in karısının bulunması için ne zaman telefon ettiğini ve polisin Camarillo’daki eve ne zaman gittiğini buldu. Forrester karısının kaybolduğunu bir telefon kulübesinden polise bildirebilir, Hernandez’i öldürüp polisin vardıgı saate kadarki on sekiz dakikalık süreç içinde eve dönebilirdi. Mümkündü, ama o zaman, kullandığı arabanın tarifini poli-

se verecek kadar geri zekâlı biri olması gerekiyordu. Honda'yı kullanan Lily Forrester idi. Polis memurları arabayı hakikaten görmüşler miydi? Hernandez'i öldürmeye karar verdikten sonra, John ve Lily Forrester her şeyi beraber planlamış olamazlar mıydı?

Forrester'ların Hernadez dosyasıyla olan bağlantısı kesindi. Patricia Barnes dosyasıyla Lily meşgul oluyordu, her şey onun sorumluluğu altındaydı ve tecavüzün olduğu gün dava düşmüştü. Robot resmi tekrar çıkardı ve masasına koydu. İki eliyle önceki kâğıtları uzaklaştırdı, böylelikle robot resme daha fazla konsantre olabilirdi. Eline bir kâğıt parçası aldı ve yüzün üst kısmını kâğıtla kapattı, sadece burun, ağız ve çene kısmı açıkta kaldı. Sonra resmi olduğu yerde ters çevirdi ve bürodan çıktı.

Arşiv bölümündeki, bir türlü kanının ısınmadığı, siyah saçlı, tombul kıza seslendi, "Hiç renkli kalem var mı?"

"Hayır, yok," diye cevapladı kız, sinirli bir şekilde.

"Bu ağzınızı boyadığınız küçük kalemlerden yok mu sende? Ne demek istediğimi anlıyor musun? Karımın var, hani önce ağzın kenarını çizersiniz, daha sonra da ruj ile doldurursunuz ya.

Kız büyük siyah çantasına doğru uzandı, küçük plastik bir çanta çıkardı ve büyük bir iş becermiş gibi, kırmızı kalemi gösterdi. "Söylemek istediğin bu mu?"

"Ver onu bana,"

Kız, "Niye verecek mişim?" dedi, burnu havada, "Sen bugüne kadar benim için ne yaptın ki? Sadece o değil, bu küçük kalem için üç dolar ödedim ver üç doları, al kalemi." Sanki bir oyun oynuyormuş gibi gülümsüyordu.

Cunningham elini cebine soktu, beş dolarlık bir banknot çıkardı ve tezgâhın üzerine yapıştırdı. "Üstü kalsın, kendine rejim hapi alırsın. Ver şu Allah'ın belası şeyi, tamam mı?"

Bürosunda, resmin dudaklarının etrafını önce kırmızı kalemle çizdi, sonra biraz daha genişletti. Büroda kimse yoktu, ama bir dedektif onun masasına doğru yürüyordu. Fazla mesaiye kalanlardan biri olmalı diye düşündü. "Boyama mı yapıyorsun, Cunningham?"

Bütün gece burada bunu mu yapacaksın? Yoksa bir porno boyama kitabı mı aldın?”

Bir karşılık alamayınca, adam masasına dönüp çalışmaya başladı. Cunningham, dudakların içini kırmızıya boyadı, daha sonra yaptığı işe bakmak için ayağa kalktı. “İşte bu,” dedi. Masasının önünde bir ileri bir geri dolaşıyor, arada robot resme bakıyor, canı sandalyesine oturmak istemiyordu. “İşte bu.”

Bütün dosyaları aldı ve diğer dedektife döndü, “Ben çıkıyorum, bana bir iyilik yap, arayan olursa evde olacağımı söyle. Kendimi iyi hissetmiyorum.”

268

Eve gitmeden önce, Stop’n’Go’nun önüne park etti, bir süre arabasında oturarak giren çıkanı seyretti. Başı tarif edilmez bir ağrıya ikiye ayrılıyormuş gibiydi. Düşündü taşındı ve sonunda aspirin alıp, bir şeyler yemek yerine, altılı bir paket bira alıp تنها bir köşede midesine indirmeye karar verdi. Saat sekiz otuzdu, henüz çok erkendi, şimdi eve gitse, çocuklar onu deli ederdi. Kendisini saat on haberlerinde izlemenin artık hiçbir önemi kalmamıştı. Eğer şüpheleri doğruysa, Hernandez davası, ulusal nitelikte bir dava olma yolundaydı. *Hard Copy* gibi polisiye bir gösteride on beş dakikalık bir bölüm tutacak büyüklükteydi. Biralarını aldı ve plajın yolunu tuttu.

Plajın تنها bir köşesine, kanalizasyon arıtma tesisi yakınlarında bir yere arabasını park etti. Burası genelde ölen sörfçülerin, kayıkçıların, öldürüldükten sonra atılmış cesetlerin karaya vurduğu bir noktaydı. Dalgalar bu cansız vücutları kilometrelerce öteden buraya taşır ve tesisin hemen yanındaki kumluğa atardı. Sanki deniz, kendisine ait olmayan zararlı şeyleri insan pisliklerinin arıtıldığı yere iade ediyordu.

Üçüncü kutudan sonra baş ağrısının hafiflemeye başladığını hissetti. Omaha’dan ayrılma sebebi sadece havanın soğuk olması değildi, yaşadıkları bir film sahnesi gibi tekrar tekrar gözünün önüne geliyordu.

Hâlâ devriye gezdiği günlerden biriydi, Cunningham ve orta-

ğı bir eczane ve marketteki soygun ihbarı üzerine olay yerine gitmişlerdi. İçerden sesler geldiğini duymuşlar, arka camlardan birinin kırılmış olduğunu gördüklerinde, hemen takviye kuvvet istemişlerdi. Cunningham ön tarafta kalmış, ortağı binanın arka tarafında yerini almıştı. Takviye güç henüz olay yerine varmadan, bir el silah sesi, kırılan camın şangırtısı ve ortağının telsizden acil ambulans isteyen sesini duyarak hemen yanına koşmuştu. Kafasındaki büyük yaradan kanlar fışkıran genç bir çocuk, yerde yatıyordu.

Ortağı ona doğru eğilmiş, “Bir çorap...bir çorap,” diyordu. Sesinden, histeri krizine girmesinin an meselesi olduğu anlaşılıyordu.

269

Cunningham onu bir kenara itip çocuğun göğsüne bastırarak ilkyardım yapmaya çalışırken, asfaltın üzerinde, yerde kanlar içinde duran bir şey gözüne çarptı. Bunun çocuğun beyni olduğunu anlaması fazla uzun sürmedi. Muhtemelen kafasının yanındaki delikten fırlamıştı. İlk yardıma devam etmenin anlamı yoktu. Durdu ve kanlı ellerini üniformasının pantolonuna sildi.

“Silah olduğunu sanmıştım... anladın mı?”

Ortağı, Cunningham’ın gömleğinin yakasını iki eliyle yakalamıştı. Siren sesleri yaklaşıyordu, birkaç saniye içinde orada olurlardı. “Pencereden çıkıyordu...elinde beyaz bir şey gördüm...sedef kabızalı bir revolver sandım. Ateş ettim. Bir çocuk olduğunu anlayamadım. Bilmiyordum...”

Cunningham çocuğun sağ eline bakmış, camı kırdığı zaman kesilmesin diye eline beyaz bir spor çorapla sarmış olduğunu görmüştü.

Ortağı eğilmiş ve botunun içinden, plastik bir torbaya sarılı 32’lik bir tabanca çıkarmıştı; ruhsatsız, kayıtsız, temiz bir silahtı bu. Polislerin çoğu bu tür durumlarda, yani silahsız bir şüpheliye ateş edip vurdukları zaman, kullanılmak üzere yanlarında taşır-lardı. Cunningham ses çıkaramadan adamın eğilip çocuğun sağ elinden kan damlayan çorabı çıkartıp tabancayı yerleştirmesini seyretmişti.

“Benim tarafımda olduğunu bilmek istiyorum,” diye yalvarmıştı polis memuru, ambulans ve takviye ekibi olay yerine girerken. “Beş çocuğum var, Tanrı aşkına, önümüzdeki ay çavuş olacağım.”

Kurbanın on dört yaşında, evinden kaçmış, taciz kurbanı bir çocuk olduğu tespit edildi. Market ve eczaneye sadece para için değil, aynı zamanda yiyecek bir şeyler çalmak için girmişti. Ortağı bir ay sonra çavuş oldu, Cunningham da dedektif. Aynı adam şef yardımcısı görevine getirildiği günlerde, Cunningham departmandan ayrıldı.

270 Son kutuyu açtı ve sadece arıtma tesisinin ışıkları ve sisli gecede kendini göstermeye çalışan ay ışığıyla aydınlanan karanlık plaja baktı. Gözlerini kumsalda gezdirdi, bir ceset bulabilmeyi ümit ediyordu. Acaba birisi kendi kızına tecavüz etse ve o kişiyi tanıyıp adresine ulaşma imkânına sahip olsa ne yapardı? Miktarı ve cinsi ne olursa olsun, hukuki yollardan cezalandırmayı mı tercih ederdi, yoksa içindeki öfke canavarının sesine kulak verip kendi elleriyle mi hallederdi? Lily Forrester iyi bir kadın, kendini işine adanmış çalışkan bir savcı ve bir anneydi. Ortağı da yıllardır iyi bir adam ve iyi bir baba olmuştu. Ama, o çocuğun ellerinin arasına silahı yerleştirirken, Cunningham ondan ve anlattığı hikâyeye yordakçılık yaptığı için kendinden nefret etmişti.

Bobby Hernandez, Tanrı’nın kusurlu yarattığı insanlardan biriydi, dedi kendi kendine. Bir katil ve tecavüzcüydü. Cinsel organını vahşi amaçları için kullanan bir hayvandan farksız biriydi. Carmen Lopez’e yapılanları kabul edilmesi mümkün olmayan vahşeti düşündü. Carmen Lopez, suç oranının tavana vurduğu bir bölgede büyüyüp bir burs kazanmış ve iyi bir yaşamı hak etmiş bir genç kızdı. Arkadaşı Peter McDonald, kısa yaşamında bu kadar üstün başarılar elde edememişti. Gerçi Hernandez’in bu cinayetleri işlediğini gösteren bir kanıt yoktu, ama içgüdüleri aradıkları adamın o olduğunu söylüyordu.

Aşağı yukarı altı aydır, Lily Forrester’i görmemişti, ama gö-

rüntüsünü çok net bir şekilde aklına getirebiliyordu. Mahkeme salonlarında, sadece bir hüküm daha giydirip, şapkalarının kenarına tüy diken, kendi sesinin yankısını duymaktan hoşlanıp caka satan hukukçulardan değildi. Beraber çalıştıkları ve savcılığını Lily'nin yaptığı son cinayet davasında nasıl başının etini yediğini hatırladı. İşi için yaşayan bir insandı ve işi onu tüketmişti. Birbirlerine ne kadar benzediklerini düşündü, inancın getirdiği bir benzerlikti bu.

Son birayı da bitirdikten sonra, evinin yolunu tuttu.

OTUZ İKİ

Lily ile Shana, kendilerinin kurban olduğu suçu işleyen kişinin, Amerika doğumlu Kübalı Marco Curazon olduğunu beyan eden yazılı ifadeyi imzaladıktan sonra eve dönüyorlardı. Saldırgan, daha önce bir soygundan tutuklanmış, oldukça kabarık bir suç listesine sahipti. Tecavüzden dolayı beş yıl hapis yatmıştı. Bir işte düzenli çalışmayı beceremediği için, şartlı tahliye ihlali gerekçesiyle bölge nezarethanesinde beş gün yatmıştı.

Tecavüzün gerçekleştiği akşam serbest bırakılmıştı.

Margie, Lily'ye, laboratuvar çalışmaları sonucunda Shana'nın Pleasant Valley Hastanesi'ndeki muayenesi sırasında, cinsel organında bazı kıl parçalarının tespit edildiği ve Curazon'dan alınacak örneklerle mukayese edileceği konusunda bilgi verdi. Lily, ifadesini imzalamadan önce şüphelinin, bir kâğıt üzerine yazdığı, "Orospunun kanını tat," cümlesini okumasını istedi ve seyir odasından dinledi. Shana dışarıda kalmıştı.

Ertesi gün bir kefalet duruşması olacaktı. Mahkeme, kefalet takdirinde bulunsa bile, şartlı tahliye sorumlusu, Curazon'un serbest bırakılmasını önlemek için tutuklanacağını söyledi. Önceki suçu nedeniyle bir artırma talep edilebileceği gibi, şartlı tahliye

ihlali ve işlediği yeni suçlar nedeniyle yirmi yıl ceza da alabilirdi. Lily, Shana'ya, bu cezanın ancak on senesini hapisnede geçireceğini söyleme ihtiyacını duymadı. Çocuğun artık korku içinde yaşamasını istemiyordu.

Duyguları valiumun etkisiyle körelmiş olan Lily bir şok ve şaşkınlık denizinde yüzüyordu. Tek tesellisi Hernandez'in fahişeyi öldürmüş olmasıydı. Ama daha fazlasına ihtiyacı vardı. McDonald-Lopez katliamında parmağı olup olmadığını da bilmek zorundaydı. O zaman yanlışlıkla uyguladığı ölüm cezası gözüne daha az barbarca görünecekti. Curazon'un saldırgan olduğundan tam olarak hâlâ emin değildi, ama bu kez kanun güçlerinin ve mahkemelerin cezayı belirlemesini bekleyecekti. Bu kez öfke yoktu. Tek tarafı parlak camdan onu seyrederken hissettiği tek şey, tiksintiydi.

273

Düşüncelerini bir kenara bıraktığında, Hükümet Merkez Binası'nın önünden geçmekte olduklarını fark etti. "Ofisime gelip, yeni binayı görmek ister misin?" diye sordu, Shana'ya. "Birkaç dakikadan fazla kalmam. Bugün erken çıktım, birkaç şeyi kontrol etmem lazım."

"Benim için fark etmez, ama tarih çalışmam lazım."

"Tarih kitabınla defterini yanına al o zaman. Ofis dışındaki sıralardan birine oturur, orada ders çalışırsın. Ben babanı arayıp geç kalacağımızı söylerim."

"İstasyondan arayıp adamı içeri attıklarını söyledim," dedi Shana rahatlamış bir yüz ifadesiyle. "Sadece bilmesini istedim," dedikten sonra dönüp Lily'ye baktı.

Saat neredeyse sekiz olmuştu. Sağa sola yayılmış birkaç araba dışında, oldukça geniş bir alanı işgal eden otopark tenhaydı. Lily, Adalet Sarayı kapısının tam karşısındaki park yerini hedeflemiş giderken, Richard'ın beyaz BMW'sine benzer bir araba gördü. Yaklaştığında plaka numarasına baktı. Yanılmamıştı. Tam dönüp gitmek üzereydi ki, birkaç saniye ile geç kaldığını anladı. Richard onları görmüş, cam kapıdan çıkarken el sallıyordu.

“O kim?” dedi Shana.

“Benimle aynı serviste çalışan bir adam, bölümün benden önceki sorumlusuydu, bana yardım etmesi için, onu bizim departmanda tuttular.” Lily ile Shana kapılarını açarken Richard, arabaya doğru yaklaşıyordu. Yüzündeki kocaman gülümseme, Lily’nin yalnız olmadığını anladığında bile bir an olsun değişmedi.

“Sen Shana olmalısın,” dedi, sanki bir yetişkine hitap ediyormuş gibi elini uzatarak. “Methini annenden çok dinlemiştim, tabii, resmini de her gün masasında görüyorum.”

Lily onları tanıştırdı. “Shana, bu bey Richard Fowler.” Döndü ve BMW’nin direksiyonunda genç bir adamın oturduğunu gördü. Bu Richard’ın oğlu olmalıydı. Camları sonuna kadar kapalı olmasına rağmen, içerde çalmakta olan sağır edici müziğin etkisiyle araba olduğu yerde sallanıyordu. Lily kendini çok bencil hissetti ve saçlarını geri savurdu. BMW yi ilk gördüğünde, Richard’ın binadan sarışın savcı yardımcısıyla çıktığını hayal etmişti.

Richard, Shana’ya döndü, “Bir yere ayrılma ve lütfen ben kapıyı açınca kulaklarını ellerinle tika, yoksa pişman olursun. Evet, hanımlar size oğlumu tanıştırmak istiyorum,” dedi ve Lily’ye döndü, “Cüzdanımı ofiste bırakmışım. Bir şeyler yemeye gidiyorduk, ama beş dolarla fazla uzağa gidemeyiz. Bekle... Greg’e haber vereyim.”

Şiddetle çalan rap müzik bir anda kulaklarına doldu, sonra sustu. Yakışıklı bir genç adam, arabadan inerek onlara doğru yürümeye başladı. Gözleri babasınıninkiler gibi siyahtı, ama saçları tıpkı Rock yıldızlarınıninki gibi sarıydı ve omuzlarına kadar iniyordu. Kendinden emin yürüyüşünü babasından aldığı kesindi.

“Greg, bu hanım, Lily Forrester, benim yerime geçen savcı ve bu tatlı küçük hanım, kızı Shana.” Shana bakışlarıyla Greg’i baştan aşağı süzdü. Yanaklarına hafif bir pembelik yayılmaya başlamıştı ve yüzünde annesinin bile o zamana kadar görmediği bir gülümseme belirdi. Lily, kızının heyecanlandığını hissediyordu. Shana, Greg’ten hoşlanmıştı anlaşılan.

Richard arabasına, Lily de binanın kapısına doğru birkaç adım attı. “Yarın görüşürüz,” dedi Richard. Sonra her ikisi de durup, önce çocuklarına, sonra tekrar birbirlerine baktılar. Greg ile Shana kendi küçük dünyalarındaydılar.

“Okula nerede gidiyorsun?” diye sordu Greg, Lily’nin Honda’sına yaslanarak.

“Önümüzdeki sene Ventura Lisesi’ne gideceğim, şimdilik Camarillo’dayım. Ama oradan nefret ediyorum,” dedi Shana, Greg gibi arabaya yaslanarak.

“Harika. Önümüzdeki sene benim son senem. Hiç burada plaja gittin mi?” diye sordu, saçlarını iki eliyle düzelterek.

Richard endişelenmeye başlamıştı, ama Lily hayatından memnun gözüküyordu. Gördüğü şey sanki bir mucizeydi. Eski Shana geri gelmişti. Engel olmak istemiyordu. Kızının eski haline dönmesi için mükemmel bir fırsattı.

“Rich, bakmak istediğim bir dava var, sanırım yardımına ihtiyacım olacak,” dedi ve gençlere döndü. “Biz bir yukarı gidip gelene kadar, siz sohbete devam edin, fazla sürmez en fazla on dakika.”

“Hiç sorun yok,” dedi Greg hevesli bir şekilde. “Zaten birkaç saat önce, bir hamburger yemiştım.”

Richard, Lily’ye baktı. Yüzünde soran bir ifade vardı, arkasından binaya girdi. Asansörde sordu, “Hangi dosyadan bahsediyorsun? McDonald-Lopez mi? Yeni bir şey yok?” Yüzünde endişeli bir ifade vardı. “Biliyor musun, sana Greg’ten fazla bahsetmemiştim. Kızlarla arası oldukça iyidir.”

“Farkındayım,” dedi Lily, “Babasına çekmiş.”

Richard, “Gerçek şu ki, birbirlerini, ilişkimizi açıkladıktan sonra tanışınlar isterdim. Greg’in yanlış bir şey yapmasını istemiyorum,” dedi ve suratını buruşturdu. “Tanrım, ona asılacak biliyorum. Shana güzel bir kız. Tıpkı senin gibi, yani sana çok benziyor.”

Ofisin bulunduğu kata geldiklerinde, içeri girmeleri için anahtar

gerekiyordu. “Anahtarın yanında mı?” dedi Lily, kafasında Richard’ın söylediği son cümlesindeki “ilişkimiz” kelimesi tekrar tekrar yankılanırken. Kendisi onun ofisteki kadınlarla kıldığı cevizleri düşünürken, o hâlâ ilişkilerinden bahsedebiliyordu. “Sanırım, kemere bağlanan anahtarlıklardan bir tane almanın zamanı geldi.”

Richard anahtarlarını uzattı, ama gözü asansördeydi, “Ben aşağıya gidiyorum, sakıncası var mı?” dedi, sinirli bir şekilde parmağıyla bir aşağı bir yukarı şekilde çenesini ovuşturarak.

“Lütfen, çocuk olma. Shana’nın buna ihtiyacı var. Onu bu olanlardan sonra ilk defa bu kadar canlı ve neşeli gördüm. Biraz flört etmelerinde ne sakınca olabilir?”

“Buraya niye geldiniz? Yarına kadar bekleyemez miydi?”

Lily, hapishaneye telefon edip tecavüze uğradıkları gece Hernandez’in tam olarak saat kaçta serbest bırakıldığını öğrenmeyi planlıyordu. Aslında bunu çok daha önce yapmış olmalıydı. Şimdi ise Richard’ın yanında, tereddüte düşmüştü. Davranışını açıklayacak doğru dürüst bir neden bulamadı. “Haydi, gidelim,” dedi. “Shana’nın ev ödevi var.”

Richard, onu asansörün bir köşesinde sıkıştırmaya çalıştı, fakat Lily, kollarından kaçmayı becerebildi. “Kapı açıldığında çocuklar orada olabilir,” dedi.

“Önemli olan da bu. Onların birbirimizi sevdiğimizi bilmesini istiyorum. Bir aile olmak istiyorum. Sürekli hayalini kurduğum şey bu. Neler hayal ettiğimi bilemezsin, beraber bir hukuk bürosu açtığımızı bile düşündüm.” Asansör kapandı.

Lily, damarlarına bir sıcaklık yayıldığını hissetti. Buna Richard’ın sözlerinin mi, yoksa aldığı ilacın mı sebep olduğunu merak ediyordu. Arabasının anahtarlarını çıkartmak için cüzdanını açtığında, Hernandez’in resmini gördü ve hemen kapattı. Valium olmalıydı. Hayaller, hayatlarında büyük bir hata işlememiş, haddini aşmamış insanlar içindi,

Richard, asansörün kapısını açık tutmaya çalışıyordu. Asan-

sörün kapıları kapanmaya çalışırken, kulak tırmalayan rahatsız edici bir ses çıkarıyordu. Lily asansöre yaslanmıştı, hareket edemiyordu.

“İyi misin?” diye sordu, Richard. Sonra elini alnına vurdu. “Bugün suçluyu tanımlamaya gittiniz, değil mi? Nasıl da unuttum? Çok yoğun bir gündü, sonra Greg geldi... Nasıl geçti?”

Lily onu duymazdan gelerek, asansörden çıktı, camın arasından park yerine bakıyordu. Çocuklar ortada yoktu, Lily panikle-meye başladı.

“Neredeler? Nereye gittiler? Onu burada bırakmamalıydım.”

“Richard arkasından yaklaşırken gülümsüyordu. “Arabanın içindeler, annesi. Müzik dinliyorlardır. Bunun iyi fikir olduğunu söyleyenin sen olduğunu hatırlatırım.”

Camlı kapıdan ikisi aynı anda çıktılar. “Seni Greg hakkında uyardığımı unutma, ben olsam on üç yaşındaki kızımı ona emanet etmezdim.”

“İki ay sonra on dördüncü basacak, ama anlıyorum. Kızı arabaya gönder, yarın görüşürüz,” dedikten sonra ilave etti. “İkimiz de aynı adamı seçtik gözaltında. Yarın daha detaylı konuşuruz.”

Shana, arabaya atladı ve hareket eder, etmez Greg’e pencereden el sallamaya başladı. “Çok çekici, anne,” dedi ve siperliği indirerek aynada nasıl görüldüğüne baktı. “Harika biri, süper bir sörfçü olduğunu biliyor musun? Beni bir gün plaja götürmek istediğini söyledi. İnanamıyorum, hem de son sınıf öğrencisi. Anlatınca, Charlotte ile Sally kulaklarına inanamayacaklar. Nelson ikizlerinden birini andırıyor.” Kelimeleri büyük bir coşkuyla bir-biri ardına sıralıyordu. “Biraz bronzlaşmaya ihtiyacım var.”

Lily kızının heyecanını engellemek istemiyordu, ama Greg gibi kendisinden büyük biriyle çıkmasına izin veremezdi. Her şey ters gidiyordu. Ne yapsa yanlış yapıyordu. “Senin için çok büyük o Shana. Babasının söylediğine göre biraz fazla çapkınmış. Senin yaşında başka çocuklar da var.”

Shana öfkeyle doğruldu. “Bana bebek muamelesi yapma. Be-

nim yaşımdaki bir sürü kız kendilerinden büyük çocuklarla çıkıyorlar. Belki de aramayacak zaten.”

“Şu çocuklar konusunu en kısa zamanda detaylı olarak konuşmamız gerekecek sanırım,” dedi Lily. “Böyle şeyler hakkında şimdiye kadar fazla konuşmadık.” Shana’nın sınıfındaki çocuklar hakkında konuşurlardı, ama uzun zaman olmuştu ve Greg’in o çocuklarla uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Shana, Lily’ye sanki dünyanın en akılsız insanıymış gibi bakarak radyoyu açtı. Sonra gürültüyü bastıran bir ses tonuyla konuşmaya başladı. “Anne, aslında ben kendi yaşımdaki bir kız için olgun sayılmaz mıyım? Niçin kabul etmiyorsun? Öyleyim.”

278

Lily’nin kalbi hızla çarpmaya başladı. Richard, çocuklar daha dayanıklıdır, demişti. Lily, kızının dayanıklı olmasını istemiyordu, fareler de dayanıklı hayvanlardı. Tek istediği, hiçbir şeyin değişmemiş olmasıydı, en azından Shana için. Ama bu çok zayıf bir ihtimaldi.

“Hayır, senin her şeyi bildiğini sanmıyorum ve kimsenin senden yararlanmasını da istemiyorum.”

“Saçmalama anne, yani tanıdığım bir insan bana zarar veremez ki.”

Lily, yan caddelerden birine saptı ve arabayı park etti, kontağı kapatıp, ellerini kucağına koydu. “Sana çok kötü bir şey anlatacağım çok küçükken başıma gelen bir şey...beni hayatım boyunca utanç içinde yaşatan çok kötü bir şey. Sana anlatabileceğimi hiç sanmıyordum, ama...” dedi, yumuşak bir ses tonuyla. Ağzı kurumaya başlamıştı. “Tanıdığın insanların zararsız olduğunu ya da sana zarar vermeyeceklerini düşünmeni istemiyorum. İnsana sadece canilerden zarar gelir, diye bir kural da yok. Ben sekiz yaşındayken büyükbabam bana tecavüz etti.”

Shana’nın ağzı açık kalmıştı. Lily kızının nefes alıp verdiğini duyuyordu. “Senin öz büyükbaban mı?”

“Evet, bu akraba tacizi denen olaydır. Ben sekiz yaşındayken başladı ve senin yaşına, yani on üçüme kadar devam etti.”

“Peki neden kimseye anlatmadın? Annene mesela?”

“Anlatmaya çalıştım, fakat kimse dinlemedi. Çünkü ben küçük bir kızdım ve o zamanlar böyle şeyler fazla konuşulmazdı. Yaygın olan sadece akraba tacizi değil, diğer tanıdıkların, öğretmen, komşular gibi her gün gördüğün insanlarla ilgili olarak da binlerce olay meydana geliyor. Lafın gelişi, o çocuk çok iyi bir insan olabilir, ama bu sana karşı zor kullanmayacak anlamına gelmez.

“Sana olanlara inanamıyorum. Bana anlattıklarına inanamıyorum,” dedi Shana, çok şaşırmıştı.

Lily derin bir nefes aldı ve ileriye doğru baktı. Evlerin çoğunlukta olduğu bir caddedeydiler ve bir evin önüne park etmişlerdi. Arabasına binmek üzere olan bir adam dönüp onlara baktı. “Ben bunları yaşadım, Shana. Ve yapabileceğim en kötü şeyi yaptım. Sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi davrandım. Bastırmaya çalıştım.” Dönüp kızına baktı, “Bunca sene sonra, bir insanın bana yaklaşmasına izin vermeyişimin nedeni budur, diye düşünüyorum. Konuşurken bile çok tuhaf oluyorum, üstelik de seninle, kendi kızımıyla...”

“Benimle istediğin her şey hakkında konuşabilirsin, anne. Herkes bana problemini anlatırdı. Bilmiyorum neden ama anlatırlardı işte. Ona ne oldu, büyükbabana? Ondan nefret ettin mi?”

“Öldü, her şey bitti sanmıştım. Öldüğüne sevinmişim. Ama biliyor musun? Şimdi yaşıyor olmasını ve onunla yüzleşmeyi çok isterdim, hayatıma neler yaptığını haykırmak isterdim, herkese söylemek isterdim.” Lily arabayı çalıştırdı, radyo cızırdamaya başladı. Shana uzanıp radyoyu kapattı.

“Biliyor musun, anne, tecavüzden sonra bir sürü şey düşündüm: Tanrı’yı, ölümü ve bu tür şeylerin neden olduğunu. Bir kitapta okudum, Tanrı sana üstesinden gelebileceğinden fazlasını vermezmiş. Belki de bu kötü şeylerin bizim başımıza gelmesinin sebebi bizim onların üstesinden gelebilecek olmamızdandır. Yani, demek istediğim, sen bir savcı oldun ve o tür insanları hapse gön-

derdin.” Elini uzatarak annesinin elinin üzerine koydu. “Ve ben, belki ben de bir gün önemli şeyler yapacağım ve yaşamımı her şeyden; seslerden, insanlardan korkarak sürdürmeyeceğim.”

Lily, “Sen olağanüstü bir genç kadınsın, bebeğim,” diyerek kızının elini sıktı. “Seninle gurur duyuyorum, kızım olduğun için seninle gurur duyuyorum.

Shana gülümseyerek, “Hey,” dedi, “bak, bir Baskin Robins. Çikolatalı, fıstıklı ve kremalı bir dondurmaya ne dersin? Senin de ağzın sulanmıyor mu? Hadi alalım.”

Eve vardıklarında, John koltuğun üzerinde uyuyordu. Lily, çarşaf dolabına gitti ve bir battaniye alarak yavaşça, sanki küçük bir çocukmuş gibi adamın üzerine örttü. Daha sonra ayaklarının ucuna basarak oradan uzaklaştı ve ışıkları söndürüp kapıları kilitledi.

Shana’nın odasına gidip kızına ev ödevini sabaha bırakmasını söyledi. Shana boynuna sarılıp onu iki yanağından öptü.

“O adam, yani Greg’in babası, erkek arkadaşın mı?”

Lily’nin yüzü kızarmaya başladı ve ne söyleyeceğini bilemedi. “Beraber çalıştığım ve sevdiğim bir insan.”

“Bana söyleyebilirsin, babam bana kız arkadaşından bahsettiği zaman, senin de görüştüğün biri olduğunu söylemişti.”

Shana gidip kendini yatağın üzerine yüzükoyun bıraktı ve başını ellerinin arasına aldı, “Onu beğendim, iyi bir adama benziyor.” Di, kafasını çarşafın arasından çıkardı.

Lily odadan çıkmadan önce, son bir kez kapıdan ona bakarak, gülümsedi, “Oğlundan hoşlandın diye, benim çıktığım bütün erkeklere senin karar vereceğini sanma ve hepsinin yakışıklı çocukları olacak diye bir kural da yok.”

“Neden?” dedi Shana parlayan gözleriyle, “Oda arkadaşı değil miyiz?”

Lily yatağında yalnız kaldığında, ışıkları söndürdü. Yıllardır, içinde iki insan taşımıştı. Gündüzleri güçlü ve amaçları olan kontrollü bir kadın gibi işleriyle ilgileniyordu, tıpkı büyükbabasının

iğrenç arzularını tatmin ettikten sonra hiçbir şey olmamışcasına sokağa çıkıp oynaması gibi. Ama derinlerde, bir başka Lily vardı. Öfke ve kinle dolu, korkmuş bir kadın. Bu gecelerin, karanlıkların kişiliği idi. Büyük babasının, Old Spice kokan yüzü gözlerinin önünde belirdi. “Sen,” dedi, yüksek sesle, “inşallah, mezarında çürümüşsündür. Hayatımı çaldın. Beni çıldırttın ama ben senden daha kötü bir şey yaptım. Birini öldürdüm. Beni insanlardan o kadar çok nefret ettirdin ki, sonunda birini öldürdüm.”

Gözleri açık, karanlığa bakıyordu. Sımsıkı kapatılmış panjurlarla, oda bir mezar kadar karanlıktı. Sadece, küçük çalar saatin ışığı, duvara yansıyor. Ölmek nasıl bir şey? diye düşündü. Karanlık mıydı? Yeniden doğuş var mıydı? Katolik kilisesinde öğretildiği gibi cehennem var mıydı?

Odanın sessizliğinde saatin sesi oldukça yüksek çıkıyordu. Kendi kalp atışlarını da duyuyordu. Mahkeme huzurunda savunmalar ve hafifletici sebepler de vardı. Nihai bir mahkeme, ya da nihai bir yargı var mıydı? Yanlış adamı öldürdüyse, o zaman, onu yönlendiren Tanrı’nın eli değildi. Bir hayal, bir çılgınlıktı. Tanrı, onu celladı olarak tayin etmemişti. Karanlıkta yan tarafına döndü ve dizlerini karnına doğru çekti. Affedilme veya kefaletini ödeme imkânı var mıydı? Ruhunu temizlemek için ne yapması gerekiyordu?

Birden yatağın yanındaki telefon çaldı ve Lily’yi gerçek dünyaya geri getirdi. Telefonu eline aldı ve fısıldar gibi bir sesle, “Alo,” dedi.

“Benim,” dedi derinden gelen, aşına bir ses. Tam olarak kim olduğunu çıkaramamıştı. “Bruce Cunningham.”

Lily, “Cunningham!” dedi, yatakta hemen doğrularak. Saat on birdi. Ne için arıyordu, acaba? “Manny ile ilgili bir şey buldunuz mu?”

“Hayır, sadece düşünüyordum. Size telefon etmek istedim.”

Lily, kulaklarına inanamıyordu. Kelimeleri ağzında geveliyordu, alkol almış olmalıydı. Ne söyleyeceğini bilemedi, kalbi çar-

piyordu. Bir şey mi olmuştu? Belki başka bir tanık ortaya çıkmış ve onu tespit etmişti. Veya kabuk çatlamaya başlamıştı. Bir an paniğe kapıldı. Boş kovanlarda parmak izine rastlamışlardı, belki de. Bir parmağını ağzına götürdü ve derisini çiğnemeye başladı.

“Hernandez bir hayvandı. Zavallı kızı doğradı, sanki bir sığırı doğrar gibi.”

Lily, parmağını ağzından çekti. Işığы yakmak istiyordu, fakat hareket edemiyordu. “Onu boğdu,” dedi sakın bir ses tonuyla. “Üzücü elbette, ama o bir fahişeydi ve bu da işinin tehlikeli yanı.”

Cunningham, “Fahişeden söz etmiyorum, dedi yüksek sesle. “Carmen Lopez’den bahsediyorum. Onlar öldürdü. Onlar o ağaç dalını cinsel organına sokup, göğüslerini kurşunla parçaladılar, sanki bir oyunmuş gibi. Onları yakalamamız lazım, Manny ile diğerlerini. Kızınız var mı?”

“Evet, var.”

“Benim de. İnsanı düşündürüyor, değil mi? İnsan kendi çocuğuna da yapabileceklerini düşünüyor.”

Lily, çarşafı boynuna kadar çekti ve kenarını farkında olmadan kıvırmaya başladı. Bu adam ne söylemeye çalışıyordu? Geçenin bu saatinde evine telefon edip sarhoş hezeyanlarıyla insanı rahatsız edecek nitelikte bir adam değildi. Bruce Cunningham’ın alkol aldığını düşünmek bile zordu. Nefesini tuttu ve telefonun kayıt edilip, edilmediğini anlamaya çalıştı.

“Kanunlara inanırım, biliyor musunuz?” diye devam etti Cunningham kelimeleri doğru söylemek için özel bir gayret göstererek. “Bugünlerde, kimsenin hiçbir şey umurunda değil. Polisin bile... Her şey sanki bir oyun. Polisler canlarının istediğini yapıyor,” diyerek sustu ve sonra devam etti. “İnsanlar da!”

Anlaşılmıştı. Konuşma çok ileri gitmeye başlıyordu. Ne yapması gerekiyordu? Kendisini hapse gönderecek adamla, ahlaki değerleri mi tartışacaktı? “İyi geceler, Bruce. Manny ile ilgili bir gelişme olursa ararsın.” Telefonu yerine koydu, kendine bu tele-

fon görüşmesinden bir anlam çıkarmaması gerektiğini telkin ediyordu. Telefon numarasını ona kendisi vermişti. Beraberce kahve içmiş ve yan yana çalışmış insanlardı, yıllardır birbirlerini tanıyorlardı, dolayısıyla onu aramış olmasında bir anormallik yoktu. Cunningham gibi disiplinli bir polis bile bazen hayat şartları ve baskılar altında bun alıyor olabilirdi. Ama çok yaklaşılmıştı, çok. Beynindeki bütün negatif düşünceler ortaya çıktı ve dönüp dönüp düşünmeye başladı. Yanlış adamı öldürmüştü ve Cunningham peşindeydi. Bir mahkeme sırasında olduğu gibi, olan bitenlerin mantıklı bir açıklamasını bulmaya çalışıyordu. Kendisi hem bir savcı hem de savunma avukatıydı. Günün birinde bir yargıç olabilme fantezisine artık hayallerinde bile yer yoktu. Saat tıkırdamaya devam ediyordu; dört olmuştu. Yataktan inerek, dizlerinin üzerine çöktü. “Tanrım, günah işlediğim için beni affet, uzun zamandır...” en son ne zaman dua ettiğini hatırlayamadı. Bruce Cunningham’ın son cümlesi dışında hiçbir şey hatırlayamıyordu. “Herkes canının istediğini yapıyor. Polisler de...”

“Lütfen Tanrım,” diye devam etti. “Senden yaptığım şeyden ötürü beni günahlarımdan kurtarmanı istemeye hakkım olmadığını biliyorum, ama lütfen biricik kızımı koruyabilmek için bütün bunlarla mücadele gücü ver bana.”

Dizlerinin üzerinde yatağa yaslanıp karanlığa gözlerini dikti. Sonunda yorgun vücudu pes etti ve olduğu yere yığılarak uykuya daldı.

Dışarıda, güneş doğuyordu.

OTUZ ÜÇ

Memur Chris Brown, gözetlemede kullanmak üzere şeften ödünç aldığı, 65 Model Caddy arabasını 3. Cadde'nin bir blok aşağısına park etmişti. Hernandez'in evinin önünü bu açıdan görebilirdi, ama giren çıkanın yüzünü daha iyi görebilmek için yanındaki koltukta duran dürbünü kullanmak zorundaydı. Saat on birdi ve Brown nöbeti biraz önce devralmıştı. Gündüz görevini daha yeni bitirmiş, üniformasını dolabına yeni asmıştı, ama ekstra paraya ihtiyacı vardı.

Döşemenin üzerinde duran termostan kendine sütsüz bir bardak kahve koydu, fazla sıcak değildi, yudumlamaya başladı. Uzun bir gece olacaktı. Kahvesini bitirdikten sonra, kadife koltuğun üzerinde geriye doğru yaslandı ve camını açtı. Ayaklarını uzatıp kolunu camdan çıkararak kestirmeye başladı. Birden ıslak ve rahatsız edici bir şeyin koluna dokunduğunu hissederek gözünü açtı, eli hemen cebindeki revolve gitti. İri bir sokak köpeği, elinin üzerindeki, akşam yemeğinde yediği kızarmış tavuk kokusunu yalıyordu. "Off, ne boktan iş!" diyerek arabanın içinde doğruldu. Kalbi hâlâ hızla çarpıyordu. Bu pis semtte, elinde hissettiği ıslaklık serserinin teki kolundaki saati çalmak için bileğini kestiğinde

akan, kendi kanı olmadığı için şanslıydı. Kontağı açtı, camı kapattı, kapıları kilitledi ve caddenin aşağısındaki eve doğru baktı.

Birden irkildi, bir adamın evin önündeki arabaya doğru yaklaştığını gördü. Koltuğun üzerindeki dürbünü alıp baktığında takip ettiği adamın 75 model siyah bir Plymouth arabaya girip hareket ettiğini gördü. Stop lambalarının ışıkları gözden kaybolana kadar bekledi, sonra arabasını çalıştırdı. Hızlanarak biraz ilerideki köşeyi dönerken onu tekrar yakaladı ve aralarında en az üç arabalık bir mesafe bırakarak takibe başladı.

Telsize uzanmak üzereydi ki, aldığı talimatları hatırladı. Kendisinden şüpheliyi takip etmesi ve eğer bir silahı yok etme gibi bir niyet fark ederse irtibat kurması istenmişti. O zaman takviye kuvvet olmadan yanına yaklaşmamalıydı. Merkeze cep telefonunu kullanarak bilgi verebilirdi. Telsizi kullanamazdı, çünkü şüpheli polis telsizini dinliyor olabilirdi.

Caddelerde hâlâ yoğun bir trafik vardı ve iki kez şüpheliyi az kalsın gözden kaybediyordu. Bir caddeden diğerine geçiyor, gezintiye çıkmış gibi görünüyor şehir içi hız sınırlamasına uyuyordu. Sokak isimlerinden gördüğü kadarıyla -devriye polisi olduğu için- şüphelinin Porto Hueneme'deki plaja yöneldiğini anlamakta zorlanmadı. Uyuşturucu almak için gidiyor olabilirdi. Sadece izlemeli miydi? Görmezlikten mi gelmeliydi? Üzerinde uyuşturucuyla yakalanmasının ilgi çekici olmadığını sanıyordu.

Plymouth plajın gözlerden uzak bir yerine park etti. Brown, adamın arabadan inip iki eli ceketinin cebinde su istikametine doğru, hızlı adımlarla gittiğini gördü. Görünürde başka araba yoktu. Eğer çıkıp takip etmezse onu gözden kaybedebilirdi. Cep telefonunu aldı ve elinde tuttu. Eğer şimdi takviye isterse ve adam sadece ihtiyacını görmek için arabadan indiyse, ömür boyu devriye polisi olarak kalırdı. Cep telefonunu pantolonunun arka cebine soktu, arabadan çıkarak adamı takip etmeye başladı.

Parkasının yakalarını çekerek, soğukkanlı bir şekilde, plaja doğru yürümeye başladı. Bu arada gözleriyle, gerektiğinde ken-

disini koruma altına alabileceği bir yer arıyordu. Gezinti yolunda birkaç tane lamba direği vardı, ama kumsalı aydınlatmıyordu. Büyük bir çöp kutusunun arkasına saklandı ve Manny'yi elini cebinden çıkardığı anda görebildi. Bu mesafeden ne olduğunu anlamak mümkün değildi, ama elinde bir şey vardı ve Brown çabuk hareket etmek zorunda olduğunu biliyordu. Şüpheli şimdi suyun tam kenarında duruyordu. Eğer adamın elindeki 22'lik bir tabancaysa, birkaç saniye içinde okyanusun sularını boylamış olacak ve geride hiçbir iz kalmayacaktı, takviye istemeye zamanı yoktu.

Revolverini kılıfından çıkardı. Karanlıkta yavaşça sürünerek yaklaştı. Manny onu fark edip ateş etmeye başladığında, silahını ona doğrultmuştu ve sadece birkaç adım gerisindeydi. Brown omzundan yaralanarak yere düştü. Çaresizce yere düşürdüğü cep telefonunu aramaya başladı. İkinci bir silah sesi duyuldu, bu sefer kurşun bacağına isabet etmiş ve silahını kuma düşürmüştü. Manny kaçıyordu. Brown uzandı ve sol eliyle silahını alarak peşinden gitmeye başladı.

Kumların içinde düşse kalka, bacağındaki yaradan kanlar akararak kendini yüzü koyun yere attı ve silahını iki eliyle tutarak, ileriye baktı. Manny, oldukça uzaktaydı. Kumlar onun da çabuk hareket etmesine engel oluyordu. Henüz kaldırıma erişememişti. Brown nişan aldı ve ateş etti. Patlama, zaten güç kalmayan elinden fırlayan silahı birkaç metre ileri doğru fırlattı. Iskalamıştı. Manny, bu kez işini bitirmek için geri dönmüştü ve ateş etmek üzereydi. Üstelik bu kez daha yakındaydı.

Brown silahını düştüğü yerden almak için olağanüstü bir çaba harcadı. Omzundaki yara canını çok yakıyordu. Silahı almıştı. Dehşet ve ölüm korkusunun verdiği son bir güç ve gayretle tetiği çekti ve Manny yere düştü.

"Vuruldum, Allah kahretsin," diye bağıırıyordu, Manny. "Her yerim kan içinde, bana yardım et, ölüyorum."

Brown, cep telefonunun düğmesine güçlükle basarak merkezi aradı, santral memurunun kaydedilmiş sesini ve daha sonra me-

sajın kaydı için gerekli düdük sesini duydu. “Memur Brown, yaralandım. Şüpheli de yaralı ama hâlâ silahlı. Takviye ve ambulans istiyorum.” Bulundukları yere en yakın caddenin ismini hatırlamaya çalıştı, “Anchors Caddesi... Porto Hueneme.”

“Hatta kal,” dedi santral memuru “ve ekip gelene kadar, konuşmaya devam et. Bulunduğun yere göre şüpheli ne tarafında?”

“Kaldırıma yakın, ben de hemen arkasında kumların üzerindeyim.”

Manny kalkmaya çalıştı, ama tekrar yere düştü. Brown bir kez daha ateş etmeyi denedi, ama sağ kolunu hiç kımıldatamıyordu. Sol kolu da iyice güçsüzdü ve titriyordu. Yaralı koluyla destek olmak zorundaydı. Manny’nin ayağa kalkmayı başardığını görünce, bir kez daha tetiği çekti. Adam bu kez yüzükoyun yere düştü ve düştüğü yerden bir toz bulutu kaldırdı. Artık hareket etmiyordu. Etrafta ölüm sessizliği vardı, uzaktan yaklaşmakta olan polis arabalarının siren sesleri duyuluyordu.

Yardım geldiğinde, Manny sırtında iki 38’lik kurşun deliği ile solunum yetersizliğinden ölmek üzereydi. Kurşunlardan birisi kalbin çok yakınına isabet etmiş olmalıydı. Acil servis görevlileri Brown’ı araçlardan birine koyarken, Manny’ye ilkyardım uyguluyorlardı.

Brown çok kan kaybetmesine rağmen, 22’lik kurşun fazla hasar yapmamıştı. Basınç uygulayıp, sıkıca sarıldıktan sonra durumu normale dönmeye başlamıştı.

Brown, silahtaki olası parmak izleri konusunda olay yerine gelen polisleri uyarmıştı. Silah hemen bir torbaya konuldu ve olay yeri güvenlik altına alındı.

OTUZ DÖRT

Telefon geldiğinde Cunningham, biraların da etkisiyle derin bir uykudaydı. Karısı telefona cevap verdikten sonra, onu da dürtükleyerek uyandırdı.

Cunningham, “Polis memuru nasıl?” diye sordu. “İyileşeceğinden emin misin?”

Devriye çavuşu, “Şüpheli olmasın. Bilinci açık, kurşunları çıkarıyorlar. 22’lik bir silah oluşu onun için büyük bir şans, ayrıca ikinci atış uzak bir mesafeden, dolayısıyla yara fazla büyük değil,” diye bilgi verdi. “Ama senin adamın acile varmadan ölmüş.”

“Silahın, aradığımız silah olduğu anlaşılıyor. Allah kahretsin!” dedi Cunningham. “Plymouth’a el koyun. Bulduklarınız hakkındaki da kimseye bilgi vermeyin.”

Telefonu kapattıktan sonra, Sharon ona doğru döndü, başını omzuna yasladı. “Bira fıçısına düşmüş gibisin, yatmıyor musun?”

“Hayır. Benim uykum kaçtı, sen uyu.”

Sharon, “Başka bir iş yapmayı gerçekten hiç düşünmedin mi, Bruce?” diye sordu gözleri kapanırken. Kocasını cevap vermedi, ama o zaten cevabı biliyordu.

Ertesi gün işe gittiğinde saat ondu. Silah hâlâ laboratuardaydı ve parmak izi analizleri henüz tamamlanmamıştı, ama cinayetlerle ilişkisi olduğu haberi departmanda yayılmıştı. Cunningham'ı herkes soru yağmuruna tutuyordu. Polis memuru Chris Brown, iyi durumdaydı ve bir sonraki gün hastaneden çıkacaktı. Cunningham hastaneye onu görmeye gitti.

“İyi iş başardın, dostum,” dedi Cunningham, yatağın yanındaki küçük sandalyeye otururken. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Yarın eve gidiyorum.” Genç memurun yüzü çok kan kaybettiği için solgundu. Eğer işin en başında takviye isteseydim, kimseye bir şey olmayacaktı.”

“Sen sana söyleneni yaptın. Plajdan bir yerlere tüyebilirdi ve sen de onu kaçırmış olurdun. Silahı ortadan kaldırmasına engel oldun. Yapılacak olan en doğru şeyi yaptın,” dedi Cunningham, yere bakarak bıyıklarını çekiştirirken. Cebinden bir paket Marlboro çıkardı, ama sonra hastanede olduğunu hatırladı. “Bu adam sırtında kırmızı bir hedef tahtasıyla geziyordu, sen olmasan, bir başkası onu halledecekti. Onun ve kardeşinin yaptıklarını anlatmaya gerek yok, ama bilmelisin ki, gerçekten çok ama çok kötü şeyler yaptılar. Birkaç saat içinde silahın Ventura'daki çiftte cinayette kullanılıp kullanılmadığını öğreneceğiz,” dedi genç polis memurunun gözlerini tavana diktiğini görünce. O bakışı çok iyi biliyordu. “Daha önce kimseye ateş etmemiştin, değil mi?”

Polis memuru yastıkların üzerinde doğrulmaya çalıştı, ama kendini o kadar zayıf hissediyordu ki, geri düştü. “Kimse de bana ateş etmemişti daha önce. Ben ise atış poligonu dışında hiç ateş etmemiştim. Ama bir gün bunun olacağını biliyordum. İşte o gün geldi ancak daha önce düşündüklerime hiç benzemiyordu,” diyerek dedektifin yüzüne baktı. “Sadece birkaç saniye, sonra her şey bitiyor ve sen hâlâ o birkaç saniye içinde neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorsun. Sana öğretilenlerin hiçbir anlamı olmadığını görüyorsun.”

Cunningham, “Öyle,” diyerek gitmek üzere ayağa kalktı. “Doğru söylüyorsun, dostum. Sen istirahat et, sonra tekrar görüşürüz.”

Merkeze varmadan önce, Taco Bell'e uğradı ve kendine iki Burrito ve bir diyet kola ısmarladı. Stop 'n' Go'ya uğrayıp, içeceğini oradan alacak hali yoktu. Bir gece önce içtiği biralardan, başı çatlayacakmış gibi ağrıyordu. Sadece plajda içtiği biralarla yetinmemiş, evde üç ya da dört tane daha bitirmişti. Bu akşamdan kalma hali yaşı için çok doğaldı. Üç ya da dört kat fazlasını içip, ertesi sabah yataktan zıpkın gibi fırlayarak dünyayı kurtarmaya çalıştığı günleri hatırladı. Ama biraları içme sebebi, yani şüphelinin bir bölge savcısı olması, onu hâlâ rahatsız etmeye devam ediyordu. Yüksek sesle geçirdi. Şimdi de karnı gurulduyor ve yanıyordu. Ülser olmak üzere olduğunu düşündü. Sebebi buydu.

Merkeze döndüğünde, Forrester'in ev telefonunu buldu, ama onu aramakta tereddüt ediyordu. Silahtan alınan parmak izlerine ait son raporlar pazartesi gününden önce eline geçmezdi. Hafta sonu onu tekrar aramaya gerek var mıydı? Bu sefer de, Manny'nin öldüğünü duyacak ve silahın ele geçip geçmediğini bilmek isteyecekti. Telefonu kaldırdı, sonra yavaşça yerine koydu.

Niye aramıştı onu dün akşam? Gerçekten bilmiyordu. Eğer silah, McDonalds-Lopez katliamında kullanılan silahsa, bu onun polislik kariyerinde çıkardığı en mükemmel iş olacaktı. Kayıp fahişe olayının peşini bırakmamış ve arı kovanına çomak sokmuştu. Onun dikkati sayesinde, Hernandez kardeşlerin Carmen Lopez'i tanıdıkları ortaya çıkmıştı. Her ne kadar silahın orada olabileceği varsayımıyla Plymouth'un aranmasını Lily önerdiyse de, Manny'nin peşine bir ekip takılması konusunda ısrarcı olan kendisiydi. Yine de kadının hakkını yememek lazımdı kuşkusuz, Cunningham bunu atlamıştı. Ama geri kalan her şey kendi başarıydı ve bununla gurur duyuyordu.

Gazete manşetlerini görür gibiydi. Sadece bugünküleri değil, bütün ayrıntılarıyla her şey açıklandığı zaman yayımlanacak olanları da. Ve öyle de olacaktı. Bunu hissediyordu. Hayali kalemini almış ve bilmecedeki bütün boşlukları doldurmuştu .

Neden onu aramıştı? Hâlâ bilmiyordu. Dava şu durumda bile yeteri kadar ilgi çekebilecekti, ama Bölge Savcısı Lily Forrester'in, Bobby Hernandez'i öldürdüğü öğrenilirse? *'İşte şimdi ulusal bir haberdan bahsediyoruz,'* diye düşündü. *'Gerçekten büyük bir olaydan.'* Heyecanı arttıkça, midesindeki sancı da artıyordu.

Bu sebepten onu aramıştı. Bobby Hernandez'in ölümüyle ilgili Lily Forrester'in sorgulanmasının, resmi bir tavrı almanın zamanı gelmiş miydi? Bu davanın üzerinde sanki patlamaya hazır bir bomba vardı ve fitili avcunun içinde duruyordu. Numarayı çevirdi.

Lily, telefona cevap verdiğinde, "Haberleri duydunuz mu?" dedi. "Şey, ben, Bruce Cunningham."

Lily, banyoyu ovma işini yeni bitirmiş, elektrik süpürgesiyle halıyı temizlemekle meşguldü. "Hayır, hiçbir şey duymadım. Neler oluyor?"

"Dün akşam Manny Hernandez ile çatıştık. O öldü, ama ölmeden önce bizim ekipteki memura ateş etti. Memurun durumu iyi. Silahını ele geçirdik, 22'lik bir tabanca."

"Tanrım!" dedi Lily, heyecanla, yatağın kenarına ilişerek. Sünger hâlâ elindeydi. "Parmak izleri?"

"Pazartesi öğlenden önce sonuçlanmaz. Ama oldukça iyi görünüyor. Gerçekten de çok iyi, öyle değil mi? Uzun zamandır, beklediğiniz ipuçlarına sonunda sahip olacaksınız."

Lily, "Bruce, harika bir iş çıkardığını söyleyebilirim," dedi. Bir an durakladı ve devam etti. "Hapisteki şüphelilerle ilgili bir şeyler var mı? Eğer silah aradığımız silahsa ve Bobby ile Manny'nin cınavetle ilişkileri saptanırsa, o zaman hikayeleri doğru demektir."

"En iyisi, pazartesi günü ofisinize gelirim. Orada oturup konuşuruz, ne dersiniz? Benim önerim Nieves'in peşine düşmeniz. Tabii silahın üzerinde parmak izleri yoksa, olayda fazla rolü olmayabilir."

"Anlaşma teklif etmemizi mi öneriyorsun?"

"Bir düşünün bakalım. Kimsenin cezasız kalmasından hoşlan-

madığınızı biliyorum, ama tecavüzü ve cinayete yardımcı olmak suçlarını kabul eder, her şeyi itiraf ederse, bütün dosya çözülmüş olur. Nereden bileyim....”

“Bunu Richard Fowler ile konuşurum ve tabii ki, Butler ile de. Saat on bir gibi gel. Belki Nieves ile konuşur, onu bir anlaşılmaya ikna edebilirsin.”

Cunningham, “Bir çift pirinç muşta olmadan olmaz,” dedi gülerek. “Bundan gurur duymuyorum elbette. En azından denerim. Avukatıyla hallederim.”

“Sorun çıkacağını sanmam. Avukatı olan Kensington, kamu avukatıdır ve bizden yana olma eğilimindedir.”

292

Cunningham telefonu kapattıktan sonra, Manny Hernandez’in gördüğünü iddia ettiği adamın robot resmini tekrar çıkardı. Birden, kırmızı kalemle boyadığı kâğıdı parmaklarıyla katladı ve küçük parçalara ayırmaya başladı. Lily’nin yumuşak, Teksas aksanı hâlâ beyrinde yankılanıyordu. Onu etkileyen öyle bir yönü vardı ki, tarif etmesi mümkün değildi. Konuştukları zaman, tuhaf yoğun bir şeyin asılı olduğunu hissediyordu. Sanki uzansa dokunacak gibiydi. Bu korkuydu, ama yalnız onun korkusu değil, aynı zamanda kendi korkusuydu. Elindeki yırtık parçalara baktı. Onun, çocuğunun ve kocasının geleceğini elinde tutuyordu. Elini çöp kutusunun üzerine götürdü, kâğıtları konfeti gibi, oraya attı.

Daha sonra kendi artistik çalışmalarının olmadığı bir robot resmi dosyadaki yerine taktı. Lily’nin davasındaki tek görgü tanığı Manny idi ve o da ölmüştü. Plaka numarasını bildiren kadın, şoförün yüzünü görmemişti. Resme bir kere daha baktı ve Manny’nin ne gördüğünü anlamaya çalıştı. Son derece çılgınca bir şeydi. Bir davada şüpheliyi vurmuş olabilirlerdi, bir diğer davada da tanığa ateş açmışlardı. Çok komik dedi, kendi kendine, belki de o burada oturmuş olanları kendi meslekdaşlarına mal etmeye çalışırken dışarıda, soluk yüzlü, kadınsı görünüşlü, insanlara ateş açan bir katil vardı.

Hayır, kendi kendisine ne anlatmaya çalışırsa çalışsın, gördü-

ğü şey Lily Forrester'in yüzüydü. Saçını mavi berenin içine gizlemişti ve kızına tecavüz eden adamı kurşunlamıştı.

Bu gerçeği unutmak için altı kutu biradan daha kuvvetli bir şeye ihtiyacı vardı. Midesinin ve vicdanının kaldırabileceği daha kuvvetli bir şeye.

OTUZ BEŞ

Cuma günü Shana okula gitmeden önce Greg telefon etti.

“Ben Greg,” dedi, “Hatırlıyor musun, önceki akşam babamla beraberken, karşılaşmıştık.”

Shana, “Merhaba,” dedi ve telefonun kablosunu çekiştirerek odasının kapısına doğru yürüyüp kapıyı kapattı. Küçük köpeği bacaklarının arasındaydı. “Okula gitmek üzereydim.”

“Yarın benimle sörf yapmaya gelir misin?”

“İsterim, ama sörf yapmayı bilmiyorum.”

“Öğrenmek ister misin?”

Shana, “Tabii,” dedi. Annesinin onun hakkındaki öğütlerini hatırladı, kafasında oluşabilecek itirazlara bir formül bulmaya çalışıyordu. “Beni ne zaman alabileceğini söyle, bir arkadaşın evinde olacağım.”

Shana uzaktan garaj kapısının açılmasını andıran bir gürültü duydu. Babasının arabayı evin önüne park ettiğini ve okula götürmek için, onu beklediğini biliyordu. Greg’in ehliyeti vardı. Çok keyifli bir seyahat olacak, diye düşündü. Hem yakışıklıydı, hem de araba kullanmasını biliyordu.

“Saat beş buçuk civarında. Bana yolu tarif eder misin? Bekle, bir kalem alayım... Seni dinliyorum.”

Charlotte ile geceyi geçirmek sorun değildi, ama saat beş buçukta babası işten döndükten sonra evden çıkması çok zordu. “Bilmem, başka zaman olmaz mı?”

Dışarıdan bir korna sesi işitti, babası hiçbir zaman korna çalmazdı. Okula hakikaten geç kalıyor olmalıydı.

“Erken kalkmak istemezsin herhalde? Aslında sabah en iyi zamandır.”

“Yani, cumartesi sabah beş buçuk mu demek istiyorsun?” dedikten sonra ne kadar aptalca bir soru sorduğunun farkına vardı. Herkes sörfün erken saatlerde yapıldığını bilirdi. “Tabii, olur.”

O akşam, Charlotte’ın evinde, bütün geceyi kızın dolabını alt üst edip, giysileri bir biri ardına deneyip yere fırlatarak geçirdi. “Yeni bir şeyin yok mu?” diye sordu. “Bir son sınıf öğrencisiyle çıkacağım.” İkisi de kıkırdamaya başladılar.

“Daha son sınıfta değil, öyle demiştin,” dedi, Charlotte, yatağın üzerinde yüzükoyun yatmış, yüzünü ellerine dayamış Shana’yı izliyordu. “Sadece sörf yapmaya gidiyorsun. Ne giymeyi düşünüyorsun ki,” diyerek yataktan fırladı. “Al bunları giy, bir de bunu.”

Kısa bir jean pantolon ve bir U.C.L.A. süveteri uzattı. Shana hemen alıp giydi ve süveteri kalçalarının üzerine doğru çekti. Charlotte’ın elbiseleri ona her zaman tıpa tıp uyardı, ama şimdi çok büyük duruyordu. Bol bir şortun üzerine bikinisinin üstünü giydiği takdirde alışveriş merkezinde Greg gibi çocuklarla gördüğü kızlardan farkı olmayacaktı.

Shana ona sadece evin önüne park edip beklemesini söylemiş, saat beşte uyanmış ve Charlotte’ın odasının caddeye bakan penceresine tünemişti. Zaman geçmek bilmiyordu. Üzerinde sörf malzemeleri olan, yeşil bir Volkswagen minibüs kaldırıma park ettiğinde Charlotte’ı dürtükleyerek uyandırdı, ama parmaklarını dudaklarına götürerek sessiz olmasını işaret etti, böylelikle evdekileri uyandırmamış olacaktı. Charlotte ailesine, Shana’yı annesinin erken saatte aldığını ve beraberce büyükannesini ziyarete gideceklerini söylemeyi kabul etmişti. “Geldi,” dedi, “Ama dikkatli ol, seni pencereden bakarken görmesin.”

Beraberce uzaklaşırlarken, Charlotte'ın yüzü pencerede bir balkabağı gibi sırtıyordu. Greg onu gördü ve el salladı. Shana, utancından oturduğu koltuğa gömüldü.

Camarillo'dan önce Los Angeles'a oradan da Topanga Canyon ve Malibu istikametine doğru yola çıktılar. Sabah karanlığında Canyon'un dar ve virajlı yollarından geçerken minibüs sarsılıp tuhaf sesler çıkarıyordu. Arabanın arkası McDonalds ve Burger King torbaları, küflenmiş havlular ve ıslak sörfçü kıyafetleriyle doluydu. Shana, Greg'in kendisini babasının BMW'siyle almaya geleceğini düşünmüştü.

Greg, "Minibüsümü beğendin mi?" diye sordu, "Yedi yüz dolara, bir açık artırmadan aldım. Bayılıyorum."

Genç kız, "Harika," diye yalan söyledi.

Delikanlı kısa bir süre sonra arabayı, plajın üzerindeki uçurumda, Pasifik Sahil Karayolu'nun kenarında bir yere çekip park etti. "Accle et," dedi, arkadan ıslak bir kıyafet uzatarak. "Ben tahtaları indirirken, sen bunları giy, bakmam, merak etme."

Shana, minibüsün arkasına tırmanarak soyundu, ıslak sörf kıyafetinden Allah razı olsun diye düşündü, kendinde henüz bikiniyle görünme cesaretini bulamıyordu.

Onun tahtası üzerinde suda beraber gezindiler. Shana karnının üzerine yatmıştı, Greg ise onun üzerindeydi. Diğer sörfçülerin toplandığı ve uygun dalgayı bekledikleri yere kadar gitmediler, suyun sığ olduğu kıyıya yakın duruyorlardı.

Greg, "Şimdi, yapacaklarımızı söylüyorum," dedi. "Söylediğim zaman tahtanın üzerinde ayakta durmaya çalış. Sana yardım edeceğim. Dizlerini kır, onları lastik gibi düşün. Korkma, küçük bir dalga yakalayacağız."

Her dalga gelişinde, Shana'nın beline sarılarak onu yakalamaya çalıştı, ama ayakları kayan Shana her seferinde suya yuvarlanıyordu. Kısa bir zaman sonra tuzlu sudan gözleri yanmaya başlamış, elleri ve ayakları buz kesmişti.

Altıncı denemede, büyük bir çaba harcayarak, ayakta durma-

yı ve Greg'in kolları beline dolanmış olarak dalgaya binmeyi başardı. Dalgaya binmenin heyecanıyla çocuğun kollarını beline dolamış olmasından hoşlanıp, hoşlanmadığını pek bilemedi. Sonunda, Greg, döndü ve uzaktaki diğer sörfçülere doğru baktı. Elbisesinin fermuarlı cebinden arabanın anahtarlarını çıkarttı ve Shana'ya uzattı. "Bugünlük yeter, minibüse gidip, üstünü değiştir ve biraz uyu, ben oraya gidiyorum," dedi başıyla diğer sörfçülerin olduğu yeri işaret ederek. "Plajda uyumak istersen, arabanın içinde battaniye de var.

Shana kendini terk edilmiş hissederek, sahile doğru yürüdü. Minibüsün olduğu dik yamacı tırmanırken, titriyor, kendini ısıtmak için elleriyle vücudunu ovalıyordu. Minibüsün arkasına çömeldi, önce etrafta kimse olup olmadığına baktı ve elbisesini çıkardı. Charlotte'ın süveterini başından geçirdi. Daha sonra leş gibi kokan bir battaniye bularak, plaja indi ve Greg'in nerede olduğunu görmeye çalıştı.

Gözleri kapanıyordu, biraz sonra olduğu yerde uyuya kaldı.

Kısa bir süre sonra, boğazının tıkayan bir çığlıkla uyandı, ter içindeydi ve bacakları birbirine kilitlenmişti. Kollarını her gece olduğu gibi göğsünün üzerinde birleştirmişti. Ağırlaşmaya başlamış olan svetşörtü çıkardı ve battaniyeye sarınarak yan döndü. Korkuyu tatmış ve içine atmıştı. "Hayır," dedi, kokmuş battaniyeye sarılarak.

İşte tam o sırada, Greg omzuna dokundu. Güneş yükselmiş, sörfçülerden başka insanlar da yavaş yavaş plaja inmeye, havlularını yayıp, şemsiyelerini açmaya ve güneş yağlarını sürmeye başlamışlardı.

"Hey, battaniyeyi benimle paylaşmaya ne dersin?"

Shana bir mumya gibi sarınmıştı. Greg, battaniyesini yayarak, kendini sırtüstü üzerine bıraktı. Üzerinde bir mayo vardı, vücudu ince uzun ve kaslıydı, altın sarısı bir teni vardı ve kumlanmıştı. "Babam, seninle çıkamayacağımı söyledi...daha on üç yaşındaymışsın, doğru değil, değil mi?"

Shana, cevap vermeden önce yutkundu ve boğazını temizlemeye çalıştı, “İki ay sonra on beşimde olacağım.”

Greg, “Çok kötü,” dedi, “daha büyük görünüyorsun. Aynı yaşta olduğumuzu düşünmüştüm, ama önemli değil.” Sonra ona soran gözlerle baktı. “Annenle babam arasında bir şey var mı?”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Babamın bir ilişkisi olduğunu sanıyorum, çünkü bazı geceler annemdeyken beni aradığında, ne yaptığımı soruyor, sonra bana erken yatacağı için gelip onu uyandırmamam gibi aptalca şeyler söylüyor. Ertesi gün gizlice odasına girdiğimde, her seferinde, yatağın başındaki komodinlerin üzerinde, birisi ruj lekeli iki bardak buluyorum. Büyükler o kadar aptal ki. Saçma sapan şeyler için yalan söylüyorlar.

Saçı güneşte kurumaya başlamıştı. O kadar açık bir sarıydı ki, bazı yerlerinde sanki hiç renk yoktu. Kollarından destek alarak doğrulmuş öylesine oturuyordu. Saçları battaniyeye değişiyordu. “Ne dersin?” dedi.

“Belki. Ben de anneme aynı şeyleri sordum, sadece iyi arkadaş olduklarını söyledi.”

“Söylenen her şeye inanma, benim annem....”

Gözleri bir an için hüznünlendi, ama Shana’ya baktı ve gülümsedi. Sonra okyanusa baktı. “Orayı seviyorum. Okyanusu seviyorum. Aslında, San Diego Üniversitesi’nde Okyanus Coğrafyası eğitimi almak istiyorum, ama...”

Shana, “Neden almıyorsun?” diye sordu. Aslında okyanus coğrafyasının ne demek olduğu veya orada ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Babam bana hiçbir zaman gerçekte ne yapmak istediğimi sormadı. Ona göre benim hayatım kaymış, çünkü koleji kazanamayacağımı, normal liseye gideceğimi düşünüyor. Ona göre eğer avukat olamazsam, mesleğim çöpçülük olursa, şükretmeliymişim.”

Shana güldü. “Annem de yeteri kadar çalışmazsam, sonunda ancak garson olabileceğimi söyleyip durur. Ama sadece beni kor-

kutmak için söylediğini biliyorum. Gerçekten öyle düşünmüyor. Büyüklerin klasik söylevleri bunlar, yani kendilerini öyle söylemek zorunda hissediyorlar herhalde. Neden onunla konuşup ne hissettiğini anlatmıyorsun?” Uzanıp Greg’in koluna dokundu. “İyi bir insana benziyor.”

“İyi olan sensin, babam geri kafalının tekidir. Bana göre herkes iyi aslında.” Greg uzandı ve eliyle Shana’nın saçlarını düzeltti. “Daha on üç yaşındasın, değil mi?” dedi.

Shana gözlerini battaniyeden kaldırmadan konuşuyordu. “Yalan söylediğim için özür dilerim, ama kendimi o kadar küçük hissetmiyorum, arkadaşlarım bana bebekmiş gibi geliyor.

Greg, “Bak ne diyeceğim,” dedi, ayağa kalkıp üzerindeki kumları silkeleyerek gerindikten sonra. “Herkesin hayran olacağı bir kadın olacaksın.”

Shana, bikinisinin üst parçasının içinde, zorlukla görülebilen, memelerine baktı, kumaşın içinde küçük kabartılar şeklinde duruyordu. Utanmıştı, keşke buraya gelmeseydim, diye düşünüyordu. Onunla mukayese edildiğinde teni çok beyazdı, bacakları uzun ve sıskaydı.

“Beni eve götürür müsün?” dedi, yumuşak bir ses tonuyla.

Greg battaniyeyi topladı, Shana da elbiselerini aldı, ayakları kumun içine bata çıka onun peşinden gitti. Minibüse vardıklarında, etraflarının başka araçlarla dolduğunu gördüler, Greg döndü ve onu kucaklayarak kaldırdı. Olduğu yerde bir kere döndürdükten sonra tekrar yere bıraktı. “Donut yemeye ne dersin? Açlıktan ölüyorum.”

Shana, “Ben de,” dedi. Minibüsün arkasından çantasını aldı ve yola çıktıktan sonra, saçlarını fırçalamaya başladı.

“Babam, sorunların olduğunu söylediği için, seni arayıp, gelmeni istedim.”

Shana bir an nefes alamadığını hissetti. Yanılmamıştı, tecavüz olayını herkes biliyordu demek. Kusmak istiyordu. Annesi ne hakla önüne gelene rahatlıkla anlatabiliyordu?

“Annenle babanın ayrılmak üzere olduğunu ama hâlâ beraber yaşadıklarını söyledi. Zor olmalı. Neler hissettiğini anlıyorum, çünkü benimkiler daha yeni ayrıldılar ve annem bir kadın tenisçi ile yaşıyor. Üstelik ev bizim değil, kadının evi.”

Shana sırtındaki kas ağrılarının geçtiğini hissetti. Neler hissettiğini anlama konusunda doğru söylüyor olabilirdi. Tatlı kahve-rengi gözlerinde bir sempati ifadesi vardı, ama gerçekten anne ve babasının ayrılması konusunda üzülmüyor muydu, yoksa olanları biliyor muydu? Ne zaman birisine kendini yakın hissetse, bey-ninden bu düşünceler geçmeye başlıyor ve kafası, başına gelenle-ri bilip bilmediğine takıldığından, daha sonra konuşulanların hiçbirini hatırlamıyordu. Parmaklarını şakağına bastırdı ve bir süre orada tuttu. Beyni patlayacakmış gibiydi, birden ona döndü, “Tecavüze uğradım,” dedi.

Greg motoru durdurdu, bir donut satan mağazanın önündey-diler. “Annen biliyor mu?” dedi, “Senden yaşlı biri miydi? Bera-ber çıktığın biri mi?”

“Annem de oradaydı...o da tecavüze uğradı. Adam evimize gizlice girdi, elinde bir bıçak vardı. Şimdi hapiste, seninle tanıştığ-ımız gün onu teşhis ettik oradan dönüyorduk.” Durdu, sanki midesindeki bir düğüm çözülmüş gibi hissediyordu. Annesi, içi-ne atmanın yapılacak en kötü şey olduğunu söylememiş miydi? Hissettiği rahatlık onu haklı çıkartıyordu. Açık açık konuşmak en güzeliydi. “Sen anlattığım ilk insansın, en iyi arkadaşlarıma bile anlatmamıştım.”

Greg, “Annem bir lezbiyen. Eğer sıkıntılardan konuşmak isti-yorsan, doğru yerdesin. Ben de bunu arkadaşlarıma bile anlatma-mıştım. Hadi gel,” dedi, elinden tutarak. “Gidip biraz donut yiye-lim.”

Shana iki, Greg üç tane çikolatalı donut yedi. Süt yerine su içmek zorunda kaldılar, çünkü ceplerinde sadece 4.5 dolar vardı. Minibüsün içi sıcaktı. Shana donutlarını orada yedi, kırıntılar çıp-lak göbeğinin üzerine düşüyordu. Konuşmaya başladı, durmak bilmiyordu.

“Annem o kadar cesur bir kadın ki anlatamam. Bu olaydan önce pek anlaşılmıyorduk. Her zaman geç vakitlere kadar çalışırdı. Babam, onun beni umursamadığını telkin edip duruyordu. Ama o gece bir harikaydı. Adam tam bıçağı saplayacakken, onu elinden almaya çalıştı. Korkunçtu.” Greg’in boş donut torbasını arabanın arkasına atışını seyretti, “Yani... senin de babanla konuşabileceğini sanıyorum. Annem hakkında eskisi gibi düşünmüyorum, şimdi benim en iyi arkadaşım.”

Greg, “Bir lezbiyenin ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu ve Shana’nın fırçasını alıp kendi uzun saçlarını fırçalamaya başladı.

“Tabii, biliyorum. Üç değil on üç yaşındayım. Annen sana anlattı mı? Ne söyledi?”

“Problem orada, bana hiçbir şey anlatmadı. Babam da bir şey anlatmadı.” Sesi bir anda öfkeyle dolmuştu. “Üç yıl önce bir gün eve geldiğimde, bu kadınla annemi yatak odasında, havlulara sarınmış, beraberce duştan çıkarken gördüm. Onları gördüğümün farkında değildiler. Birkaç gün sonra da onları öpüşürken gördüm, az kalsın aklımı kaçıracaktım.” Shana, koltukta ona doğru eğilmiş, hiçbir kelimesini kaçırmamaya özen göstererek, büyük bir dikkatle dinliyordu. “O kadar iğrençti ki anlatamam, yani kendi anneni, bir adamla öpüşüyormuş gibi bir kadını öperken görmek. Ben bunları biliyordum ve babam bilmiyordu. Her neyse...”

“Lezbiyen olmak çok kötü bir şey değil. Bir suç ya da günah değil, bir hastalık da değil. Farklı bir şey o kadar. Eğer annen o kadını seviyorsa, bu onun problemi senin değil. Sana kimi sevip kimi sevmeyeceğinin söylenmesi hoşuna gider miydi?”

Shana kendini yetişkin ve çok olgun hissediyordu. Daha önce hiç kimseyle böylesine ciddi konuları konuşmamıştı. Kafasını kaldırdığında, Greg’in kendisine bakmakta olduğunu gördü.

“Bir kız arkadaşım var, biliyor musun?”

“Öyle mi?” dedi, kalbi sanki midesinin derinliklerine batıyormuş gibi hissederek. “Ne kadar iyi.” Döndü ve pencereden dışarıya bakmaya, otoparka giren çıkan insanları seyretmeye başladı.

“Biliyor musun, bana söylediklerin çok mantıklı geliyor, yani annem, babam hakkında ve diğer konuda.”

Shana cevap vermedi. Ona bakmak istemiyordu.

“Sana olanlar için gerçekten çok üzgünüm, bana anlatmanın senin için kolay bir şey olmadığını da biliyorum.”

Shana, “Sağ ol,” dedi, gözyaşları yanaklarından inmeye başlamıştı.

“Senden hoşlandım. Arkadaş olmayı istiyorum. Bir kız arkadaşım olabilir, ama senin gibi konuşabileceğim bir arkadaşım yok, anlıyor musun?”

“Anlıyorum.”

302

Greg’in yüzündeki gülümseme yerini endişeli bir ifadeye bıraktı. Uzandı ve Shana’nın eline dokundu. “Sana kim bir sıkıntı veriyorsa, beni ara. Bir sıkıntının yoksa da ara. Bir dahaki sefer daha uzağa gideceğiz ve gerçek dalgalara bineceğiz.”

Cunningham’la konuştuktan ve Manny Hernandez’in ölümünü ve McDonald-Lopez olayında kullanıldığı sanılan bir silahın ele geçirildiğini öğrendikten sonra, Lily, yatak odasını temizlemeyi bitirdi ve mutfığa geçti. John, dün akşam dışarı çıkmıştı, Shana da geceyi geçirmek üzere arkadaşının evinde olduğundan, bütün gece evde tek başınaydı. Richard onu, bir kulübe gidip caz dinlemeye ikna etmeye çalışmıştı, ama Lily kabul etmemişti. Acı dolu bir geceden sonra, ona gerçekleri anlatması gerektiğini düşünüyordu. Adam, her ikisi için bir hayat planlıyor ve bir gün hayatını onunla birleştirme umuduyla yaşıyordu. Yaptıkları ortaya çıkmasa bile, ona anlatmak zorundaydı. Ona tercih hakkı vermeliydi. Çünkü onu seviyordu.

İçî temizlik malzemeleriyle dolu küçük kova yatak odası kapısının yanındaydı, ama gözleri yatağın yanındaki telefona takılmıştı. Zoraki temizlik, onun cevapsız kalan son sorudan kaçmak için kullandığı bir yöntemdi, ama işe yaramıyordu. Hapishanenin sicil bölümünü aradı.

“Lily Forrester, Savcılıktan arıyorum. Bir dosya ile ilgili tutuklama ve serbest bırakılma zamanlarını öğrenmek istiyoruz,”

dedi amacı bilgi almakmış gibi davranarak. “Şüphelinin ismi Bobby Hernandez, tutuklama yanılmıyorsam Nisan sonu olmalı.”

Memur onu beklemeye aldı ve tekrar bağladı, “18 Nisan’da tutuklanmış ve 29 Nisan da serbest bırakılmış. Tutuklama nedenini öğrenmek ister misiniz?” diye sordu.

“Ayn 29’unda, serbest bırakıldığı saati bilmek istiyorum,” diye cevapladı, Lily. Eli terden sıırıslılandı, ahizeyi öteki eline almak zorunda kaldı. Beklerken, bilgisayar tuşlarının sesini duyabiliyordu.

“Evet, “ dedi, memur. “Saat sekiz gibi bırakılmış.”

Lily nefesini tutuyordu, bıraktı ve vücudu rahatladı. Hâlâ Curazon’un saldırgan olmayabileceği gibi bir ümit vardı. Kıza teşekkür edip, kapatmak üzereydi ki, kız ilave etti. “Bekleyiniz, lütfen. O saatte serbest bırakılmamış. Size söylediğim saat çıkış işlemlerinin başladığı saat. O gece saat on bir on beşte serbest bırakılmış.”

“Emin misiniz?” diye sordu, Lily.

“Bilgisayar kayıtları öyle söylüyor O gece ellinin üzerinde işlem yapılmış, isterseniz görebilirsiniz. Çıkabildiğine şükretmeli. Bazıları ertesi güne kalmış.”

Yanlış adama ateş etmişti.

“Daha fazla bilgi istiyor musunuz?” diye sordu kız.

Sesi çok uzaktan, gerçek değilmiş, bir bedene sahip değilmiş gibi geliyordu.

Lily, “Hayır, teşekkürler,” dedi. Elindeki telefon halının üzerine düştü. Artık hiç kuşkusu kalmamıştı. O gece mutfığa gittiğinde saat on biri gösteriyordu. Bobby Hernandez o saatte hâlâ Ventura şehir hapishanesindeydi.

Lily, yatak odasının perdelerini kapadı, çantasını açtı ve ağzına iki adet Valium attı. Hapların bir an önce etkisini göstermesi ve hiçbir şey düşünmeden biraz uyuyabilmek için kendini yatağın üzerine bıraktı. Şişeyi elinde tutup, hapları yatağın üzerine döktü ve saymaya başladı. Tabletler terden ıslanmış parmakları-

na yapışıyordu. Ne kadar kolay olacak, diye düşündü, ne kadar kolay. Birer birer hapları yutmak, ondan sonra da kendisini karanlığın kollarına bırakmak. Sonuna kadar çekilmiş perdeler arasından sızan parlak bir güneş ışığı demeti sanki bir işaretmiş gibi hapların üzerine düşüyordu. Parmağını bir tanesine bastırdı ve ağzına attı, sanki lezzetli bir tatlı ya da meyve yiyormuş gibi ağır ağır yuttu. On iki tane daha vardı ve yeterli değildi.

Kızını, Richard'ı hatta John'u düşünmek zorunda olduğunu hissediyordu. İntihar edemeyecek kadar sorumluluk taşıyordu. İntiharını, sadece onlara acı vermekten başka bir işe yaramazdı.

Yaptıklarını itiraf etse ve kararı mahkemenin insafına bıraksa, belki kendini temize çıkarma şansı olabilirdi. Hapse girmeyi göze alarak verilecek cezayı kabul ettiğinde, cezada bile bir indirim olabilirdi. Bu da başka bir tür intihar demekti. Bir daha asla mesleğini yapamayacak, belki bugün olduğu kişi bile olamayacaktı. Ayrıca bu Shana üzerinde, psikolojik rahatsızlığa yol açabilecek müthiş bir şok etkisi de yapabilirdi. Alternatifi yoktu aslında. Birinin yere, gelişi güzel bıraktığı milyonlarca parçadan oluşan bir yap boz oyununun ortasındaydı. Tek eksik parça, Bobby Hernandez'in cansız ellerinin arasındaydı ve o, bunu hiçbir zaman elinden bırakmayacaktı. Onu öldürmekle, kendinden bir parçayı da öldürmüştü.

OTUZ YEDİ

Shana, Greg'den kendisini birkaç blok önce bırakmasını istedi ve oradan evine yürüdü. Babası garajda bir şeyler tamir ediyordu. Sulama sistemini borularına ait parçalar olmalıydı. "Annem nerede?" diye sordu.

"Arabası burada, evde bir yerde olmalı. Görmedim. Ben de şimdi geldim."

Shana, "Dün akşam onu evde yalnız mı bıraktın? dedi suçlayan bir tavırla. "Sen ne yaptın? Geceyi kız arkadaşınla mı geçirdin?"

Babası elindeki boruyu bıraktı ve ayağa kalktı, bir bez parçasıyla ellerini sildi. "Benimle böyle konuşamazsın, anladın mı? Utanılacak bir şey yapmadım. Annenle ben ayrılıyoruz. Evden taşınan o, unutma."

Shana cevap vermedi ve eve doğru hızla yürüdü, içeri girip kapıyı arkasından çarptı. "Anne," diye seslendi, fakat bir cevap alamadı.

Karanlık yatak odasına doğru yürüdü, annesini yatakta kıvrılmış yatarken buldu. "Anne," dedi, her geçen saniye endişesi daha fazla artıyordu, "İyi misin? Günün ortasında yatakta ne işin var?"

Lily, yatakta hareketsiz yatıyordu. Shana ona doğru koştı ve sarsmaya başladı. “Uyan, anne. Beni duyabiliyor musun? Neler oluyor?”

Lily, döndü ve inledi. Sonra tekrar uyumaya devam etti. Shana yerde açık duran çantasını ve boş hap şişesini gördü. “Buraya kadar,” diye bağırdı, annesinin dikkatini çekmek için. “Bu aptal hapları tuvalete atıyorum.”

Lily, yatakta doğrularak, yalvarmaya başladı. “Yapma, Shana, lütfen. Uyumak için o haplara ihtiyacım var. Saçmalıyorsun.”

Artık çok geçti, tuvaletin şifonu çekilmişti.

Shana odaya girdi ve perdeleri ardına kadar açtı, öğleden sonra güneşi bir anda odaya doldu. “Kalk,” dedi. “Git ve bir duş al, biraz makyaj yap. Sen ve ben buradan gidiyoruz.” Annesinin karşısına geçip, ellerini beline koydu. “Ve bir daha seni hap alırken görürsem, onları alıp yine tuvalete atarım. Eğer kullanmaya devam edersen, ben de uyuşturucu kullanmaya başlarım, okulda bulmak hiç de zor değil biliyorsun.” Kolları iki yanına düştü, ama göğsü hâlâ heyecanla inip kalkıyordu.

Lily, kendini sürüyerek yataktan kalktı. Kızına baktı, kulaklarına inanamıyordu, rolleri değişmişlerdi, kızı onu cezalandırıyordu. “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Bir yerde akşam yemeği yeriz, sonra da bir sinemaya gideriz. Sen giyin ben gazeteye bakarım.”

Shana, gazeteyi rulo yapıp üzerine lastik bir bant takılmış olarak mutfak tezgâhının üzerinde buldu. Lastiği çıkardı, eğlence bölümüne bakmadan önce, ön sayfaya şöyle bir göz attı. Ve işte o zaman haberi ve fotoğrafları gördü.

Üç resim vardı. Manny Hernandez, Bobby Hernandez ve çatışmada yaralanan polisin resimleri. Metni bir nefeste okudu, Bobby Hernandez’in 30 Nisan tarihinde bilinmeyen bir saldırgan tarafından kurşunlanarak öldürülmesine kadar, -tecavüz gecesi- nin sabahı, diye düşündü Shana. Haberde belirtilen tarifte şüphelinin mavi bir bere giydiği, beyaz bir erkek olduğu ve kırmızı

spor bir araba kullandığını okudu. Gazeteyi tezgâhın üzerine düştürdü, sanki bir şey ellerini yakmıştı, beyni durmadan çalışıyordu.

Annesi adamın ölüm tarihi hakkında ona yalan söylemişti. Annesinin kırmızı spor bir arabası vardı. Diğer detaylar da aklına gelmeye başlıyordu. Shana, annesinin bütün gece dışarıda olduğunu ve ertesi sabah geldiğini hatırladı. Garajda, Honda'nın arkasında cğilip bir şeyler yaptığını ve boya ya da boya sökücü bir şeyi andıran tuhaf kokuyu anımsadı. Acaba ne yapıyordu?

Ahşap zeminde yaklaşmakta olan ayak seslerini duydu, gazeteyi hemen topladı ve çöp kutusuna attı. Şimdi soru sorma zamanı değildi. Bütün bildiği bir şeylerin yolunda gitmediği idi. Annesinin başı dertteydi. Odaya girerken yüzüne baktığında, çektiği acıyı gözlerinin altındaki morluklardan anlamamak mümkün değildi.

“Harika görünüyorsun,” diye yalan söyledi. “Hadi gidelim. Gazeteyi bulamadım, alışveriş merkezine gider, kendimiz bakarız.”

“Gazete tezgâhın üzerindeydi,” dedi Lily, donuk ve cam gibi gözlerle etrafına bakarak, “Belki baban almıştır. Bilmiyorum.”

“Haydi, hiç önemli değil. Yiyecek bir şeyler buluruz sonunda. Açlıktan ölüyorum.”

Köşedeki Carl's Junior'a gidip hamburger ısmarladılar. Lily, bir fincan sade kahve içti bir kenara koymadan önce sandviçinden iki lokma ısırdı.

“Hepsini ye,” diye ısrar etti, Shana. “Bana yemem gerektiğini, yoksa hasta olacağımı söyleyen sensin. Sen yemiyorsun. Yememek senin için doğru da benim için mi yanlış?”

Lily, ellerini kulaklarına götürerek, gülümsemeye çalıştı. “Tanrım, anneler böyle mi konuşuyor? Tamam yiyeceğim. Çok sertsin, biliyor musun?”

Shana, “Evet,” dedi. “Sanırım sana çekmişim.” Masaya doğru eğildi ve annesinin gözlerinin içine baktı. “Sen de bir zamanlar çok serttin, hap kullanmaya başlamadan önce.”

Lily, kimsenin onları duymamış olduğunu umarak, restoranda etrafına bakındı. “Bu hap meselesini fazla abartma, bağımlısı olmuş falan değilim. Bir sürü yetişkin insan bu sakinleştirici hapları kullanıyor, özellikle stres altında çalışanlar. Daha evvel kullanmadığımı biliyorsun.”

“Ama son zamanlarda çok fazla aldığını da biliyorum. Seni alırken gördüm, ayrıca sürekli çantanda taşıyorsun,” dedi Shana, hapları gördüğü günü hatırlayarak. Bugünkü gazetede gördüğü adamın fotoğrafını da, aynı gün annesinin çantasında bulmuştu. Adam teşhis ettikleri adama, kardeşi olacak kadar benziyordu. Annesine o adamın kim olduğunu sormak istiyordu, ama şimdi sırası değildi.

Restorandan ayrıldılar ve otoparka doğru yürümeye başladılar. Gökyüzü pırıl pırıldı, güneş parlıyordu ve hava çok sıcaktı. Böyle bir havada sinemaya gidilmez diye düşündü, Shana. İnsanın yaşamaktan zevk alacağı bir gündü.

Arabada, radyoda bir rock müzik istasyonu buldu ve pencereyi açtı, temiz havanın yüzüne çarpmasından ve saçlarının uçuşmasından büyük keyif alıyordu. “Tamam,” dedi. “Niye gidip kiralık ev aramaya devam etmiyoruz? Hava sinemaya kapanılmayacak kadar güzel. Sinemaya hava kararınca gideriz.”

O gün ilk defa Lily’nin yüzü aydınlandı. “Senin de görmeni istediğim birkaç ev var. Ama önce emlakçıyı arayıp, bizi orada beklemesini söyleyeyim. Dışarıda olabilirler, ama denemekle bir şey kaybetmeyiz.”

“Biliyor musun, anne o evden uzaklaşmalısın. Artık evli olmadığınız halde babamla yaşamak zorunda kalmak seni deli ediyor. Evlisiniz, biliyorum, ama ayrılacaksınız demek istemiştım.”

“Şu sıralarda okulu değiştirmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Okul bitene kadar bekleseydin. Şunun şurasında sadece bir ay kaldı. Evi o tarihe kadar tutabileceğimiz bile şüpheli.”

“Gel anlaşalım,” dedi Shana. “En kısa zamanda taşınırız, yarın gibi, tamam mı? Ben senenin geri kalan kısmını da okulumda

tamamlarım. Birkaç gün sen götürürsün beni, birkaç gün de babam. Tamam mı?”

“Olabilir,” diye cevap verdi Lily, direksiyonu kavrayan parmaklarını gevşetip, biraz havalandırarak. “Bakarız.”

Bir telefon kulübesinin önünde durdu ve Ventura’nın eteklerindeki iki evi görebilmek için gerekli organizasyonu yaptı. Bir saat daha zamanları vardı. Alışveriş merkezinde gezerlerken, Lily kendisine bir cep telefonu aldı.

“Bu harika bir şey,” dedi Shana, telefonu annesinin elinden alarak. “Birini arayabilir miyim?”

310

“Daha sonra,” dedi Lily. “Ama artık nerede olursam olayım, bana ulaşabilirsin. Gerçekten benimle beraber yaşamak istiyor musun?”

Shana, “Evet, evet. Bunu kaç kere söylemem lazım?” dedi oturduğu koltuktan uzanıp annesini yanağından öperek. “Her şey çok güzel olacak, anne. Bize saldıran o manyak, hapishaneye giriyor ve biz mutlu olacağız. Görüyor musun, bu konuda karar verdim. Evet, mutlu olmak istiyorum. Ne olursa olsun. Biz yaşıyoruz, bizi öldürmedi ki. Sen de mutlu olacaksın.”

Baktıkları birinci evin bakımsız bir bahçesi vardı ve ev küf kokuyordu. Boyaları dökülmüştü, mutfak felaket bir vaziyetteydi. Arabalarına dönerken, her ikisi de elleriyle burunlarını tıkamıştı. “O koku neydi?” diye sordu Shana elini annesinin omzuna atarak. “Sanki birisi tuvaletin şifonunu çekmeyi unutmuş.” İkisi de buna güldü.

İkinci ev mükemmeldi. Küçük, fakat çok kullanışlıydı, istenirse çalışma odası olarak kullanılabilecek bir bölümü bile vardı. Yatak odaları evin iki ucundaydı, her ikisinin de içinde banyo ve tuvalet vardı. Ön kapıda alarm sistemi için hazırlanmış bir pano bile vardı. Lily, emlakçiyle konuşurken Shana, parmaklarını kırmızı lambaların yandığı, siyah kutunun üzerinde gezdiriyordu. Burada güvende olacaklarını düşünüyordu. Artık hayatlarında göz yaşına ve korkulara yer olmayacaktı.

“Bayıldım,” dedi Shana büyük bir hevesle, annesine bakarak. “Tutalım, anne. Düşün anne bütün bahçe çimle kaplı, hiç toprak yok.”

“Bugün bir karar veremeyiz,” dedi Lily emlakçiye. “Biraz düşündükten sonra ben sizi yarın ararım.”

Shana, dışarı çıktıklarında, geri dönüp evi tuttuklarını söylemesi için annesini ikna etmeye çalışıyordu. Hemen o anda taşınıp yeni hayatına başlamak istiyordu. Yetişkinlerin sorunu buydu. Her şey aslında çok basitken, onları içinden çıkılmaz bir hale getiriyorlardı.

“Bu doğru değil, Shana. Önce babanla konuşmamız lazım. Kiralayacak ev her zaman bulunur.”

311

“Ben babamla konuşmuştum.”

“Peki, niye bu akşam onunla konuşmama izin vermiyorsun?”

“Hayır, diyemez,” dedi Shana, moralinin bozulmaya başladığını hissediyordu. “On dört yaşına girmek üzereyim, Sally’nin anne ve babası boşandığı zaman, yargıç kiminle yaşamak istediğini ona sormuştu.”

“Böyle bir şeye gerek yok... Mahkemeye gitmek gibi. Bırak ben hallederim. Ben ilişkilerimizin bozulmasını istemiyorum. Senin için.”

“Hayır,” dedi Shana kızgın bir şekilde, “Senin için deme, anne. Bizim için, senin ve benim için.” Yüzü gölgelendi, babasının itirazlarını duyar gibiydi. Gazetede gördüğü tecavüz haberlerinden sonra sabahki durum aklına geldi. Annesinin kendilerine tecavüz eden, bu adam zannederek ona kötü bir şey yaptığını hissediyordu. Annesinin yüzünde gördüğü, sesinde hissettiği sıkıntının sebebi bu muydu acaba? Doğruldu ve annesine doğru döndü. “Şimdiden sonra, ne yaparsak, bizim için yapıyoruz. Anladın mı? Biz bir takımız. Bu olayın kurbanları biziz, bu işin üstesinden de biz geleceğiz. Babamı seviyorum, onunla da beraber olacağım, ama bundan sonra aramıza giremeyecek.” Lily, gözlerini yolun ilerisine dikmişti. “Bana bak, anne. Bana söz ver, seni ikna etmesine müsaade etmeyeceksin.”

“Elimden geleni yapacağım,” dedi Lily.

“Yetmez,” dedi, Shana başını sallayarak. “Bana artık hap almayacağına ve çocukmuşum gibi davranmayacağına söz ver. Ben sana yardımcı olacağım, sen de bana. Ben sana her şeyimi anlatacağım, sen de benden bir şey gizlemeyeceksin. Bundan sonra böyle olacak.”

“Söz veriyorum.

“Güzel, o zaman her şey mükemmel olacak.” Shana koltuğunda arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı, kafasındaki düşünceler sanki birbiriyle yarışıyordu. Her şeylerini paketleyip yeni evlerine taşınacaklardı. Bütün kötü şeyler geride kalacaktı. Annesi kötü bir şey yapmışsa, bundan dolayı onu cezalandırmak zorunda kalabilirdi. Annesi her ne yaptıysa onun için yapmıştı, bundan sonra kimsenin onun canını yakmasına müsaade etmeyecekti.

OTUZ SEKİZ

313

Eve geldiklerinde, John koltuğa oturmuş televizyon seyrediyordu, sigarasının dumanı odanın tavanını kaplamıştı. Shana, ona şöyle bir baktıktan sonra, odasına doğru koştu. Küçük köpeği arkasından ona doğru atlamaya, pembe, küçük burnuyla parmaklarına dokunmaya çalışıyordu. Shana, Lily'nin yanından geçerken eğildi ve kulağına fısıldadı, "Şimdi tam zamanı, hadi bekleme."

Bunları söyledikten hemen sonra odadan çıktı. Lily, omuzlarını silkeledi ve barın bulunduğu yerin aralığından, mutfaktaki tezgâha dayanarak John'un olduğu yere baktı. Yutkundu, ağzında tuhaf bir şey hissediyordu, açlık duygusu gibi bir şey, ama aç değildi. Bir bardak almak için uzandı, ama parmakları titriyordu, bu titreme bütün vücudunu sardı. Bir valiuma ihtiyacı vardı. Vücudu bir sakinleştirici için adeta yalvarıyordu, ama bu isteği yerine getirebilmek için, yapacağı fazla bir şey yoktu. Mutfak dolaplarına bir şeyler bulabilme ümidiyle saldırdı, öksürük şuruplarını, soğuk algınlığı için kullandığı hapları ve hiçbir zaman kullanmaya fırsat bulamadığı vitaminleri sağa sola saçıyordu.

John, "Neler oluyor?" diyerek Lily'ye baktı, sonra tekrar televizyonu seyretmeye devam etti.

Lily mutfağın ortasında ayakta duruyordu, mutfak lambasının tam altındaydı ve bütün dolap kapakları ardına kadar açıktı. “Bana bir sigara ver,” dedi.

John, yerinden kalktı, pantolonunun ceplerini yoklayarak mutfığa doğru yürüdü. Ayaklarında kürklü, büyük yatak odası terlikleri vardı. Lily, onları görür görmez gülmeye başladı. Adam cüce gibi görünüyordu. Ayağındaki terlikler file benzeyen tüylü, garip bir şeylerdi. Lily’nin gülmekten karnı ağrımaya başlamıştı, bir elini midesinin üzerine götürdü, gözlerinden yaş geliyordu. “Bunları nereden aldın?” diye sordu, ayaklarını işaret ederek ve tekrar gülmeye başladı. John, ona dik dik baktı. “Kız arkadaşın mı aldı? Sana bunları kız arkadaşın mı aldı?”

John, gözlerini kıstı, sinirlenmeye başlıyordu, tam arkasını dönmüş gidiyordu ki, “Dur,” dedi Lily, “bana ateşini ver.” Ağzında sigara gülmemek için kendini zor tutuyordu.

“Ne zamandan beri sigara içiyorsun?” dedi John, sigarasından bir nefes çekişini seyrederek. Duman o kadar fazlaydı ki, Lily elleriyle dağıtmaya çalışıyordu.

Lily, “Filleri giymeye başladığından beri,” dedi. Az kalsın tekrar patlayacaktı ama kendine çabuk hâkim oldu. Sigaradan başı dönüyordu. Kül tablasında söndürmeye çalıştı, ama başaramadı, ortasından ikiye bölünmüştü. “Shana benim yanıma taşınmayı düşünüyor. Seninle konuştuğunu söyledi.” John’un bir şey söylemesine fırsat vermeden, heyecanlanmasına engel olmak için ellerini yukarı kaldırdı. “Fazla heyecanlanmadan sana şunu söylemek istiyorum. Bu evin aylık masrafı kadar bir paraya burayı kiraya verebiliriz. Hem vergi iadesi alabilme şansımız olur, hem de her ikimiz de bu masraftan kurtulmuş oluruz. Shana bu sene okulunu burada bitirir, onu okula ben getirir götürürüm. Sende kalınca da, sen aynı şeyi yaparsın. Önümüzdeki sene yeni okuluna geçer.”

John’un yüzünde çok sert bir ifade vardı, Lily’nin sözünü kesti. “Ben buna izin vermiyorum. Geç saatlere kadar çalışacaksın

ve Shana yalnız kalacak. Yasaklıyorum. Hiçbir zaman iyi bir anne olamadın zaten.”

Lily, tepesinin atmak üzere olduğunu hissediyordu, birkaç derin nefes aldı ve son söylediklerini duymamış gibi davrandı. Aynı sözleri, ondan daha önce de, binlerce kez duymuştu. Sonunda istediğini alabilecekse, kışını öpmeye razıydı. Bunun yanında, ayağındaki o komik terliklerle, kimseye zarar verebilecek biri gibi gözükmüyordu. Neden bunu daha evvel anlamamıştı ki? Neden kendisini sınırlendirmesine izin vermişti? O bir karikatür kahramanıydı. Bir lokmalık canı vardı.

“Neler hissettiğini ve Shana’yı ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Sana her gece gecikmeden, zamanında evde olacağıma söz veriyorum. Sadece bir davam var ve gerisi sadece davaları insanlara delege etmek. Ofiste bitiremediğim işleri alıp, eve getiriyorum.” Tezgâha dayandı, yüz ifadesinden neler düşündüğünü anlamaya çalışıyordu.

“Tecavüz olayını kullanmaya ve kızımı benden çalmaya uğraşıyorsun?”

“Çok yanılıyorsun, John. Sadece o değil, kızına da hiç adil davranmıyorsun. Onu kaybedeceksin. Seni seviyor, senin yanında da bende kaldığı kadar kalacak.”

Lily durakladı, ona baktı, bekliyordu.

John, ellerini saçlarında gezdirdi ve Lily’nin gözlerinin içine baktı. “Eğer Shana’nın istediği buysa ve bu olanları unutmasına yardımcı olacaksa, peki o zaman.”

“Oh, John,” dedi Lily, ona doğru yaklaşarak, elini ağzına götürdü. Kendini rahatlamış hissediyordu, bir an için ona sarılmak ve onu kucaklayarak teşekkür etmek istiyordu. Keşke tekrar birbirlerini sevebilselerdi. “Ben senin de mutlu olmanı istiyorum. Ebeveyn ve arkadaş olarak kapıları kapatmamamız lazım,” dedi Lily. John’un gözlerinde yaşlar belirdiğini gördü, kendi gözyaşlarını da zor tutuyordu. “Ama bu evde beraber yaşamaya devam edersek, sonunda gerçekten birbirimizden nefret etmeye başlayacağız gibi gözüktüyor. Ben böyle olmasını istemiyorum.”

John uzandı ve bir parmağını, tıpkı bir öpücük gibi, Lily'nin dudaklarının üzerine koydu. Sonra ayağa kalktı, arkasını döndü ve başka hiçbir şey söylemeden, evden çıktı.

Lily, uyuyamıyordu. Sabah saat üçte, mutfaka gitti ve bir şişe şarap aradı. Uyumak, için bir şeye ihtiyacı vardı. Karanlıkta John'un koltukta oturduğunu gördü, sigara içiyordu.

"İstersen yatakta uyuyabilirsin," dedi içtenlikle, "ben uyuyamıyorum."

"Sanırım, üstesinden gelmeyi öğreneceksin, değil mi?" dedi, yumuşak bir ses tonuyla. "Ben de öyle."

Lily yatak odasının kapısını kapadı ve arkasına yaslandı. Şarap şişesini dudaklarına götürdü, bir yudum aldı ve daha sonra elinin tersiyle ağzını sildi. Gözlerini odanın içinde gezdirdi, karanlık köşeleri ve gölgeleri araştırıyordu. Tek görgü tanığı ölmüştü. Şimdi iki kardeş birden ölüydü. Yarın Cunningham'la yüz yüze gelecekti. Bu onun için ya bir başlangıç, ya da her şeyin sonu olacaktı. Her ikisi için de kendini hazır hissediyordu. Karanlık bir tünelde gereğinden fazla kalmıştı.

OTUZ DOKUZ

317

Cunningham, evinin banyosunda duran tartı aletinin üzerine çıplak olarak çıkmış, ibrenin 100 kiloda titreyişini seyrediyordu. Ayaklarını biraz ileriye doğru hareket ettirdi, ibre biraz düşer gibi oldu. Sharon kapıyı açtı ve Cunningham'ın omzuna asılı havluyu aldı, pantolonunu indirerek tuvaletin üzerine oturdu. "Ben bu konuda eski bir profesyonelim, unutma," dedi.

Cunningham havlusuz ve biraz daha kımıldayarak, ibreyi 99 kiloya indirdi ve içini çekti. 1.90 boyuna rağmen eğer 100 kiloya geçerse, departmanda bundan sonraki fiziksel kontrolde sorunlarla karşılaşabilirdi.

Karısı, "Günün bu saatinde burada ne işin var?" diye sordu, ayağa kalkıp tuvaletin sifonunu çekerken.

Cunningham uzun kollarıyla ona sarıldı, ayaklarını birkaç santim yerden kesti. "Bakın bayan şansınızı fazla zorlamayın, bu sabah kendimi çok iyi hissediyorum. Seni yatağa çekip, neler yapabileceğimi biliyorsun," dedi.

"Evet," dedi, umursamaz bir ifadeyle, Sharon. "Şu anda tek düşüncem o."

Cunningham, "Çok huysuz bir kadın olduğumu biliyorsun, de-

ğil mi?” diyerek traş kremini suratına sürmeye başladı. Sharon, çocukları okula götürmek için yola çıkmıştı bile. Lily Forrester’in kızını okula götürüp, götürmediğini merak ediyordu, acaba o da şu anda kırmızı Honda’sını mı kullanıyordu?

En iyi kahverengi ceketini çıkardı ve koltuk altlarını kokladı. Uzun zamandan beri temizletmemiştir ve üzerinde hafif bir koku vardı. Banyoya gitti, çocukların kendisine babalar gününde hediye ettiği kolonya şişesini aldı. Markası “Hero” idi yani kahraman. Bilinen bir marka değildi, ama ismi yeterdi. Tam takımdı. Bir Hero şampuanı, bir Hero deodoranı ve bir de Hero losyonu vardı.

318

Cunningham laboratuara doğru yol alırken, camları aşağıya indirdi. Hava temiz ve serindi, sabah serinliği diye düşünüyordu. Egsoz kokuları ve sis henüz bastırmamıştı, bütün bunlar ona, Omaha’daki bir ilkbahar sabahını hatırlatıyordu. İçi heyecanla dolu olarak arabasından indi ve laboratuvarın basamaklarını ikişer ikişer çıktı. İşine tutkun olduğunun farkındaydı. Bu herhalde, iz sürmenin heyecanı, sürekli sürprizlerle karşılaşma duygusu, bir dosya çözümlendiği zaman hissettiği tatmindir.

Laboratuvarın içinde bağırıp çağırıyor, gür sesi duvarlarda yankılanıyordu. Saat on buçukta rapor arabasındaydı; yanı başındaki koltukta oturuyor ve sanki ona el sallıyordu. Şimdi istikameti, hükümet binasıydı. Saat on-kırkta savcı ofisinin lobisinde, ayakta duruyordu, tahmin ettiği gibi yirmi dakika erken gelmişti. Rozetini çıkardı ve resepsiyondaki kıza uzattı.

Kız, “Kimi görmek istiyorsunuz?” diye sordu. “Burada olup olmadıklarına bakıp, söyleyebilirim.”

Dedektif, “Neden kapının küçük düğmesine basıp açmıyosun, tatlım. Gerisini ben hallederim,” dedi ve kafasını küçük aralıktan uzattı, “Şimdi,” dedi. Kız irkilerek düğmeye bastı.

Bir sıra sekreterin ve memurun görev yaptığı uzun koridoru kasıla kasıla geçti ve Lily’nin kapısında durdu. Camlı bölmenin dışından onu seyretti. Baş önünde bir şeyler yazıyordu. Yüzünü

göremiyordu. Sonunda eşikten adımını attı ve boğazını temizledi. Lily irkilerek başını kaldırdı, kalemini masanın üstüne bırakarak saatine baktı. Cunningham, onun kendisini beklediğinden emindi. Bunu özellikle planlamıştı, onu şaşırtıp, onunla yüzleşmek ve kıvranışını görmek istiyordu.

Kadın, “Bruce!” dedi yutkunarak, dedektifle karşılaştığında. Sinirlerine hakim olmaya çalışıyordu. “Erkencisin, seni tanımadım. Sanırım bugünlerde bir göz problemi yaşıyorum, bu meslek insanın gözlerini mahvediyor.”

Cunningham içeri girdi ve midesine vurdu. Ceketinin önü açtı, çünkü artık ceketini küçük geliyor, düğmelediğinde belini sıkıyordu. “Herhalde birkaç kilo aldım,” diyerek Lily’nin masasına doğru yürüdü ve bir evrak kümesini masasının üzerine bıraktı. “İşte raporunuz.”

Lily, heyecanla ona baktı, “Silahla ilgili olan mı?” diye sordu. “Yanlış hatırlamıyorsam, öğlene hazır olur demiştin.”

Cunningham, “Gelirken uğradım, biraz sıkıştırdım,” dedi, ama sonuçları söylemedi. Lily, raporun sayfalarını karıştırmaya başladı, sonra vazgeçip masasının üzerine bıraktı.

“Bak, hiç zamanım yok.” Bir türlü okumak için konsantre olamıyordu. Bütün düşündüğü sadece onun burada birkaç adım ötesinde duruyor olması ve rahatsız edici bakışlarıydı. “Sonuç ne? Aradığımız silah, değil mi?”

Cunningham, “Oku, görürsün,” dedi ve gülümseyerek duvara yaslandı.

Lily, dosyayı tekrar eline aldı, sayfaları çevirmeye başladı. Valium içmediği için gergin ve sabırsızdı. Onun buradaki varlığı yeterdi zaten. Karşısına geçmiş onunla aptalca oyunlar oynuyordu. Raporu tekrar masasına fırlattı, kızgın bir şekilde sordu, “Bu o lanet silah mı? Değil mi?”

Cunningham duruşunu düzeltti, canı sıkılmıştı, “Evet, aradığımız silah.”

“Ve...?” Bastırmaya çalıştığı korkusu öfkeye dönüşüyordu.

Artık saklayamıyordu. Kendisini, hayatını mahvedebilecek tek insan tarafından bu küçük odada köşeye sıkıştırılmış, tuzağa düşürülmüş hissediyordu.

Cunningham, “Burada sigara içebilir miyim?” dedi, ceketinin cebine elini sokup sigara paketini çıkartırken.

Lily, “Olmaz, kurallara aykırı,” diye karşılık verdi kalbi çarparak. Çok yakındı. Bakışları ile her hareketini inceliyordu.

“Ah, anlıyorum,” dedi Cunningham ve sigarasını yerine koydu. Bıyıklarını çekiştirerek ona bakmaya devam ediyordu. Masasına doğru yürüdü ve omzuna doğru eğildi, sanki omzunun üzerinde nefes alıyor gibiydi.

320

Lily, adamın kokusunu duyuyor, ılık nefesini boynunda hissediyordu. Titreyen ellerini kucağına koymaya çalıştı, görmemiş olmasını ümit ediyordu. Birkaç saniye sonra patlayacağım, diye düşünüyordu. Her şeyi anlat ona, bu işkence bitsin. “Cunningham, neden oturup bana bilmek istediğim şeyleri anlatmıyorsun? Burada bütün günü böyle geçiremeyiz.”

Cunningham, masanın önüne doğru geçti, ama ayakta durmaya devam etti. “Pekâlâ, silahın üzerinde yapılan incelemelerde Bobby ve Manny Hernandez ile beraber Richard Navarro’ya ait parmak izlerinin bulunduğu tespit edildi. Tabancanın ayrıca Carmen Lopez cinayetinde kullanılan tabanca olduğu da kanıtlandı. Sonuç olarak sorunun cevabına gelince, evet, bu silah kesinlikle o Allah’ın cezası silah,” dedi ve gülümsedi.

Lily, bir elini göğsünün üstüne koyarak, başını yukarı kaldırdı. “Her ikisi de işin içindeymiş. Navarro da öyle mi?”

Adam, “Hâlâ benim Nieves ile konuşmamı istiyor musunuz?” diye sorarak bir sigara yaktı ve küllerini silkelemek için etrafında bir kül tablası aradı. İçinde biraz kahve kalmış, plastik bir bardak gördü, alıp Lily’nin gözlerinin önünde küllerini bardağın içine silkeledi. Sinirli ve korkuyor, diye düşünüyordu. Hissedebiliyordu. Biraz bastırabilseydi...

“Butler senin onu biraz korkutmanı istiyor. Hiçbir vaatte bu-

lunmadan konuşturmalısın. Ona şimdilik teklif edebileceğimiz tek şey, göz altında olduğu süre boyunca onu güvence altına almak ve cezasını diğerlerine göre daha rahat bir hapishanede geçirmesini sağlamak, tabii eğer konuşursa.”

Lily konuşurken, sesi titremeye başlamıştı. Yüzü solgun ve halsiz görünüyordu. Gözlerinin altındaki koyu renk halkalar uzaktan bile fark edilebiliyordu. Cunningham bir türlü kendini konuşmaya konsantre edemiyordu. Genç kadın her ne kadar çetin cevizmiş gibi görünmeye çalışıyor ise de, dokunsan kırılacak, incinecekmiş gibi bir hali vardı. Yanaklarında ve burnunda çiller vardı. “Küçük kız kardeşimin de sizin gibi çilleri var,” dedi.

“Ya,” diye cevapladı Lily duraklayarak, gözlerini kaldırmadan. O an için sanki bir başka yerdeydiler, sadece iki normal insan gibiydiler. Lily, kendini toparladı, “Sakıncası yoksa, benim çillerim yerine, Nieves ile neler konuşacağını tartışalım mı?”

“Pekâlâ, ona teklif edecek bir şeyimiz yoksa, zamanımı boşa harcayacağım düşüncesindeyim.”

Lily, birden kendini kaybederek, ayağa kalktı ve masasına öyle bir yumruk indirdi ki, Cunningham’ın küllerini silkelediği kahve bardağı, içindekileri etrafa saçarak, halının üzerine düştü. “Zamanını harcamak mı? “ diye bağırdı. “Sen aslında buraya gelmiş benim zamanımı harcıyorsun. Nieves ile görüşmeni istiyorum, hepsi o kadar. Ne teklif edersen et, o kahrolası bir canı, burada bedava yolculuk yok.”

Cunningham, birkaç saniye içinde Lily’nin yanına yaklaştı, avuçlarını masasının üzerine dayadı. Yüzünü onun yüzüne o kadar yaklaştırdı ki, nefesini koklayabiliyordu. “Bedava yolculuk yok, ha?” diye durakladı, ağzını açmadan ona düşünmek fırsatı vermek istemişti. Özellikle içinde bulunduğu durumu, göz önüne alarak. Söylediğini tekrar ettikten sonra, yüzündeki kanın çekilişini seyretti. Kendini belli etmeye başlıyordu. Artık görebiliyordu. Bir iki santim daha...ve kabuğu çatlayacaktı, her şeyi söyleyecekti.

“Pekâlâ,” dedi sonunda, “Adam konuşursa hayatını riske sokacak, hapishanede güvenlikte olsun, olmasın. Her an birisi onu halledebilir orada. Ben olsam, bütün bildiklerimi anlatıp, sadece iyi bir hapishaneye gönderilme vaadiyle bir gece tuvalette gırtlığının kesilmesi riskine girmedim.” Odada dolaşmaya başlamıştı, aniden dönüp Lily’ye baktı, “Sen girer miydin?”

Lily cevap vermedi. Cunningham devam etti, “Ondan yarım kilo kokaini, bir içimlik marijuana ile değiştirmesini istiyorsun.”

Lily, gözlerini kırpmaya başlamıştı, alnında ter tanecikleri oluşuyordu. Dedektiften uzaklaşıp sandalyesine yaslandı, yavaş sesle, başı önde konuşmaya başladı. “Butler anlaşılmayı düşünebileceğini söyledi, ama önce bir dene, zorda kalmadan elimizdeki bütün kozları hemen kullanmayalım.”

O kadar yavaş bir sesle konuşuyordu ki, Cunningham söylediklerini duymak için büyük gayret sarf ediyordu. Dedektif kendisini sıcak basmış gibi hissediyordu, üzerindeki ceket fazla gelmeye başlamıştı, vücudu terden yapış yapıştı. Kravatını gevşetti. İşler planladığı gibi gitmiyordu. Tek istediği, daha sonra pişman olacağı bir şey yapmadan önce buradan çıkıp gitmekti. Elindeki deliller, bir tutuklama emri çıkartmak için çok yetersizdi. Tek görgü tanığı ölmüştü ve kendisi de yüzde yüz emin değildi. Eğer bir bölge savcısını deliğe tıkmak istiyorsan, ne yaptığının bilincinde olman gerekirdi.

Yüzü birden ciddileşti, “Şimdi, gidip Nieves’le konuşacağım,” dedi ve kapıya doğru yöneldi. Penceresiz oda sigara dumanı ile dolmuştu. Geçmekte olan birkaç kişi, sanki onu cezalandırmak istermiş gibi bakıyorlardı, ama Cunningham onlara öyle bir bakış fırlattı ki, oradan bir kelime bile edemedi, kaçarcasına uzaklaştılar. Kapıya dayandı, yüzü koridora, arkası Lily’ye dönüktü. Elindeki izmarite baktı, döndü ve yere düşen kahve bardağını alıp içine attı. Birkaç dakika Lily’ye baktı. Makyajsız ve saçlarını mavi bir berenin içine sokmuş olarak nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştı. Nasıl görüneceğini biliyordu, Robot resmin aynısı olacağından kuşku yoktu.

“Bu senin kızın mı?” dedi, masanın üzerindeki gümüş çerçeveyi eline alarak. “Çok güzelmiş, sana çok benzediğini söyleyen oldu mu?”

O anda Lily’nin yüzündeki gergin ifade kayboldu, gülümsedi ve resmi adamın elinden aldı. “Harika bir çocuktur,” dedi, yüzü kızararak. “Eminim, her anne, baba çocuğu için aynı şeyleri düşünür.”

Cunningham, “Her anne baba değil,” diye cevap verdi dikkatle yüzündeki ifadeyi inceleyerek. “Eğer Hernandez kardeşler, benim çocuklarım olsalardı, cenazelerini bile almaya gelmezdim. “

Lily yüzünde düşünceli bir ifadeyle masasındaki gözlükleri alırken elleri titriyordu. Cunningham onu seyrediyordu. Ne düşündüğünü biliyordu, onların da anne ve babaları vardı. “Belki bilmek istersin, Manny’nin arabasında bir miktar kokain bulduk, muhtemelen Lopez’le, McDonald’ın icabına bakarken hepsi kokain çekmiş olmalı,”

323

“Kokain,” dedi Lily, masasının üzerine bir dosya fırlatarak.

Cunningham odadan çıkarken, Shana Forrester’in yüzünü aklına kazımişti. Küçük bir kasabada polis şefi olmak hiç de fena olmazdı doğrusu. Şu anda biraz canının sıkılmasının hiç önemi yoktu. Şimdi bir iş teklifi alsa, düşünmeden kabul ederdi.

Başını, tekrar resepsiyonun küçük camından içeri soktu. “Büyük, kötü kalpli kurt geri geldi, tatlım,” dedi tehdit eder gibi bir ses tonuyla, “Beni buradan çıkarırsın, değil mi?”

Kız hemen düğmeye bastı. Cunningham camlı kapıları, yumruklarıyla iterek hapishanenin yolunu tuttu. İşler kötüye gidiyordu. İyiler de, kötüler de bugünlerde aynı siyah şapkayı giyorlardı, Fazla sürmez, herkes evinden çıkarken elinde bir 9 mm’lik tabanca, ya da tüfikle dolaşmaya başlayacaktı. Beyaz şapkalı günler sona ermişti. Yavaş yavaş eve dönmenin zamanı gelmiş de, geçiyordu. “Siyah, siyahtır. Beyaz da, beyaz,” dedi yüksek sesle. Ama ne derse desin, gördüğü tek şey grilikti.

Polis memuru olduğu için, Benny Nieves ile tıpkı okullarda-

kine benzeyen, bir küçük masa ve iki küçük sandalyenin olduğu bir odada görüşmesine müsaade ettiler. Çocuk o kadar ufak tefek bir şeydi ki, çocuk parkındaki tahtarevallilerin bir ucuna bunlardan dört tane koysalar, ancak kendisiyle dengeye gelirdi. Çıplak olarak 50-55 kilodan fazla gelmeyeceğine bahse girerdi. Düzgün kesilmiş saçını avukat önermiş olmalıydı. Ama küçük kara gözleri korkuyla doluydu.

Cunningham ona baktı ve Lily ile görüşmesini hatırlayınca içini çekti. Benny Nieves onun için hiç sorun değildi, ama Forrester bambaşka bir mesele diye düşündü.

324

“Merhaba, Benny, Ben Dedektif Cunningham, Oxnard polis merkezindenim, buraya ruhunu günahlarından arındırmaya geldim. Burada kiliseye gidiyor musun?”

Çocuk, “Evet,” dedi bunun içinde bulunduğu durumla ne ilgisi olduğunu düşünüyordu.

“Tanrıya inanır mısın?”

“Evet, inanırım,”

“Tanrı’nın günah işleyenleri affedeceğini mi sanıyorsun? İşledikleri günahlardan pişmanlık duymayanların cehennemde yatacaklarını bilmiyor musun?” Geçen sefer bu yola baş vurduğunda, faydasını görmüştü. İnsanlar bütün gün hücrede oturunca, dine bağımlılıkları da artıyordu. Kennet Bianchi, Hillside seri cinayetlerini işleyen adam bile, bugünlerde kendini rahip ilan etmişti.

“İncil, pişman olanları, Tanrı’nın bağışladığını söyler,” diye cevapladı çocuk. Son derece ciddiymi.

Cunningham haklı çıkmıştı. Benny, Ventura şehir hapisanesinde İsa’yı bulmuştu. “Günahlardan pişmanlık duymak ne demek?”

“Üzgün olduğunu söylemek, bir daha yapmayacağını söylemek,”

“Pekâlâ, Benny, bak adamım, oldukça yaklaşmışsın, ama yeteri kadar değil. Biliyor musun, ben senin davana bakan dedektif bile değilim. Tanrı bu sabah benimle konuştu ve dedi ki, ‘*Hapisteki bir*

çocuğun senin yardımına ihtiyacı var; ismi Benny Nieves. Konuşurken çocuğun gözlerini fal taşı gibi açmış, ağzı bir karış açık dinleyişini izliyordu. “Benim bir iyilik meleği olduğumu da düşünebilirsin,” dedi Cunningham, masanın üzerinden ona doğru uzanarak. “Çünkü sana ölüm cezası verecekler, Benny. Ancak, Tanrı senin kurtulabileceğini düşünüyor.”

“Bok herif! delisin sen!” dedi Benny. “Benimle dalga geçiyorsun, sen iyilik meleği falan değil, boktan bir polissin.” Sert çıkışlar yapmasına rağmen, bakışlarını Cunningham’dan ayırmıyordu. Bir korku havuzunda umut bulmaya çalışıyor gibiydi.

“Şimdi beni iyi dinle, Benny. Çünkü sana pişmanlığını ispat edeceğin bir fırsat sunacağım ve bir daha eline bu fırsat geçmeyebilir. Cinayette kullandığınız silah elimizde. Manny ile Bobby’nin de öldüğünü duymuşsundur. Silahta parmak izleri var, ama senin parmak izin yok. Hapisteki çocukların, yoldan geçerken arabaya bindikleri konusunda doğru söylediklerine dair bir his var içimde. Fakat onlar yapmadıkları bir şeyden dolayı acı çekerlerse, Tanrı’nın bundan hoşlanacağını sanmıyorum.”

Benny, sandalyesinden fırladı, birkaç adım ilerdeki duvara gitti ve sırtını yasladı. “Onlar bir şey yapmadı. Sadece sokakta geziyorlardı. Tanıdığımız çocuklardı. Sadece arabaya bindiler.”

“Çok iyi, Benny, ama bu onların serbest kalması için yeterli değil. Onları ve seni kurtaracak şey, bana o gece olanları bütün açıklığıyla anlatman. Senin ateş ettiğini sanmıyoruz, o çocuğun kafasını taşla parçalayanın da sen olmadığını biliyoruz. Bunlar kötü şeyler, beni anlıyor musun?”

Dışarda metal kapıların açılıp kapanma sesleri duyuldu. Benny, irkilmiş bir şekilde seslerin geldiği tarafa baktı, sanki birileri onları dinliyordu. Hiç sesini çıkarmadı.

“Eğer konuşursan, seni koruma altına alacağız ve cezayı sana zarar gelmeyecek iyi bir hapisanede çekme imkânın olacak. Bu hapisaneleri biliyorsun Benny, tatil köylerinden farksızdır. Yüzme havuzu, hatta golf sahaları bile var. Halkın parasını çalan, şişko kedilerin kaldığı yer.”

Çocuk, “Golf falan benim umurumda değil,” dedi, Cunningham’a bakarak. Yüzü seyirmeye başlamıştı. “Ölmek istemiyorum,” dedi ve sandalyesine döndü. “Beni öldürürler, anlıyor musun?”

“Ölüm cezası alırsan dediğin doğru. Ama en kötüsü affedilmeden öleceksin. Kaldırımların altın kaplı olduğu tarafa mı, yoksa cehennem ateşlerinin içine mi gitmek istersin?”

Cunningham ayağa kalktı ve gardiyana işaret etti. “Beni ara. Bir düşün bakalım. Al kartımı.” Kartı masaya fırlattığı sırada, gardiyan kapının kilidini açmak üzereydi.

Lobide otomatik kapıların önünde duruyordu, yukarı kameraların olduğu yere doğru baktı. Elini cebine soktu ve önceki gün aldığı cikletlerden bir tanesini çıkartarak, çiğnemeye başladı. “Hey, kapıyı açın,” diye bağırdı kameraya doğru. “Kendimi burada bir mahkûm gibi hissediyorum,” Bir süre bekledi. Kimsenin geldiği yoktu. Lily’nin ofisine gidip onunla yeniden yüzleşmeyi düşündü. Ama top şimdi kendi sahasındaydı, midesine ağrılar girmeye başlamıştı.

“Neler oluyor burada?” diye tekrar bağırdı, gerçekten öfkelenmişti. Böyle bir yerde kilitli kalmayı aklının ucundan bile geçiremiyordu. Parmaklıklar arkasında, özel hayat, güneş ışığı ve temiz hava diye bir şey yoktu. Kameraya doğru uzanıp yumruklamayı düşündü. Kendisini ölecek gibi hissediyordu. Dışardaki dünya çöplükten farksız olabilirdi, ama burası lağım çukuruydu.

“Beklettiğim için özür dilerim. Tuvaletteydim,” dedi görünmeyen bir ses, hoparlörler aracılığıyla. “Dışarıda cehennem gibi bir yağmur var.”

“En sevdiğim şey,” diye cevapladı, Cunningham.

“Yağmur mu?”

“Hayır, dostum. Cehennem.”

Shana, okula gitmeden önce Greg'i aradı, "Okula gitmiyor musun?" dedi, "Saat sekiz oldu."

"Tabii," diye geveledi Greg, "Şimdi kalkıyorum, uyuya kalmışım o kadar. Kiminle konuşuyorum?"

"Benim, Shana. Eğer okula gitmezsen, işte o zaman babanın dediği gibi çöpçü olursun." Hemen cevap vermediği için, Shana, biraz ağır konuşmuş olabileceğini düşündü, ama belki de sadece dönmüş, uyumaya devam ediyordu. "Eğer uyanıksan, bugün okula gelip beni almanı istiyorum. Annem hakkında seninle konuşmak istediğim şeyler var. Beni dinliyor musun?"

"Evet, giyiniyorum. Çöpçü olmaya niyetim yok. Seni alırım, saat kaçta?"

"Saat üç-otuzda çıkıyoruz, ama gecikirsen seni beklerim."

"Fazla gecikmem."

Babası arabaya gittikten sonra, Shana çıkmadan önce, çöp tenekesine attığı gazeteyi aldı ve defterlerinin arasına sıkıştırdı.

Shana, etrafında en az altı kızla, Camarillo lisesinin kapısının önünde geziniyordu. Onlardan kaçmak için elinden geleni yapmıştı ama kurtulmak imkânsızdı. Genç kız Greg'i öteki kızlarla aynı anda gördü. Volkswagen minibüsüne yaslanmış poz verir gibi

duruyordu, Ray-Ban gözlük takmıştı ve üzerinde beyaz bir tişört vardı, sarı saçları güneşte parlıyordu. Kızları, dedikoduları ve meraklı bakışlarıyla orada bırakan Shana, uzun adımlarla ona doğru koştu. Dikkat çekmeyi seviyor olmalı, diye düşündü. Çünkü genç çocuk saçlarını geri atmış kızlara çapkınca gülümsüyordu.

“Önümüzdeki hafta Ventura’ya taşıyorum,” dedi, minibüsün, aralık kalan döküntü kapısını kapatmaya çalışarak. “Sen nerede oturuyorsun?”

“Babam tepede oturuyor.”

“Yeni evimizin olduğu caddenin ismini hatırlamıyorum, ama o da tepede. Ne kadar iyi değil mi? Komşu oluyoruz.”

Greg, ona bakarak gülümsedi. Pek de sevinmişe benzemiyordu. “Bak, Shana,” dedi, “Kız arkadaşım var dediğimde çok ciddiye dim.” Ray-Ban gözlüklerini aşağıya indirip üzerinden ona bakarak, sanki ne demek istediğini anladığından emin olmak istedi.

“Umarım bugün seni arkadaşlarıma gösteriş yapmak için çağır dığımı düşünmüyorsundur? Yani senden beni okul balosuna falan götürmeni beklemiyorum.”

Greg, “Pekâlâ,” dedi, biraz daha rahatlamış olarak. “Bu konuda anlaştıktan sonra, söyle bakalım sevgili kız kardeş, annenle ilgili problem nedir?”

“Yukarıdaki parka gidelim, anlatırım. Konuşacak kimsem yok ve çıldırmak üzereyim.”

Parka vardıklarında Greg, arabadan eski battaniyeyi çıkardı ve yere serdi, çimenlerin üzerine oturdular. Oyun parkında birkaç çocuk çığlıklar atarak neşe içinde oynuyordu. Gürültüden rahatsız olunca kalkıp biraz daha uzakta, daha sessiz bir köşeye çekildiler. Shana, her şeyi en başından başlayarak anlattı. Annesinin, tecavüzden sonra bütün geceyi dışarıda geçirdiğini, onu garajda tiner gibi kokan bir şeyle arabasına eğilmiş bir şeyler yaparken yakaladığını ve annesinin çantasında Hernandez’in fotoğrafını bulduğunu. Greg, battaniyenin üzerine yüzükoyun uzanmış dinliyordu.

Shana, “Şimdi, bak,” dedi, gazetedeki makaleyi çıkartarak resmi işaret etti. “İşte bu adamdı. Bize tecavüz eden adama çok benziyor, ama değil.”

“Peki ne olmuş? Hâlâ neden bahsettiğini anlamış değilim.”

“Annem, bu adamın tecavüzden çok önce öldürüldüğünü söylemişti, ama bu doğru değil. Gazetedeki habere göre, o gecenin sabahı öldürülmüş. Dolayısıyla, annem bu konuda bana yalan söyledi.”

“Sana hepsinin yalancı olduğunu söylemiştim.”

Shana devam etti. “Haberde, bu adama ateş eden kişinin kırmızı bir spor arabayla kaçtığı yazılı. Annemin kırmızı bir Honda’sı var.”

329

Shana konuşurken Greg, makaleyi okuyordu. “Bu çok ciddi bir iddia. Bu adamı size tecavüz eden sapık zannederek, ateş edip öldürenin annen olduğunu mu düşünüyorsun? Ama burada bir erkek olduğu yazılı, işte burada.”

“Belki annemi erkek sanmışlardır,” dedi, Greg’e bakarak. “Annem de uzun boylu, kıyafet değiştirmiş olabilir.”

Greg, “Bahse girerim, yanılıyorsun,” dedi, gazeteyi geri vererek. “Bana kalırsa annen kimseyi öldürmedi. Yani, adamın nereden olduğunu bilse, belki baban yapmış olabilirdi, ama annen? Çok saçma. Benimkisi bir örümceği bile öldüremez.”

“Evet, ama senin annen benim annem değil.”

“Sen gerçekten, ama gerçekten, annenin bir insanı öldürecek kadar güçlü olabileceğini sanıyor musun?” Bu konudan sıkılmaya başlıyordu, bakışlarını parkın etrafında dolaştırdı, burada ne işi vardı, onu bile bilmiyordu.

“Benim için yaptı,” dedi Shana, hıçkırarak, “Öldürdü, böylece bizi artık rahatsız edemeyecekti.”

“Tamam, şimdi biraz sakinleş, sinirlenme.”

“Ne yapmam lazım?”

“Hiçbir şey. Ne yapacağını sanıyorsun? Gerçekten annenin bu adamı öldürdüğünü varsaysak bile, senin yerinde olsam, gidip herkese bunu anlatmazdım. Bir düşün.”

“Peki, annem? Ne düşündüğümü ona anlatmalı mıyım? Belki bana açıklayabilir. En azından, her zaman onun yanında olacağımı bilmesini istiyorum. Ya yakalanır da, onu götürürlerse? Ölürüm herhalde.”

“Beni dinle, benden fikrimi sordun. Ben de şimdi sana ne düşündüğümü söylüyorum. Beni bir ağabey olarak kabul ediyorsan, sözlerime kulak ver. Annen, sapığın kim olduğunu ve nerede yaşadığını öğrendi. Oraya gitti ve bir erkek gibi adamın icabına baktı.” Greg, ellerini birbirine çarptı. “Bu alkışlar annen için,” dedi ve Shana, hafifçe gülümsedi. “Eve döndü, garajda anlayamadığın bir şeyler yaptı. Ne olduğu önemli değil.” Delikanlı kaşlarını yukarı kaldırarak devam etti. “Belki ona ateş ettikten sonra, arabayla üzcrinden geçmişti, adamın bazı parçaları arabanın altına sıkışmış olabilirdi,”

“Benimle dalga geçiyorsun,” diye uyardı Shana. “Hiç komik değil.”

Greg, “Kusura bakma. Pekâlâ diyelim ki, onu öldürdü. Diyelim ki gerçek,” dedi, ellerini havaya kaldırarak. “Ve şimdi annen bir başkasının sebepsiz yere hapse girmesine seyirci kalacak, öyle mi? Hayır olacak iş değil. Bu noktada kâbus orada biter.

“O olmadığını bilmiyordu, gözlüklerini takmamıştı. Teşhiste de gözlükleri yanında olmadığı için, önce adamı tanıyamadı.”

Greg, elleriyle bir T işareti yaptı. Konuşmayı bitirmek istiyordu. “Tamam, yeter artık. Büyük ağabey, bitti, diyorsa bitmiştir. Anlaştık mı?”

Shana, sesini çıkarmıyordu.

“Boş ver, unut gitsin, tamam mı? Son kez söylüyorum, eğer dinlemezsen, seni burada bırakırım, eve yürüyerek gidersin. Kendini annenin yerine koy. Ve bütün bunları yaptığını düşün. Senin bilmeni ister miydi? Kimsenin bilmesini ister miydi? Sapığı nasıl öldürdüğünü seninle konuşmak ister miydi?”

Shana eğildi ve Greg’in güneşten bronzlaşmış alnına küçük bir öpücük kondurdu. “Gerçekten ağabeyim olmanı çok isterdim,” dedi.

Greg ayağa kalktı ve battaniyeyi o kadar kuvvetli çekti ki, Shana yana doğru yuvarlandı. “Ağabeyin olmadığımı kim söylemiş?”

Eve dönüş yolunda, Shana minibüste sesini çıkarmadan oturdu. Greg, müziğin sesini o kadar açmıştı ki, haykırmak istiyordu, ama yapmadı. Greg, iyi bir insandı. Onu okuldan alma nezaketini göstermiş ve onu dinlemişti, ama hiçbir şey değişmemişti. Kafası öncekinden daha karışıktı. O gece ve o sabah olanları kafasında defalarca canlandırmıştı, kötü bir şeyler olduğunu biliyordu, hatta tecavüzden daha da kötü. Greg, ne derse desin, burada sözü edilen kişi annesiydi ve Shana çok korkuyordu.

KIRK BİR

Cunningham, arabasını evinin önüne çekti ve sıkıntılı bir şekilde ön kapıya doğru yürüdü. Midesi düğüm düğümdü, ama Sharon'a akşam yemeğine eve geleceğine dair söz vermişti. "Rejim yemeği gecesi," diyerek yolunun üzerinde duran bir kay-kay tahtasını tekmeledi. İçeriden hiç ses gelmiyordu etrafta çocuklar yoktu. "Kay-kayını buraya bırakan bir aptal velet yüzünden az kal-sın kafamı kırıyordum," diye bağırdı.

Sharon, mutfak penceresinden başını uzattı ve gülümsedi. "Hiçbir şey yapma, doğru yemek odasına git."

Cunningham kravatını çıkarıp koltuğun üzerine fırlattı. "Çocuklar nerede?" diye sordu.

Sharon, mutfaktan elinde geniş bir tabak, içinde fırında pişmiş patates ve rostoyla içeri girdi. Biraz süslenmişti, dar bir cin pantolonun üzerine geniş kalçalarını örten, yakası açık bir süveter giymişti. "Sürpriz," dedi. "İyi bir akşam yemeğini hak ettik sanırım, ne dersin, sadece sen ve ben. Çocukları anneme gönderdim."

Cunningham, ona baktı ve geçirdi, midesini tutuyordu. "Kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Sabahtan beri midemde korkunç bir ağrı var."

“Sen hastasın! Şu haline bak. Umarım mide kanaması filan değildir. Babanın safra kesesinde taş vardı, belirtisi de sık sık geğirmekti. Sana bir Maalox getireyim.”

“Lütfen keser misin, dur Allah aşkına, safra kesemde taş filan yok, ülserim de yok, sadece her şeyden bıktım. Anlamıyor musun? Burama geldi,” dedi eliyle boğazını işaret ederek.

Sharon, yüzünü ekşitti, tabağı masaya koydu, hayal kırıklığına uğramıştı. Cunningham, yine kötü günlerinden birini yaşıyordu, bütün emekleri boşa gitmişti. “Konuşmak ister misin?”

“Sharon...”

“Bira ister misin? Dolapta altılı bir paket var. Sana bir bira getireyim, tamam mı? Sen biraz dinlen, daha sonra ısıtırım, öyle yeriz.”

“Sharon, bira istemiyorum. Maalox’da istemiyorum, safra kesemde taş yok. Geri dönmek istiyorum. Son bir kez söylüyorum, ben Omaha’ya geri gitmek istiyorum.”

Sharon, yemek odasındaki sandalyelerden birine oturdu, dönüp kocasının yüzüne baktı. “Bruce, bu konuyu önceki akşam da konuşmuştuk. Tommy U.C.L.A.’yı kazandı. Yıllardır bunun için çalışıyordu. Bu onun için çok önemli. Eğer Nebraska’ya geri dönersek, eyalet dışı olduğu için, okula para ödemesi gerekecek ve biz bunu karşılayacak güçte değiliz. Kolej tahsili için biriktirdiklerimizle bunu karşılayamayız. Şimdi bile zor geçiniyoruz.”

Cunningham çenesi göğsünün üzerine düşmüş, karısını dinliyordu. Ayaklarını önüne uzatmıştı. Koltuğa yayılmış olarak oturuyordu, bir eli hâlâ midesinin üzerindeydi. Karısına baktı, bakışları kızgın ve insanın içine işler gibiydi, “Demek istediğin, bu berbat meslekte aldığım paranın, çocuğumu koleje göndermeye bile yetmediği, değil mi?”

“Bruce, lütfen, çok çalışıyorsun, yapılması gereken bir iş yapıyorsun ve işini seviyorsun, ama Tommy’yi de düşün. Eğer bunu ondan alırsan ve biz buradan taşınmak zorunda kalırsak, dünyası kararacak.”

Cunningham ayağa kalktı, odanın içinde ileri geri dolaşmaya başladı. “Oğlumuzun gerçekten bu şehirde koleje gitmesini istiyor musun? Bu şehirde neler oluyor, biliyor musun? Bu şehir bitmiş, kurtuluşu yok, sözüme kulak ver.”

“İsyanlar sona erdi. Sen sadece bahane arıyorsun. Çalıştığın dava yüzünden mi, Bruce? Sen bu şekilde konuşmaya başladığın zaman, genelde öyledir. Owen meselesi mi? Hani o yaşlı kadın?”

Cunningham, ellerini saçlarının arasında gezdirdi, “Evet bir kadın, ama Ethel Owen değil. Bu kadın...”

Sharon’üzü bembeyaz kesildi, “Bir ilişkin mi var? Bütün bunların sebebi o mu?”

334

Cunningham, onu görmezden gelerek, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi, “Evi satabiliriz. Omaha’da gayri menkul fiyatları buradan daha ucuz. Eski işimi geri alırım, altı ay sonra da terfi ederim. Benim tecrübemde birisi orada kısa sürede yüzbaşı ya da polis şefi olabilir. Buradaki sorunların hiçbirisi orada yok. Uyuşturucular, çeteler, ahlaksızlık, cinayetler ve sis.”

Mutfaktaki telefon çaldı, Sharon, onu orada dolanır vaziyette bıraktı. Geri geldiğinde, sakın bir ses tonuyla, “Seni arıyorlar,” dedi. “Hapishaneden.”

Dedektif, “Cunningham konuşuyor,” diye bağırdı, mutfaktaki ahizeyi eline alır almaz.

“Ben Memur Clark; Ventura Şehir Hapishanesi’nden arıyorum. Sizi evde rahatsız ettiğim için özür dilerim, Benny Nieves tamamen çıldırmış bir durumda. Sizinle muhakkak konuşması gerektiğini haykırıp duruyor. Eğer sizi aramazsak, hepimizin işine son verecekmişsiniz. Onu revire götürüp, orada sakinleştirici bir şeyler verdirebilirim. Ya öyle yapacağım ya da hücreye atmak zorunda kalacağım.”

Sharon, mutfakta hemen yanında durmuş, kocasının yüzüne bakıyordu. Cunningham, ona arkasını döndü. “Hiçbir şey yapmayın,” diye memura talimat verdi. “Diğer mahkûmlardan ayırın, dikkat edin ben gelene kadar ona bir şey olmasın, yoksa işte o zaman kahrolası işinden olursun, anladın mı?”

Sharon, “Gidiyorsun, değil mi? Kalıp, ikimiz için pişirdiğim şu harika yemeği bile yemeyeceksin,” dedi, burnunu çekerek, gözleri yaşarmaya başlamıştı. “Bütün gün uğraştım, belki bu kez baş başa romantik bir akşam yemeği yeriz, demiştim.”

“Bak, halletmem gereken birkaç şey var, ondan sonra gidiyorum. Bitirmem gereken birkaç davadan, sonra transferimi isteyeceğim.”

Sharon artık burnunu çekmiyordu, gözlerinin içine baktı. “Bana cevap vermedin. Bir ilişkin mi var? Bir kadın yüzünden mi? Söyle bana, bilmek zorundayım.”

Kapıya doğru gidiyordu. Sharon da peşindeydi. Döndü ve karısına baktı. “Bir ilişkim yok, tamam mı? Evet, bir kadın yüzünden, ama inan bana bilmek bile istemezsin. Bana güven.” Kapıyı açtı, yolunun üzerindeki Kay-kaya bir tekme daha vurup komşunun bahçesine kadar fırlattı.

Cunningham, hapishaneye vardığı zaman saat altı olmuştu. Yolunun üzerinde Stop ‘n’ Go’da durmuş ve bir sade kahve ve kayıt cihazı için birkaç pil almıştı. İhtiyacı olacağını ümit ediyordu.

Aynı görüşme odasında, aynı küçük sandalyelerde, karşılıklı oturmuşlar birbirlerini süzüyorlardı.

Benny’nin gözlerinde vahşi bir ifade vardı, yüzünün rengi solmuştu.

“Rüya gördüm, anlıyor musun. Etrafım alevlerle çevriliydi. Canavar suratlı insanlar etrafıma toplanmış beni seyrediyorlardı. Cehennemdeydim, anlıyor musun? Cehennemde yanıyordum. Vücudum alevler içindeydi.”

“Benny, sana söyledim. Tanrı, beni sana yardım etmem için gönderdi. Konuşmaya hazır mısın?”

“Evet, hazırım.”

Cunningham, kayıt cihazını çantasından çıkarıp, çalıştırma

düğmesine basarak masanın üzerine koyarken, Benny adeta yapışmış gibi gözlerini ondan ayıramıyordu. “Dedektif, Bruce Cunningham, Benny Nieves ile konuşuyorum.” Sonra ona haklarını okudu ve her seferinde anlayıp anlamadığını sordu. Benny, başını sallıyordu, ama dedektif, kayıt cihazına doğru ve yüksek sesle konuşmasını istedi. Elindeki küçük karttaki her şeyi Benny’ye okuduktan sonra, sordu. “Bu açıklamaları hiçbir etki veya tehdit altında kalmadan kendi isteğinizle mi yapıyorsunuz?” Benny soruyu yanıtladı ve görüşme başladı.

“En başından başla,” diye uyardı, Cunningham. “Olayın öncesi ve olayla ilgili her şey.”

336

Benny, öksürdü, sinirli bir şekilde odaya baktı ve anlatmaya başladı. “Manny, geçen sene Carmen’le çıkıyordu, ama kardeşi de deli gibi onunla beraber olmak istediği için Carmen’i ona bıraktı anlıyor musun?”

“Benny, herkesin ismini açıkça söylemen lazım. Bobby Hernandez’den bahsediyorsun, doğru mu?”

“Evet, başka kim olabilir. Carmen, onunla birkaç kez görüştü, ama ondan fazla hoşlandığını sanmıyorum. Ayrıca, Manny’nin onu bir malmış gibi devretmesine de çok kızmıştı. Bobby, ne isterse, Manny yapardı. Öyleydiler, Bobby kızı istiyordu, onu her görüşünde tahrik oluyordu. Kokain çekip hep ondan bahsediyordu. Carmen Ventura’ya taşındı ve onu hayatından çıkardı. Telefonlarına bile cevap vermiyordu. Birkaç kez Ventura’ya gittik, kızın evinin önünde dolaştık. Bobby, durmadan o orospuyu öldüreceğinden bahsediyordu. Kadınlar Bobby’ye bayılırdı. Herkesi öldüreceğinden bahseder dururdu, sanırım ne kadar kötü biri olduğunu bize kanıtlamak istiyordu.”

Cunningham inanmanız gerekirdi, diye düşündü, ama ağzını açmadı. Michael Jackson gibi kötü değildi elbette, daha çok Charles Manson gibiydi. “Daha önce herhangi birini öldürdüğünden, falan söz etti mi?”

“Öyle bir şey yok bu sadece laftaydı. Sonra, Carmen’in koleji

kazandığı ve şu beyaz çocukla çıkmaya başladığı kulağımıza geldi. Her tarafta koleje gideceğinden bahsedip hava atıyormuş. Bobby, artık onun sözünü etmiyordu. Aslında, o geceye kadar kimsenin de umurunda değildi.”

“O gece ne oldu?” diye sordu, Cunningham, kayıt cihazının kafalarının dönüp dönmediğini kontrol ederek.

“Boğazım kurudu,” dedi Benny. “Konuştuğumu ne zaman öğrenecekler?”

Cunningham, “Önümüzdeki hafta yapılacak ilk duruşmaya kadar, kimse bir şey bilmeyecek, o zamana kadar da sen koruma altına alınmış olacaksın,” dedi ve kahvesinin geri kalanını ona uzattı.

Benny bir yudum alarak yüzünü ekşitti. “Hey, bu soğuk,” diyerek önce masasının üzerinde kayıt cihazının kırmızı düğmesine baktı, sonra da Cunningham’ın yüzüne. Birkaç dakika için yüzünü küçük masanın üzerine yasladı ve devam etti. “O gece, o gece bir kilisede olmayı arzu ederdim. Korkunç bir geceydi. Manny beni aradı, elinde çok iyi bir mal olduğunu söyledi. Kokain, haşhaş. Sanki bir eczane soymuş gibi konuşuyordu. Bana Navarro ve Valdez’i de alıp Ventura’da bir gezinti için, caddede buluşmamızı söyledi. Sanırım onlar o sırada oradaydı. Bilmiyorum.

“Oraya gittik, hepimiz Bobby’nin minibüsündeydik. Bize istediğimizi verdi. Ortada bir pipo çubuğu gezdiriyorlardı. Bobby, Navarro ve Valdez uçtular, anlıyor musun, uçtular.”

“Ya sen Benny?” diye sordu, Cunningham. “Sen ne aldın?”

“Haşhaş. Sadece haşhaş. Biraz da beyaz çektim, ama onlarda yoktu. Beyaz hakkında yalan söylemişlerdi. Sadece kokainleri vardı, ben o pisliği kullanmıyordum. İnsanı bağımlı yapıyor.” Uzandı ve masaya ellerini koydu, sanki Cunningham’a gizli bir şey anlatacakmış gibiydi. “O pislik için kendi annesini öldüren insanlar gördüm.”

Cunningham, gözlerini ovuşturdu ve saatine baktı. Buradan çıktıktan sonra, merkeze gitmek zorundaydı, yorucu ve uzun bir

gün olacaktı. Kapiya vurdu, gardiyan geldiğinde, iki kahve istedi. “Buranın ne olduğunu sanıyorsun? Yirmi dört saat açık kahvelerden biri mi?” dedi, adam ve çekti gitti. Beklerken, Cunningham, kayıt cihazının pillerini değiştirdi, riske girmek istemiyordu.

Kahveleri geldikten sonra, Benny, devam etti.

“Önce lisenin olduğu yere gittik, Manny ile Bobby arabayı durdurdular ve bizden dışarı çıkmamızı istediler. Manny’yi cebine bir tabanca koyarken gördüm, ama önemli değildi, çünkü o zaten her zaman yanında tabanca taşırdı. Ama neyin peşinde olduklarını biliyorlardı. Çünkü bizi dosdoğru seviştikleri yere götürdüler.”

338 “Kim sevişiyor,” diye sordu Cunningham.

“Kim olduğunu biliyorsun, Carmen ve onun beyaz aşığı. Herhalde onları takip etmişler ve sıraların arkasına giderken görmüşlerdi. Bobby ile Manny, beyaz çocuğu bayıltana kadar dövdüler. Sonra Bobby, Navaro’ya Carmen’i becermesini söyledi ve bunu seyretti. Kız sesini çıkarmıyordu, hiçbir şey yapmıyordu. O kadar korkmuştu ki. Sadece bacaklarını açmış orada yatıyordu. Hatta, Bobby söylediği zaman pantolonunu bile kendisi indirdi. Navarro işini bitirdikten sonra, Bobby benim sıram olduğunu söyledi. Hoşuna gidiyormuş. Hem seyrediyor, hem de aletiyle oynuyordu. Ben de becerdim, kızın hoşuna gittiğini sanıyordum, çünkü hiç karşı koymuyordu.”

Benny, durdu ve kahvesinden bir yudum aldı, sanki bunları anlatmak onu rahatlatmıştı. Sandalyesinde biraz yayıldı ve kısa bacaklarını küçük masanın altından öne doğru uzattı. Cunningham, anlatmaya devam etmesini istedi.

“Ben de işimi bitirdikten sonra, sıraların arkasına işlemeye gittim. Sadece bir dakika, işerken bile konuşmalarını duyabiliyordum. Sonra kafası parçalanmış olan beyaz çocuğu gördüm. Bobby, elleri kan içinde, bir kaya parçasını durmadan çocuğun kafasına vuruyordu. Carmen, çılgılık atmaya başlamıştı, sanki herkes çıldırmış gibiydi. Bobby, her şeye onun sebep olduğunu söyleyerek,

o ağaç dalını eline aldı ve orada, o sıraların arkasında... Ah Tanrım!..”

Benny durdu, gözleri Cunningham’ın başının üzerindeki bir yere dalıp gitmişti, sanki bütün olanları, büyük ekran bir televizyonda izliyordu, devam edemeyecek kadar korkmuş, hipnotize olmuş gibiydi.

“Benny, bana daha sonra neler olduğunu anlat,” dedi dedektif, alçak sesle. Benny’nin akli dengesini kaybetmesinden endişe ediyordu.

“Birden Carmen’in vücudundan kanlar fışkırmaya başladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, ama hiçbir şey görmüyor gibiydi. Sanırım ölmüştü. Kımıldamıyordu, gözleri açık, her yer kan içindeydi. Manny ona ateş etmeye başladı, hem olduğu yerde zıplıyor, hem de ateş ediyordu. Bobby, silahı aldı, ateş etmeye ve kahkaha atmaya başladı, ‘Memelerine,’ diyordu, Navaro’yu yakaladı, silahı ona verdi ve memelerine ateş etmesini söyledi, sonra da Valdez aldı silahı. Koşmaya başladım. Onlar da benim arkamdan koşmaya başladılar, çünkü silah sesleri polisleri oraya getirecekti.”

“Otoparkta, okul öğretmenlerinden birinin yanından geçtiğiniz bir zaman olmalı,” dedi Cunningham.

“Evet, birinin yanından geçtiğimi hatırlıyorum, ama kim olduğunu bilmiyorum. Çok hızlı koşuyordum, anlatabiliyormuyum? Ama ötekiler gelene kadar kimse başını çevirip bize bakmadı. Sonra arabaya bindik.”

“Navarro niye durup diğer çocukları arabaya aldı?”

“Onlar önemli değil. Ağzı süt kokan çocuklar, polis sorduğunda onlarla beraber olduğumuzu söylersek yararı olur diye düşünüyordu. Bir çeşit tanıklık gibi. Eğer Navarro o Allah’ın cezası arabasının ruhsatını çıkartmış olsaydı, kimse bizi durdurmaya-caktı?”

“Hayat sürprizlerle dolu, değil mi?” dedi Cunningham, kayıt cihazının, düğmesine basıp kapatarak. Ayağa kalktı ve gerindi. “Başardın, Benny. Affedilmeye hazırlan.”

“Bana ne ceza verecekler.”

“Sana daha önce hiçbir söz veremeyeceğimi söyledim. Jüri ve yargıç olanları anlattığın için etkilenebilir, bu da senin için çok önemli. Ama işin en güzel yanı, artık kâbus görmeyeceksin. Tanrı değilim, ama çıkış için bir bilet kazandığını söyleyebilirim. Hapishaneden değil, cehennemden, önemli olan da o.”

Cunningham merkeze döndü, bantlar çantasında güvenlikteydi. Karpuz patlamıştı. McDonald-Lopez davası bitmişti. Şimdi halletmesi gereken sadece bir mesclesi kalmıştı, midesi yanıyordu, sinirleri yıpranmıştı. Ceketinin cebinden bir kutu Rolaid çıkardı, ağzına bir tane attı. “Bir tane bu işi görmeyecek,” dedi ve Bobby Hernandez’in dosyasını çıkarıp masanın üzerine fırlattı. Sonra Rolaid kutusunu çıkardı ve içindekileri masanın üzerine boşalttı. Sonra onları, fıstık yiyormuş gibi, birer birer ağzına atmaya başladı, bir yandan da elinde tuttuğu robot resme bakıyordu.

KIRK İKİ

341

Lily, tek başına, Richard'ın ofisinde oturuyordu, sandalyesi, evvelki gün Richard'ın düzenlemeye çalıştığı ilan tahtasının tam karşısındaydı. Olay yerinde çekilen fotoğraflara bakıyordu, özellikle Carmen Lopez'in parçalanmış vücuduna. Richard, başka bir mesele için, Butler'in yanında bir toplantıdaydı.

Öldürdüğüm adam buydu, diye tekrarlıyordu kendi kendine sürekli olarak. Bu katliam onun marifetiydi, adam bu kıza işken-
ce etmiş, onu harabeye çevirmişti. İşte kendisi bu adamı öldür-
müştü. Masum ya da sadece psikolojik rahatsızlığı olan bir sapık
değildi. Baktığı şey insan şekline girmiş bir şeytanın işiydi. Büt-
tün resimlere defalarca baktı, fotoğraflar tıpkı bir sinema filmi
gibi kafasının içinde hareketleniyor, canlanıyordu. Kızın çığlık-
larını duyabiliyordu, kanının etrafa saçılışını, yaşadığı dehşeti his-
sedebiliyordu. Parmakları sandalyesinin kenarlarına sıkı sıkı ya-
pışmıştı.

Ayağa kalktı. Artık serbestti. Vicdan azabı yoktu. Pişmanlık
yoktu. Gözlerinin önüne, Hernandez'in evinin önünde göğsün-
den fıskıran kanlar geldiğinde, hissettiği tek şey tatmin duygu-
suydu. Carmen Lopez ve Peter McDonald'ın intikamları alınmış-

tı. Patricia Barnes'ın da intikamı alınmıştı. Dava kapandı, dedi. Göze göz. Artık cellat maskesini gömebilirdi. Adalet daha büyük bir güç tarafından sağlanmıştı, kendisi sadece silahı tutan pençeden başka bir şey değildi.

Ofisten dışarı çıktı ve kapıyı kapadı. Cunningham'la olan toplantı sinirlerini bozmuştu. Bu sabah esasında kendisini daha kötüsü için hazırlamıştı. Onu tutuklayacağını zannediyordu. Böylece her şeyi itiraf etmeyi ve korkularına bir son vermeyi düşünmüştü. Ama şimdi kendini çok sakin hissediyordu. Ondaklanmıyordu, istediği takdirde onu nerede bulacağını biliyordu. Aslında o hayvanı öldürenin kendisi olduğunu, adamın yüzüne karşı söylemek istiyordu. Sonra onu Richard'ın ofisine getirecek ve panodaki fotoğrafları gösterecekti, sonra da kendisini tutuklayıp, cezalandırmasını isteyecekti. Bu sabah karşısında titrediğini, gözlerinin ruhunu sorguladığını hissetmişti. Tutuklandığı takdirde, hüküm giymemek için mücadele edecekti, çıldırdığını söyleyecek, aldığı hayata karşılık kendi hayatını masaya koyacaktı. Ve sonunda kazanacaktı. En büyük rakibini biraz önce yenmişti, kendi vicdanını.

Ofisine giderken, kendisi için bırakılmış olan mesajları aldı. Cunningham, telefon edip Nieves ile konuşmasından henüz bir sonuç alamadığını bildirmişti. Butler'a sabahki görüşmesi konusunda bilgi vermişti. Düşündüğü gibi, taviz vermek yoktu.

Masasına oturdu ve sistemli olarak her dosyayı inceledi, kendini çok iyi hissediyordu. Artık evi temizlemenin, yerleşmenin ve yaşamaya başlamanın zamanı geldi, diye düşünüyordu.

Birkaç saat sonra, Margie Thomas telefon etti. "Bilmek isteyeceğinizi düşündüğüm için aradım. Marco Curazon'un arabasını aradık ve ön koltuğun altında tam tarif ettiğiniz gibi bir avcı bıçağı bulduk."

"Laboratuara gönderdiniz mi? diye sordu Lily. "Üzerinde söylediğim gibi kan var mıymış?"

"Kan yok, sadece çok kirliymiş. Sürekli olarak, kullandığı eski

model Chevy'nin ön koltuğunun altında bulunduruyormuş. Üzerinde sizin de parmak iziniz var. Sanırım, Curazon ve avukatı siz ne teklif ederseniz, kabul etmek zorunda kalacaklar."

Eğer oral birleşmeyi yok sayar, tecavüzden dolayı pazarlık yaparlarsa, Shana mahkemede ifade vermekten kurtulacaktı. "O bıçakta kan lekesi olmadığına inanamıyorum, iyice araştırdıklarından emin misin? Bana kan olduğunu söylemişti?"

"Tanrı aşkına, sapığın tekiydi. Adamın her söylediği doğru olmak zorunda mı?"

Margie'nin neşeli kahkahası kulaklarında çınlıyordu. "Tadı o kadar gerçektir ki, o bıçakta kan lekesi olmadığına inanmam mümkün değil. Asla."

343

"Bunu sana söylemeyecektim, ama her şeyi bilmeye o kadar kararlısın ki... Zaten raporda da yazıyor, bıçağın üzerinde kurumuş erkek spermleri bulundu. Adamımız tam bir ruh hastası çıktı. Sanırım bıçağın üzerine boşalmaktan hoşlanıyordu. Böylesini ben de ilk defa görüyorum, üstelik şimdiye kadar neler gördüğümü bir bilsen?"

Lily, telefonu kapattıktan sonra, dişlerini yıkama ihtiyacı hissetti. Ama yapmadı, onun yerine otomatik makinelerin olduğu yere giderek bir paket çiklet aldı. Saldırganı, Bobby Hernandez'le mukayese ettiği zaman, yanlış adama ateş ettiği düşünülebilirdi, ama uzun vadede ölmeyi hak eden adamı öldürmüştü.

"Ne zaman bir araya gelebileceğimizi soruyordun?" dedi Lily, Richard'a telefonda. "Bu akşama ne dersin?"

"Bütün gün senden duyduğum en iyi şey, anlaştık."

Sadece birkaç dakika önce, Shana telefon etmiş ve annesine beysbol oynamaya devam etmek istediğini söylemişti. Babası onu daha sonra psikolog ile olan randevusuna götürecekti.

"Çin yemeği alıp, benim yeni evime gitmeye ne dersin?" diye teklif etti Lily, Richard'ın cevabını bekliyordu.

“Yeni ev. Hangi yeni ev? Bana sonunda taşınmaya karar verdiğini mi söylüyorsun?”

“Dün seninkinden birkaç blok aşağıda bir ev kiraladım. Anahartları da aldım.”

“İnanmıyorum,” dedi. “Ne zaman taşınıyorsun?”

Lily, “Su ve elektrik bağlantılarının, yapılması, eşyaların paketlenmesi gerekiyor ama bu hafta sonu taşınmayı planlıyoruz. Shana da benimle geliyor,” dedi ve kızının masasında duran resmini eline alarak konuşmasına öyle devam etti.

“Sadece bana beraber çıkmayı teklif etmekle kalmıyorsun, aynı zamanda birtakım planlar da yapıyorsun. Bu çok iyi. İlerde tek bir aile olacak iki yetişkin arasında gerçek bir ilişki oluşuyor demektir. On dakika sonra otoparkta buluşuruz.”

Evin ön kapısına vardıklarında, Richard elindeki yemek torbalarını, kapının kenarına koydu ve Lily’nin kapıyı açmasını bekledi. Sonra onu kucağına aldı ve eşikten içeri taşıdı. Yere indirdikten sonra sarıldı, “Bu bizim ilk evimiz, benimkisinde her zaman Claire’in varlığı kenarda köşede gizlenmiş olarak kalacak. Ama burada geçmişin hayaletleri yok. Genç kadını sevgiyle dudaklarından öptü, “Hadi yemek yiyelim.”

Mutfakta yere oturup, plastik çatallarla, karton ambalaj içindeki yemeklerini yediler. “Güzel bir ev,” dedi Richard, yerken, bir yandan evi inceleyerek. “Ama çok küçük.”

Lily, kucağına soslu bir karides parçası düşürdü, leke yapmaması için hemen ayağa fırladı. “Bak, su bağlanmış,” dedi, “Üstelik sıcak.” Elektrik düğmesinin yanına gitti, dışarıda hava henüz kararmamış olmasına rağmen, evin ışıklarını yaktı. “Banyoyu nasıl açıp ısıtabiliriz, yapabilir misin?”

“Mutfak dışında, çok marifetliyimdir, biliyor muydun?” dedi Richard. Ellerini sildi ve dışarı çıktı, birkaç dakika sonra geri döndü. “Arzularınız benim için bir emirdir,” diyerek ellerini yana doğru açıp, öne doğru eğilerek. “Banyonuz kırk beş dakika sonra hazır olacak.”

“Ama hiç havlumuz yok,” dedi Lily.

Richard, “Sanırım, arabanın bagajında birkaç tane plaj havlusu olması lazım,” dedi, “Şimdi gider alırım.”

Richard Lily’ye doğru yürüdü ve onu kollarının arasına alarak, başını boynuna gömdü. Vücudunu vücuduna bastırıyordu. “Seni seviyorum,” dedi.

Lily, “Ben de seni seviyorum,” dedi. Richard, bir eliyle bluzunu eteğinin belinden çıkartmaya çalışıyordu ki, Lily elini iterek uzaklaştırdı. “Konuşmamız lazım, çok önemli,” dedi. Bazı şeylerin yıldırım hızıyla geliştiği düşüncesindeydi. Richard’a her şeyi anlatmak zorundaydı. Buna arabada, eve gelmeden önce karar vermişti. Ya ona her şeyi anlatacaktı, ya da aralarındaki ilişkiye son vermek zorundaydı. Eğer ona anlatmazsa, bir başkasına anlatacaktı.

Richard’ın gözlerindeki hayal kırıklığı, yerini endişeye bırakmıştı. Ceketini çıkarttı, kravatı ile beraber bir köşeye fırlattı. Lily, gitti ve oturma odasında, yere bağdaş kurarak oturdu. Richard, yanına uzandı ve konuşmasını bekledi, merakla yüzüne bakıyordu.

“Söyleyeceklerim seni şoka sokabilir. Umarım, sana bunları neden daha önce anlatmadığımı ve anlatmak için neden bu an seçtiğimi anlayabilirsin,” dedikten sonra bir an durakladı ve dudaklarının bir köşesini ısırdı. “Bunları anlatmakla seni çok zor bir duruma soktuğumu da biliyorum.”

Richard’ın yüzündeki ifadeden duyduğu endişenin arttığı anlaşıyordu. Uzandığı yerden doğrularak, Lily’nin karşısına oturdu, elleriyle kendisine destek olmaya çalışıyordu. Huzursuzdu, duyacaklarından korkuyordu. Lily, söyleyecekleri için doğru kelimeleri ve gücü bulmak amacıyla zaman kazanmaya çalışıyordu. Evde bir sessizlik hakim olmuştu, havlayan köpek sesleri, cad-deden geçen araçların çıkardığı gürültü ve açık televizyonların sesleri sanki çok uzaktan geliyormuş gibiydi.

“Ben Bobby Hernandez’i öldürdüm,” dedi. “Evimize zorla gi-

rip, bize tecavüz eden adamın o olduğunu sanmıştım, o sabah Oxnard’a gidip, babamın tüfeği ile onu vurdum.”

Richard, boş gözlerle bakıyordu, sanki söylenenleri anlamamıştı. Silkindi, gözlerini açtı, kulaklarına inanamıyordu, “Söylediklerini bir daha tekrar et.”

Lily, “Bobby Hernandez’i ben öldürdüm,” dedi alçak sesle, alt dudağı titreyerek. “Dosyası o gece çantamdaydı -Clinton bana davayı düşürdüğünü söylemişti- ve yüzü saldırganınkine çok benziyordu. Hatta, saldırganın üzerinde de kırmızı bir süveter vardı. Hapishaneden çıktıktan sonra beni eve kadar takip ettiğini sandım. Adresi dosyada vardı.” Durdu, nefes almaya çalıştı, o gece neler hissettiğini, hangi çılgın duygunun esiri olduğunu anlatacak kelimeleri bulmakta zorlanıyordu.

Richard, kelimeleri özenle seçmeye çalışarak, “Madem kim olduğunu biliyordun, neden onu yakalatmadın? Aman Tanrım...”

Richard’ın yüzündeki ve ses tonundaki ifadeden, yaptıklarını tasvip etmediği anlaşıyordu, Lily’nin gözlerinde yaşlar belirmeye başlamıştı, “Ölmesini istedim, tamam mı? Kızıma tecavüz ederken seyretmişim, gırtlığıma bıçak dayayıp benden bıçağın üzerindeki bir başka kadına ait olduğunu söylediği, kanın tadına bakmamı istemişti. Daha sonra gelip, her ikimizi de öldürebileceğini düşündüm.” Artık kendini kontrol edemiyordu, hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. Richard, ona yaklaştı, kollarının arasına aldı, başını omzuna dayadı ve sırtını okşamaya başladı.

“Ağlama,” dedi. “Senin ağlamana dayanamıyorum.” Hıçkırmayı kestiğinde, onu yavaşça omuzlarından tuttu ve başını kaldırdı, “Peki şu anda tecavüzden hapiste olan adam kim?”

Lily, “Asıl saldırgan,” dedi, kan çanağına dönmüş gözleriyle ona bakarak. Makyajı akmıştı, “Hernandez’e çok benziyor, ama saldırgan o. Hernandez değil. Üzerinde benim parmak izlerimin de bulunduğu, ağzıma dayadığı bıçağı bile buldular. Yanlış insanı öldürmüştüm.”

“Aman, Tanrım! Lily!” diyerek ayağa fırladı, elleri havaday-

dı. Eğildi ve yüzüne doğru bağırdı. “Yanlış adama ateş ettin. Sen birini öldürdün. Birinin kafasını dağıttın ve bana anlatacak zamanın bile olmadı. Muhteşem bir ilişkimiz varmış,” dedi ve dönerek mutfağa gitti, şarap şişesini aldı, elindeki plastik bardağa boşalttı ve bütün bardağı bir dikişte bitirdi. Sonra mutfağın tezgâhına dayanarak, Lily’ye baktı. Lily, salonda oturduğu yerden başını kaldırıp ona baktığında yüzündeki kasların seğirdiğini gördü. Richard, sonunda şişeyi kaptı, içeri Lily’nin yanına geldi, bardağını ona uzattı ve ağzına kadar doldurdu. Hem Lily’nin etrafında dolaşüyor, hem de şişeyi kafasına dikerek içiyordu.

“Bunları başka kim biliyor?”

“Hiç kimse,” dedi genç kadın. “John’a bile anlatmadım. Hiç kimseye anlatmadım.” 342

Richard, Hernandez cinayeti ile ilgili raporu okumuştı, ama şimdi detayları hatırlamıyordu; kafasından milyonlarca şey geçiyordu, “Seninle ilgili herhangi bir şey var mı? Delil ya da görgü tanığı?”

“Manny, tek görgü tanığıydı ve ateş edenin bir erkek olduğunu söylemişti.” Durdu ve şaraptan bir yudum aldı. “Komşulardan biri plaka numarasını not etmiş, ama ben keçeli kalemle daha önce değiştirmiş olduğum için, başka bir araç çıktı.”

Richard, döndü, şok içinde, “Keçeli kalem mi? Plakayı değiştirdin mi? Tanrım, bu kasıtlı cinayet demektir! Sana neler oldu da böyle bir şey yapabildin? Birini öldürmek... İnanamıyorum!” Sanki onu omuzlarından tutup, silkeleyecekmiş gibi bir an durdu sonra dolaşmaya devam etti. Tekrar durdu ve şişeden bir yudum şarap daha içti. “Tamam, tamam...düşünelim, paniğe kapılmayalım.”

Lily, onu durdurmak, artık panik ya da plan yapacak bir şey kalmadığını, söylemek istiyordu, ama sadece önüne bakmakla yetindi.

Richard, onun yanına çöktü, “Emin misin? Manny öldüğüne göre...eğer ellerinde yanlış bir plaka numarasından başka bir şey yoksa, hiçbir şey yok demektir.”

“Bu dosya ile Cunningham ilgileniyor. Eğer benimle ilgili bir

şey olsaydı, bilmez miydim sanıyorsun? Tanrım, daha bu sabah onunla beraberdim. Onunla konuşmak zorunda kaldım. Benden şüpheleniyor olsa bile, elinde ne bir delil, ne de bir tanık var.”

Richard, şarap bardağını devirerek, ona doğru uzandı. Halının üzerinde pembe bir leke meydana geldi. “Ve bütün bunları bu kadar zamandır, içinde tutuyordun! Bana daha önce anlatınalıydın.”

Lily, cevap vermedi; Richard, bir çocuk gibi saçını okşadı.

348

Genç adamın başı dönüyordu. Kollarının arasında tuttuğu kadının âşık olduğu kadın olmadığını, onu hiç tanımamış olduğunu düşünüyordu. Önceden planlayarak bir cinayet işlemiştir. Tamam, zavallı kızı ve kendisi tecavüze uğramıştı, bu korkunç ve iğrenç bir şeydi, ama soğukkanlılıkla bir insanı öldürmek, anlayabileceği veya kabul edebileceği bir şey değildi. Birileri gözünün önünde Greg’i bıçaklasa, onları öldürebileceğinden, ya da başka birinin hayatına son verebileceğinden emin değildi. Bu hiçbir şeyi geri getirmezdi. Artık o da bu olayın bir parçası olmuştu. Hoşuna gitmese bile acı bir hap yutmuş da, boğazına takılmış gibi, mide-sine göndermek için onu zorlayacaktı.

“Hernandez bir hayvandı, tamam mı? Bir katildi. Ölüm cezası alacağı kesindi. Sanırım, onu öldürmekle ülkeyi, cezası infaz edilene kadar onu besleme zahmetinden ve masrafından kurtardın. Bir de böyle düşün.”

Lily, “İnan bana Richard, her olasılığı düşündüm. Ama sonunda, ben birini öldürdüm. Bir cinayet işledim,” dedi yüzünü elleriyle saklayarak, onun suratına bakamıyordu. “Dayanamadım! Anlamıyor musun? Benim küçük kızıma gözümün önünde tecavüz etmişti... Her gün etrafımızda olan vahşet...”

“Beni dinle,” dedi Richard, sesinin tonunu kontrol etmeye çalışarak, “Eğer Bobby Hernandez’i öldürmemiş olsaydın, McDonalds-Lopez cinayetleriyle ilişkisini hiçbir zaman bulma şansımız olmayacaktı. Sadece o da değil, iki masum çocuğu mahkûm edecektik ve Hernandez gene suç işlemeye devam edebilirdi. İlk

cinayeti iştahını kabartmıştı. Öyle söylemiyor muyduk? Patricia Barnes'ı da bu sebepten seçmemiş miydi? Onu sadece zevk için öldürmemiş miydi? İlk seferde başaramayınca işini daha sonra bitirdi. Biz burada ileride seri cinayetler işleyebilecek bir katilin doğuşundan söz ediyoruz.”

Lily, “Yaptığımla yaşayabilir misin?” diye sordu. Richard bir cevap vermedi. Gözleri birbirine kilitlenmişti. Lily, erkeğin gözlerindeki kuşku ve tereddütü gördü, ona sanki tanımadığı biriymiş gibi bakıyordu. Tıpkı bir yabancıya, bir hilkat garibesine bakar gibi, “Sana anlatmamalıydım, hata ettim,” dedi.

Richard, “Seni seviyorum,” diye karşılık verdi, yumuşak bir ses tonuyla. “Ama bundan başka bir şey söyleyemem. Aramızda ne olursa olsun, seni sevdim ve hep seveceğim. Lütfen buna inan.”

Lily, Richard'ın yeniden doldurduğu şaraptan birkaç yudum daha aldı. Şişe tamamen boşalmıştı. Richard ayağa kalktı ve arabaya gitti. Lily, pencerenin yanında durdu, panjurların arasından bakıyordu, binip gideceğinden emindi. Arabanın bagajını açtığını ve iki tane havlu çıkardığını gördü.

Lily, pencereden bakmaya devam ederken, panjura baskı yapınca çubuğun kırılmasına ve dışarıyı rahatça görebileceği bir delik açılmasına neden oldu. Richard, bagajın kapısını kapattı, elinde havlularla eve doğru baktı. Omuzları sanki büyük bir yük taşıyormuş gibi ezik görünüyordu. Yüzünde yorgun ve gergin bir ifade vardı, evin önündeki merdivenleri yaşlı bir adammış gibi inmeye başladı. Yolun yarısında, başını her iki yana çevirerek, kimsenin onu izleyip izlemediğini anlamak istermiş gibi sağa sola baktı, sonra başı önünde, kolları iki yanda, yere sürünen havluların farkında olmaksızın yürüyüşüne devam etti.

Lily, birden büyük bir acıyla haykırdı, “Ben ne yaptım? Ben ne yaptım?”

Richard'a bilmesi gerektiği için anlatmamıştı. Bu dayanılmaz sorumluluktan kurtulmak, onun desteğini almak için anlatmıştı. “Ben alçağın tekiyim,” diye düşündü, “Ben bu dünyaya her şeyi

mahvetmek için gelmiş bir pisliğim.” Kendisini öyle suçluyordu ki, ön kapıya doğru koştu, yüzü ve vücudunu bastırıp destekleyerek hemen kilitledi. “Git, buradan Richard,” dedi, kapının arasından. “Evine git.”

Genç adam, “Aç kapıyı,” dedi, sesi hâlâ alçak ve kontrollüydü. “Lütfen, Lily, aptallık etme. Kapıyı aç.”

Birbirlerinden sadece birkaç santim uzaklıktaydılar, Lily, avuçlarını kapıya yapıştırmıştı. Richard yumruklarıyla önce kapıya yavaşça vurmayı denedi, sonra daha kuvvetli vurmaya başladı. *Bütün ahlaki değerlerini ve bütün yaşamını riske soktum*, diye düşünüyordu, Lily. Onu kendine suç ortağı yapmıştı. Richard, kapıyı yumruklarken Lily, içeri koştu ve çantasını aldı. Cep telefonunu çıkardı ve çevirmeye başladı.

“Oxnard Polis Merkezi,” dedi telefondaki ses, “Aceleniz var mı?”

“Evet,” diye bağırdı, Lily. Ön kapının yanındaki camdan bir beyazlık gördü, Richard’ın gömleği idi. Evin arkasına doğru yürüyordu. “Dedektif Cunningham, bana Dedektif Cunningham’ı bağlayın.”

Richard, evin arkasındaydı, cam pencereye doğru yaklaşıyordu.

“Dedektiflik bürosu, Cunningham,” diye cevap verdi.

“Ben Lily Forrester. Bobby Hernandez’i ben öldürdüm.”

Lily, konuşurken gözleriyle Richard’ın hareketlerini takip ediyordu, şimdi arka kapıyı yumrukluyordu. Cama eğilmiş, parmaklarının arasından içeri bakmaya çalışıyordu.

“Lily,” diye bağırdı. “Lily!”

Hatta nefes sesinden başka bir şey duyulmuyordu. Burnu akmaya başlamıştı, bluzunun koluna sildi. Richard, kapıyı denemekten vazgeçmişti, mutfak penceresine doğru yürüyordu.

Cunningham’ın derinden gelen sesi, “Neredesin?” diye sordu.

“Ventura’da.”

“Nerede, Lily. Bana adresi ver.”

“Seaview’da...” beyni bir anda durdu, elinde telefon, çantasını almak için giderken tezgâhın üzerindeki her şeyi devirdi. Kira makbuzunu buldu ve üzerindeki numarayı okudu. “11782 Seaview.”

“Yalnız mısın?”

“Evet.”

“Olduğun yerde kal, hiçbir yere ayrılma, kımıldama. On beş dakika sonra oradayım.”

Lily cevap vermedi. Richard artık arka bahçede değildi. Yatak odalarının bulunduğu tarafta, evin arkasında gürültüler duydu.

“Beni duydun mu?” dedi Cunningham, “şimdi çıkıyorum.”

Telefon kapanmıştı. Richard, kapının önünde belirdiğinde, elindeki telefonu düşürdü.

“Allah aşkına ne yapmaya çalışıyorsun? Yatak odasının penceresinden sürünerek girmek zorunda kaldım. Beni çok korkuttun.” Ona doğru geldi, ama Lily, geri çekildi. Richard öfkelenmişti. “Kes şunu artık, neden beni dışarıda bıraktın? Kendine bir şey yapacağını sandım.”

“Buradan hemen ayrılman lazım. Cunningham buraya geliyor. Her şeyi itiraf ettim. Anlattım. Her şey bitti.”

Richard’ın gözleri şoktan kocaman açılmıştı. “Bu delilik, inanmıyorum! Tanrım, bir kâbus bu!” diye bağıırıyordu, bir o yana bir diğer yana döndü, bir kapıya, bir Lily’ye baktı. Son bir defa daha Lily’ye baktıktan sonra arkasını dönerek çıkıp gitti. Basamakları tırmanıp arabasına doğru giderken kapıyı ardına kadar açık bırakmıştı. Arabasına bindi ve gözden kayboldu.

“İyi,” dedi Lily. Sırtını duvara yasladı ve aşağıya doğru kaydı. “İyi.” Kendini çok hafiflemiş hissediyordu, sanki iç organları ve kemikleri yoktu. Önünde uzanan ayaklarına baktı. Baş parmağı naylon çorabı delip çıkmıştı. Uzandı ve düzeltmeye çalıştı. Bluzu belinden dışarı sarkmıştı ve üzerinde birkaç damla şarap lekesi vardı. Başı göğsüne düştü ve gözlerini kapadı. Ev karanlıktı. Lily, geçmişe doğru zaman içinde seyahat ediyordu, kendine engel ola-

mıyordu, beyninin karanlık bölgelerinde kaybolmuştu. Kötü anılar tekrar canlanmıştı.

On yaşındaydı. Colorado'daki çiftlikte, balık göletlerinin bulunduğu patikada yürüyordu. Tepenin üstüne çıktığında, büyükbabası onu bekliyordu. Kocaman bir karnı vardı, ağzında bir puroyu, dişlerinin arasında gezdirip duruyordu. "İşte benim küçük bebeğim, gel bana."

"Büyükkannem nerede?"

"Kasabaya gitti, tatlım. Senin o çok sevdiğin, fıstıklı tatlıdan almaya gönderdim. Seni ne kadar düşünüyorum, değil mi? Benim küçük bebeğim için almayacağım hiçbir şey yok."

352

Lily, geri döndü ve tepeden aşağı doğru inmeye başladı. Düştü, poposunun üzerine oturdu ve elleriyle üzerindeki çamurları temizledi. "Söz vermiştin," dedi vücudu hıçkırıklarla sarsılarak. "Şimdi olmaz. Gündüzleri değil. Söz vermiştin."

"Kalk ve çabuk buraya gel, yoksa pişman olursun. Saygısızlık etme. Büyükbabanla bu şekilde konuşamazsın. Annen ne der sonra? Ya baban?"

Düzlüğe iner inmez, Lily, ayağa kalktı ve göletlerin çevresinden, çalılar arasından, ağaçlara doğru koşmaya başladı. Yuvarlanıp düşmesine rağmen, kendini topladı ve koşmaya devam etti. Dallar canını yakıyordu, kollarını kendisini korumak için yukarı kaldırmıştı. Nerede olduğunu bilemeyecek kadar, ormanın derinliklerine girdikten sonra, durdu ve yüzü koyun yere yattı. Daha sonra, bulunduğu yerin biraz ilerisindeki açıklığa tırmandı ve büyükbabasının arabasını eve giden çakıl yolda görene kadar oturdu. Karanlık olmuştu. Karanlık basınca dışarıya çıkması yasaktı. Elbisesinin üzerindeki tozları sildi ve eve doğru yöneldi.

Büyükkannesi, kasabaya gittiği kıyafetiyle, mutfakta ayakta duruyordu. Büyükbabası da tam arkasındaydı, yüzünde bir gülümseme vardı. Eliyle, büyükkannesini kenara iterek, Lily'yi sanki bir un çuvalıymış gibi, kucakladı. "Büyükkannene yalvarmanın bir faydası yok. Karanlık bastıktan sonra dışarıda kalmaman gerektiğini

biliyorsun.” Kapıya doğru yürüdü ve karısına dönerek, “Sen yemeği hazırla, ben bu dik kafalıya dersini vereyim, birazdan geliriz.”

Çiftlik, Colorado Çocuk Islah Evinden sadece üç mil uzaklıktaydı. Lily, Lincoln Continental’ın ön koltuğunda oturuyordu, büyükbabası elini sıkı sıkı tutuyordu. Yüksek kahverengi boyalı, taş binalar uzaktan görünmeye başlamıştı, gözleri korkuyla dolmuştu. Elini kurtarmaya çalıştı. Vücudunu ileri doğru uzatıp, yay gibi geriyor ve ayaklarıyla döşemeye vuruyordu. “Yapma, büyükbaba! Hayır, büyükbaba!” Adam onu dinlemiyordu. Küçük Lily serbest olan eliyle önce pantolonunu sonra külotunu aşağıya sıyırdı, cinsel organı gözler önündeydi. “Beni oraya götürme. Söz veriyorum iyi kız olacağım, iyi kız olacağım.” Büyükbabasının elini bacaklarının arasından çekmeye çalıştı, ama o hızla geri çekti. Pencerelerdeki demirleri ve içerde dolaşanların gölgelerini görebiliyordu. Ön kapıya yaklaşıyorlardı.

353

“Artık çok geç, değil mi? Çok geç. Seni bekliyorlar. Küçük kızları çok severler. Onları yemeyi çok severler. Hatırla Lily, benim küçük bebeğim, benim kötü küçük bebeğim. Onları beslemiyorlar, Karınları aç. Akşam yemeği zamanı.” Kapıdan içeri girdi, muhafızlara el salladı. İri vücudu Lily’nin dışarıdan görülmesine engel oluyordu. Fazla güvenlik gerekmeyen bir kurumdu ve büyükbaba, müdürün arkadaşıydı.

Korkunç görüntülü binaların tam önünde durdu ve Lily’nin kapısını açmak için uzandı. Onu dışarı itti, Lily kafa üstü asfalta yuvarlandı, ayakları kadife pantolonuna takıldı, ayakkabılarından biri ayağından çıktı, baş parmağı çorabını delip dışarı fırladı. Büyükbabası uzaklaşırken, arabanın tekerleklerinden fırlayan kaya parçaları yüzüne çarpıyordu, eksozdan çıkan duman gözlerinden yaşlar akmasına ve boğulacakmış gibi öksürmesine sebep oldu. Dizlerini tuttu ve kendine doğru çekti. Ve dinlemeye başladı, geliyorlardı, gelip onu büyük bir tavuk gibi yiyeceklerdi. Dişlerini etlerine batıracaklar ve onu birbirlerine ikram edeceklerdi. “İyi,” dedi. “İyi, beni yiyin, bitirinceye kadar yiyin.” Ve bekledi.

Çakılların ezilirken çıkardığı sesi duydu, yer sanki hareket ediyordu. Sonra her şey durdu. “Şimdi, büyükbabayla eve gelmeye hazır mısın? İyi bir kız olacak mısın? Yoksa seni burada bırakmamı mı istiyorsun? Arabanın kapısı açıldı Lily, sessizce ayağa kalktı, pantolonunu yukarı çekti ve içeri girdi. “Şimdi gözlerini kurula, eve gidince doğru banyoya gidip, yüzünün çamurlarını yıkayacaksın, sonra sana aldığım o güzel beyaz elbiseyi giyip, yemeğe ineceksin.”

“Evet, büyükbaba,” dedi.

“İşte benim güzel bebeğim. Bana bir öpücük ver bakalım. Yanağıma küçük bir öpücük.”

Lily, uzandı ve kalın derisine dudakları ile hafifçe dokundu ve sonra tekrar yerine oturdu, elleri kucağındaydı. Son kez büyükannesi kasabadayken, adam onu orada bırakmış ve Lily karanlıkta yalnız başına çiftliğe kadar üç mil yürümüştü.

Cunningham masasından fırladı ve ceketine uzandı, silahını doğru pozisyona getirdi. Bölümdeki yeni dedektif, kişisel eşyalarını masasına yerleştirmekle meşguldü. Cunningham'ın daha önce hakkında soruşturma açtığı uyuşturucu satıcısına ateş edip öldürdükten sonra, uyuşturucu parasını cebe atan dedektiflerden biriydi. Narkotik bölümden buraya tayini yeni çıkmıştı. Hiç kimse, Cunningham'a, ondan birkaç metre uzaklıkta çalışmak zorunda kalacağını söylememişti.

“Acelen mi var?” dedi adam, ona bakarak.

“Cehennemin dibine git,” diye homurdandı, Cunningham, kapıya doğru hızla ilerlerken, “Daha iyisi, şu ekstra silahlarından birisini kulağına daya ve tetiği çek.”

Adam ayağa kalktı ve masanın etrafından dolanarak ona doğru yürümeye başladı, “İki adım daha atarsan, o işi senin için ben yaparım,” dedi Cunningham, ceketinin önünü açıp elini silahının üzerine koyarak.

“Buna seni pişman edeceğim, geri zekâlı, şimdi şefe gidip olanları anlatacağım. Kendini kapının dışında bulacaksın ve seni kiralamaları için yalvaracaksın.”

Adamın son sözlerini duymazdan gelen Cunningham, dedektiflik bürosunun çifte kapısını omuzladıktan birkaç dakika sonra arabasının şoför mahallinde oturmuş Ventura'ya doğru son sürat yol alıyordu. Polis radyosundaki trafik bayağı yoğundu. Mikrofonu aldı ve merkeze şehir hudutlarını terk etmek üzere olduğunu bildirmek istedi, standart bir departman politikasıydı, ama vazgeçti ve mikrofonu yerine koydu.

“Merkez bir, iki çocuk,” diye cınladı santral memurunun sesi. “White’s Market’te bir soygun, Alameda Caddesi’yle 4. Caddenin köşesi. Şüpheliler iki kişi ve 9 milimetre çaplı silahları var, en son kahverengi Nova marka bir arabada görüldüler, plaka numarası bilinmiyor. Kasiyere ateş edilmiş, ambulans ve kurtarıma ekibi yolda. Kod 3.”

Cunningham, devriye arabasının sevk edildiği, olay yerinden sadece birkaç blok ötedeydi, arabalar hızla yanından geçerken gözleriyle onları taradı, ama gördüğü tek şey Lily Forrester’in yüzüydü. Uzandı ve telsizi kapattı. Neden onu arayıp, Bobby Hernandez’e ateş ettiğini söylemişti? Niye her şeyi oluruna bırakmamıştı? Elinde hiç delil yoktu, Manny’nin ölümüyle onu suçlayabilecek kimse de kalmamıştı. Yaptığı çok aptalca diye düşündü. Tam bir kadının yapabileceği bir şey; itiraf etmek. Mükemmel bir cinayet işlemişti, akıllıca ve sonra gözyaşları içinde, sümüklü bir kadın gibi, içinden gelen sesin ahlaki ve manevi baskılara dayanamamıştı. İcini öfke kaplıyordu. Midesindeki asit oranı gene yükselmişti.

“Ahlak diye bir şey yok, artık,” dedi kendi kendine. “Başkanlar, adam öldürüyor, yalan söylüyor, rahipler zina ve hırsızlık yapıyor, babalar kendi çocuklarını, çocuklar babalarını öldürüyor.” Daha o sabah gazetede, bir itfaiye yüzbaşısının on iki kundakçılık vakası ile suçlandığını anlatan bir makale okumuştı. Öbür sayfada da, bir LAPD dedektifinin kiralık katil olarak suçlandığı yazılıydı. Bürosunda, birkaç masa ötesinde, soğukkanlı bir katil olduğundan emin olduğu bir adam oturuyordu. Bu nereye kadar

devam edecekti? Bir cemiyet daha ne kadar kokuşabilirdi? Gözleriyle önündeki caddeleri ve dolaşmakta olan insanları tarıyordu, “Evinize dönün, kapılarınızı kilitleyin, yataklarınızın altına girin, yoksa biri gelip sırf zevk için sizi öldürebilir; etrafınızdaki savaşı görmüyor musunuz? Nüfusun yarısının cebinde polistekilerden daha öldürücü silahlar taşıdığını bilmiyor musunuz?” diye bağırdı.

Çevre yolunun altından geçti ve hükümet binasının bulunduğu Victoria Bulvarı’na doğru hızlandı. “Polisler, polis memurları, kanun adamları,” diye mırıldandı nefretle. Yavaşladı, cadde işaretlerini okumaya çalışıyordu, ani bir dönüşle sağa girdi, araba neredeyse kayıyordu. Evlerin birinin girişinde genç bir kız, bir arabaya biniyordu. “Bir polis çağır ve sana tecavüz etsin küçük kız. Ya da kötü bir gün geçirdiği için, erkek arkadaşının suratını dağıtsın. Görüyor musun, akıllı başında hiç kimse polis olmak istemiyor, kanun adamı gibi hayvan yok.”

Artık yokuş tırmanıyordu, bir yandan da Lily’nin verdiği adresi bulmaya çalışıyordu. Numaraları okuyamıyordu, birden kaldırıma park edilmiş kırmızı bir Honda gördü, hemen frene bastı. Ev karanlıktı. Kontağı kapatarak, bir süre sessizce oturdu ve etrafı dinledi. Her yer çok karanlık ve çok sessizdi. Burnu seğirdi, ölüm kokusu alıyordu. “Hayır,” diye bağırdı, direksiyonu yumruklayarak. O eve girdiğinde neyle karşılaşacağını gözünün önüne getirebiliyordu. Lily, Hernandez’i öldürürken kullandığı tüfeği ağzına dayayıp tetiğini çektiğinde, duvarlara ve tavana yapışmış kızıl saçlar, bir toz gibi havaya dağılmış çiller... Sonra Cunningham, zaten perişan ve şiddet kurbanı olan küçük kızına, annesinin ölümünü anlatmak zorunda kalacaktı.

Ön kapıya yaklaştığında, nefesini tuttu. Ardına kadar açtı. Tek işittiği, hızla çarpan kalbinin çıkardığı sestti. Sonra onu gölgelerin arasında gördü. Yere oturmuş, sırtını duvara yaslamıştı, hareketsiz duruyordu. En kötü şey aklına geldi. Nefesini tuttu, gözleriyle kan izleri ve bir tüfek arıyordu. Soğuk eliyle nabzına

bakmak için boynunundaki damara dokunduğunda, parmağının altında hâlâ yaşıyor olduğunu gördü. Evet yaşıyordu.

“Lily,” dedi hafifçe sarsarak, dizlerinin üstüne çöktü. Anlatamayacağı nedenlerden dolayı, onu kollarına aldı ve göğsüne bastırdı.

“Babacığım,” diye fısıldadı, Lily. Sesi tıpkı bir çocuğun sesi gibiydi.

“Her şey düzelecek, ben buradayım. Her şey düzelecek.”

Ona sarıldı ve kucağında salladı aynı kelimeleri defalarca tekrar ederek. Genç kadın gerçek dünya ile ilişkisini kesmişti ve psikolojik bir bunalıma girmek üzereydi. Çatlaktan düşmek üzereydi, ama onu yakalayabiliyordu. Tıpkı erkek trapezcinin partnerini havada yakalaması gibi. Lily’yi omuzlarından tuttu ve bu sefer daha sert bir şekilde sarstı.

“Bruce, Bruce Cunningham. Lily, beni duyuyor musun? Ben Bruce, ismimi söyle. Söyle, Bruce...”

Lily, “Bruce,” dedi, bir papağan gibi duyduğu sesi tekrar ederek.

Cunningham, onu bırakınca tekrar duvara doğru yıkıldı, gözleri hâlâ kapalıydı, vücudu kaskatıydı. Cunningham, elini duvarda gezdirerek elektrik düğmesini buldu, oda bir anda aydınlandı. Eğildi ve kadının suratına bir tokat attı. Lily’nin gözleri açıldı. Dedektif, “Mücadele et!” diye bağırdı, “Hayatın için mücadele et! Tanrı aşkına, Benim... ben, Bruce Cunningham. Bana bak!”

Evet, olmuştu. Onu tanımıştı, geri gelmişti. Kuvvetli elleriyle onu yakaladı, kuş gibi havaya kaldırarak iki yana doğru sallamaya başladı.

Lily, “Bobby Hernandez’i öldürdüm,” dedi. “Kızıma tecavüz edenin o olduğunu sanıyordum. O olduğundan emindim.”

“Neredesin, Lily?”

“Ventura’da, yeni evimde.”

“Amerika Birleşik Devletleri’nin başkanı kim?”

Lily, “George Bush,” dedi, bakışlarını ona çevirerek. “Bana bu soruları niye soruyorsun?”

Cunningham yerdeki havluyu alıp, mutfığa gitti, musluktan akan suda ıslattıktan sonra yanına geldi ve havluyu kucağına bıraktı. “Yüzünü sil, kendini daha iyi hissedersin,” dedi, tıpkı bir babanın çocuğuna göstereceği şefkatle.

Lily, yüzünü havluya gömdü ve birkaç dakika sonra başını kaldırıp iri mavi gözleriyle, hâlâ tazeliğini muhafaza eden çille-riyle, ona baktı.

“Bana tokat attın.”

“Evet, hadi gidelim.”

“Beni kelepçelemeyecek misin?” dedi ellerini ona doğru uza-tıp, yüzüne bakarak. Cunningham bir duygu seli içindeydi, bir kolunu dizlerinin altına doladı, onu kucağına aldı ve arabasına taşıdı, ön koltuğa yerleştirdi. Dudaklarını alnına dokundurdu, bir şeyler söylemek istedi, fakat kelimeler bir türlü çıkmıyordu.

Arabanın kapısını açık bırakarak, basamaklardan koşarak indi ve eve girdi. Ceketini ve çantasını aldı, ışıkları söndürdü, kapıyı kapadı ve tekrar basamakları koşarak yukarı çıktı. Hiç nefesi ke-silmemişti. Sanki kendine iyi bakmış bir atlet çevikliğiyle hare-ket ediyordu.

Direksiyonun başına oturdu. Lily’nin göğsünün üzerinden uza-narak, kapıyı çekip, kapadı. “Ceketini giy,” dedi. Dediğini yap-tıktan sonra, tekrar uzandı ve emniyet kemerini bağladı. “Sıkı tu-tun,” dedi.

Birkaç saniye içinde araba hareket etti; hız göstergesi süratle yükseliyordu, ibre önce yetmiş, seksen ve sonra doksanı bulmuş-tu. Pencereler açıldı ve soğuk gece havası yüzlerine çarpıyordu, arabanın motorunun gürültüsü kulakları sağır ediyordu. Mikrofo-na uzandı, telsizi açtı ve bağırarak, “Merkez bir, 654 araç arıyor,”

“Altı-beş-dört devam et.”

“211 kurbanı nerede? White Market soygunu?”

“Community Presbyterian Hastanesi’nde.”

“Ben oraya gidiyorum,” dedi ve Lily’ye baktı, sonra dikkatini tekrar yola çevirdi. Direksiyon ellerinin arasında titriyordu. Mik-rofon ikisinin arasında, yere düşmüştü.

Yolculuk sırasında konuşmadılar. Lily'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı, bir eliyle konsolu tutuyordu. Araba, hastanenin oto parkında, kayarak zorlukla durdu. Cunningham, koluyla onu tutarak, düşmesine engel oldu.

“Benimle gel,” dedi, arabanın kapısını açarak. Ona doğru eğildi, “Hiçbir şey söyleme, hiçbir şey yapma, sadece yanımda dur.”

360

Otoparkı uzun, büyük adımlarla geçti Lily, uzun topuklu ayak-kabılarıyla ona yetişmek için arkasından koşuyordu. Acilin girişindeki otomatik kapılar açıldı, hastanenin aydınlık ışıkları gözlerini kamaştırdı. Cunningham rozetini gösterdi ve yürümeye devam ettiler. Hemşire muayene odalarından birini işaret etmişti. Lily'nin topuklarının çıkardığı sestten başka ses duyulmuyordu, başı önündeydi.

Masanın üzerinde, genç, esmer bir adam yatmaktaydı, görünüşünden Kızılderili olduğu anlaşıyordu. Üstünde hiçbir şey yoktu. Gömleğinin ön kısmı yırtılmıştı, göğsünde kalbine masaj yapmak için kullandıkları elektrik şok aletinin meydana getirdiği daire şeklindeki kırmızı lekelerden başka bir leke yoktu. Onu kurtaramamışlardı. Başının yan tarafı ve yüzü tamamen tahrip olmuştu. Kim olduğunun anlaşılması mümkün değildi, sadece bir et parçası görünümündeydi. Odada onlardan başka kimse yoktu. Lily, adamın soğuk elinin zayıf parmaklarına uzandı ve parmağındaki ince altın yüzüğe dokundu. Gözlerinde yaşlar belirdi ve yalvarır gibi Cunningham'a baktı. Cunningham, başıyla kapıya doğru işaret etti. Lily, peşinden onu takip etti. Beraberce hastanenin uzun koridorlarında yürümeye başladılar. Cunningham, bir koridordan diğerine geçiyordu, durdu ve Lily'ye döndü. Hastanenin yenilenmek üzere olan, henüz inşaat halindeki bir bölümündeydiler, etrafta kimse yoktu.

Cunningham, “Orada gördüğün Bobby Hernandez'in eseri. Beni anlıyor musun?” dedi.

Lily'nin gözleri yaşlarla doluydu, başını çevirdi. Sanki konuşan başka birisiydi de onun dudaklarını kullanıyordu. “Evet,” diye cevap verdi. “Seni anlıyorum.”

“Dünyanın ona ihtiyacı yok, Bobby Hernandez’e. Sen bir hamam böceğinin üstüne bastın. Daha binlercesi var. Dolapların, lavabonun ve her pis kokulu tuvaletin altında, binlercesi.”

Durdu, kendini yorgun hissediyordu, birden omuzları çöktü, yüzünde çizgiler belirdi, yılların izleri kendini göstermeye başlamıştı. Alnında ter tanecikleri belirmişti. Geniş göğsü hızla inip kalkıyordu.

“Bugün aramızda olanları hiç yaşamadık. Bana telefonda söylediklerini söylemedin.” Elini cebine soktu ve yirmi dolarlık bir banknot çıkardı. Parmaklarını araladı ve avcunun içine sıkıştırdı. “Bir taksiye bineceksin ve hayatına geri döneceksin. Bu geceyi unutacaksın. Eğer yarın, ya da öbür gün bana rastlarsan, bütün söyleyeceğin şey, *Merhaba, Bruce, Nasılsın?* demek olacak ve mücadele edeceksin, kendine ve kızına yeni bir hayat kurmak için.”

“Bunu yapamazsın,” dedi Lily, yüzünde hayret dolu bir ifadeyle. Yüksek ve tiz bir ses tonuyla konuşuyor, vücudu sarsılıyordu. “Bir cinayet itirafını dinleyip hiçbir şey olmamış gibi çekip gidemezsin. Kanunlar ne olacak?” dedi ellerini histerik bir şekilde heyecanla sağa sola sallayarak. Cunningham başını çevirdi, sağa sola baktı, hâlâ yalnızdılar.

Lily’ye doğru yürüdü ellerinden yakaladı ve adeta duvara çiviledi. Yüzü ondan birkaç santim uzaklıktaydı, nefesi bir alev kadar sıcaktı. “Kanun benim, anlıyor musun? Onunla yaşayan ve nefes alan benim, ondan çok uzaklarda, yüksek sıralarda oturan, kokusunu duymayan yargıçlar değil. Ateş ettikleri benim. İçinde yaşadığımız kokuşmuş toplumun havasını soluyan benim. İnsanların başları derde girdiğinde, soyulduklarında ya da tecavüze uğradıklarında telefon edip aradıkları benim. Bu kararı vermek herkesten çok benim hakkım, anladın mı?”

Alnında toplanmış ter damlacıkları, sanki tuzlu bir yağmur gibi Lily’nin yüzüne düşüyordu. “Adalet,” dedi, kelimeler sanki tükürür gibi çıkıyordu ağzından. “Tek sebebi çocuğunun intikamını almak olan seni, hapse atıp cezalandırarak, zaten yeteri kadar acı

çekmiş çocuğunu bu çirkin dünyada yalnız bırakmak ise, nasıl bir adalet bu?”

Birden, Lily’yi bıraktı ve geri çekildi. Dudakları titriyordu. “Bir Tanrı var bayan ve benim yaptığım şeyden memnun olacağına eminim.”

Bu sözleri söyledikten sonra, koca adam döndü ve koridorda yürümeye başladı, eski ve topukları erimiş siyah ayakkabılarının muşamba zemin üzerinde çıkardığı ses ve takım elbisesinin ucuz kumaşının hışırtıları dışında, başka ses yoktu. Lily, bakışlarını köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar ondan ayırmadı.

Lily, Amerika Birleşik Devletleri Temyiz Mahkemesi'ni bünyesinde bulunduran Los Angeles Hükümet Binası'ndan çıkıp ve caddenin karşısındaki park yerine bıraktığı arabasına doğru yürüdü. Saat altıydı, geç kalmıştı. Her akşam geç kalmayı adet haline getirmişti. Ventura'ya doğru yol almadan önce trafiğin azalmasını bekliyordu. Gerçi, kızıyla geçireceği kıymetli saatlerden fedakârlık etmekten hoşlanmıyordu ama, Shana bugünlerde oldukça yoğun bir çalışma içindeydi ve eve nadiren annesinden önce geliyordu. Ventura Lisesi kız amigolarının liderliğini yapıyordu. Lily kızını düşünerek arabasını çalıştırdı ve trafiğin içine girdi. Kendisini hayata bağlayan şeyin Shana'nın sürekli iyimserliği, desteği ve sevgisi olduğunu biliyordu.

Cunningham'la Presbyterian Community Hastanesi koridorlarındaki konuşmasından bu yana sekiz ay geçmişti. İri yarı dedektifi düşündü ve gülümsedi. Artık burada değildi. O geceden kısa bir süre sonra, dilekçe vererek ailesiyle birlikte Nebraska'ya taşınmıştı. Onu sık sık düşünüyordu, bazen telefonu kaldırıp onu aramayı bile istemişti. Paylaştıkları şey güzel bir şey değildi ve nerede bıraktılsa ömür boyu orada kalmalıydı. O hayatına de-

vam ediyordu. Lily de kendisine söylediklerini yapıyordu. Savaş dönümüştü, mücadelesine devam ediyordu, onu da bildiği tek şekilde yapıyordu. Vicdanı ve Richard Fowler yüzünden Bölge Savcısı görevinden istifa etmişti. Onun hayatını ve kariyerini tehlikeye sokamazdı. Hemcn ertesi günü istifa etmişti. Ama kısa sürede yeni bir iş bulmuştu. Temyize gelen davaların analizini ve incelemesini yapıyordu. Mahkeme salonu heyecanları yoktu. Kazanılan ya da kaybedilen davalar da yoktu. Ama kendi çizdiği yolda bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Otuz dördüncü kattaki küçük, köşe ofisinde bıkmadan, yorulmadan davaları, notları inceliyor, kanun kitaplarını karıştırıyordu. Artık bir yargıç olamayacaktı ama onun için bunun bir önemi de kalmamıştı.

Trafik azalmaya başlamıştı, oldukça süratli gidiyordu. Arabanın telefonunu kaldırdı ve evden Shana'yı aradı. "Benim, bebeğim. Ödevini mi yapıyorsun, telefonda mı konuşuyorsun?" Bazı şeyler değişmiyordu, gençler gençliklerini yaşayacaklardı.

"Ev ödevi bitti. Babamla sinemaya gidiyoruz. Beni almaya geliyor."

"Hafta içinde sinema mı? Bana bak ufaklık, ne zamandan beri okul gecelerinde sinemaya gidiliyor? Babanın da bunu bilmesi lazım."

"Anne," dedi. "Özel bir sebebi var. Bütün ödevlerimi bitirdim, saat onda evde olacağız. Üstelik eski bir dostun sana akşam yemeğine geliyor."

Trafik birden yavaşlamıştı. Lily, frene bastı. "Kim? Tanrım, Shana, benim gelmem daha bir saat sürer. Kimseyi yemeğe çağırmadım. Evde pişirecek hiçbir şey yok."

"Sürpriz, tamam mı. Komşumuz Karen beni arabasıyla markete götürdü, biraz makarna, sos, salata, ekmek ve pastamız var. Fena değil ha, ne dersin?"

"Lily'nin neden bahsettiği konusunda hiç fikri yoktu. "Shana, sürprizlerden hoşlanmam, özellikle bütün gün çalışıp bu berbat trafikte araba kullanmak zorunda kalmışsam. Kim gelecek söyle bakalım."

“Sesini alamıyorum anne, hatlar kötü olmalı, sonra görüşürüz.”

Lily, telefon elinde bakakaldı, hatlarda hiçbir şey yoktu, üstelik Shana’nın sesi çok net geliyordu. Bir şeyler çeviriyor, diye düşündü. Bütün bu kaçamak cevapların tek bir izahı olabilirdi: Richard. Shana, bir şeyler yapmış olmalıydı. Onu aramış ve Lily’nin onu görmek istediğini söylemişti muhtemelen. Sinirlerinin gerildiğini hissediyordu, başını sağa sola salladı ve telefonu alıp Shana’yı aradı. “Beni dinle,” dedi kızı telefonu açınca, “Bana kimin geleceğini hemen söylemezsen, seni pişman ederim.”

“Seni duyamıyorum, anne. Hatlar hâlâ kötü.”

Lily, hem sıkılmış hem de çok hoşuna gitmişti. Shana’nın ne yapmak istediği ortadaydı. Bu yeni bir şey değildi. Lily’yi biriyle çıkmaya zorluyordu, evden çıkmasını, sosyal kulüplere gitmesini, hayatın akışına uymasını istiyordu. Lily’nin özel halkla ilişkiler uzmanı gibi çalışıyordu. Doğrusu, kızı çok zor bir işi başarmaya çalışıyordu. Lily, geçen sekiz ay boyunca fazla sosyal bir yaşam sürdürmemişti. Katıldığı tek şey, her perşembe akşamı bir ilkokulun salonunda toplanan akraba tacizine uğramış insanların oluşturduğu gruptu. Eve giderken her gün Camarillo’dan geçmek zorundaydı ve her gün babasının silahını attığı karanlıkta, bahçesinde avokado ağaçları olan kilisenin önünden geçerken ayağını gaz pedalına biraz daha fazla bastırıyordu. Gece yatağında yaşadıklarının dehşeti hâlâ onu kovalıyordu. İnsanın ciddi bir hastalığı, mesela kesik bir bacağı veya çirkin bir yara izini kabul edip onunla yaşamayı öğrenmesi gibi, o da bu korkularıyla yaşamayı öğrenmişti. Serbest yaşıyor olmasına rağmen, ne yaptığını çok iyi biliyordu. Her zaman da bilecekti. Bundan kaçış yoktu ve kimse onu kurtaramazdı. Mezara kadar beraberinde taşıyacaktı.

Sokağına sapar, sapmaz beyaz BMW’yi gördü. Birden kalbi hızla çarpmaya başladı, yüzünü ateş basmıştı. Birkaç kez markette ve başka sebeplerle karşılaşmışlardı. Her seferinde Shana Lily’nin yanındaydı. Richard, birkaç kez telefon da etmişti, ama Lily, neler yaptığı hakkında konuşmayı ya da onun neler yaptığını bilmeyi

istemiyordu. Şimdi buradaydı. Shana, bir şekilde bu geceyi ayarlamıştı. Lily, Richard'la olan ilişkisinin gerçek boyutlarını ve tencavüz günü, gecesi ve sabahı yaptıkları dışında her şeyi, şömine karşısında beraber geçirdikleri uzun saatler sırasında kızına anlatmıştı. Shana sonunda sorma cesaretini kendinde bulmuştu. Ama Lily yalan söyledi, hatta hiçbir şey olmadığına dair yemin bile etti. Böyle olmak zorundaydı.

Garaj kapısının önüne geldiğinde uzaktan kumanda düğmesine basmak üzereyken, Richard'ın arabasından indiğini gördü. "Merhaba yabancı," dedi, Richard, garaja doğru yürürken. Lily'nin, arabasından inmesini seyrederken, yüzünde sevgi dolu bir gülümsemeyle, "Hiç aramayacaksın, sanıyordum. Güzel bir sürpriz oldu," dedi.

Lily, ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Richard'ın varlığı onu telaşlandırıyor, elini ayağına dolandırıyor. Eve doğru beraberce yürümeye başladılar, basamaklarda az kalsın Lily'nin ayağı takılıp, düşüyordu. "Shana, aradı değil mi?"

Richard, "Hayır," dedi, şaşırmıştı. "Sekreterin ofisimi arayıp, bu akşam yemeğe gelmemi istediğini söyledi," dedi ve Lily'nin yüzüne baktı, bir şeylerin yanlış olduğu ortadaydı. "Yanlış gece mi? Ya da ne oldu? Zamanı mı şaşırdım?"

Lily gülümsedi, o kadar yakışıklıydı ki, eskisinden bile yakışıklıydı. Beraber çalıştıkları zaman, saçlarında sadece birkaç tel beyaz vardı, ama şimdi saçında pek çok beyaz vardı ve bronz teni nedeniyle iyice fark ediliyordu. "Hayır, her şey yolunda," dedi, "hadi, içeri girelim."

Lily, mutfağa girdi ve Shana'nın aldığı malzemeleri buldu, makarnayı pişirmek için bir tencereye boşalttı. Shana'nın yaptığı salatalar, buzdolabında duruyordu, onları masaya getirdi. "Bir şey içmek ister misin? Fazla içkim yok ama..."

Richard, "Tekilan var mı?" dedi, yüzünde çapkın bir ifade ile Lily'ye yaklaşarak.

Lily, "Ah, Richard!" dedi, o ilk geceyi hatırladığında damarlarında ılık bir şeylerin dolaşmaya başladığını hissediyordu. "Güzel

günlerdi. Ama sanırım fazla uzun sürmedi, değil mi?” dedi ve arkasını döndü. Richard, çok yakın duruyordu. “Sadece bira var, bira ya da soğuk çay. Seçimini yap.”

Richard, tam arkasındaydı, kollarını beline doladı. Lily, ılık nefesini boynunda hissediyordu.

“Bira ve Lily...”

Lily, “Evet,” dedi, hâlâ arkası ona dönüktü, “Bana birkaç dakika izin ver, sonra oturur masada konuşuruz. Sосу koymak istiyorum.”

Erkek hâlâ arkasındaydı, ılık nefesi boynunda, kolları ona dolanmış olarak, “Hep seni düşünüyorum. Seni aklımdan çıkaramıyorum. Başkalarıyla çıkıyorum, ama...” dedi.

367

Lily dirsekleriyle itip erkeğin kollarından kurtuldu. Döndü ve yüzüne baktı. “Ben çıkmıyorum, Richard. Benim için kolay değildi. Yaptığım şey...”

Richard kanının çekildiğini hissetti. Mutfak tezgâhına yaslandı ve içini çekti. “O konuyu konuşmayalım, tamam mı? O konu kapandı, geçmişte kaldı. Hem de çok geçmişte. Ben seninle yeniden görüşmek istiyorum.”

“Yapamam, Richard. Yapamam. Sen yargıç olmak üzeresin, benimle beraber görünmemelisin bile. Söylediklerini bile iyice düşün!”

Richard, ona baktı, “Beni bir daha görmek istemediğini mi söylüyorsun?”

“Öyle demek istemedim.”

“Ne demek istedin?”

Lily, yeni kestirdiği saçlarının, alnına düşen kahküllerini düzeltti. Richard, yeni saç modelinin farkına varmamıştı. “Saçımı beğendin mi?”

“Saçın çok güzel. Gerçi uzun saç daha çok hoşuma gidiyordu.” Durakladı, genç kadının gözlerinin içine bakıyordu, “Beni görmek istiyor musun?”

Lily, ona sarılmak, kollarının arasına sığınmak istiyor, ama yapamıyordu. Odanın havası ifade edemediği duygularının ağır-

lığıyla doluydu. “Seni görüyorum ve bunun için mutluyum, ben de seni özledim.”

Tencere kaynıyordu. Lily, ocağa gitti ve altını kıstı. Buzdola-bından bir bira aldı ve ona uzattı, parmakları bir an birbirine dokundu. Richard, üzgün bir şekilde uzaklaştı, yemek odasına doğru yürüdü.

Yemek oldukça gergin geçti.

“Greg, nasıl?”

“İyi, San Diego’daki okulundan çok memnun. Hafta sonları geliyor. Shana ile görüşüyorlar, biliyorsun.”

“Biliyorum, iyi dostlar. Önce endişeleniyordum ama platonik olduğunu gördüm.”

“Shana, nasıl?”

“Shana bu...iyi, umduğumdan daha iyi biliyor musun?”

“Ya sen?”

Lily, çatalını bıraktı ve derin bir nefes aldı. “Ben, iyiyim. Alışıyorum. İşim yorucu, araba kullanmayı sevmiyorum, ama işimi seviyorum.”

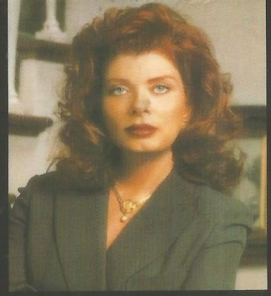
Salata ve makarnadan sonra Lily masayı temizledi, pastadan hiç söz etmedi. Richard, ayağa kalktı ve Lily, onu kapıya kadar geçirdi.

“Seni arayamaz mıyım, konuşamaz mıyız? En azından arkadaş olamaz mıyız? Belki önümüzdeki senelerde, biz...”

Lily, artık kendini daha fazla tutamıyordu. Sadece düşünmesi ve onun gözlerinin içine bakması yeterliydi ve o oradaydı. Birbirlerine sarıldılar. Lily, onu hafifçe iterek geri çekildi, “Beni ara,” diye fısıldadı, kapıyı kaparken. Richard gittikten sonra uzun zaman kapıya yaslanmış olarak, durdu. Bundan sonra aralarındaki ilişkinin nasıl olacağını hayal etmeye çalışıyordu.

Bu bir başlangıçtı.

Uzun yıllar boyunca Dallas, New Mexico ve Ventura polis müdürlüklerinde çalışan Nancy Taylor Rosenberg, kitaplarını Ventura Mahkemesi'nde Şartlı Tahliye Görevlisi'ymen karşılaştığı olaylardan esinlenerek yazıyor. Özellikle hukuk kavramını ve yasaları uygulayanları inceleyen, aynı kişinin içindeki hukukçu ve insan kimlikleri arasındaki çelişkiyi vurgulayan yazar, adalet sistemindeki zayıflıklara da parmak basıyor. Ancak bütün bunların yanında, ilginç bir polisiye öyküyü büyük bir ustalıklarla anlatarak okuyucusunun dikkatiyle heyecanını da canlı tutmayı başarıyor.

Nancy Taylor Rosenberg'in daha önce yayınevimiz tarafından yayımlanmış olan *Adalet Adına* adlı kitabı, okuyucularımızın büyük beğenisini kazanmıştı.

Eyalet Savcı Yardımcısı olan Lily, mesleğinde başarılı bir ilerleme gösterdiği halde, özel hayatında ciddi sorunlar yaşamaktadır. Artık kaldıramadığı bir yüke dönüşmüş olan evliliği yüzünden sıkıntı içindedir. İsteddiği bir bölüme şef olarak atanmış olması bile yeterince mutluluk vermez genç kadına. Hayatına yeni girmiş olan ve çekiciliğine karşı koymakta zorlandığı Richard Fowler, yükünü daha da ağırlaştırmaktadır. On üç yaşındaki kızı Shana'ya olan bağlılığı, Lily'nin evliliğini bitirmesini zorlaştırmakta, kafasını iyice karıştırmaktadır. Ancak evinde, kızıyla birlikte vahşi bir saldırıya uğrayınca, her şey önemini yitirir. Lily bir anne olarak intikam duygusunun esiri olur ve hayatının kontrolü bir anda elinden çıkar.

"Sonuna kadar adrenalin pompalayan bir kitap... Hiçbir kadının intikam için Lily Forrester'inkinden daha geçerli bir nedeni olamaz."

New York Times Book Review

"Nancy Taylor Rosenberg, zeki ve yetenekli bir yazar." - *Kirkus Reviews*

"Hedefi tam ortasından vuruyor... Gerilim, kitabın sonuna kadar aynı tempoda devam ediyor." - *Daily News*

"Elinizden bırakamadan okuyacağınız, çok heyecanlı bir polisiye. Scott Turow'dan daha iyi." - *Nelson DeMille*

ISBN 975-331-285-7